

Rất nhỏ, rất nhỏ anh

Mặc Bảo Phi Bảo

Rất nhẹ, rất nhẹ anh

Mặc Bảo Phi Bảo

Rất nhớ, rất nhớ anh

Tác giả: Mặc Bảo Phi Bảo

Người dịch: Vũ Như Lê

Đơn vị phát hành: Amun Đình Tị Books

Nhà xuất bản: NXB Thanh Niên

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 448

Ngày xuất bản: 10/09/2015

Giá bìa: 99.000đ

Beta + Làm ebook: Horcrux

Nguồn ebook: **EbookFun&Free**

<https://www.facebook.com/groups/eb.fun.free/>

CHÚ Ý

Ebook *Rất nhớ, rất nhớ anh* được thực hiện bởi các thành viên nhóm Ebook Fun&Free vì niềm yêu thích, chỉ trao đổi giữa các thành viên, lưu hành trong nội bộ nhóm và khuyến khích mua sách từ nhà xuất bản.

Các bạn chưa là thành viên có thể gia nhập nhóm bất cứ lúc nào để down ebook trực tiếp từ nhóm.

Bản quyền truyện thuộc về tác giả và nhà xuất bản. Nghiêm cấm mọi tổ chức, cá nhân truyền bá, sao chép, chỉnh sửa và upload dưới mọi hình thức. Nếu yêu thích hãy mua sách từ nhà xuất bản.

Xin cảm ơn!

Giới thiệu

Một câu chuyện tình yêu được bắt đầu từ thế giới ảo.

Chàng không chỉ đẹp trai, ga lăng, biết nói những lời ong bướm, chàng còn có một giọng nói mê hoặc lòng người. Nhưng thật không ngờ, người được mệnh danh là “có giọng nói của thiên thần” khiến cả trăm nghìn người si mê ấy lại bị quyến rũ bởi một giọng hát vô danh chuyên cover các ca khúc trên mạng của một người con gái mà chàng không hề biết mặt...

Hành trình yêu thương của họ rồi sẽ bắt đầu như thế nào?

Nếu bạn đã từng không thể rời mắt khỏi những trang sách của *Tùy tiện phóng hỏa*, *Trộn đời trộn kiếp*, *Cốt cách mỹ nhân cốt*, *Có nhau trộn đời* của Mặc Bảo Phi Bảo thì *Rất nhớ, rất nhớ anh* sẽ không làm bạn thất vọng bởi câu chuyện tình như mơ của Thanh Thanh Mạn và Thương Thanh Từ. Với *Rất nhớ, rất nhớ anh*, Mặc Bảo Phi Bảo đã đưa tình yêu trở về đúng nghĩa nguyên bản nhất của nó: ngọt ngào như mật.

Mặc Bảo Phi Bảo

Biệt danh: Bảo Nhị Gia, A Bảo, Nhị Bảo, Mặc A Bảo

Chòm sao: Bảo Bình

Văn của Mặc Bảo Phi Bảo luôn ngọt ngào thanh tân. Cô có khả năng viết về nhiều đề tài, và dù cốt truyện có quanh co, rắc rối, tình tiết có đau khổ, bi thương thế nào thì đến cuối cùng, câu chuyện cũng sẽ kết thúc có hậu, vì thế mà cô được độc giả gọi bằng cái tên trêu mếu: Tác giả có trái tim ấm áp.

Xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến các bạn

Sách:

Su Kem

Type:

Mai Anh

Phương Linh

HT – người muốn giấu tên :D

Dương Quỳnh

Vân Anh

đã góp công sức tạo nên ebook này

~♥~

Mục lục

Khúc dạo: Dạ dày nhồi gà hầm tiêu

Chương 1: Đậu Hà Lan nhồi tôm

Chương 2: Cà tím xào vị cá

Chương 3: Miến bò cà ri (1)

Chương 4: Miến bò cà ri (2)

Chương 5: Chíp chíp xào cay

Chương 6: Bò sốt tiêu đen (1)

Chương 7: Bò sốt tiêu đen (2)

Chương 8: Bò sốt tiêu đen (3)

Chương 9: Bò sốt tiêu đen (4)

Chương 10: Canh ốc trần châu (1)

Chương 11: Canh ốc trần châu (2)

Chương 12: Canh ốc trần châu (3)

Chương 13: Canh ốc trần châu (3)

Chương 14: Canh ốc trần châu (4)

Chương 15: Canh ốc trần châu (5)

Chương 16: Canh măng sườn (1)

Chương 17: Canh măng sườn (2)

Chương 18: Canh măng sườn (3)

Chương 19: Canh măng sườn (4)

Chương 20: Canh măng sườn (5)

Chương 21: Canh măng sườn (6)

Chương 22: Canh măng sườn (7)

Chương 23: Cá chiên giòn sốt cay (1)

Chương 24: Cá chiên giòn sốt cay (2)

Chương 25: Cá chiên giòn sốt cay (3)

Chương 26: Cá chiên giòn sốt cay (4)

[Chương 27: Cá chiên giòn sốt cay \(5\)](#)

[Chương 28: Cá chiên giòn sốt cay \(6\)](#)

[Chương 29: Cá chiên giòn sốt cay \(7\)](#)

[Chương 30: Cá chiên giòn sốt cay \(8\)](#)

[Chương 31: Thịt băm chung \(1\)](#)

[Chương 32: Thịt băm chung \(2\)](#)

[Chương 33: Thịt băm chung \(3\)](#)

[Chương 34: Thịt băm chung \(4\)](#)

[Chương 35: Thịt băm chung \(5\)](#)

[Chương 36: Thịt băm chung \(6\)](#)

[Chương 37: Thịt băm chung \(7\)](#)

[Chương 38: Nấm chiên muối tiêu \(1\)](#)

[Chương 39: Nấm chiên muối tiêu \(2\)](#)

[Chương 40: Nấm chiên muối tiêu \(3\)](#)

[Chương 41: Nấm chiên muối tiêu \(4\)](#)

[Chương 42: Com thịt kho tàu om dưa \(1\)](#)

[Chương 43: Com thịt kho tàu om dưa \(2\)](#)

[Chương 44: Com thịt kho tàu om dưa \(3\)](#)

[Chương 45: Com thịt kho tàu om dưa \(4\)](#)

[Chương 46: Com thịt kho tàu om dưa \(5\)](#)

[Chương 47: Com thịt kho tàu om dưa \(6\)](#)

[Chương 48: Com dưa \(1\)](#)

[Chương 49: Com dưa \(2\)](#)

[Chương 50: Com dưa \(3\)](#)

[Chương 51: Com dưa \(4\)](#)

[Chương 52: Com dưa \(5\)](#)

[Chương 53: Com dưa \(6\)](#)

Khúc dạo: Dạ dày nhồi gà hầm tiêu

“Tớ bảo này, giờ tớ đang trên xe buýt.” Cố Thanh đeo tai nghe, chat voice với cô bạn cùng phòng trên chat room YY. “Đợi tớ về ký túc rồi nói nhé!”

Kiểu chat room YY này rất nhân văn, người nào cũng có thể lập phòng chat riêng, lại có thể đặt pass. Máy ca sĩ mạng thường vào đây để tổ chức show và họp fan, mấy năm nay loại hình này rất được ưa chuộng. Cố Thanh cũng là một ca sĩ mạng hạng vườn, cô tự mở một phòng chat trên YY, có điều cô chỉ dùng để tám chuyện với cô bạn Canh Tiểu Hạnh mà thôi.

Sáu giờ sáng, chuyến xe buýt đầu tiên bắt đầu lăn bánh, trời hãy còn chưa tỏ mặt người.

Một tay admin trang web nào đó cứ lảng nhãng cố nài ép một “người vô hình” như cô phải hát cover bài hát mừng sinh nhật nhân dịp kỷ niệm thành lập trang web.

Cô ngại gõ, liền kéo nick vào phòng chat riêng. Bạn cùng phòng là người khá nóng vội, không nói cho xong chuyện thì cô ấy nhất định không buông tha. Cố Thanh lơ đãng nghe câu được câu chăng, cô ngồi ở hàng ghế cuối cùng bên tay phải, đưa mắt nhìn khoang xe trống thênh thang.

Hai người nói hết chuyện công lại tám đến chuyện tư. Chuyện tư của hai cô gái độc thân “bát ngát” từ mấy tin lá cải đến mua bán qua mạng Taobao rồi cuối cùng “hạ cánh” xuống chủ đề ẩm thực.

“Hôm qua tớ đi ăn lẩu, ngon cực luôn!” Cố Thanh đột nhiên nhớ đến bữa tối vô cùng thịnh soạn với la liệt đồ ăn ngon.

“Lẩu gì thế?” Canh Tiểu Hạnh hỏi. “Lẩu hải sản? Lẩu Tứ Xuyên? Hay lẩu dê?”

“Dạ dày nhồi gà.” Cố Thanh nheo mắt, hồi tưởng lại mỹ vị. “Nói đúng ra là dạ dày nhồi gà hầm tiêu đen, lẩu uyên ương hân hoi nhé, nửa trắng là nước dùng hầm xương, nửa đỏ là lẩu kim chi cho thêm tiết vịt và đậu phụ thối. Cậu có tưởng tượng được mùi vị tiết vịt và đậu phụ thối trong nồi nước dùng đỏ rực và cay xộc mũi tuyệt hảo đến mức nào không?”

Cố Thanh có niềm đam mê đặc biệt với ăn uống, cứ nghĩ đến mỹ vị là giọng nói của cô trở nên quá dịu dàng, quá ngọt ngào, thậm chí còn ngọt hơn cả khi cô hát mấy bài vọng cổ.

Trên xe chỉ có dăm ba hành khách, mọi người đều chưa ăn sáng, bụng sôi ùng ục, thế mà lại phải nghe một cô gái đang thỏ thẻ nói về nồi lẩu nóng hổi với vẻ rất dịu dàng thì chẳng khác nào tra tấn lỗ tai. Đặc biệt khi giọng nói của người con gái ấy lại mang hơi hướm lười nhác và khàn nhẹ thì càng mê hoặc.

“Thanh Thanh, cậu đang trả thù xã hội hay đang trả thù tớ đây?” Vẫn nằm trên giường, cảm giác đói cồn ruột khiến giọng Canh Tiểu Hạnh trở nên run run.

“Đúng là lần đầu tiên trong đời tớ thấy dạ dày lợn hầm cùng gà lại ngon đến thế. Họ hầm thành thứ canh trắng như sữa, canh vừa đượm mùi thuốc bắc lại vừa sục mùi tiêu đen... Hạnh này, lần sau tớ nhất định sẽ rủ cậu đi ném thử một lần mới được.”

Bộ dạng hoàn toàn khuất phục của Canh Tiểu Hạnh ắt hẳn rất buồn cười.

Cố Thanh cầm nắm com, chậm rãi cắn từng miếng, cứ tưởng tượng cô bạn đang oằn oại trên giường đấu tranh tư tưởng xem có nên bỏ dậy khỏi giường

và trở thành người đầu tiên ra căng tin ăn sáng hay không là cô lại thấy thế giới này thật đẹp.

Cảm giác bực mình vì khi này bị tên hâm nào đó ép vào phòng chat voice để thảo luận chuyện kỷ niệm thành lập gì đó bỗng chốc bay biến đâu mất.

“Cố Thanh, cậu được lắm...” Giọng Canh Tiểu Hạnh bắt đầu méo tiếng như chực khóc.

Cô cười, cắn miếng cơm nắm rồi cất giọng hàm hồ: “Đúng là ngon tuyệt cú mèo đây!”

Canh Tiểu Hạnh im lặng.

Suýt nữa cô đã hạ màn kéo lát đến trường lại bị truy sát, nhưng đang định thoát khỏi chat room thì cô bỗng nghe thấy một giọng nói rất trong trẻo, cơ hồ còn mang ý cười: “Đây là món ăn Quảng Đông – Khách Gia, nếu có thời gian, các bạn chế biến tại nhà cũng rất tiện.”

Giọng đàn ông, lại còn là giọng nói quyến rũ đủ sức hạ gục mọi cô gái trong vòng một giây. Điều quan trọng là Cố Thanh nhận ra giọng nói này.

Thương Thanh Từ. Đúng là Thương Thanh Từ, con át chủ bài của nhóm lòng tiếng Perfect.

Cố Thanh trở mắt ngạc nhiên. Cô không dám tin vào tai mình, liền liếc mắt nhìn danh sách online trong phòng chat, chỉ có “Thanh Thanh Mạn”, “Canh Tiểu Hạnh” và “Thương Thanh Từ”.

Quả nhiên không nhầm, Thương Thanh Từ thật, đúng là anh ấy!

được thực hiện bởi các thành viên EFF

Rất nhớ, rất nhớ anh -

Giọng nói lôi cuốn nhất trong làng lồng tiếng thương mại ấy tuy đã thành danh bao nhiêu năm nhưng vẫn khiến người ta không thể đoán ra được tuổi thực của chủ nhân. Điều mà fan của anh ấy có thể kể thao thao bất tuyệt là hằng năm anh ấy có bao nhiêu ảnh quảng cáo võng du, diễn viên nam chính trong phim truyền hình cổ trang nào do anh tham gia lồng tiếng và bao nhiêu thương hiệu cần quảng cáo sản phẩm đã đặt hàng trước để sử dụng giọng nói của anh.

Bởi đây là phòng chat cá nhân của Cố Thanh nên cô thực sự không hiểu vì sao một nhân vật đẳng cấp vừa xuất hiện là nhất định khiến mọi tín đồ âm thanh đều sôi sục như Thương Thanh Từ lại vào phòng chat này trong lúc trời vừa hé sáng, hơn nữa rõ ràng anh ấy đã vào được một lát rồi, nếu không sao biết mình vừa nói đến món dạ dày nhồi gà?

Nhưng đúng khoảnh khắc ấy thì xe chạy vào đường hầm, đường mạng của cô bị nghẽn, không sao có tín hiệu. Cô còn chưa kịp chào anh một câu. Mà tức nhất là Canh Tiểu Hạnh cũng chẳng nói gì, để anh cứ độc thoại một mình.

“Chế biến món này cũng không khó, chỉ cần chút thời gian thôi, hơn nữa làm sạch dạ dày cũng khá phiền đấy.” Giọng Thương Thanh Từ nghe như thể mới tỉnh ngủ, nếu có giọng nói nào được người ta dùng những mỹ từ như “chất giọng truyền hình” hay “chất giọng điện ảnh” để ca ngợi thì có lẽ chính là giọng nói của anh lúc này đây.

Cố Thanh cảm thấy anh vô tình nghe thấy đoạn hội thoại của hai cô, sau đó thuận miệng nói luôn mà không để ý kênh này có thính giả hay không.

“Nguyên liệu gia giảm chuẩn bị đầy đủ sẽ khiến món ăn giàu dinh dưỡng hơn. Tôi nhớ phụ liệu gồm táo đỏ, đẳng sâm, ngọc trúc, kỷ tử, quế hồi, lá thơm, ngoài ra là các gia vị có sẵn như muối, hạt nêm, đương nhiên không thể thiếu chút rượu và gừng.”

Thương Thanh Từ còn nói thêm hai câu, đại ý rằng nhét gà vào dạ dày,

dùng tăm cố định lại rồi đun lửa liu liu...

Vì tín hiệu chấp chờn nên tiếng anh lúc được lúc mất, cô phải căng tai tập trung lắng nghe.

Cô Thanh từng thưởng thức một vài tác phẩm thuần giải trí của anh vào những năm anh mới gia nhập làng lòng tiếng, phong cách của anh cũng thiên cổ phong giống mình. Giọng cổ phong của anh rất đa tình, còn bây giờ rõ ràng anh đang dùng giọng thật dễ nói chuyện.

Sáng sớm tinh mơ, ngoài trời âm mây độ, cửa kính xe phủ một lớp sương mờ do nhiệt độ chênh lệch giữa trong và ngoài xe, nhưng nghe giọng anh khoan thai giới thiệu cách nấu ăn, cô bỗng thấy mình như đang ngồi quanh lò sưởi trong một đêm đông ấm áp, cảm giác yên bình, cô chẳng muốn nghĩ suy điều gì.

Đây chính là sức mạnh kỳ diệu của âm thanh, mà chỉ những người đặc biệt yêu âm thanh mới có thể thấu hiểu được.

Khi xe chạy ra khỏi đường hầm thì dòng tên Thương Thanh Từ thoát nhiên biến mất, chắc vì độc thoại suốt hồi lâu, không nghe ai tiếp chuyện nên anh đã thoát khỏi phòng chat. Đúng lúc đó, Canh Tiểu Hạnh đột nhiên gọi điện thoại đến: “Khi này có nhân viên kiểm tra vệ sinh ký túc, tớ quên không nói với cậu. Giờ cậu nói tiếp đi! Món dạ dày nhồi gà ấy thế nào?”

Cô Thanh vẫn chưa tin giọng nói khi này thành linh xuất hiện trong phòng chat YY là thật, cô hỏi bạn: “Ban này cậu không nghe thấy Thương Thanh Từ nói chuyện à?”

“Thương Thanh Từ nào cơ?”

Cô Thanh không nhịn được thâm bĩu môi. “Thương Thanh Từ – ngôi sao hạng A của làng lòng tiếng, con át chủ bài của nhóm Perfect, biết chưa hả?”

“Anh ta phát âm nghe cứ là lạ sao ấy!” Canh Tiểu Hạnh đáp. “Mấy ca sĩ cover lại bài hát và mấy tay lồng tiếng trên mạng các cậu toàn đặt tên nghe kỳ quặc bỏ xừ, ai mà nhớ nổi... Có điều, hình như sếp chúng ta có mời nhóm lồng tiếng Perfect mà cậu vừa nhắc đến, bảo ngày kỷ niệm muốn tổ chức chúc mừng trên YY nên sẽ đặc biệt mời nhóm lồng tiếng này đến. Cậu nhắn tên cho tớ đi, để xem có anh ta không.”

“Chắc không có đâu... Bây giờ anh ấy chủ yếu làm lồng tiếng thương mại, ít khi nhận show lẻ lắm.”

Thương Thanh Từ quả thực thuộc típ sao mai danh ần tính điển hình... Chắc chắn khi này cô bị trúng tà rồi!

“Cậu bảo anh ta là ngôi sao hạng A ư?” Canh Tiểu Hạnh cười hì hì. “Tớ chẳng tin không thỉnh nổi anh ta.”

Cô hoàn toàn không tin có thể mời được anh nhưng trong lòng vẫn thầm mang hy vọng, cô đọc tên anh: “Thương Thanh Từ. Thương là màu xám bạc, thanh là màu xanh – một cái tên đầy màu sắc. Nhớ lấy! Đừng để mất mặt!”

Chương 1: Đậu Hà Lan nhồi tôm

Khi ba cái tên “Thương Thanh Từ”, “Tuyệt Mỹ Sát Ý” và “Phong Nhã Tụng” được mang ra tuyên truyền, Cố Thanh hoàn toàn ngả mũ nể phục trước sự kiên trì bất khuất của Canh Tiểu Hạnh vì đã tóm được ba vương bài của nhóm Perfect, đặc biệt là vị Thương Thanh Từ đại nhân.

Sau đó, Cố Thanh biết được nguyên nhân thực sự mới hiểu cô này đúng là chó ngáp phải ruồi. Không ngờ ngày lễ kỷ niệm thành lập của nhóm Perfect

và ngày lễ kỷ niệm thành lập trang web của Canh Tiểu Hạnh vô tình lại trùng nhau.

Ngày kỷ niệm thành lập của Perfect từ trước đến nay đều được tổ chức rất hoành tráng. Toàn bộ CV^(*), bất kể mới hay cũ đều được mời đến dự, ai cũng phải trình diễn một tiết mục. Nghe nói, Thương Thanh Từ thấy bảo có mấy người trong lĩnh vực hát cover đến nên anh liền đề nghị làm clip kịch tình ca^(**) và cả kịch truyền thanh nữa. Cố Thanh nghe tin này, tim dường như ngừng đập mất mấy giây, nếu Thương Thanh Từ tham gia phần đọc thoại thì không biết tiết mục này phải được cộng thêm bao nhiêu điểm mới đủ.

() CV: Character Voice – diễn viên lồng tiếng.*

(**) Kịch tình ca: Là một dạng ca khúc mà nội dung là một câu chuyện hoàn chỉnh, giữa phần hát đan xen phần đối thoại hoặc lời dẫn.

Với một ca sĩ cover hạng xoàng như cô thì đây đúng là một sự mê hoặc quá lớn.

Trong khi trí tưởng tượng của cô đang phiêu du tận chín tầng mây thì Canh Tiểu Hạnh tàn nhẫn bồi thêm thông tin: người đọc thoại không phải Thương Thanh Từ mà là cây đại thụ của nhóm lồng tiếng Perfect – Tuyệt Mỹ Sát Ý, lúc bấy giờ Cố Thanh mới trở về mặt đất.

Có điều Tuyệt Mỹ Sát Ý cũng sở hữu một giọng nói mê hồn. Nếu không tính đến sở thích cá nhân thì anh và Thương Thanh Từ không thể phân cao thấp, đáng tiếc con người Tuyệt Mỹ Sát Ý quá bình dị, dễ gần nên một Thương Thanh Từ lạnh lùng mới trở thành tâm bão hút fan.

Vì thời gian gần đây, nhà Cố Thanh xảy ra nhiều chuyện vặt nên tạm thời cô không ở ký túc xá của trường.

Buổi họp kế hoạch lần thứ nhất diễn ra lúc tám giờ tối, cô đến muộn cả nửa tiếng. May mà mảng cô phụ trách cũng không cần cô phải nhọc lòng lo nghĩ bởi đã có đạo diễn, quản lý dự án, người viết lời, tuyên truyền... Về cơ bản nhân lực đã đầy đủ, cô chẳng qua chỉ là chân điều đóm sai vặt mà thôi.

Lúc bước vào phòng, cô thấy Phong Nhã Tụng – một trong ba vương bài của nhóm Perfect đang nói chuyện.

Phong Nhã Tụng có chất giọng tự nhiên và vui tươi. “Tôi là người rảnh rỗi nhất, chứ Tuyệt Mỹ và Thương Thanh Từ thì khó nói.”

“Tôi ư?” Tuyệt Mỹ lên tiếng. “Tôi không có nhiều thời gian diễn tập, nếu chỉ ghi âm thô rồi giao cho bên xử lý hậu kỳ thì không thành vấn đề.”

“Không phải anh còn phần đọc lời dẫn trong bài hát sao?”

“Đọc lời dẫn?” Tuyệt Mỹ ngạc nhiên. “Thế ai hát?”

“Chuyện này...” Canh Tiểu Hạnh cất giọng êm ái đến bất ngờ. “Chỗ chúng tôi có mấy ứng viên, nhưng chưa quyết định sẽ chọn ai.”

Cô Thanh vừa thu dọn bàn học vừa nghe Canh Tiểu Hạnh nói.

Giọng nói thoáng ý cười của Canh Tiểu Hạnh khiến cô sinh nghi, cô nàng này sao thế nhỉ? Khí phách ngang ngược, ngạo mạn ngày thường biến đâu mất rồi?

Cô không bật mic mà chỉ đứng ngoài nghe mọi người thảo luận. Từ đầu chí cuối cô chưa hề nghe thấy giọng của Thương Thanh Từ. Ừm, minh tinh như anh bọn bề công việc nên chắc đã rời đi trước.

“Có người đến rồi?”

Đột nhiên căn phòng vang lên giọng nói chậm rãi và trầm ấm. Người nói như thể đang ăn thứ gì nên nghe không rõ lời nhưng càng như vậy lại càng

hút hồn.

Hôm nay chỉ bàn công việc, ngoài mười mấy thành viên trong nhóm ra thì chẳng có fan nào, nếu không, vô số lời tỏ tình đã tới tấp hiện lên màn hình chat room.

Hiện tượng hàng trăm tin nhắn ập đến trong vài giây gọi là spam. Spam tin nhắn không phải đả ngộ mà một kẻ vô danh tiểu tốt như cô được hưởng thụ. Phải biết, suốt ba năm liên tiếp, Thương Thanh Từ đã không tham gia lễ kỷ niệm thành lập của Perfect, ngắt quãng bao lâu như thế nên lễ kỷ niệm ngày thành lập lần này, số người lên mạng trong phòng chat YY dẫu vượt qua con số bốn mươi ngàn cũng không có gì đáng ngạc nhiên và tuyệt đối có thể lập kỷ lục trong lịch sử.

Phong Nhã Tụng nhanh nhẩu tiếp lời: “Ái chà! Át chủ bài tái xuất giang hồ! Hợp hành suốt một tiếng bốn mươi phút mà giờ mới lên tiếng sao?”

Thương Thanh Từ âm ừ trả lời: “Tôi vẫn online đấy chứ, nhưng bây giờ không nói chuyện với cậu. Tắt mic đi!”

Chẳng ngờ Phong Nhã Tụng rất ngoan ngoãn, lập tức im re. Đại nhân đã lên tiếng thì đương nhiên đám thảo dân chẳng ai dám thốt lời.

“Thanh Thanh Mạn?” Thương Thanh Từ ra chiều dăm chiêu đọc tên cô.

Cô Thanh bất giác ngậy người vài giây rồi lập tức ấn nút chấp nhận cuộc gọi. “Em đây!”

“Thanh Thanh, người ta gọi cậu kìa!” Canh Tiểu Hạnh run run nhắc nhở.

“Tớ đây còn gì!” Cô ngạc nhiên đáp lời bạn.

“Thanh Thanh? Không online sao?”

“Có ạ...” Cô không hiểu tại sao đối phương không nghe thấy mình nói.

“Chắc cô ấy đi ăn rồi! Đúng là cô nàng háu ăn...” Canh Tiểu Hạnh cười gượng.

Cố Thanh quần muồn chết, cô vội kiểm tra thì phát hiện mình chỉ mãi chú ý nhấn nút chấp nhận cuộc gọi mà quên không bật mic. Cố Thanh nhanh tay bật lên rồi nói: “Xin lỗi... lúc nãy quên bật mic. Em đây!”

“Dạy em cách làm dạ dày nhồi gà, em đã làm thử chưa?” Thương Thanh Từ hỏi.

Có lẽ anh không hề biết mình hỏi như vậy dường đột đến mức nào.

“Dạ... vẫn chưa kịp làm...” Tuy hoàn toàn bất ngờ nhưng Cố Thanh vẫn đáp rất thành thực. “Em vẫn chưa có cơ hội làm món đó.”

Sau câu trả lời, mọi người đều lặng phắc.

Cố Thanh nghĩ, chắc Thương Thanh Từ đại nhân đang cảm thấy khó chịu lắm đây, lần trước lúc người ta đang nghiêm túc dạy cô cách nấu nướng thì cô lại chẳng nói chẳng rằng. Thật bất lịch sự!

Suy nghĩ thận trọng thêm ba giây, cô lại nói: “Cám ơn anh đã chỉ dạy...” Cô ngừng một lát rồi bổ sung thêm: “Hôm khác em nhất định sẽ nấu thử theo cách anh hướng dẫn.”

Cố Thanh cố gắng thể hiện một cách hết sức chân thành và nghiêm túc nhưng vẫn chẳng ai nói năng gì, cô suýt tưởng rằng mình bị rớt mạng.

“E hèm... Cậu ấy offline rồi!” Tuyệt Mỹ Sát Ý đáp lời Cố Thanh, rồi hỏi lại cô bằng giọng nghi ngờ và đầy ẩn ý: “Nhưng tôi thấy hơi lạ, trước đây hai người quen nhau à? Sao chưa hề nghe cậu ta nhắc đến nhỉ?”

Mọi người đều biết Tuyệt Mỹ Sát Ý và Thương Thanh Từ là đôi bạn ngoài đời thực. Tuyệt Mỹ Sát Ý đã nói vậy thì rõ ràng vụ im lặng tập thể khi nãy rất

không bình thường, nhưng cụ thể không bình thường ở điểm nào thì đương nhiên trong lòng mỗi người đều tự nhanh chóng xây dựng một câu chuyện của riêng mình, ví như cô ca sĩ cover “vô hình” đến mức không thể vô hình hơn này lại có thể ôm chân được con át chủ bài nhóm Perfect thoát ần thoát hiện, thậm chí...

“Chúng ta tiếp tục nhé!” Cuối cùng, Canh Tiểu Hạnh đã phá bầu không khí yên lặng, ra mặt thay bạn. “Anh Tuyệt Mỹ, khi nãy chúng ta bàn đến phần đọc thoại trong bài hát...”

“À, ừ, phần đọc thoại, đúng rồi, đọc thoại!” Tuyệt Mỹ dùng giọng công kích, cố tình trầm giọng hỏi: “Cô thấy tôi được chứ? Hử? Canh Tiểu Hạnh?”

“Được... quá được ấy chứ...”

Cố Thanh nhận ra giọng Canh Tiểu Hạnh hơi lạ. Là bạn tâm giao, người đầu giường kẻ cuối giường với nhau đã bốn năm, rồi lại tiếp tục “ngủ chung giường” suốt ba năm học nghiên cứu sinh sắp tới, Cố Thanh nhạy cảm người thấy mùi khác thường, chắc chắn cô nàng đã động lòng trước giọng nói của chàng trai này.

Chẳng ngờ một người vốn không mấy quan tâm đến lĩnh vực lòng tiếng lại có thể trở thành tín đồ âm thanh từ đầu đến chân trong giây lát. Mà tín đồ này chỉ có thể ngày càng chìm đắm, ngày càng chạy theo tiếng gọi của sự rung động chứ không thể vùng thoát.

Cố Thanh nghe mọi người bàn luận thêm lát nữa rồi xuống bếp bưng bát mì tôm mẹ đã nấu sẵn để ăn đêm, cô liếc mắt nhìn máy tính, đột nhiên thấy Thương Thanh Từ nhắn tin riêng cho mình: “Hôm đó quên không nói, dạ dày hàm gà còn gọi là Phượng hoàng đầu thai.”

Cố Thanh buông phất đĩa, vội vàng lướt tay trên bàn phím. “Cám ơn! Cám ơn nhé!”

Cô gửi tin nhắn đi rồi nhanh chóng gõ thêm hình mặt cười: ^_^

Thương Thanh Từ: *Không có gì! Nhìn thấy tên em, tôi đột nhiên nhớ đến món ngon mới ăn tối qua.*

Cô Thanh nhìn bát mì tôm của mình, dự cảm mình sắp phải đối mặt với bữa ăn đêm vô vị.

Cô mau chóng trả lời: *Ăn gì vậy? ^_^*

Thương Thanh Từ: *Đậu Hà Lan nhồi tôm.*

Cô Thanh: *Nghe có vẻ ngon...*

Thương Thanh Từ: *Tôi thử làm một lần rồi, không khó!*

Cô Thanh: *Thật ư?*

Tim cô nhỏ máu, đã hơn mười một giờ khuya, không hiểu vị đại nhân này muốn gì đây?

Hai người im lặng thật lâu.

Mọi người trong phòng chat vẫn trò chuyện rôm rả, bắt đầu tám chuyện via hè sau khi đã giải quyết xong chính sự. Những thành viên tham gia thảo luận vụt biến trở lại là fan cuồng, bắt đầu vây lấy Tuyết Mỹ Sát Ý và Phong Nhã Tụng, liên tục hỏi họ hết câu nọ đến câu kia, ví như hoạt động tiếp theo của Perfect là gì, tiệc sinh nhật của Tuyết Mỹ Sát Ý tổ chức thế nào, bộ phim mới lên sóng mà Phong Nhã Tụng tham gia...

Cô Thanh vừa cầm đũa thì nhìn thấy Thương Thanh Từ lại gửi thêm mấy dòng: Chủ yếu là làm tôm viên hơi phiền thôi. Băm nhuyễn mấy lát tôm tươi rồi nhào với nước sôi để nguội đã ngâm hành, gừng, thêm chút rượu, mì chính, tiêu trắng. Sau khi trộn đều những nguyên liệu trên thì đập trứng gà vào và trộn đều. Cuối cùng cho thêm chút dầu mè rồi cất vào tủ lạnh chừng một, hai tiếng. Tách miếng vỏ đậu Hà Lan, nhồi tôm vào trong rồi đem hấp

chín, rưới tương ớt ngọt kiểu Thái lên để tạo vị đặc biệt cho tôm viên. Vị ngọt thanh của đậu Hà Lan quyện với vị cay cay giòn ngọt của tôm viên sẽ khiến món ăn ngon không gì sánh bằng.

Anh nói có vẻ nghiêm túc thật! T.T...

Phòng chat vẫn rất náo nhiệt, Cố Thanh nhìn bát mì của mình mấy giây rồi nhanh chóng gõ bốn chữ: “Cám ơn đại nhân!”, cô còn khuyến mại thêm la liệt hình mặt cười nữa.

Cố Thanh bung bát lao vào phòng bếp. “Mẹ ơi, bữa tối còn thịt hay tôm thừa không ạ? Gì cũng được, nếu không có thì cho con quả trứng gà...”

Chương 2: Cà tím xào vị cá

Nghỉ Tết dương lịch.

Suốt ba ngày trời, Cố Thanh bị gia đình trưng dụng triệt để, ban ngày giúp trông siêu thị mini ở nhà, buổi tối lại còn phải coi hàng sau khi đóng cửa. Dầu vậy, Canh Tiểu Hạnh vẫn không chịu buông tha cô, đêm nào cũng yêu cầu cô bắt đầu từ mười giờ đúng đến tận nửa đêm mới kết thúc.

Hai ngày đầu, vì Tuyệt Mỹ và Thương Thanh Từ đều có việc riêng nên không xuất hiện.

Ngày nghỉ cuối cùng cũng là ngày đầu tiên cả nhóm luyện tập. Bởi lần này muốn tuyên truyền thật hoành tráng, đồng thời cũng muốn làm thỏa mãn fan của Perfect nên Tuyệt Mỹ Sát Ý quyết định hoạt động công khai, tiến hành

buổi luyện tập đầu tiên trên kênh chính thức của nhóm lòng tiếng Perfect.

Đương nhiên hiện trường trong phòng chat voice cũng chẳng khác so với tiệc trà là mấy.

Lúc Cổ Thanh đến thì bình luận đã ngập tràn như nước lũ Kim Sơn, liên tục có fan gửi các biểu tượng gào thét, si mê. Tuyệt Mỹ Sát Ý và Phong Nhã Tụng vừa đăng một vở kịch, đang ngồi tán phét trên trục fan.

Cô vội vàng lướt mắt quét qua danh sách online. Thương Thanh Từ không có trên mạng. Tay này đúng là xuất quỷ nhập thần.

Vì sự xuất hiện của ba đại vương bài của nhóm Perfect nên cuối cùng quyết định, cả ba người đều tham gia đọc lời thoại cho kịch tình ca, mà cũng bởi danh tiếng của con át chủ bài Thương Thanh Từ và nhóm Perfect nên người sáng tác lời bài hát giao ngay bản thảo sau hai ngày.

Cô nhìn tên ba nhân vật đẳng cấp, ngoài ra còn có vài thành viên mới của nhóm Perfect nữa. Cổ Thanh rất hài lòng khi phát hiện người viết lời bài hát giống mình, yêu giọng nói của Thương Thanh Từ nhất nên phần lời thoại tình ý nhất, lời cuốn nhất đều dành cho anh.

“Lời thoại này “mái” quá!” Phong Nhã Tụng than thở. “Sao cứ đụng phải nhóm trưởng nhà ngươi là ta lại phải “mái” thế này? Mà còn “mái” một cách dịu dàng, u uất nữa chứ?”

Cổ Thanh lướt mắt đọc lời thoại của Nhã Phong Tụng, không nhịn nổi cười.

“Tù và vang, đêm sắp tàn, e người gặng hỏi, nuốt lệ vờ vui^(*)...” Phong Nhã Tụng chậm rãi đọc lời thoại, đột nhiên anh đổi giọng, khẽ hỏi: “Tuyệt Mỹ, hỏi cậu một câu được không?”

() Trích trong bài **Thoa đầu phượng** của Đường Uyển.*

“Hử?” Tuyết Mỹ Sát Ý đáp. “Hỏi đi!”

Phong Nhã Tụng cố ý dừng lại mấy giây.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi ấy, trên màn hình phòng chat bay tới tấp đến hàng trăm tin nhắn: “Yêu nhau rồi!”, “Đúng là yêu nhau thật!”, “Không cần hỏi nữa! Các anh là một đôi”, “Yêu nhau đi!”, “Yêu rồi còn gì! Không cần giải thích!”... Cố Thanh ôm bụng cười. Hai người này, một thì lúc nào cũng vào vai phóng khoáng, vùng vẫy một góc trời, còn người kia thì lúc nào cũng phải đóng vai chịu oan ức. Đúng là cặp trời sinh của Perfect.

Mấy CV bị ghép tới ghép lui thực ra cũng là chuyện thường. Chỉ tiếc là con át chủ bài Thương Thanh Từ thì lại chẳng được ghép đôi hay có tai tiếng gì ngoài đời thực, tất cả là do bản tự thuật ngắn gọn khi mới bước vào Perfect của anh: Tôi là Thương Thanh Từ. Ừm! Tôi không đồng tính.

Một bản tự thuật vô cùng nghiêm túc. Hơn nữa lượng fan hùng hậu của Thương Thanh Từ đại nhân khiến không ai dám ghép đôi anh với bất cứ CV nam nào.

Phong Nhã Tụng thấy tin nhắn bay đến quá nhiều, cuối cùng phải lên tiếng ngăn lại: “Ê! Mọi người hiểu nhầm rồi...” Phong Nhã Tụng không nhịn nổi nữa, đành giải thích: “Tôi chỉ định hỏi, không biết Át chủ bài của chúng ta đâu rồi thôi mà.”

“Thương Thanh Từ?” Tuyết Mỹ bật cười thành tiếng. “Nếu cậu ta mà biết bị gọi là át chủ bài thì cậu cứ liệu hồn kéo bị ném xuống hồ làm tiêu bản.”

Phong Nhã Tụng cười khúc khích. Màn “nóng bỏng” của hai người coi như chấm dứt.

Sau khi hoàn thành công việc, phòng chat trở thành diễn đàn hoạt động riêng của Perfect, nhưng mọi thành viên trong nhóm trên mạng đều không out, ngay cả Canh Tiểu Hạnh cũng rất phần khích lưu lại nghe họ diễn tập.

Cố Thanh vốn định out nhưng cô lại tò mò không biết rốt cuộc Thương Thanh Từ đi đâu mà giờ vẫn chưa xuất hiện.

Cô vẫn online nhưng không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe nhóm lòng tiếng trêu đùa nhau.

“Cậu ta đang ở cạnh tôi.” Tuyệt Mỹ Sát Ý đang giữ mic, bỗng đột ngột chuyển chủ đề, anh đặc biệt nhấn mạnh “cậu ta” ở đây chính là Thương Thanh Từ. “Máy tính của Sama^(*) Thương Thanh Từ yêu dấu của các bạn bắt ngờ báo phế, bây giờ đang dùng chung một mic với tôi.”

() Sama: trong tiếng Nhật là từ biểu thị sự tôn trọng khi gọi người đối diện (ngài, đại nhân, điện hạ...)*

Cố Thanh bất giác lẳng tai nghe.

Chẳng bao lâu sau, cô đã nghe thấy giọng Thương Thanh Từ vang lên: “Tôi đây! Mọi người cứ tiếp tục.”

Át chủ bài đã xuất hiện, fan trong phòng chat nào chịu để yên, hàng loạt tin nhắn dồn dập gửi lên màn hình, họ muốn Thương Thanh Từ nói gì đó để an ủi nỗi ám ức vì phải đợi anh suốt mấy tiếng đồng hồ.

Tuyệt Mỹ cười cười. “Tôi thấy nếu hôm nay cậu không nói gì thì tôi cũng chẳng thể bao biện giúp cậu được đâu.”

Thương Thanh Từ nói với vẻ bất lực: “Hôm nay tôi rất mệt!”

Thương Thanh Từ vừa thốt lên năm chữ rất đơn giản đó thì cả nhóm fan cuồng bỗng trở nên ngoan ngoãn như những chú cừ non, tin nhắn lại rào rào gửi tới: “Thế thì anh mau nghỉ ngơi đi!”, “Nghe giọng đại nhân của chúng ta mệt mỏi mà tim tôi muốn tan nát! T T”, “Tuyệt Mỹ đại nhân... anh không được ngược đãi Át chủ bài của chúng ta. Anh ấy đáng thương quá! Khó khăn lắm mới về kịp online mà còn bị anh đàn áp...”

Tuyệt Mỹ cười thành tiếng với vẻ rất vui. “Đúng là oan uổng! Chưa kịp yêu cầu cậu làm gì mà đã bị mọi người đổ tiếng là “ngược đãi” kia kìa.”

“Để tôi nghĩ xem!” Dường như Thương Thanh Từ cũng thấy mình như vậy là không ổn nên yên lặng suy nghĩ một lát rồi nói: “Hôm nay tôi đã ăn thử một món, thấy rất ngon.”

Trong lúc Tuyệt Mỹ không nhìn được vắng một câu “God!” thì Cố Thanh bất giác cúi đầu nhìn thời gian. Ồ! Mười hai giờ đêm, Thương Thanh Từ đại nhân quả nhiên có bản lĩnh gây thù chuốc oán lúc canh khuya.

Vì hai người dùng chung một mic nên nghe giọng nói đều có chút xa xôi. Không khó hình dung hai người đàn ông này hẳn đang ngồi đối diện nhau nói chuyện. Thương Thanh Từ nói: “Để tôi đi lấy tách trà, tạm thời cứ để nhóm lồng tiếng tám chuyện với nhau đã.”

Tuyệt Mỹ cười hinh hích. “Bật mí một bí mật nhé! Chỉ khi tâm trạng không vui thì cậu ta mới thích nấu ăn.”

“Tâm trạng không vui ư?” Chỗ Phong Nhã Tụng vọng lại tiếng xé vỏ gói lương khô. “Cho nên cậu ta muốn trả thù xã hội chăng?”

Phó trưởng nhóm của nhóm lồng tiếng Perfect tên Đậu Đậu Bánh Đậu cũng góp lời ai oán: “Tôi phải chạy ra quán tạp hóa trong ký túc mua cốc mì. Mọi người đợi chút nhé! Có điều phải nhớ ghi âm lại, ngày mai tôi đăng lên trang web chính thức của nhóm, tên tiểu tử này trăm năm im hơi lặng tiếng, thế mà vừa cất tiếng lại bàn về ẩm thực lúc nửa đêm. Đúng là giết người không dao!”

Trong mớ âm thanh hỗn loạn phun trào như núi lửa, chỉ duy có Cố Thanh cảm thấy hình như mình đã hơi quen rồi thì phải. Bởi đây là lần thứ ba anh làm vậy, lẽ nào... trước đây anh chưa như thế bao giờ?

“Giờ đã khá muộn, nên tôi sẽ nói về món chay nhé!” Dường như Thương Thanh Từ vừa uống cạn chén nước rồi nói vào mic. “Món cà tím xào vị cá.”

Cô Thanh chống cằm, thậm chí cô có thể tưởng tượng ra mùi thơm của cá.

Anh có vẻ mệt thật, giọng nói không giữ được phong độ như thường ngày, hơi nhỏ và khàn. “Rất đơn giản, nguyên liệu chính là cà tím chiên dầu và hương liệu cá.” Anh tiếp tục nói, các fan liên tục đùa, kêu “đói quá” khiến anh phải nở nụ cười hiềm hoi. “Tôi chỉ rảnh lúc này thôi, các bạn không muốn nghe nữa à? Nếu không nghe thì tôi dừng lại nhé!”

Các fan không thể nói qua mic, họ chỉ biết tới tấp gửi tin nhắn thể hiện tình yêu vô bờ của mình với thần tượng qua màn hình.

“Đừng mà đại nhân! ($\geq \diamond \leq$)”, “(*>~<*) Gì cơ anh Thanh Từ, người ta đã đợi anh suốt ba tiếng đấy, đừng đi nhé!”, “o(“o Đại nhân, dẫu anh có nói về đề tài Mãn Hán toàn tập thì em cũng sẽ chống mắt bám trụ đến cùng...”, “Ê, sao toàn fan của Át chủ bài vậy? Đại nhân Phong Nhã Tụng, hàng ngàn hàng vạn “mái” trên đời, em chỉ yêu mình anh!!!”...

Cô Thanh nghe họ trêu chọc nhau mà cười vỡ bụng.

“Được rồi! Đừng vòng vo nữa! Thương Thanh Từ, cậu mau nói đi, nói xong tôi sẽ cùng cậu đi ăn khuya.” Tuyết Mỹ thúc giục.

“Thái hai quả cà tím thành lát mỏng, thả vào chảo dầu sôi, đun nhỏ lửa đến khi chín. Khi lát cà mềm hơn snack khoai tây một chút thì vớt ra đĩa.” Thương Thanh Từ chậm rãi nói. “Đương nhiên nếu ai thích vị giòn như snack khoai tây thì có thể chiên kỹ thêm một chút.”

“Tôi thích ăn giòn hơn.” Tuyết Mỹ tiếp lời.

“Sau đó thả tỏi ớt băm nhuyễn vào chảo dầu xào cho thơm, rồi đổ cà vào. Tiếp theo rất đơn giản, chỉ cần ghi nhớ một số gia vị sau: nước tương, ớt bột, đường trắng, hạt nêm, tương đậu, dấm, rượu gia vị, rồi xào to lửa. Cuối cùng thả lạc nhân, hành hoa, xào nhanh tay và nhắc chảo xuống.”

“Ừm... Lạc xào lâu sẽ bị mềm thì phải...” Tuyệt Mỹ đau khổ phối hợp.

Nhưng Thương Thanh Từ trả lời với vẻ rất nghiêm túc: “Có lẽ vậy!”

Cố Thanh cảm thấy rõ dạ dày cô hơi khó chịu... Con thèm ăn ập đến, nuốt chửng lý trí, cô cân nhắc xem mình có nên vào bếp hay xuống luôn tầng dưới xem ven đường có bán món gì tương tự như mì xào, phở xào không. Đúng lúc cô đang chiến đấu vật vã với chính mình thì Thương Thanh Từ đột nhiên nhảy vào phòng chat riêng của Cố Thanh: *Còn đó không?*

Cố Thanh trả lời tức thì: *Em đây! O(∩_∩)O*

Thương Thanh Từ: *Đây là món chay, hợp với con gái đấy!*

Cố Thanh: *Vâng! (gửi hình nắm tay thể hiện sự quyết tâm) Hôm nào em nhất định sẽ làm thử!*

Thương Thanh Từ: *Được rồi, tôi out đây! Gặp lại sau nhé!*

Gặp lại... gặp lại ư?

Đột nhiên Cố Thanh cảm thấy mình cần chuẩn bị đầy đủ các loại đồ ăn vặt như thịt lợn miếng sấy khô, thịt bò khô, thậm chí cả thịt hộp nữa thì mới dám gặp lại Thương Thanh Từ đại nhân có giọng nói lời cuốn chết người, lại tinh thông mọi món ăn kia.

Chương 3: Miến bò cà ri (1)

Ngày nghỉ Tết dương lịch cuối cùng.

Bố mẹ sang nhà ông bà ngoại, mãi mười giờ tối, Cố Thanh mới chạy sang

siêu thị giúp anh họ đóng cửa hàng và bảo anh tối nay mình còn có việc. Anh họ thuộc típ người không biết gì về thế giới 2D^(*), cùng lắm chỉ chơi trò Kiếm Tam trên mạng nên không thể hiểu được cuộc sống ngày nào cũng tự nhốt mình trong phòng ê a một mình, hoặc khi mở cửa bước vào thấy toàn phần mềm kỳ quặc, khó hiểu, rồi liên tục phối âm...

() Thế giới 2D: chỉ thế giới trên mạng.*

Cố Thanh lười giải thích, cô chuẩn bị kiểm tra doanh số hôm nay.

Vừa mới mở máy thu ngân thì cô nghe thấy cửa tự động mở ra kêu “ting” một tiếng, chẳng ngờ giờ này mà vẫn còn khách. Khách hàng là một chàng trai trẻ mặc áo khoác lông màu đen và quần bò. Anh ta lẳng lặng bước vào, đi vòng qua mấy cái thùng mà anh họ chuyển đến để ngăn khách. Anh ta vừa tháo đôi găng tay màu đen đút vào túi áo vừa lấy chai nước khoáng trong tủ lạnh.

Chú chó nhỏ Cố Thanh ôm từ nhà sang loăng quăng chạy tới, nhón nhác nhìn người khách lạ.

Cô ngăn người, đưa mắt nhìn anh họ. Thường ngày, anh họ vẫn dùng bảy, tám chiếc thùng để chặn cửa, nhưng khi này mãi nói chuyện với cô nên anh mới chuyển hai chiếc, trách gì người ta cứ tưởng siêu thị vẫn chưa đóng cửa. Anh họ cũng chẳng biết làm cách nào khác, đành quay sang nói với chàng trai cao hơn mình nửa cái đầu: “Chúng tôi đóng cửa rồi, phiền anh mua hàng nhanh một chút rồi tính tiền.” Nói xong, anh họ giơ tay đóng sầm máy thu ngân đặt trước mặt Cố Thanh xuống.

Người khách trẻ rất biết ý, vội vàng bước tới quầy thu ngân, đặt những món hàng đang cầm trên tay lên bàn. Một chai nước khoáng, một túi bánh quy, còn cả chai sữa chua, loại sữa chua trộn trái cây thái hạt lựu cỡ to.

“Mười ba đồng sáu hào.” Anh họ nhanh chóng nói giá tiền, đưa hóa đơn rồi trả lại tiền thừa cho khách.

Cố Thanh bước tới cạnh bàn thu ngân, ôm chú chó nhỏ của mình rồi tò mò liếc nhìn chàng trai mua chai sữa chua hoa quả. Đó là một thanh niên rất sạch sẽ, đôi mắt đẹp đến không ngờ, phần đuôi hơi nhếch lên, mắt một mí nhưng rất to.

Cố Thanh vô thức nhớ đến cuốn sách tướng số mà mình từng đọc, người đàn ông có đôi mắt như vậy thường rất chuyên tâm, một khi đã lao vào là không dễ bỏ cuộc, đặc biệt rất đắm đuối với công việc và tình cảm... Khoảnh khắc cô nhìn chàng trai thì anh đang nhận tiền thừa rồi nhét vào ví, dường như nghĩ ra điều gì, anh hơi nhíu mày, đuôi mắt càng nhếch lên một chút...

Cô phát hiện hình như mình quan sát hơi kĩ nên vội cúi đầu vuốt ve chú chó.

Cánh cửa tự động lại kêu “ting...” một tiếng rồi trượt sang hai bên. Vị khách đã rời khỏi cửa hàng.

Ngày nào siêu thị cũng đông nghịt người, siêu thị nhà cô lại chỉ cách bệnh viện của khu một con đường nên càng đông khách. Trong lúc trông hàng, không biết cô đã gặp bao nhiêu người con trai giống như người khách khi nãy nhưng chỉ duy người khách ấy khiến một tín đồ âm thanh như cô hiểu kỳ tưởng tượng ra giọng nói của anh khi anh mở miệng.

Đương nhiên chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Cố Thanh về đến nhà, cô phát hiện Canh Tiểu Hạnh vẫn online trên QQ. Cô nhanh chóng gõ một dòng rồi gửi đi: *Y(^_^)Y Nửa đêm nửa hôm không ngủ còn đợi chàng đẹp trai nào thế?*

Canh Tiểu Hạnh: *^O^ Đâu có! Tớ đang nghe Tuyệt Mỹ đại nhân diễn tập.*

Cố Thanh: *Hừm, sao tớ cứ cảm thấy hai chữ “Tuyệt Mỹ” mà cậu gõ lại khảm viên hoa hồng phấn thế nhỉ?*

Canh Tiểu Hạnh: *... Tớ chỉ là fan cuồng của đại nhân... mà thôi...*

Cố Thanh: *Ô, cậu đang ở phòng nào thế?*

Canh Tiểu Hạnh nhanh chóng nhấn một dãy số và mật mã cho cô. Cô nhớ Canh Tiểu Hạnh chào hỏi giúp rồi vào phòng, chẳng ngờ tìm suốt một lượt mà chẳng thấy tên của cô bạn đâu.

Cô ngạc nhiên hỏi Canh Tiểu Hạnh: *Cậu đâu rồi? Sao tớ không thấy?*

Canh Tiểu Hạnh: *Suyt... Tớ đang mở chat voice trên QQ với Tuyệt Mỹ, anh ấy lên bật hỗn âm trên máy tính, thế là tớ có thể nghe anh ấy huấn luyện người mới lòng tiếng.*

Thủ đoạn nham hiểm này mà Canh Tiểu Hạnh cũng biết cơ đấy! Cố Thanh cảm thấy hình như mình đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện hay.

Thành viên chat trong phòng chẳng có mấy người. Cố Thanh lắng tai nghe một lát, rõ ràng đây là hoạt động nội bộ của nhóm Perfect, có lẽ đang huấn luyện số người mới tập lòng tiếng tại hiện trường. Thật không ngờ Tuyệt Mỹ Sát Ý lại đích thân dạy người mới học cách diễn cảm một cách vui vẻ như vậy.

Một số người mặt đơ, bất kể đọc thoại thế nào cũng không thể hiện được dù chỉ một chút cảm xúc.

Trong danh sách online không có Thương Thanh Từ.

Cô nhớ lại dòng chữ hiện trên màn hình lúc Thương Thanh Từ nói tạm biệt lần trước, một cảm giác kỳ lạ khẽ dấy lên trong lòng. Chú chó nhỏ chạy quanh quần bên Cố Thanh, cọ cọ đầu vào chân cô rồi rên ư ừ, cô vui vẻ bế nó lên, âu yếm hỏi nhỏ: “Chocolate, hình như tối nay em bị đau bụng hử? Có phải bà ngoại lại lên cho em ăn dâu tây không? Hử?”

Cô cứ thì thầm với chú chó, con Chocolate cọ người vào chân cô với vẻ gian manh.

Micro vang lên cuộc đối thoại của họ lúc nghỉ giữa buổi.

“Phong Nhã Tụng, hồi cậu mới vào nghề, đặc điểm nổi bật của cậu chính là mặt vô cảm.” Tuyết Mỹ thở dài. “Hay cậu giới thiệu cho thành viên mới quá trình luyện tập khổ ải của mình đi!”

Phong Nhã Tụng cười khì khì. “Không có cảm xúc ấy hả? Mười phần chắc chín là chưa nói chuyện với con gái bao giờ!” Lúc Phong Nhã Tụng nói chuyện thì có tiếng động vọng lại, một người thông minh như anh thì chẳng khó đoán được nội tình, liền hỏi: “Này! Ai không tắt hỗn âm thế?”

Cố Thanh cười khoái chí. Cô lập tức gửi tin nhắn cho Canh Tiểu Hạnh: Lộ tẩy rồi kìa! Gian tình đã bị đưa ra ngoài ánh sáng!

Canh Tiểu Hạnh: ...

“Hôm nay tôi thay máy tính khác.” Tuyết Mỹ ho nhẹ rồi đáp. “Không tắt được hỗn âm.”

“Thế á?” Phong Nhã Tụng cười tủm tỉm. “Lại tưởng ai đó cố tình để con gái nhà người ta nghe lén chứ?”

“Nói tiếp về diễn cảm đi!” Tuyết Mỹ cười ngượng.

“Thì nói! Đơn giản lắm!” Phong Nhã Tụng mỉm cười trêu ghẹo. “Muốn diễn cảm ấy hả, chỉ cần đi hại vài em teen cô đơn là có cảm xúc ngay, nhất là cảm xúc về tình yêu.”

Mọi người nghe Phong Nhã Tụng nói đều ồ lên cười.

Tuyết Mỹ thở dài. “Cậu nói thế thì người chưa từng có bạn gái như Thương Thanh Từ tính sao đây? Người ta là diễn viên lồng tiếng thương mại, chuyên lồng tiếng cho các vai công tử hào hoa đa tình đấy nhé!”

Cố Thanh đang vuốt ve chú chó, lập tức dừng tay, cô cứ ngỡ mình nghe nhầm. Cô từng cảm động vô số lần trước những vai do Thương Thanh Từ lồng tiếng. Đặc biệt là vở cổ trang đang hot trên kênh Water Melon, từ đầu đến cuối bộ phim, cô chỉ nhắm mắt để nghe giọng nói chứ không muốn nhìn dung mạo của nhân vật nam chính khiến cô mất hứng kia.

Phong Nhã Tụng chợt kêu lên một tiếng: “Chết! Tôi quên mất Át chủ bài của chúng ta. Cậu ấy có khả năng diễn cảm thiên bẩm, không thể bì được!”

Hai người họ nói vậy khiến mười mấy thành viên mới lập tức hứng khởi hẳn lên. Phải biết rằng hơn nửa số người ở đây gia nhập nhóm lồng tiếng này là vì danh tiếng của Thương Thanh Từ.

Cũng nhờ Thương Thanh Từ mà cái tên Perfect được huy hoàng suốt sáu, bảy năm.

Thậm chí đôi lần thành viên của nhóm Perfect ngẫu nhiên đi lồng tiếng quảng cáo gì đó, chỉ cần nói mình là người của nhóm Perfect là thợ ghi âm lập tức cười và hỏi: “Nhóm của Thương Thanh Từ chứ gì? Tên tiểu tử đó vẫn chưa về vườn à?”

Đa số người nổi tiếng đều thích hoạt động tự do, chẳng ai muốn bị tổ chức đoàn thể nào đó ràng buộc. Tuy Cố Thanh không biết nguyên nhân ẩn phía sau là gì nhưng cô đoán theo hướng tốt đẹp rằng chắc Thương Thanh Từ là người có nhân phẩm tốt, nhớ tình bạn cũ, có nổi tiếng cỡ mấy cũng không quên nơi mình xuất thân nên mới không rời khỏi Perfect.

Bởi Tuyết Mỹ Sát Ý nhắc đến Thương Thanh Từ nên tất cả mọi người đều hỏi không biết có thể nghe đại nhân thị phạm tại hiện trường chẳng. Trong phút yên lặng ngẩn ngui, Cố Thanh thậm chí còn không dám thở mạnh, cô cũng đang đợi câu trả lời. Phải biết bây giờ hoàn toàn không có cơ hội được nghe anh diễn phi thương mại tại hiện trường.

“Thanh Thanh Mạn?” Giọng Thương Thanh Từ đột nhiên vang lên trong mic.

Cô giật thót người, tim đập thành thịch. Chẳng ngờ anh online, chẳng ngờ anh lại dùng chung mic với Tuyệt Mỹ Sát Ý...

Thương Thanh Từ băng quơ hỏi một câu: “Tôi có thể ôm em lên mic được không?” Một câu hỏi đầy lịch sự, bất ngờ và mờ ám!

Thông thường, trong các buổi gặp mặt trên phòng chat YY luôn có rất nhiều người online, muốn nói thì phải xếp hàng, đợi đến phiên mình mới được mở mic, nhưng cũng có ngoại lệ, ví dụ quản lý phòng chat có một đặc quyền, đó là được phép tùy ý sắp đặt người nào đó lên vị trí số một, ưu tiên họ được nói trước... Hành động này gọi là “ôm lên mic”. Một cách nói rất mờ ám, nhưng khi thường xuyên sử dụng thì không còn mờ ám nữa.

Có điều, nếu giọng nói mà bạn yêu thích đột nhiên hỏi bạn như vậy thì... Tai Cố Thanh vô thức đỏ ửng, cô phỉ nhổ bản thân một hồi rồi mới ra vẻ phóng khoáng gõ hai chữ: Được chứ!

Thế là cô được ưu tiên cầm mic. Yên lặng suốt hồi lâu, hai người đều không nói gì.

“Thực ra, phim tình cảm rất đơn giản.” Thương Thanh Từ có chút nghiêm túc, giọng anh dễ nghe đến độ làm lòng người bấn loạn. Cố Thanh không biết Thương Thanh Từ muốn mình diễn kịch gì cùng anh.

Cô đành chăm chú nhìn bảng thông báo, quan sát các tổ lồng tiếng khác diễn tập, tất cả lời thoại đều được dán trên bảng, chỉ cần đọc theo là được... Có điều cô không biết vì sao anh lại chọn mình. Nhưng nghĩ kỹ lại thì ngoại trừ thành viên mới, chỉ còn hai tên đàn ông nên anh chọn mình là đúng rồi còn gì. Cố Thanh tự giải thích với mình như vậy nhưng cô vẫn hồi hộp đến mức phải hít sâu mấy hơi... Để người hát cover diễn tập lồng tiếng thực chẳng khác gì lừa vịt lên giá quay...

“Thanh Thanh Mạn?” Thương Thanh Từ đột nhiên gọi cô.

“Dạ?” Cố Thanh vẫn giương mắt nhìn bảng thông báo nhưng chẳng thấy lời thoại nào.

“Tôi yêu em!”

Một lời thoại quá sức đột ngột! Đơn giản! Trực diện nhưng lại nồng nàn tình ý!

Cô chờ người. Chờ đến hoàn toàn và triệt để.

“Em...” Giọng anh lại vang lên, thanh âm hơi rung nhẹ, dường như chan chứa sự dịu dàng đến mê hoặc. “... có yêu anh không?”

“Em...” Cô cắn môi, buộc bản thân phải trấn tĩnh, không có lời thoại thì phải trả lời sao đây? Yêu? Không yêu? Yêu hay không?

Cô đắn đo mấy giây, cuối cùng thẳng thắn đáp: “Yêu... Em yêu... giọng nói của anh.”

“Cám ơn!” Thương Thanh Từ trả lời nhẹ bằng. “Tôi ôm em xuống mic đây!”

Anh cười thành tiếng rồi trở lại giọng lãnh đạm như bình thường: “Chính là cảm xúc như thế đó, phải luyện tập và nghiền ngẫm nhiều mới lĩnh hội được!”

Chương 4: Miến bò cà ri (2)

Một tay Cố Thanh đề lên tai nghe bên trái, một tay vỗ ngực bình bịch.

Thế mà tim cô vẫn đập loạn xạ. Tuyệt đối không thể trách cô chuyện bé xé ra to, đây là lần đầu tiên trong đời có người nói với cô rằng: “Tôi yêu em”, hơn nữa lại ngọt ngào như thế, lại là giọng nói đẹp đẽ, lời cuốn nhất trong lòng cô như thế. Cô nhẹ nhõm thở hắt ra, lặng lẽ, âm thầm cảm thán một câu: “Đồ ăn của mình! Đồ ăn của mình! Sắp điên! Sắp điên! Bình tĩnh! Bình tĩnh...”

Đột nhiên cô vô cùng khâm phục những CV nữ đóng cặp cùng Thương Thanh Từ từ thời kỳ đầu, không hiểu họ làm cách nào mà cưỡng lại được mọi lời tỏ tình cơ chứ? Nếu là mình thì chắc chắn chỉ có thể ghi âm lời thoại trên máy tính rồi gửi đi chứ tuyệt đối, tuyệt đối không thể diễn tập tại hiện trường...

Chẳng bao lâu sau, Thương Thanh Từ thoát khỏi phòng chat. Tuyệt Mỹ chọn thêm đôi câu rồi thôi.

Trở lại trường sau kỳ nghỉ Tết dương lịch là phải đối mặt với kỳ thi giữa kỳ kéo dài hai tuần.

Canh Tiểu Hạnh và Cố Thanh cũng không dám nản nã, hẹn hai tuần sau sẽ tái xuất giang hồ. Hằng ngày, hai người đều bận rộn học hành rồi thi cử, sau đó lại miệt mài học hành rồi lại thi cử. Cứ thế ngày dài, mê man đến tận ngày thứ mười bốn vào ký túc xá, cuối cùng cũng cảm thấy khí huyết tràn về và sống lại.

Cố Thanh vào Weibo^(*) của mình, chăm sóc hơn hai trăm fan lẻ tẻ. Ca sĩ hạng vườn hát cover như cô nuôi Weibo suốt hai năm mới có được số người hâm mộ ít ỏi đó. Thế mà mới hai tuần không lên mạng đột nhiên lại nhận được lời mời kết bạn của hơn hai ngàn người? Chuyện gì xảy ra thế này? Chẳng lẽ Sina^(**) lại mở lòng từ bi phân phát fan ảo chẳng?

() Weibo: Một trong những trang mạng xã hội lớn của Trung Quốc.*

(**) Sina: Một trong những trang mạng xã hội lớn của Trung Quốc.

Cố Thanh phấn khích vội vàng mở ra, vui mừng kéo một lượt xuống tận dưới. Khi kéo đến dưới cùng, cô kinh ngạc sửng người.

Thương Thanh Từ.

Cô sợ mình hoa mắt nhìn nhầm, liền di chuột lên trên tên. Chữ V màu vàng^(*) hiện ra. Chắc chắn không thể sai, đúng là Át chủ bài Thương Thanh Từ đại nhân rồi!

() Chữ V màu vàng: Weibo chia cấp bậc cho các thành viên sử dụng, thành viên được đánh dấu chữ V màu vàng là thành viên có cấp bậc cao nhất.*

Không rõ anh add cô từ lúc nào, vì bận thi nên suốt năm ngày trời cô không hề đăng nhập. Cố Thanh ngẫm nghĩ đến vô số lý do nhưng vẫn không thể đoán ra vì sao anh lại đột nhiên follow mình. Cô đã follow trang Weibo của anh từ rất lâu rồi, biết anh rất ít khi follow người khác, ngoại trừ một vài CV cùng biên kịch, dự án, ca sĩ hát cover cốt cán thời kỳ đầu ra thì ngay cả bạn riêng tư cũng không có. Nhưng cô hiểu ý anh, fan hâm mộ thường thích tám chuyện linh tinh, để đề phòng trường hợp thông tin cá nhân bị rò rỉ, anh chỉ còn cách triệt để cách ly với thế giới 2D và 3D^(*)

() Thế giới 3D: chỉ thế giới ngoài đời thực.*

Bởi vậy, số người anh follow còn chưa đến một trăm, hơn nữa suốt một năm qua cũng không hề gia tăng số lượng. Bởi vậy, những người mới đề nghị add trên Weibo của cô chắc chắn không phải fan ảo mà rõ ràng họ là những fan trung thành với Thương Thanh Từ đại nhân.

Cố Thanh ngăn người nhìn máy tính. Giờ cô mới hiểu được uy lực của kẻ ôm chân quan lớn. Người ta mới follow mình, còn chưa nói gì cũng chẳng gửi tin nhắn gì đã lập tức mang đến cho cô hơn hai ngàn fan, không những thế, hiện giờ số fan đang không ngừng gia tăng chóng mặt.

Canh Tiểu Hạnh đang đứng sau lưng, thanh thoi cắn hạt dưa, cô bạn còn nổi hứng kéo hần thùng rác ra trước mặt, chăm chú cẩn thận cắn từng hạt dưa rồi quay sang hỏi: “Sao đột nhiên không nói gì thế?”

Cố Thanh không nghe thấy.

Canh Tiểu Hạnh ngạc nhiên, thò đầu vào nhìn. “Ái chà chà! Cậu được Thương Thanh Từ đại nhân follow cơ à?”

Cố Thanh chợt tỉnh sau khi nghe thấy ba từ “Thương Thanh Từ”, cô lặng lẽ gật đầu. “Ừm... Cả năm nay anh ấy không follow ai cả, tớ đang sợ bị fan của anh ấy headshot đây này!”

Cô càng ngẫm lại càng thấy không yên tâm, liếc mắt quan sát nội dung đăng trên Weibo của mình, kiểm tra xem có bình luận nào dung tục, ngu ngốc hay thô lỗ không để tránh ảnh hưởng đến hình tượng của mình trong lòng Thương Thanh Từ đại nhân. May mà cô vốn kiệm lời, rất ít khi đăng bài, phần lớn chỉ nói hôm nay ăn gì, ngày mai ăn gì, kế hoạch tương lai sẽ ăn gì mà thôi.

Đúng là đồ háu ăn! Nhưng may mình là kẻ háu ăn thông minh, có cá tính và có nguyên tắc.

Cô thâm thở phào nhẹ nhõm rồi bắt đầu kiểm tra tin nhắn riêng, trong đó có một tin là của nhóm trưởng nhóm âm thanh xã đoàn nhà mình. Đại ý chẳng qua là... ừm, bảo cô thử làm đề nghị xin nâng cấp thành V vàng để kéo thêm người cho xã đoàn.

Cố Thanh là một ca sĩ cover vô danh tiểu tốt, sinh hoạt trong một xã đoàn cũng vô danh tiểu tốt, tổ âm thanh và tổ ca từ miễn cưỡng có vài người, hậu kỳ và mỹ thuật có một người, còn tuyên truyền ư? Nhóm trưởng tự mình gánh vác luôn.

Trước đây cô may mắn, được hợp tác với hai cây đại thụ viết lời nên tự dung trở thành chiếc bánh thơm phức trong mắt nhóm trưởng. Thế là cô đành cố kéo mình ra khỏi chuyện được Thương Thanh Từ follow để bắt đầu viết thông tin cá nhân xin được thăng cấp V vàng, sau khi viết xong, cô giao cho nhóm trưởng đóng dấu chứng minh gì đó, chuyển lên và gửi yêu cầu đi.

Web nhảy sang trang tiếp, nhắc cô gửi lời mời cho bạn bè cũng là V vàng, như vậy sẽ có tác dụng hỗ trợ cho việc chứng minh. Chỉ cần những người bạn kia phản hồi thì xác suất thành công sẽ cao hơn.

Ừm... Cô Thanh nghĩ, yêu cầu này cũng khá hợp lý. Cô nhanh chóng lướt mắt nhìn danh sách đề cử của hệ thống, đó đều là mấy người bạn mà cô quen biết, cô đánh dấu từng người một, vẫn còn một người, ừm, còn một người ư?

Cô dán mắt vào cái tên “Thương Thanh Từ” rồi bắt đầu đấu tranh tư tưởng hồi lâu. Mời hay không mời nhỉ? Anh đã follow mình thì chắc chẳng nề hà gửi cho mình một chứng minh xác nhận đâu nhỉ? Cô thầm suy nghĩ vài giây, cuối cùng nghiêng rằng nhắm mắt chọn anh.

Sau khi gửi yêu cầu, lòng cô thấy hơi hoang mang, chẳng biết mình có gây phiền hà gì cho anh không?

Cô còn chưa tự dẫn vật xong thì đã thấy tin nhắn gửi tới, mở ra, chẳng ngờ lại là tin nhắn xác nhận của Thương Thanh Từ. Ngay sau đó, một tin nhắn nữa được gửi tới: Không ngờ, tin nhắn đầu tiên em gửi cho tôi lại là muốn tôi xác nhận giúp.

Cô Thanh nghe anh nói mà cứng quai hàm, lập tức gõ một dòng: *Vô cùng, vô cùng cảm tạ Thương Thanh Từ đại nhân đã giúp đỡ!*

Thương Thanh Từ: *Không có gì!*

Cô Thanh chẳng biết nói gì nữa, nghĩ một lúc cô mới trả lời: *Đại nhân đã ăn món miến bò cà ri bao giờ chưa?*

Thương Thanh Từ không trả lời.

Cô hơi ngại nhưng vẫn quyết định nói hùa theo sở thích của anh, cô nhanh chóng viết ra món ăn mình có thể tự làm ngon nhất: *Thịt bò ấy à, đầu tiên phải xắt miếng vừa ăn, rửa sạch, chần qua cho hết bọt tiết. Ngâm nắm miến*

vào nước lạnh (nhớ phải là nước lạnh đấy). Sau đó đổ nước vào nồi, thả thịt bò, hành, gừng, lá vang, đun to lửa, vớt sạch bọt, thêm rượu gia vị để khử mùi hôi, sau khi nước sôi thì vặn nhỏ lửa ninh nhừ... Chắc chừng hai tiếng thì nêm gia vị cho vừa ăn. Cuối cùng vớt thịt bò ra, thả vào nước dùng, đổ bột cà ri đun thêm năm phút. Bỏ miến vào đun sôi là có thể ăn. À, đúng rồi, đừng quên rắc chút rau mùi vào nhé! Ngon lắm đấy! Em rất thích húp nước canh...

Sau khi gửi tin nhắn, Cố Thanh cảm thấy... um... xem như đã báo đáp được anh...

Cô thấy Thương Thanh Từ mãi không trả lời, lại nghĩ chắc đại nhân người ta bận việc gì rồi, đang định tắt máy đi ăn cơm thì cô thấy tin nhắn của anh.

Thương Thanh Từ: *Sở trường của tôi là món này.*

Cố Thanh: ...

Thương Thanh Từ: *Ừm, thật đấy!*

Cố Thanh: ... *Vốn định dùng món này để báo đáp đại nhân... Xem ra em còn phải thu thập nhiều công thức chế biến các món ngon khác nữa. Đành đợi lần sau vậy...*

Thương Thanh Từ: *Báo đáp?*

Cố Thanh: *Y(^_^)Y Đương nhiên, làm phiên đại nhân mất công đích thân xác nhận, đương nhiên em phải báo đáp chứ!*

Thương Thanh Từ: *Có thật là muốn báo đáp không?*

Bị anh hỏi lại, tim Cố Thanh lại khẽ thót lên... Không biết đại nhân có đưa ra yêu cầu gì vừa kỳ quặc vừa làm khó mình không? Có điều cô tin vào nhân phẩm của đại nhân nên căn răng đáp: *Tất nhiên! (Gửi hình nắm tay thể hiện sự quyết tâm)*

Thương Thanh Từ: *Vậy thì hát cho tôi nghe một bài nhé!*

Chương 5: Chíp chíp xào cay

Cố Thanh: ... *Bây giờ?*

Thương Thanh Từ: *Bây giờ? Em đợi chút!*

Cố Thanh cảm thấy hình như vị đại nhân này đang hiểu nhầm ý mình, rõ ràng cô hỏi anh có phải bây giờ muốn nghe không, mà sao lại biến thành mình yêu cầu bây giờ được hát? Rõ ràng đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau mà?!

Bây giờ trong phòng vẫn còn người, mà lại là bà cô chuyên tám chuyện Canh Tiểu Hạnh nữa chứ!

Đại nhân ơi, xin ngài đừng làm vậy...

Thương Thanh Từ nhanh chóng nhấn số phòng cho cô. Đương nhiên Cố Thanh không lạ gì số phòng này, đây chính là kênh chính thức của anh, ngày nào cũng có vài trăm người online. Tuy anh thường xuyên mất tâm cả tháng không thấy mặt nhưng hằng ngày đều có người quản lý đăng tải ghi âm và các hoạt động quy mô nhỏ, không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là thánh địa dành cho những fan trung thành nhất của Thương Thanh Từ!

Cố Thanh cảm thấy việc mình đột nhiên xuất hiện rồi lại hát tặng Thương Thanh Từ chắc chắn sẽ lập tức bị những lời nói xấu sau lưng đè đến chết. Bởi thế, cô quả quyết trả lời: *Đại nhân, hay chúng ta sang phòng em nhé! (*>~~<*)'~*

Thương Thanh Từ không trả lời.

...

Anh out rồi chẳng???

Cố Thanh khóc không ra nước mắt, cô ngoảnh đầu nhìn Canh Tiểu Hạnh, kẻ ngồi sau lưng vẫn đang chăm chú cắn hạt dưa... Cô lặng lẽ quay lại, tự mình vào YY, đăng nhập mã phòng của Thương Thanh Từ với quyết tâm trág sĩ một đi không trở lại. Vừa mới vào phòng, cô đã nhìn thấy vô số spam: “Nick đại nhân vừa lóe lên kìa!!!”, “Gì cơ? Cậu nói gì?”, “Đại nhân mã hóa lại phòng! Không vào được! Làm sao giờ? Làm sao giờ?”, “Bình tĩnh! Chắc đại nhân đang đợi ai đó...”, “Lật bàn! Ai dám để đại nhân của chúng ta đợi?!”...

Đúng lúc cô định co giò bỏ chạy thì bị người quản lý lôi tuột vào một gian phòng nhỏ. Gian phòng được mã hóa chỉ có mình cô và Thương Thanh Từ. Cô mau chóng gửi hình mặt cười: *Thương Thanh Từ đại nhân!*

Tuy gửi hình mặt cười nhưng cô cảm thấy giờ tử của mình sắp điểm đến nơi. Tuy người ngoài phòng không thể vào nhưng vẫn có thể quan sát xem trong phòng có ai... Cô cố gắng ép mình không được tưởng tượng đến hậu quả, phải chuyên tâm báo đáp đại nhân mới được.

“Em có thể nói được rồi đấy!” Thương Thanh Từ cất giọng rất tùy ý. “Ở đây chỉ có em và tôi.”

Đầu Cố Thanh hiện đầy vạch đen, cô mà bật mic thì chắc chắn Canh Tiểu Hạnh sẽ lập tức nhảy dựng lên, nhưng nếu hát để báo đáp người ta thì không thể chỉ gõ lời mà không cất tiếng.

Cố Thanh quay đầu lại. “Này...”

“Gì cơ?” Canh Tiểu Hạnh thuận miệng hỏi.

“Tớ phải hát!”

“Thì hát đi!” Canh Tiểu Hạnh chẳng buồn ngó sang. “Tớ quen rồi mà! Chẳng phải cậu chuyên hát cover còn gì, nếu rảnh rồi thì nhân lúc ký túc xá không có ai, cậu cứ thỏa sức hành hạ lỗ tai tớ!”

Cô Thanh lẳng lẳng đeo tai nghe, hắng giọng: “Đại nhân muốn nghe gì ạ?”

“Sở trường của em là gì? Cổ phong à?”

“Vâng, cổ phong.”

“Thế bài *Khổng Tử* nói nhé!”

“Bài *Khổng Tử* nói ư?” Cô Thanh tuyệt vọng. Đây là bài hát hoàn toàn phá cách. Cô lại len lén liếc nhìn Canh Tiểu Hạnh.

“Ừ! Bài đó khá hay!”

“Vâng... Thế để em tìm nhạc đệm.”

Cô Thanh nhanh chóng tắt mic rồi quay người lại hỏi Canh Tiểu Hạnh: “Này...”

“Lại gì thế?” Canh Tiểu Hạnh nhìn cô với vẻ khó hiểu.

“Chút nữa tớ sẽ hát một bài rất phá cách, cậu không phiền chứ?”

“Bài gì?” Canh Tiểu Hạnh bắt đầu thấy hứng thú.

“*Khổng Tử* nói...”

“Phụt... Cậu hát cho fan nghe à?”

“Không... cho Thương Thanh Từ đại nhân.”

“Trời! Cậu thân thiết với Át chủ bài từ khi nào vậy?” Canh Tiểu Hạnh bắt đầu thỏa sức tưởng tượng ra đủ loại gian tình bỏ não.

Cố Thanh sợ Thương Thanh Từ đợi lâu, cô vội vàng lên 5sing tải nhạc đệm và lời hát về máy. *Khổng Tử nói* là ca khúc hài với tổ hợp đủ loại thi từ khắp thiên hạ, thực là bài hát có khả năng tàn phá hình tượng rất khủng khiếp. Hãy download ebook tại facebook group EFF Sau khi chuẩn bị, cô cảm thấy tim mình bắt đầu nhỏ máu, chỉ sợ đại nhân nghe xong sẽ chê tồi tả. Rốt cuộc, ở một góc độ nào đó, đại nhân là người sở hữu giọng nói mà cô yêu thích nhất, sao cơ sự lại thành ra thế này chứ? Thực sự... đại nhân muốn nghe *Khổng Tử nói* lắm sao?

“Đại nhân, em bắt đầu nhé!” Cố Thanh cất giọng rầu rĩ, rồi mở nhạc đệm.

Bà tám Canh Tiểu Hạnh đứng sau lưng cô trở thành thính giả thứ hai, cô vẫn chưa hiểu cách sử dụng chat voice trên YY nhưng cũng biết hai người ở trong một phòng thì chẳng khác nào hẹn riêng.

Rõ ràng Cố Thanh nghe thấy Thương Thanh Từ bật cười ngay sau khi cô hát câu đầu tiên... Không những vậy, anh còn cười thành tiếng... Cô thực chỉ muốn lập tức òa khóc nhưng cuối cùng vẫn hát tiếp một cách chuyên nghiệp. Đến đoạn cuối, cô kết thúc khá vội vàng.

“Cũng được đấy!” Thương Thanh Từ nói ngắn gọn với giọng lười nhác.

Đây chính là... chất giọng nuông chiều mà fan mê đắm nhất...

Cố Thanh nhè nhẹ thở hắt ra, đồ ăn của mình, đồ ăn của mình, bình tĩnh, bình tĩnh, hôm nay mình phải báo đáp đại nhân, nhất định phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, tuyệt đối không được phạm lỗi một cách ngu ngốc...

“Thích ăn chíp chíp xào không?” Thương Thanh Từ đột nhiên đổi chủ đề.

“Thích! Đại nhân cũng thích sao?” Cố Thanh cố gắng giữ vững hình tượng, cô bình thản đáp.

“Cũng ngon.” Anh cười.

Trời ơi... Cố Thanh ôm ngực. Lại là chất giọng nuông chiều, hơn nữa thỉnh thoảng còn cười một tiếng, cô quy ngã mất thôi! Ai đến cứu cô với...

Cô tự phỉ nhổ mình. Canh Tiểu Hạnh không nghe thấy giọng nói trong tai nghe, chỉ thấy vẻ mặt cô đầy đau khổ nên bắt đầu lo lắng, vỗ vai bạn: “Ê nhóc, trúng độc hả?”

Cố Thanh xua tay. Nào phải trúng độc, rõ ràng cô đang bị trúng bùa. May mà cô không để chế độ tự do phát ngôn nên Thương Thanh Từ không nghe thấy lời Canh Tiểu Hạnh nói.

Canh Tiểu Hạnh bĩu môi, cô thấy không nghe được trọn vẹn cuộc đối thoại đúng là vô vị nên tiếp tục quay về chỗ thùng rác cần hạt dưa.

Trong tai nghe, Thương Thanh Từ lại chậm rãi nói: “Có điều, có cách làm, vẫn rất thích.”

“Chíp chíp á?” Cố Thanh vô thức hỏi lại.

Hỏi xong cô mới định thần, đồ ăn đồ ăn, đương nhiên phải là chíp chíp chứ còn gì nữa, chẳng phải anh đang nói dở về chíp chíp sao?

“Ừ!”

“Em đã ăn chíp chíp xào ớt chưa?”

“Ăn rồi...” Cố Thanh nghĩ một lát rồi nói thêm: “Nhưng không thường xuyên, vì còn phải hát nữa, em cần bảo vệ cổ họng.”

Thương Thanh Từ lại cười.

Cô Thanh nhắm mắt, coi như không nghe thấy giọng cười đầy vẻ nuông chiều đến mê hồn kia.

“Anh vẫn thường ăn cay.” Anh không phủ định lại.

“Ê... đại nhân có tư chất bẩm sinh... à không đúng, có giọng nói trời phú nên không cần giữ vẫn hay.”

Ông trời rõ là thiên vị!

“Cách chế biến không khó, chỉ có điều phần làm sạch hơi phiền chút thôi.”

“Vâng...”

“Ngâm chíp chíp vào nước muối loãng nửa tiếng cho nhả hết cát, sau đó rửa sạch rồi chần nước nóng cho chíp chíp mở miệng.”

“Vâng...”

Cô Thanh nghe tiếp theo thói quen, thậm chí cô bắt đầu suy nghĩ không biết có nên ghi âm lại không, để sau này còn tạo phúc cho các fan của Thương Thanh Từ nữa. Nhưng vẫn phải được sự đồng ý của anh trước chứ nhỉ? Cô do dự mãi không dám hỏi.

“Chuẩn bị hai phần gia vị, một phần là nước tương, đường, tiêu trắng, rượu gia vị, mì chính, chế nước dùng vào bát, đây là một loại nước xốt. Phần còn lại là nước hòa bột năng.”

“Nước dùng là gì?”

“Nước dùng? Có rất nhiều loại, thông thường lúc nấu canh gà ta sẽ bớt lại một ít để dùng lúc xào rau, thay cho nước.”

“Đã hiểu...”

“Chuẩn bị xong nguyên liệu thì đổ chút dầu vào chảo, đổ chao và tỏi băm vào xào một lát, sau đó thả hành cọng, ớt, gừng thái sợi, xào thơm. Tiếp theo, đổ chíp chíp và nước xốt vào xào to lửa, nhất định phải để lửa to nhé, nếu không thịt chíp chíp sẽ rơi ra khỏi vỏ.”

“Vâng...”

“Khi nước xốt cạn còn một nửa thì đổ nước hòa bột năng vào, đảo một lát rồi thả hành. Cuối cùng nhắc chảo xuống.”

“Vâng...”

Canh Tiểu Hạnh chỉ nghe thấy Cố Thanh không ngừng vâng vâng dạ dạ nên cũng chẳng biết cô đang làm trò gì. Cô nghi ngờ nên lên nhìn trộm màn hình, nhưng nào có chữ. Haizz!!!

Hình như Thương Thanh Từ đã nói xong. Không đúng, đã “nhắc chảo xuống” thì chắc chắn là nói xong rồi.

Cố Thanh rất mực lễ phép nói: “Em nhớ rồi! Cảm ơn Thương Thanh Từ đại nhân!”

Giọng anh vọng ra từ tai nghe, đầu tiên chỉ lãnh đạm “ừ” một tiếng, sau đó nói với cô: “Tôi out đây, lần sau khi nào em lại hát cho tôi nghe?”

“Lần sau ạ?” Cố Thanh buột miệng hỏi.

“Không có lần sau sao?” Thương Thanh Từ ra chiều đăm chiêu hỏi.

“Dạ?” Cố Thanh bị anh phản vấn, thành ra do dự, có lẽ chỉ hát một bài hát thì không đủ thành ý lắm! “VẬY... lần sau khi nào rảnh, đại nhân cứ gọi em.”

“Được! Tạm biệt!”

Dường như Thương Thanh Từ lại cười, rồi anh nhanh chóng rời khỏi phòng chat.

Chương 6: Bò sát tiêu đen (1)

Cố Thanh tuyệt vọng bỏ tai nghe xuống, nhanh chóng lấy lại tinh thần, bắt đầu chăm chú lựa chọn ca khúc để đề phòng lúc cần dùng, cô tìm nhiều thể loại bài hát có ca từ và nhịp điệu tinh tế, không phá cách hòng cứu vãn lại hình tượng của bản thân. Lần sau cô nhất định phải hiên ngang, đường hoàng mà nói với Át chủ bài đại nhân rằng: Đại nhân, em sẽ hát tặng anh bài này...

Cô chuẩn bị liền bảy, tám bài hát và nhạc nền, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

“Cố Thanh, cậu và Át chủ bài phát triển đến giai đoạn nào rồi?” Canh Tiểu Hạnh thản nhiên hỏi.

“Hả?” Cố Thanh nhìn cô bạn như nhìn thấy ma.

“Cả hai hẹn hò trong phòng riêng, cậu không sợ bị fan của đại nhân headshot à?” Canh Tiểu Hạnh lắc đầu, khẽ thở dài. “Cây cao dễ đón sét, cậu phải hoạt động tuyệt đối lặng lẽ, hiểu chưa?”

Có lẽ Canh Tiểu Hạnh đã nhìn khá lâu, giờ mới bung ra, cô đá thùng rác về chỗ cũ với vẻ cười trước nỗi đau của người khác, sau đó cầm ví tiền đi ăn cơm.

Cố Thanh ngẫm nghĩ một lát rồi liếc mắt nhìn Weibo của mình. Cô nén nỗi đau xóa dòng “Mong nhận bài!” trong mục trình bày cá nhân... Rốt cuộc cô được đại nhân follow nên ít ra cũng phải chừa lại chút sĩ diện cho anh, ừm,

nhưng cô quả thực chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt, thực lòng yêu thích ca hát mà lại chẳng ai mời cô hát cả, cô thực sự muốn nhận được yêu cầu hát mà.

Cô lặng lẽ tắt mạng, thầm nghĩ phải chăng vì nổi hiềm nghi “ôm chân quan lớn” nên lên xin hợp tác cũng phải thận trọng? Vì Thương Thanh Từ đại nhân, ừm... Thanh Thanh Mạn ta đây cứ khép mình một chút sẽ tốt hơn. Có điều sau khúc nhạc bất ngờ chen vào ấy, Thương Thanh Từ và cô chẳng liên lạc lại với nhau nữa.

Kỳ nghỉ đông hằng năm luôn trùng với ngày nghỉ Tết âm lịch.

Sau khi về nhà, rất nhiều người tham gia lễ kỷ niệm thành lập không có thời gian lên mạng hoặc điều kiện mạng có hạn nên mọi người hẹn thời gian cố định vào ngày mừng Một tháng Hai sẽ tổ chức cuộc họp nội bộ lần cuối cùng, hôm đó cũng sẽ quyết định tiết mục cho ngày kỷ niệm này. Cuối cùng yêu cầu mọi người chia nhau thực hiện công tác chuẩn bị.

Giáp Tết, siêu thị nhà Cổ Thanh cũng đóng cửa sớm hơn thường lệ. Trời vừa bảng lảng tối đã đóng cửa.

Đêm Giao thừa, Cổ Thanh chạy sang giúp đóng cửa hàng, đúng lúc nhìn thấy phía bên đường đối diện có người đang tranh cãi âm ỉ. Cô đứng sau cửa sổ đưa mắt nhìn một lát, vì siêu thị gần bệnh viện nên cứ dăm bảy hôm lại xảy ra tranh chấp gì đó giữa các bệnh nhân, cô cũng quen rồi. Chỉ có điều lúc này cô nhìn thấy một gương mặt quen quen, chính là chàng trai từng mua sữa chua hoa quả ở siêu thị nhà cô vào tối đó.

Sở dĩ cô nhìn thấy anh là vì anh và ba người cả nam lẫn nữ đứng bên cạnh rõ ràng đang là đối tượng bị công kích. Lúc cô nhận ra anh thì cô gái bên cạnh anh bị người ta túm cổ áo, anh giơ tay ngăn lại... ngăn mãi ngăn mãi, cuối cùng bị đâm một cú trời giáng vào mặt.

“Á!” Cổ Thanh buột miệng kêu lên. Tiếp đó, cô nghe thấy một loạt tiếng loảng xoảng, quay đầu lại thì đã thấy mấy chai nước ngọt rơi ra ngoài tủ lạnh.

“Con bé này... Làm anh hết hồn!” Anh họ vừa cúi người nhặt vừa lèm bèm trách cứ. “Sợ nhất là nghe con gái tự nhiên kêu toáng lên, chói tai lắm, em tưởng mình bị giật mình lúc nửa đêm chắc?”

“Em không cố ý mà...” Cô Thanh bước lại giúp anh nhặt mấy chai nước ngọt rồi cất vào tủ lạnh, sau đó cô trở ra quan sát tiếp cuộc chiến xảy ra ở cổng bệnh viện phía đối diện, cuộc chiến đã kết thúc. Kẻ làm âm ỉ thì vẫn ở đó nhưng chàng trai và mấy người đi cùng thì đã rời khỏi.

Cô Thanh đoán, có lẽ họ là nghiên cứu sinh của bệnh viện hay gì đó, dù là gì thì cũng không thể là bác sĩ vì trông họ trẻ thế kia. Mà chàng trai ấy cũng nghĩa hiệp thật, còn biết dang tay che chở cho con gái...

Sau một hồi khen thầm, cô quyết định sẽ giảm giá mười hai phần trăm cho chàng trai nếu anh lại đến siêu thị nhà mình. Ừm!

Ngày mừng Một tháng Hai dương lịch vừa đúng mừng Ba tết.

Đúng chín giờ tối như đã hẹn, cô gom hết đồ ăn vặt trong phòng khách, chủ yếu là mấy đồ ăn nhậu như xách bò, lưỡi vịt, ngoài ra còn có lạc cay và trà đen đá. Sau khi làm xong công tác chuẩn bị, cô lên mạng, vào phòng chat của nhóm Perfect.

Vừa mới tới phòng khách thì mẹ bước vào hỏi chuyện ngày mai đi thăm họ hàng, thế là cô lên mạng chậm mất một lúc, khi nói xong, quay đầu lại thì phát hiện mọi nội dung spam đều liên quan đến mình. Nói chính xác hơn, mọi người đều đang điên cuồng ném đá.

“Thanh Thanh Mạn kia! @@~ Thanh Thanh Mạn xuất hiện là đại nhân chắc chắn sẽ xuất hiện!!”, “Gì cơ? Đâu? Đâu?”, “Kia kia... Sao Thanh Thanh Mạn lại là VP(*) được nhỉ??? Á! Chọc mù mắt ta đi! Mau chọc mù mắt ta đi!”, “Bình tĩnh nào... đại nhân và cô ấy, ừm, cậu hiểu rồi còn gì...”, “Lật bàn! Thanh Thanh Mạn, cô không xong với tôi đâu!”...

(*) VP: chỉ người quản lý trên YY

Cố Thanh ngớ người. Cô rất muốn nói, chắc chắn đại nhân sẽ tới nhưng người ta tới vì công việc, chẳng liên quan gì đến tôi cả! Aaaaaaa...

Cô định thần sau ba giây rồi buồn bã vào phòng mã hoá. Người trong phòng vẫn hoàn toàn không biết bên ngoài náo loạn đất trời thế nào, vẫn câu được câu chăng tán dóc với nhau. Như thường lệ, nhóm trưởng Tuyết Mỹ Sát Ý và Phong Nhã Tụng trêu chọc nhau là chính, những người còn lại chỉ thỉnh thoảng chêm vào dăm ba câu.

Thương Thanh Từ không nói gì nhưng anh có trong phòng. Phản ứng đầu tiên của Cố Thanh là “máy tính của anh sửa xong rồi sao”, sau đó cô nhanh chóng phát hiện hình như mình hơi quá tập trung đến anh thì phải, cần phân tán, phân tán.

“Giờ nên làm gì nhỉ? Hay làm nóng không khí chút đi!” Phong Nhã Tụng lười nhác đề nghị. “Coi như cho fan ít phúc lợi, đợi đến ngày kỷ niệm thành lập mới làm tình ca chính thức.”

“Ý hay!” Tuyết Mỹ Sát Ý phụ hoạ.

Phó nhóm Đậu Đậu Bánh Đậu cười khúc khích. “Nhóm trưởng anh và nhóm phó tôi nói xong là xong à? Nhân vật quan trọng suốt ba năm không tham gia là Thương Thanh Từ đại nhân của chúng ta kìa!”

Trong mic rõ ràng vọng ra tiếng cười của Canh Tiểu Hạnh. Êm dịu ngọt ngào... Êm dịu ngọt ngào...

Cố Thanh cảm thấy, ừm, nhất định là vì Tuyết Mỹ Sát Ý... Tuy đến giờ cô vẫn chưa nắm được bằng chứng xác thực nhưng một cô nàng nam tính như Canh Tiểu Hạnh thoát nhiên lại thay đổi một trăm tám mươi độ như thế thì ắt phải có gian tình.

Trong lúc cô còn mải đoán già đoán non, Thương Thanh Từ đột nhiên cất giọng gọi tên cô: “Thanh Thanh?”

Không hiểu sao anh lại bỏ đi chữ “Mạn”... nghe có chút... ừm, gì nhỉ, khiến cô nảy sinh ảo giác anh có tình ý mờ ám.

“Đại nhân, em đây!” Cô lập tức trả lời.

“Tôi còn nhớ em thích cổ phong.”

“Vâng...”

Giọng anh hơi trầm ngâm: “Thế... thích nhất bài nào?”

Trong đầu Cô Thanh vọt nhảy ra bài *Không Tử nói*...

Không thể nào! Đại nhân, anh không bán đứng em, mang clip em hát tung lên mạng làm nóng không khí chứ? Cô thầm ai oán, rồi thận trọng nghĩ một lát, mới trả lời: “Em tương đối thích *Biên cương thời thịnh*.”

“Thời thịnh?” Dường như giọng anh hôm nay không tốt lắm, hơi khàn, nhưng như thế lại càng gợi cảm.

“Đừng nói không biết đấy nhé!” Phong Nhã Tụng cười vẻ lười nhác, nhắc anh.

Thương Thanh Từ “ừm” một tiếng, đáp: “Biết!”

“Có điều bài hát này tồn tại rất nhiều bản cover, hơn nữa còn phải tìm rất nhiều... hình như sáu người hát, lại còn một người đọc thoại? Sản phẩm nhóm Perfect chúng ta làm mà không có danh sách ca sĩ thật đẹp thì cũng ngại trưng ra...”

“Đúng vậy, đột nhiên muốn tìm nhiều người thế...” Tuyệt Mỹ Sát Ý cũng có ý do dự.

Nhưng Thương Thanh Từ dường như không mấy để tâm đến ý kiến của họ. Anh hỏi cô: “Thanh Thanh? Theo em thì ai thích hợp nhất?”

“Em?” Cố Thanh ngẫm nghĩ rồi gom góp tên những giọng ca mình yêu thích nhất thành đội hình. “Phi Thiều, Linh Lung Tích Thấu, Mặc Mặc Nhi...” Cô nói ra sáu giọng ca hay phù hợp với bài hát nhất, cuối cùng còn nói bằng giọng khẳng định: “Còn phần đọc thoại thì nhất định phải là Thương Thanh Từ đại nhân!”

“Tôi?” Thương Thanh Từ cười nhạt. “Việc này không khó.”

“Đúng vậy! Chỉ có anh mới thấy không khó...” Cố Thanh ai oán thở dài, đột nhiên cô cảm thấy mình hơi quá đáng.

Xin người! Yêu cầu Thương Thanh Từ đọc thoại mà không khó??!!

May cô đang ở trong phòng mã hoá, nếu lời này mà bị đồn ra ngoài thì chắc cô sẽ lập tức bị đánh chết mất...

“Những người mà em nói...” Thương Thanh Từ đang suy xét.

Những người này đều là thành viên kỳ cựu, rất nhiều người chỉ tham gia show diễn quy mô lớn tổ chức trên YY, hát cùng một số ca sĩ trong phòng này cho fan nghe thôi chứ không hát bài mới nữa... Còn một số khác thì thậm chí còn lười tổ chức show diễn, giống như đã biến mất hoàn toàn khỏi cõi nhân gian vậy.

Anh đột nhiên hỏi: “Đậu Đậu Bánh Đậu, cậu thấy sao?”

Chẳng ngờ Đậu Đậu Bánh Đậu lại im lặng ba giây, cuối cùng mới thở một tiếng dài thật là dài, buồn bã nói thẳng: “Át chủ bài, tôi hận cậu... Haizzz, thôi được rồi, bạn Thanh Thanh, cảm ơn sự yêu mến của bạn, tôi chính là Mặc Mặc Nhi.”

Cố Thanh sững người. Bất ngờ, quá đổi bất ngờ! Cô không thể tưởng tượng nổi... vị tiền bối này lại mai phục trong nhóm Perfect...

Đậu Đậu Bánh Đậu lặp lại lần nữa với Thương Thanh Từ: “Tôi hận cậu!” rồi ai oán nói tiếp: “Những người bạn vừa nêu tên, tôi có thể hẹn được hai người nhưng ba người còn lại thì phải xem xem họ có nể mặt Át chủ bài của chúng ta không đã. Có điều...” Cô khẽ ho hai tiếng, Phong Nhã Tụng lập tức tiếp lời: “Có điều một trong số đó, Linh Lung Tích Thấu là fan cuồng của Thương Thanh Từ, fan cuồng ấy, em hiểu không, ừm, Thanh Thanh, em phải nghĩ cho kĩ xem có muốn bán Thương Thanh Từ cho người khác không nhé!”

“Dạ?”

Tuy mọi lời trêu chọc trong phòng chat YY đều rất tùy tiện nhưng cô bị ghép đôi với Thương Thanh Từ thì... quả thực... quả thực không thể đáp lại một cách tự nhiên được. Thật châm biếm! Xì!

“Không cần ba người!” Thương Thanh Từ thản nhiên nói, thể hiện ý phản đối. “Một trong số đó để Thanh Thanh hát.”

Cố Thanh chưa kịp phản ứng thì Đậu Đậu Bánh Đậu và Phong Nhã Tụng đã lần lượt ồ lên kinh ngạc. Phong Nhã Tụng vui ra mặt. “Thanh Thanh, em may hết cỡ đó nhé!”

May ư?

Cố Thanh không quan tâm có phải mình may thật hay không, toàn bộ, toàn bộ sự chú ý của cô đều đang tập trung vào đội hình minh tinh mà mình yêu thích nhất: giọng ca tuyệt nhất, người đọc thoại hay nhất, còn một người... là chính cô.

Đây là cảm giác gì nhỉ? Chính là cảm giác một ca sĩ vô danh tiểu tốt vừa mới vào vòng loại thì đột nhiên được thông báo sẽ hát cùng các ca sĩ Trương Học Hữu, Châu Kiệt Luân, Lâm Chí Huyền... còn có Ngô Ngạn Tổ tới đọc thoại nữa!!!

Cố Thanh liên tục cầm cốc thủy tinh làm lạnh mặt mình.

Đồ ăn của mình, đồ ăn của mình, điên rồi, sắp điên rồi, thực sự điên thật rồi...

Chương 7: Bò xốt tiêu đen (2)

Cố Thanh tắt máy tính, quăng mình xuống giường, ôm chăn lăn qua lăn lại, huyết quản muốn nổ tung. Trong đầu chứa toàn danh sách các ca sĩ nổi tiếng, đó quả thực là đội hình yêu thích nhất mà cô theo đuổi cả đời. Cô hưng phấn đến nỗi điện thoại kêu vô số lần mới nghe thấy. Cầm lên nghe không ngờ lại là Canh Tiểu Hạnh, cô bạn vừa mới nói tạm biệt trên phòng chat YY.

“Chúc mừng bạn Thanh nhé!”

Cô cười, hỏi Canh Tiểu Hạnh có chuyện gì mà khuya khoắt thế này vẫn còn gọi điện đến.

“Thực ra... ừm... tớ muốn... tâm sự với cậu!”

“Tâm sự á?” Cố Thanh thấy lạ lùng. “Ngày nào tớ cũng ăn ngủ, đi học với cậu mà cậu có tâm sự gì với tớ đâu? Sao vừa mới nghỉ tết mà đã có tâm sự thế?”

Người ở đầu máy bên kia ập a ập ứng. Trục giác mách bảo cô đây là vấn đề tình cảm. Vấn đề tình cảm? Tám, chín mươi phần trăm là có liên quan đến vị nhóm trưởng của nhóm Perfect kia rồi.

Quả nhiên sau một hồi ngập ngừng, cuối cùng Canh Tiểu Hạnh cũng khai rằng cô nàng vừa mới trao đổi Wechat lần đầu tiên với Tuyệt Mỹ Sát Ý – một

cuộc hẹn riêng vô cùng trong sáng, thuần khiết tình bạn, người ta chỉ kể cho cô nghe chuyện ma, nhưng như thế cũng đủ khiến cô hồi hộp, xao xuyến, không thể chớp mắt.

Cô Thanh nghe mà chết cười, câu chuyện Tuyệt Mỹ kể hẳn không phải chuyện ma thông thường, mà chắc chắn là chuyện ma họa bí câu hồn nhiếp phách trong *Liêu Trai chí dị*.

“Bạn Hạnh ơi!” Cô Thanh hạ thấp giọng, đề phòng mẹ đang xem ti vi ở phòng khách nghe thấy. “Có phải bạn trở thành tín đồ âm thanh rồi không đó?”

“Hả?” Canh Tiểu Hạnh im lặng hai giây rồi cũng nhẹ giọng nói: “Hình như, có lẽ, đại khái là vậy!”

“Nếu một người đàn ông đẹp trai ngời ngời nhưng giọng nói lại khó nghe thì cậu có thích không?”

“Có lẽ... không thích.”

“Nếu một người đàn ông dịu dàng, chu đáo nhưng giọng nói lại khó nghe thì cậu có thích không?”

“Chắc là... không thích.”

“Nếu một người đàn ông giàu có nhưng giọng nói lại khó nghe thì cậu có thích không?”

“Không thích...”

“Chúc mừng cậu! Cậu đã lột xác thành tín đồ âm thanh chính hiệu rồi đấy!” Cô Thanh thở dài, giọng nói có chút u buồn: “Nếu phải sống cả đời với một người đàn ông mà giọng nói khó nghe, phát âm không chuẩn... thì thật đau khổ.”

Canh Tiểu Hạnh từng cười nhạt trước luận điệu của cô nhưng giờ cô tán đồng sâu sắc. Không cần đẹp trai, chỉ cần sạch sẽ là được. Không cần dịu dàng, có thể đào tạo sau cũng được mà. Hiện tại không có tiền, chỉ cần cần cù lao động là sẽ kiếm được tiền... Nhưng nếu giọng nói khó nghe thì... Thực không thể tưởng tượng nổi!

Hai tin đồ âm thanh đạt được sự nhất trí, hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu khi Canh Tiểu Hạnh gọi điện đến.

Chẳng ngờ, Thương Thanh Từ đại nhân lại là típ người làm việc vô cùng hiệu quả, chỉ vài ngày sau, người lập kế hoạch cho bài hát này đã đối chiếu thời gian với Cố Thanh để chuẩn bị cho lần luyện tập đầu tiên.

Đương nhiên câu trả lời của Cố Thanh là: “Vâng, lúc nào cũng được ạ!”

Họ đều là những nhân vật cấp bậc hoàng gia, đương nhiên cô phải phối hợp, hơn nữa phải phối hợp tuyệt đối.

Vì chiêu đãi fan của Perfect nên nhóm quyết định công khai mọi hoạt động luyện tập, người nào trong đội hình này cũng có lượng fan khổng lồ, kể từ lúc Cố Thanh bắt đầu treo máy đã thấy số người theo dõi từ mấy ngàn nhảy vọt lên mấy chục ngàn khiến cô càng lúc càng mất bình tĩnh. Spam phía dưới trôi vùn vụt như nước chảy, cô hoàn toàn không nhìn nổi họ viết những gì.

Khi treo máy, cô chợt nhìn thấy một tin nhắn riêng, thì ra là của Thương Thanh Từ.

Thương Thanh Từ: *Đã luyện trước chưa?*

Cố Thanh: *Rồi! Đại nhân yên tâm, em luyện tập rất lâu...*

Chỉ sợ mình làm Thương Thanh Từ mất mặt nên cô không dám chẳng luyện gì mà tới.

Tuy chỉ nói vài câu nhưng vì cô phải đối mặt với hàng loạt giọng ca vàng

nên áp lực càng lúc càng phình to.

Thương Thanh Từ không trả lời.

Ngay sau đó, Phong Nhã Tụng và Tuyết Mỹ Sát Ý, thậm chí Đậu Đậu Bánh Đậu cũng gửi tin nhắn riêng cho cô, bảo cô đừng lo lắng quá. Đậu Đậu Bánh Đậu còn rất ân cần nói với cô: *Dù em hát hay hơn bọn chị thì cũng vẫn bị ném đá thôi, người mới mà, nhưng em phải gắng đứng vững trước áp lực! Cố lên nhé!*

Cố Thanh lập tức thể hiện quyết tâm: *Chị yên tâm! Tim gan của em rắn lắm!*

Áng chừng mười phút sau, mấy người họ bắt đầu ngồi tán dóc. Có vẻ họ đều là bạn cũ nên toàn ngồi trên chộc nhau. Thương Thanh Từ vẫn giữ phong thái cao quý lạnh lùng, không lên mic... Cố Thanh thì vẫn là kẻ vô danh tiểu tốt, hơn nữa cô cũng chẳng biết nói chuyện gì với tiền bối nên tắt mic ngồi nghe.

Hàng chục ngàn người online theo dõi, đúng là ngang ngửa với một live show ngoài trời. Mà các fan trung thành kia cũng vui vẻ lắng nghe các đại thần ẩn danh lâu ngày nói chuyện phiếm, đúng là cơ hội cầu còn không thấy!

Tuy nói là “luyện tập” nhưng vì vấn đề trì hoãn trên YY, nhóm không có cách nào hợp xướng nên chỉ có vài người tự nguyện hát dăm ba câu. Hoạt động lấy “luyện tập” làm cớ hiệu thực ra chỉ để làm nóng ngày kỷ niệm thành lập của nhóm Perfect mà thôi.

Quả nhiên, sau khi mấy người họ hát, đến phiên Cố Thanh thì phía dưới không được náo nhiệt như trước nữa. Họ chỉ chăm chăm tỏ tình với đại nhân, hoàn toàn coi cô là không khí.

Cô hát hết bài với trạng thái tốt nhất, phát hiện ngoài vài lời bình rằng hơi thở của cô không ổn định, trung khí không đủ ra thì không có gạch đá gì, điều đó khiến cô thấy vững dạ hơn. May mà không làm Thương Thanh Từ mất

mặt.

“Thương Thanh Từ đại nhân phong lưu, phóng khoáng, cốt cách, hoàn mỹ của chúng ta đâu rồi?” Đậu Đậu Bánh Đậu vô cùng thông minh, lập tức chuyển khẩu pháo hướng về con át chủ bài hạng nặng. “Át chủ bài? Át chủ bài? Cậu ở đâu? Mau ra tiếp khách nào!”

Đậu Đậu Bánh Đậu là bạn cũ của anh nên cô nói chuyện có phần tùy tiện.

Kênh yên lặng mấy giây.

“Ừm, tôi đây!” Thương Thanh Từ đáp, anh hoàn toàn không để mắt tới một loạt những lời trêu đùa phía trước. Chất giọng đàn ông đủ sức hạ gục các cô gái chỉ trong một giây... “Cần tôi đọc thoại sao?” Anh khoan thai hỏi.

“Đọc thì đọc... mà không đọc cũng chẳng sao, cậu cứ mở miệng thể hiện tiết mục gì đó là được.” Đậu Đậu Bánh Đậu thở dài. “May mà quen cậu lâu năm nên tôi đã miễn dịch. Thương Thanh Từ đại nhân, giọng ngài có thể giảm bớt độ nuông chiều đi được không?”

Thương Thanh Từ không nhin được liền bật cười.

Cô Thanh thấy tim lại nhảy lên rộn rã trong lồng ngực, cô đã say mê. Giọng cười như thế thực khiến trái tim muốn vỡ vụn. Cô đã nghe giọng anh suốt hai, ba năm, sao vẫn không thể miễn dịch được nhỉ... Trời xanh hời...

Giọng cười vô cùng tự nhiên, vô cùng đa tình ấy, hôm nào cô nhất định phải lén ghi âm làm nhạc chuông gì đó mới được.

Anh có chút trầm ngâm. “Tiết mục gì được nhỉ?”

Spam ập đến như nước triều dâng. “Thương Thanh Từ đại nhân, em yêu anh! Yêu suốt đời!!!”, “Đại nhân, em là fan cuồng đây, anh ho nghe cũng hay, làm em mất hồn, anh biết không???!”, “Đại nhân đọc một lời thoại hoàn chỉnh đi, em ghi âm làm nhạc chuông!”, “Xin đại nhân hãy đọc câu

“Em đúng là tiểu yêu tinh giày vò người ta, quỳ xuống mau!”, “Em chỉ cần một câu “anh yêu em”, em muốn ghi âm lặp lại một trăm lần làm nhạc chuông!”...

Fan hôm nay đông kinh khủng, cuồng kinh khủng, fan của những nhà khác tuyệt đối không thể nhiệt tình bằng một phần mười fan của Thương Thanh Từ đại nhân.

Cuối cùng, họ khiến cho mấy vị khách mời đặc biệt cũng không nhịn được cười.

Phi Thiệu vô cùng uyển chuyển biểu đạt sự “đổ ky” của mình: “Chà! Đêm nay, tôi bị Át chủ bài đè toàn thân rồi...”

Cách nói mờ ám của anh làm Đậu Đậu Bánh Đậu không nhịn được phì nhử: “Từ trước đến nay Thương Thanh Từ không dụ dỗ con gái, cũng tuyệt đối không tán tỉnh con trai. Đây là truyền thống rồi, đừng có mang Át chủ bài nhà chúng tôi đi bán hủ^(*).”

() Bán hủ: Từ “hủ” xuất phát từ cụm từ “hủ nữ”. Hủ nữ là chỉ các nhân vật nữ trong truyện tranh Nhật Bản, mà các nhân vật này lại thích BL (Boy's love) sống trong mơ tưởng tình yêu thuần khiết giữa boy với boy, vì vậy, bán hủ là chỉ chiêu thức lấy các chủ đề như trai đẹp, tình yêu trong sáng giữa boy với boy để gây tò mò và thu hút sự chú ý của độc giả nữ.*

Phi Thiệu cười: “Bán hủ? Tôi mà cần bán sao? Tôi sớm thăng cấp thành tiên hủ từ lâu rồi!”

Anh ấy là ca sĩ, đương nhiên không thể có giọng nói tròn vành rõ chữ như Thương Thanh Từ. Cố Thanh thầm nghĩ, đúng là nếu so sánh với đại nhân thì chất giọng của ai cũng trở nên mờ nhạt.

“Tôi...” Anh kéo dài giọng, dường như đang suy nghĩ rất lung, âm cuối phát ra nhẹ nhàng, thật sự hút hồn: “... hát được không?”

Hát...

Hát?!

Hát??!!

Cô Thanh tròn mắt ngạc nhiên, fan cũng đứng hình, các thành viên của nhóm Perfect có mặt tại hiện trường đều trố mắt. Ai từng nghe Thương Thanh Từ hát nào? Hoàn toàn không có ai!

Trước đây, lúc Thương Thanh Từ cực kì hot trên mạng, bất luận fan yêu cầu tha thiết thế nào, bất luận bên tổ chức thanh thế lớn ra sao cũng không cách nào khiến anh mở miệng hát... Thế nên mọi người đều nghĩ rằng con Át chủ bài này ắt là mẫu “tàn tật ngũ âm^(*)” điển hình.

() Tàn tật ngũ âm: Trong âm nhạc truyền thống của Trung Quốc, ngũ âm bao gồm năm cung bậc là **hợp, tứ, át, xích, công**, tương đương với năm nốt nhạc thời hiện đại là **đồ, rê, mi, sol, la**. Khi hát karaoke, có nhiều người thường hát sai nhạc, không nắm vững được các nốt nhạc nên hát giống như hét hoặc như đọc, khiến người nghe bị tra tấn lỗ tai, từ đó mọi người tếu táo gọi những người này là “không có năng khiếu nghệ thuật” hoặc “tàn tật ngũ âm”.*

Nhưng, bây giờ – đêm nay, đại nhân lại muốn hát sao?

Cô Thanh lập tức mở nút ghi âm, cô thề mọi người trong căn phòng này đều sẽ hành động giống hệt mình: ghi âm...

Phi Thiếu cà lăm, không dám tin vào tai mình. “Thương Thanh Từ, cậu muốn chia cắt giang sơn của chúng tôi sao?”

Đậu Đậu Bánh Đậu cũng không nhịn được, liền cất tiếng cảnh báo: “Ê, cách phát âm của diễn viên lồng tiếng và ca sĩ khác nhau một trời một vực. Chẳng lẽ cậu thực sự cho rằng cậu có thể hoàn toàn dùng giọng của diễn viên lồng tiếng để hát sao? Đảm bảo không hát sai nhạc đấy chứ?”

Tuyệt Mỹ Sát Ý cười to hai tiếng, rõ ràng anh đang vô cùng mong đợi sự kiện này.

Tim Cố Thanh đập loạn xạ, cô vẫn chưa dám tin vào những gì đang diễn ra.

Mãi đến khi... đến khi mọi lời bàn tán tạm thời lắng xuống, Thương Thanh Từ mới điềm nhiên cất giọng: “Thanh Thanh, phiền em giúp tôi gõ phụ đề nhé!”

“Dạ?” Cô buột miệng thốt lên, giây sau cô mới lấy lại giọng với vẻ đầu hàng: “Thương Thanh Từ đại nhân, em đánh máy chậm lắm, không gõ được phụ đề đâu...”

Gõ phụ đề theo mỗi câu hát nhanh như gió cuốn của anh sao? Không khéo anh hát được mười câu, cô mới gõ đến câu thứ tư...

“Không sao!” Giọng Thương Thanh Từ như nhuốm ý cười, anh hoàn toàn không để mắt tới hàng loạt cao thủ phụ đề đang giờ tay xin đi giết giặc. “Gõ thế nào cũng được mà!”

Gõ thế nào cũng được... Chuyện này có thể thế nào cũng được ư? Thực sự thế nào cũng được ư? Đây là lần đầu tiên Át chủ bài hát tặng mọi người, phụ đề căn bản của mình nhất định sẽ bị đập toi tả.

Đâm lao phải theo lao, Cố Thanh không thể từ chối tại trận, cô trầm mặc ba giây rồi lấy quyết tâm hỏi: “Đại nhân định hát bài gì ạ?”

Anh hơi đắn đo rồi bình thản đọc tên bài hát: *Vạn cốt thôi sa*.

Vừa nói ra cái tên này, mọi lời trong mic đều im re. Bài hát dành cho nữ, hơn nữa lại là giọng nữ cao tuyệt đối.

Đêm nay, đại nhân định khiến “hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh”

ư?

Chương 8: Bò xốt tiêu đen (3)

Cô Thanh gắng sức bình tĩnh, bình tĩnh giống như một người gõ phụ đề chuyên nghiệp. Nhưng khi nhạc dạo vang lên trong tai nghe thì cô đã mất hết bình tĩnh, thậm chí đặt tay trên bàn phím còn thấy xao xuyến, bồn loạn. Giọng đại nhân khi hát sẽ thế nào nhỉ? Sẽ thế nào nhỉ...

Vì quá hồi hộp nên cô tưởng mình bị ảo giác khi anh bắt đầu cất lời hát.

“Thưởng tận giang sơn mới hay xương đầy trôi cát, ngoạn hết hoa đêm mới biết hương dễ phai tàn.

Dạ sầu từng khúc, dâng đầy tình thế tục, trăm năm quay đầu, thiên hạ đã quy phục trong tay.”

Giọng nam trầm quá hùng tráng, quá hay!!! Nếu nói bản nữ hát thoảng mang hơi hướm tiên âm thì bản của Thương Thanh Từ hát lại khiến người ta nảy sinh cảm giác như trâu tóm thiên hạ.

Khóc ròng mắt thôi! Độ rung thanh âm phát ra từ lồng ngực quá đỉnh! Chuyển giọng thật giả quá đỉnh!

Điệp khúc đột ngột dừng lại, trong tai nghe thoắt nhiên chuyển từ hát sang đọc. Thương Thanh Từ đang đọc thoại bằng giọng cổ phong đặc trưng:

“Thành trì nhuốm lửa chiến tranh, xương cốt ngổn ngang đầy trôi cát, ai có thể ngâm rằng vạn vật từ bi...”

Tiếng vang rất nhỏ, đến âm cuối thì hoàn toàn không còn nghe thấy chất

giọng nuông chiều, nhẹ nhàng thường ngày của anh nữa, nhưng đúng là vô cùng hào hoa, phong nguyệt vô biên.

Nếu không phải gõ phụ đề thì chắc chắn cô đã ôm ngực mà rằng: Đại nhân ơi đại nhân, ngài có thể đừng diễn cảm như thế được không? Quả thực là quá hấp dẫn!

Một diễn viên lồng tiếng lại biết hát thực sự là kẻ thù của mọi ca sĩ, bởi họ có kỹ thuật chuyên môn riêng, người đọc thoại tốt thì giọng hát thường yếu, còn người hát tốt thì thường đọc thoại thiếu chuyên nghiệp. Nhưng những kiến thức thông thường ấy không thể áp dụng đối với Thương Thanh Từ đại nhân.

Không chỉ Cố Thanh mà mọi người trong phòng đều muốn vỡ tung huyết quản. Khả ngộ bất khả cầu, cơ duyên này chỉ ngẫu nhiên gặp mà thôi, tuyệt đối không thể hề muốn là gặp được!

Các fan giờ chỉ biết điên cuồng tỏ tình, tỏ tình và tỏ tình, ngoài tỏ tình ra thì không gì có thể biểu đạt được sự kích động của họ nữa rồi. Cố Thanh vừa muốn xem bình luận của mọi người vừa muốn nghe hát lại muốn gõ kịp dòng phụ đề. Sức tàn lực kiệt mất thôi! Cô cảm thấy nếu bây giờ mình không bò rạp lên giường và yên lặng lắng nghe đại nhân hát thì cả đời này thực sự sẽ không bao giờ biết thế nào là yêu nữa.

Cuối cùng, ngay cả quản lý kênh YY Đậu Đậu Bánh Đậu và Phong Nhã Tụng cũng bắt đầu gia nhập đại quân spam, ra sức trách móc Thương Thanh Từ giấu tài kĩ quá.

Đậu Đậu Bánh Đậu: “Thương Thanh Từ, cậu đổi tên thành Khuynh Quốc Khuynh Thành nhé! Tôi sẽ là fan cuồng suốt đời của cậu!”

Phong Nhã Tụng: “Perfect chỉ là ngôi chùa nhỏ, cuối cùng không giấu nổi một trang tuyệt sắc như cậu...”

Phi Thiếu: “Fuck! Tôi xin rửa tay gác kiếm! Thề không bao giờ tái xuất

giang hồ...”

Giữa lúc huyết quản mọi người đang vỡ tung thì nhạc nền đột nhiên dừng lại.

“Thế thôi nhé!” Anh hắng giọng, điềm nhiên nói: “Cũng kha khá rồi nhỉ!”

Cô Thanh bỗng dưng dâng trào niềm kích động như muốn khóc.

Đậu Đậu Bánh Đậu giành mic. “Quá tàn nhẫn! Có kiểu hát dở chừng vậy sao??!! Át chủ bài, cậu không kính nghiệp rồi! Thực khiến người ta giận sôi máu!”

“Tôi không phải ca sĩ hát cover nên không cần đạo đức nghề nghiệp.” Anh cười. “Thôi! Thế là đủ rồi!”

Thôi? Đủ rồi? Chuyện này phải hỏi ý kiến mọi người chứ, Át chủ bài đại nhân...

“Được rồi, được rồi! Các cậu cũng không phải chưa biết tính khí của Thương Thanh Từ.” Tuyệt Mỹ Sát Ý lên mic đúng thời điểm để an ủi mọi người. “Nếu không thì để tôi hát tặng mọi người một đoạn nhé...”

“Biến!” Đậu Đậu Bánh Đậu hoàn toàn không nể mặt nhóm trưởng. “Đêm nay thiếu giọng ca vàng ở đây sao? Anh mau lui xuống cho tôi nhờ!”

“Được rồi... Tôi tắt mic.” Tuyệt Mỹ Sát Ý nổi tiếng là người mát tính, mà nếu không thế thì cũng chẳng làm gì được nhóm đầu trâu mặt ngựa này.

“À... ừm...” Đậu Đậu Bánh Đậu lập tức chĩa mũi dùi sang hướng khác. “Khuyển Quốc Khuyển Thành đại nhân, bây giờ tôi... khụ khụ... bây giờ nói chuyện với cậu tôi cũng bắt đầu hồi hộp đây này, hèm, cậu biết tính tôi đấy, tôi thích nhất con trai hát hay.”

“Cậu có thể diễn hay hơn một chút không?” Phong Nhã Tụng cười khúc

khích. “Phó nhóm đại nhân của tôi.”

“Lui ra cho bản cung!” Đậu Đậu Bánh Đậu cắt lời. “Tôi nay bản cung không tiện nói chuyện với những kẻ “tàn tật ngũ âm”!”

Phong Nhã Tụng cũng sầm mặt tắt mic.

“Khuyneh Quốc Khuyneh Thành đại nhân?” Đậu Đậu Bánh Đậu tiếp tục bày tỏ sự ngưỡng mộ.

“Hử?”

“Ngài... đang làm gì đấy?”

Thương Thanh Từ hơi tỏ vẻ ngấm ngấm: “Đang nghe mọi người nói chuyện.”

“Đại nhân, ngài còn tiết mục nào nữa không? Hoặc có muốn nói gì với fan không?”

Dường như anh định rời khỏi phòng chat. “Để tôi nghĩ xem!”

Phòng chat đột nhiên chìm trong khoảnh khắc yên lặng ngán ngùi.

Vì đêm nay Khuyneh Quốc Khuyneh Thành đại nhân thể hiện khiến người ta vỡ hết huyết quản nên mọi người vô cùng mong đợi chuyện anh sẽ phát biểu gì trước khi rời đi.

“Tôi muốn nói...” Đường như anh đang ngậm kẹo trị ho nên nói không rõ lời lắm, nghe mơ hồ, dịu dàng đến tinh tế, rồi anh lại trầm giọng cười. “Đừng vì quá say mê giọng nói mà dễ dàng thích một ai đó, các bạn mãi mãi không bao giờ biết ở đầu bên kia mạng, đối tượng sở hữu giọng nói đó là người thế nào, đúng không?”

Đúng không?

Đúng không...

Không đúng đây!

Nếu người khác nói, có lẽ còn thấy có chút thuyết phục, nhưng lời này lại do đại nhân nói, đêm nay đại nhân mê hoặc tất cả mọi người bằng giọng hát của mình, sau đó lại cảnh cáo họ không nên quá chìm đắm vào giọng nói... Anh cố ý làm vậy phải không? Chắc chắn anh đang cố ý, chắc chắn là đang cố ý mà!

Quả nhiên, các fan vô cùng phối hợp, đăng toàn bình luận: “Đại nhân, em yêu anh! Yêu suốt đời!”...

Tuyệt Mỹ Sát Ý vui như trúng số độc đắc, anh hăng giọng rồi dùng thanh âm khí phách tấn công để áp chế lòng nhiệt tình của fan: “Ý của Thương Thanh Từ đại nhân là chỉ cần thích giọng nói là được rồi, không nên để mình bị giọng nói lừa tình cảm, nên thích bằng lý trí, ờ, thích bằng lý trí thôi.”

...

Xong! Anh tự biết lời mình nói chẳng có ý nghĩa gì!

Kẻ gõ phụ đề Cố Thanh đương nhiên bị chìm ngấm giữa đám đông, cô nghe những lời châm biếm của họ. Thật thú vị! Ân sau mạng internet đều là những con người thú vị. Đây gọi là vật hợp theo loài!

Cô nghĩ chắc Thương Thanh Từ đã rời đi nên tắt luôn ghi âm, rồi đi tìm phần mềm định cắt nửa bài hát của đại nhân, vừa mở phần mềm ra thì cô nhìn thấy tin nhắn riêng của Thương Thanh Từ gửi đến.

Thương Thanh Từ: *Có việc gấp, tôi phải đi đây!*

Cố Thanh gõ bàn phím: *Đại nhân mau đi đi! ^^*

Vì sao đại nhân lại đột ngột tạm biệt riêng mình? Ừm, chắc là vì phép lịch sự thôi mà... Lần đầu hợp tác gõ phụ đề giúp nên người ta mới lịch sự chào mình trước khi out, ừm, đúng thế!

Thương Thanh Từ: *Có Wechat không?*

Cố Thanh: *Có, thưa đại nhân!*

Thương Thanh Từ: *Nếu tiện thì cho add Wechat nhé?*

Cố Thanh sững người nhìn màn hình... Đại nhân... anh ấy... muốn... muốn... muốn add Wechat của mình?

Thương Thanh Từ: *Moqingcheng1414, đây là của tôi. Xin lỗi, tôi phải đi trước đây!*

Cố Thanh sững người nhìn màn hình... Đây là Wechat... của... của... của đại nhân sao?

Chương 9: Bò sốt tiêu đen (4)

Cô có cảm giác mình bị ném vào đám mây, không thể bò dậy được.

Moqingcheng1414... Đại nhân tên là “moqingcheng” sao?

“Moqingcheng” là Mạc Khuynh Thành? Một cái tên có vẻ rất... huênh hoang! Cố Thanh mở Wechat của mình, tìm cái tên này và thuận lợi add vào, sau đó... đối phương im lặng, không gửi tin nhắn gì. Trong khoảnh khắc, cô thậm chí còn hoài nghi mình add nhầm? Nhưng cuối cùng Cố Thanh vẫn gõ chữ gửi đi với tất cả thành ý: *Thương Thanh Từ đại nhân, em là Thanh Thanh Mạn.*

Nói chuyện với Thương Thanh Từ ở khoảng cách gần thế này hoàn toàn không giống với không khí ở trong phòng chat YY. Kiểu của sổ một đôi một, còn nhìn thấy cả avatar hình đầu thỏ của cô khiến Cổ Thanh cảm thấy quá gần gũi. Đồ ăn của mình! Đồ ăn của mình! Gần đến mức khiến cô vô cùng hồi hộp.

Cổ Thanh nắm chặt điện thoại di động chờ đợi, chợt phát hiện trang thái thay đổi thành “đôi phương đang viết”, cô lập tức căng mắt nhìn. Chẳng bao lâu sau, Thương Thanh Từ đã gửi một đoạn tin nhắn thoại trong Wechat.

Tin nhắn thoại...Đại nhân... ngài không thể... tiến hành tuân tự gửi tin nhắn chữ trước sao...

Cổ Thanh thầm đoán xem đoạn tin nhắn thoại chưa được nghe kia sẽ nói gì. Cô bất chợt bỏ điện thoại xuống giường, khẽ khàng đi ra cửa, khoá chặt cửa lại. Cô ghé tai nghe thấy âm thanh vọng lại từ phòng khách, bố mẹ vẫn đang xem ti vi, chương trình gì đó rất náo nhiệt, có lẽ trong một chốc một lát bố mẹ sẽ không để ý đến cô.

Xác định không còn nguy hiểm, cô nhảy trở lại giường. Đeo tai nghe, điều chỉnh về chế độ tai nghe để xem anh nói gì.

Anh trả lời cô bằng giọng vô cùng nhẹ nhàng mà cô đã nghe thấy vô số lần trong quảng cáo hoặc kịch cổ trang: “Tôi biết là em.”

Bây giờ... mình nên gõ chữ hay trả lời bằng tin nhắn thoại nhỉ? Đại nhân đã gửi tin nhắn thoại rồi thì mình không thể giả bộ kiêu kỳ mà gõ chữ!

Cổ Thanh khẽ hắng lên hai tiếng để giọng nói của mình nghe trong hơn, rồi nhấn phím tin nhắn thoại. Nhưng sau đó... cô lại chẳng biết nói gì, và vì quá căng thẳng mà vô tình gửi luôn tin đi.

Cô vừa gửi một tin nhắn thoại trống không. Trời ạ... Wechat đáng chết! Không có cách nào để huỷ tin nhắn thoại!

Thương Thanh Từ nhanh chóng trả lời: “Gì thế?”

Cố Thanh muốn oà khóc, cô cảm thấy hình tượng của mình trước mặt đại nhân chắc chắn đã bị phá hủy. Cô đau khổ vùi mặt vào cánh tay, lẩm bẩm mình: “Cố Thanh, người chết đi cho xong... chết kiểu gì tùy người chọn... Người nghĩ đại nhân rảnh lắm sao? Ngày nào cũng có hàng ngàn hàng vạn tin nhắn không kịp xem, không khéo hòm thư đã nổ mười lần rồi...” Cô tự mắng mình với tốc độ nhanh nhất có thể rồi ho hai tiếng, lần này phải nghĩ kỹ xem sẽ nói gì rồi mới nhấn phím tin nhắn thoại. “Ừm... xin hỏi đại nhân tìm em... có việc gì ạ?”

Hình như hơi khách sáo quá thì phải! Cô thấp thỏm không yên.

“Không có chuyện gì! Tôi nhớ em còn nợ tôi một bài hát.” Thương Thanh Từ nói chậm rãi, dường như anh không ở trong phòng, cô còn nghe thấy tạp âm ngoài đường vọng lại.

“O... đại nhân ngài... muốn nghe bây giờ sao?” Cố Thanh khóc ròng, liếc mắt nhìn giờ trên điện thoại, đã mười một rưỡi đêm rồi.

“Bây giờ?” Thương Thanh Từ có vẻ hơi bất ngờ, còn chen lẫn giọng cười mang ý nuông chiều...

Sao lại biến thành mình xung phong đi giết giặc thế này? Cố Thanh tiếp tục khóc ròng. Cô đã mò lấy viên kẹo ngậm trị ho, quyết định liều chết hiến lời ca cho đại nhân.

Thương Thanh Từ đột nhiên lại gửi tin nhắn thoại tới: “Bây giờ muộn quá, ngày mai nhé!”

Đại nhân ân cần quá... Cố Thanh thở phào nhẹ nhõm. “Cám ơn đại nhân! Em nhất định sẽ chuẩn bị thật tốt để ngày mai hát cho đại nhân nghe!”

“Được.”

Thế là... kết thúc rồi? Cố Thanh nhìn thông tin trên Wechat, nghĩ xem làm cách nào có thể lưu những tin nhắn thoại này lại, dẫn về máy tính, cắt sửa biên tập thành bộ sưu tập độc nhất vô nhị của cá nhân, sau này khi ti vi phát giọng lồng tiếng của đại nhân, mình sẽ mang khoe bố mẹ... Uhm, thôi vậy, hay là mang khoe với... Cô cảm thấy đem khoe với ai thì cô cũng sẽ bị đuổi cùng giết tận.

Giữ làm của riêng vậy...

Trong lúc cô đang mải mưu tính thì đột nhiên màn hình hiển thị có tin nhắn thoại. Thương Thanh Từ gửi liền hai bức, thư thứ nhất dài sáu mươi giây, thư thứ hai dài hai mươi giây.

Gần hai phút... hai phút liền?

Cô xem đi xem lại thời gian hiển thị, đúng là gần hai phút thật... Cô quỳnh quáng nhét tai nghe vào tai, nằm trên giường, nghe tin nhắn thứ nhất trước.

Giọng nói của Thương Thanh Từ lại xuất hiện, hay đến mức khiến người ta muốn khóc: “Chợt nhớ ra đã lâu chưa nói về món mới cho em nghe. Bò xốt tiêu đen, ừm... vị không tệ. Dẻ sườn bò, loại thịt ở sườn bò đã lọc xương, trộn rượu gạo, dầu hào, nước tương và xốt tiêu đen, rồi rắc bột tiêu đen, hạt nêm, bột năng đảo đều, cuối cùng thêm nước lọc và lấy tay bóp nhẹ. Để khoảng... năm phút thì đổ dầu vào chảo, xào to lửa, xào đến khi thịt đổi màu thì thả hành, măng củ, ớt chuông thái sợi, đun to lửa xào chín là có thể nhắc chảo xuống.”

Trong khi anh nói còn xen lẫn tiếng radio trong xe taxi. Nhưng giọng của Thương Thanh Từ còn lôi cuốn, mê hoặc hơn cả DJ của đài phát thanh lúc nửa đêm, một vẻ mê hoặc không hề uồn ẻ, kiểu cách...

Cố Thanh không rõ mình sắp chết vì thèm ăn hay sắp chết vì bị giọng nói kia mê hoặc, như thể hơi thở của mình quấy rầy anh nói chuyện, cô cơ hồ quên mất đây chỉ là lời nói phát ra từ tin nhắn thoại.

Rồi tin nhắn thoại tự động chuyển sang tin thứ hai: “Món bò xốt tiêu đen có vị nướng rất đậm đà, khá ngon đấy! Nếu không muốn làm dẻ sườn bò thì em có thể thay bằng thăn bò. Có điều... dẻ sườn bò vẫn thích hợp hơn. Thôi, muộn rồi, em nghỉ ngơi đi! Chúc ngủ ngon!”

Giọng anh nhẹ nhàng, như thể đang nói “chúc ngủ ngon” ngay bên tai cô.

Cố Thanh thần thờ ngồi nghe. Tuy trước đây Thương Thanh Từ đã ghi âm rất nhiều đoạn gửi các fan, trong đó không thiếu những câu chuyện chúc ngủ ngon, nhạc chuông chào buổi sáng... nhưng chưa bao giờ có bản hiện trường khiến người ta rung động nhường này.

Tim đập thình thịch... Đây chính là cảm giác lần đầu tiên cô nghe thấy giọng nói của anh.

Không hề khoa trương chút nào! Cô nhớ lần đầu tiên bị bạn ép nghe giọng anh, nhưng chỉ sau mấy chữ, cô đã nghe rõ tiếng tim đập loạn xạ trong lồng ngực mình, rồi sau đó cô hoàn toàn biến thành tín đồ âm thanh, vĩnh viễn không thể quay đầu.

Cô nhanh chóng gửi một câu: “Đại nhân, chúc ngủ ngon!”

Cố Thanh nghe lại mấy lần liền, đột nhiên cô thấy mình muốn ăn gì đó... Cô mở cửa, lượn lờ trước mặt bố mẹ rồi lại lượn về phòng, so với món bò xốt tiêu đen thì đồ ăn trong nhà quả thực kém xa... kém xa... cuối cùng cô lấy gói yến mạch và hâm nóng sữa.

Lúc hâm lại sữa, cô vẫn giơ điện thoại lên rồi hồi tưởng lại đoạn đối thoại khi nãy. Quá kỳ diệu! Không nhận được, Cố Thanh liền mở Weibo, cô vui sướng quá đỗi, liền post lên một câu: *Vui quá, làm sao giờ? Ui, làm sao giờ...*

Chẳng bao lâu sau, lò vi sóng đã tắt, cô đặt điện thoại xuống, đổ yến mạch vào sữa, trộn đều rồi cầm điện thoại lên. Cả quá trình diễn ra chưa đầy hai

phút mà chẳng ngờ... có đến hai trăm tin nhắn trả lời... Từ khi cô đăng ký Weibo đến giờ, chưa bao giờ nhận được đến mười bình luận...

Cô Thanh mở ra và bắt đầu đọc. Toàn người cô không quen biết, mà số lượng comment vẫn không ngừng gia tăng. Ngoài một vài lời bình thể hiện thái độ ngưỡng mộ hoặc ghen tị thì nội dung nhiều nhất chính là: "... Tôi chẳng nhìn thấy gì."

Cô Thanh ngơ ngác. Cô kéo ngược lên trên xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì... Khi giờ đến mấy trang đầu, cuối cùng cô... cũng phát hiện ra nguồn cơn câu chuyện:

Thương Thanh Từ: *(cười) Vui là tốt rồi!*

Đậu Đậu Bánh Đậu: ... *Không nhìn thấy gì nhé!*

Tuyệt Mỹ Sát Ý: ... *Tôi cũng không nhìn thấy gì!*

Phong Nhã Tụng: ... *Tôi cũng không nhìn thấy gì!*

Phi Thiều: ... *Fuck! Tôi cũng chả thấy gì!*

Người qua đường A: ... *Tôi cũng chả thấy!*

Người qua đường B: *Ta hận người, Thanh Thanh Mạn! (Giận giữ cần khăn tay)*

Người qua đường C: ... *Tôi... cũng không nhìn thấy gì!*

...

Chương 10: Canh ốc trên châu (1)

Cố Thanh ghi lòng tạc dạ ngày giao hẹn với Thương Thanh Từ đại nhân. Hôm sau, cô cố ý giả bệnh ở nhà, không theo bố mẹ đi thăm họ hàng... Nhưng di động lại im ắng cả ngày, Weibo cũng chẳng có động tĩnh gì, cô tự hỏi không biết “ngày mai” của đại nhân rốt cuộc tính theo lịch nào đây? Cô hơi thấp thỏm. Chiều ngày thứ ba, cô lặng lẽ mở account nhỏ, ma xui quỷ khiến thế nào lại lạc bước vào phòng của đại nhân.

Mấy ngàn fan treo máy, hơn mấy trăm fan đang tự tìm thú vui. Lượng fan của đại nhân rất hùng hậu nên chẳng cần cuối tuần phải có những hoạt động cố định, quản lý YY mời các CV đang nổi hoặc ca sĩ mạng đến để duy trì lượng fan.

Nói thật... kênh của Thương Thanh Từ căn bản không cần duy trì lượng fan... Ngược lại, những người được mời đến đều bỗng dưng phình thêm mấy trăm fan trong nháy mắt, rõ ràng họ được thơm lây từ đại nhân thì có.

Trong tai nghe chột vang lên giọng nói quen thuộc. Cố Thanh liếc nhìn nick, hoá ra là Tẩu Điều Nhi. Cô nhận ra cậu bé này, giọng hát mỏng manh này chẳng phải là thành viên trong xã đoàn nhà mình sao?

Cậu bé phát hiện ra cô trên YY, lại còn ở trong phòng của Thương Thanh Từ đại nhân nên lập tức gửi tin nhắn cho cô: *Thanh Thanh Mạn, em muốn ôm đùi... Nhanh! Đưa đùi qua đây...*

Cố Thanh: →_→

Tẩu Điều Nhi: →_→ *Nhân cơ hội chị còn chưa thành đào kép một cặp với đại nhân, em phải nhanh tay ôm chặt mới được.*

Cố Thanh: →_→ ... *Hiểu lắm thôi.*

Tẩu Điều Nhi: →_→ *Khi tình cảm đang trong giai đoạn mờ ám, người ta vẫn thường bảo “đó chỉ là hiểu lầm”.*

Cố Thanh: ...

Cô vừa định out thì chợt nghe MC trong kênh đột nhiên hỏi Tàu Điều Nhi vừa biểu diễn xong và đang chuẩn bị buông mic: “Tàu Điều Nhi đại nhân, tôi nhớ Thanh Thanh Mạn và anh hoạt động trong cùng xã đoàn, đúng không?”

Chỉ trong thoáng chốc, cả màn hình đã tràn comment “Thanh Thanh Mạn!!!”. Thật triệt đề và quyết liệt!

Tàu Điều Nhi cười gượng hai tiếng, ho khan hai tiếng, ừm hai tiếng...

Cố Thanh cảm thấy gai lạnh sống lưng, cô vội vàng gửi tin nhắn riêng cho cậu ta. *Tuyệt đối không được nói bất kỳ... điều gì liên quan đến chị và đại nhân đấy nhé!*

Cô gửi rồi mới thấy mình ngốc không kể xiết... Sao lại có cảm giác không đánh mà tự khai thế nhỉ? Trời đất chứng giám, miếng đất căn cỗi nhà cô quả thực không hề chôn vàng giấu bạc, ngay cả các lẻ cũng chẳng có... Cố Thanh còn đang rối như tơ vò thì cậu bé kia lại ho hai tiếng: “Ừm, cô ấy là thành viên đặc sủng nhất xã đoàn chúng tôi, vừa biết hát vừa có thể hoà âm phối khí, lại có thể làm hậu kỳ và cả trang trí nữa...”

Cố Thanh lặng lẽ nhắm mắt. Đến bao cũng bị cậu ta chém tan tác chứ nói gì đến gió...

MC “ồ” lên một tiếng. “Anh không cần lái sang chuyện khác... Nói về Thanh Thanh Mạn và đại nhân của chúng ta đi! Khụ khụ... anh hiểu mà.”

Tàu Điều Nhi trầm mặc hai giây.

Thanh Thanh Mạn lập tức gửi thêm một tin: *Nếu dám nói một chữ, chị sẽ đuổi giết chú tới chân trời góc biển...*

“Chuyện đó...” Giọng Tàu Điều Nhi thoáng ý cười, nói: “Không được!

Chuyện về hai người họ... Thanh Thanh Mạn nói, tôi tuyệt đối không được tiết lộ nửa chữ...”

MC lại “ồ” lên một tiếng. Fan ở dưới vỗ vụn tim gan, gào khóc thảm thiết.

“Không nghe thấy gì cả...”, “Ta không nghe thấy gì cả...”, “Chuyện đó ta cảm nhận được, đại nhân của chúng ta cũng sắp hai mươi sáu tuổi, dấu sao cũng phải có đào rồi... Ta nghe tiếng tim mình đang vỡ vụn...”, “Ta không nghe thấy gì cả...”, “Đại nhân là của mọi người, hoa thơm phải để mọi người cùng ngửi, không được phép hái xuống! Đánh chết cũng không đồng ý!”, “Đại nhân của chúng ta tiếng lành đồn xa, hơn chục năm qua bao nhiêu thiên kim tiểu thư khuynh quốc khuynh thành mà còn không nắm được trái tim ngài... Thanh Thanh Mạn kia tài đức gì mà dám làm vậy chứ... Lăn lộn! Quần quai! Không cho phép!”...

Cô Thanh cảm thấy... Ừ... Nào cô không đủ dùng nữa rồi!

EFF chúc bạn đọc truyện vui vẻ

Sau đêm huyết quản bị nổ tung kia, thanh danh, nguyên tắc của cô, tất cả đều tan theo mây khói cùng Thương Thanh Từ đại nhân... Nhưng thanh danh, nguyên tắc của đại nhân thì cao sang như thế, của mình rơi rụng cũng đành thôi vậy, chứ đại nhân thì...

Suy đi tính lại, tiếp tục suy đi tính lại, Cô Thanh cảm thấy mình cần bắt tay thực hiện công tác phòng bị. Cô lấy điện thoại dưới gối ra, mở Wechat, hắng giọng gọi: “Đại nhân... Em muốn nói với anh một chuyện!”

Vèo một cái, tin nhắn thoại đã được gửi đi! Cô cầm điện thoại, yên lặng chờ, chờ, chờ... Trong lòng bắt đầu thấy bất an, bắt đầu phỏng đoán mọi phản ứng của đại nhân khi nhận được tin nhắn thoại của mình.

Lỡ đại nhân không thích bị người khác quấy rầy thì sao?

Lỡ đại nhân thấy mình phiền phức thì sao?

Lỡ đại nhân...

Trước giờ, Cố Thanh luôn tự hào mình là người bình tĩnh, duy với đại nhân thì cô thực sự không bình tĩnh nổi. Đợi một lúc lâu, thấy mình chẳng thể tiếp tục nhìn chăm chăm vào điện thoại nữa, cô liền đặt nó lên bàn, nhưng liên tục đóng tai nghe ngóng.

Bất chợt, Wechat báo có tin trả lời. Cố Thanh nhấn mở, tin nhắn của đại nhân, đúng là tin nhắn của đại nhân. May quá! May quá!

Nhưng tin nhắn chỉ có một giây thôi sao? Trong vòng một giây thì có thể nói ba chữ? Hay hai chữ?

Cô nghi hoặc mở ra, đặt bên tai. Giọng của Thương Thanh Từ vang lên rất mơ hồ: “Ừm!” Đúng là chỉ vồn vện một tiếng “ừm”. Bạn đã bao giờ nghe ai đó gửi tin nhắn thoại độc một chữ thế này chưa? Mà chữ này có thể phát âm một cách trong trẻo, dễ nghe như vậy sao? Trong trẻo đến mức khiến người ta mê hoặc, thương yêu!

Ảo giác ập thẳng vào mắt cô lúc này là trong màn hoa trứng rủ, công tử phong lưu áo phanh ngực hờ hững, nằm nghiêng trên giường...

Cố Thanh sắp không chịu nổi. Chỉ một lời nói của đại nhân cũng đủ khiến cô vô thức hạ thấp giọng: “Đại nhân, anh đang ngủ à?”

Một lát sau, Thương Thanh Từ lại gửi tin nhắn thoại, cũng chỉ một giây như trước. Lần này anh sẽ nói gì nhỉ? Cô không thể đoán ra.

Áp sát điện thoại vào tai, cô nghe thấy Thương Thanh Từ lại “ừm” một tiếng. Lần này giọng anh nghe có vẻ tỉnh táo hơn, ngữ khí dịu dàng hơn. Cố Thanh nghe mà thấy tim mình như phiêu diêu tận phương nào. Tuy là tín đồ âm thanh từng trải nhưng cô biết chắc mình không thể trụ lâu hơn.

“Vậy... giờ đại nhân đã tỉnh ngủ chưa?”

“Ừm!”

Cố Thanh: “Vậy em... có thể nói chuyện chính được chưa?”

“Ừm!” Thương Thanh Từ không nhin được, bật cười thành tiếng. Liên tục bốn tiếng “ừm” là bốn bức tranh mỹ nam sống sò sò. Người thứ nhất là quý công tử mơ màng chưa tỉnh ngủ, mắt say lơ đãng, mê hoặc, giọng nói mơ hồ. Người thứ hai là tiểu vương gia tay cầm chén thuốc tỉnh rượu, đôi mắt hơi nhướng, giọng nói dịu dàng. Người thứ ba là tướng quân tuần tũ, áo che hững hờ, mắt cong hoa đào, giọng nói chan chứa vẻ nuông chiều. Người thứ tư, cũng là người khiến cô mất hồn nhất, thiếu quân vương vừa tỉnh ngủ trong khuê phòng, khẽ ôm hồng nhan, giọng nói mê hoặc chết người... Cố Thanh ngừng tưởng tượng, não bộ treo toản tập, máu dồn lên chân mày.

“Ừm... đại nhân, em quên mất mình định nói gì rồi... ngài ngủ tiếp đi ạ!”

Chương 11: Canh ốc trên châu (2)

Trái lại, Thương Thanh Từ chẳng hề bận tâm.

“Không sao! Cứ tán gẫu gì đó cũng được mà.” Cuối cùng anh cũng mở miệng nói một câu hoàn chỉnh, nhưng vẫn loáng thoáng cảm giác vừa mới tỉnh ngủ.

May mà như vậy, giọng nói trở nên thực hơn khá nhiều. Là một ca sĩ hát cover nhạc cổ phong, cô hoàn toàn không thể kháng cự giọng cổ phong đậm chất hình tượng.

Cô trả lời: “Vâng, đại nhân.”

Sau đó... thì chẳng biết nói gì nữa.

Cố Thanh chưa từng trộn giới, ở thế giới 2D, trừ anh em trong xã đoàn của mình ra, cô chỉ đôi lần bị người ta dụ dỗ đi hát vài bài đã được viết sẵn. Lúc trước sở dĩ cô chọn hát cover chứ không lồng tiếng là vì cảm thấy ca sĩ không cần trộn giới, tự mình có thể học làm hậu kỳ, tự chơi tự vui, nhưng nếu là CV thì không thể để mình diễn với mình được. Cho nên rất nhiều CV đều có đài Wechat riêng, như thế sẽ có thể thoải mái ứng phó với mọi trường hợp. Trên thực tế, rất ít ca sĩ biết ăn nói đâu ra đấy.

Cố Thanh dựa vào sô pha, nghiền ngẫm mãi xem nên nói chủ đề gì thích hợp với đại nhân đây.

“Đại nhân có bận không?”

“Ừm, đang nghỉ ngơi.”

“Thế lúc nghỉ ngơi, đại nhân thường làm gì?”

“Ngủ!” Thương Thanh Từ ngừng một lát rồi mới nói tiếp. “Hoặc vào phòng ghi âm.”

Bởi vậy, đúng như thiên hạ đồn thổi, ngoài làm CV ra, đại nhân còn một nghề chính vô cùng bận rộn? CV chỉ là nghề tay trái mà thôi.

Sự kính ngưỡng của Cố Thanh dành cho đại nhân lại nhiều hơn vài phần. “Hôm nay đại nhân sẽ vào phòng thu âm à?”

“Ừm!”

“Vẫn là lồng tiếng cho game sao?”

Game online thường liên kết với các giới nhất, bất kể là nhạc sĩ viết ca khúc hay CV, cả ca sĩ hát cổ phong nổi tiếng cũng thường được mời làm ca khúc chính trong game. Cô còn nhớ hình như gần đây ra một trò chơi mới do ba giới bắt tay hợp tác, nhạc sĩ viết ca khúc trợ trận, CV và ca sĩ cổ phong

làm tuyên truyền.

“Ừm!”

“Thế... ba năm rồi, đại nhân không tham gia lễ chúc mừng ngày kỷ niệm thành lập của Perfect, sao năm nay đột nhiên lại tham gia vậy?”

“Năm nay vừa đúng kỷ niệm mười năm.” Thương Thanh Từ hơi trầm ngâm. “Kỷ niệm mười năm của Perfect, tôi làm sao mà trốn được.”

Chả trách lần này anh lại xuất hiện, kỷ niệm mười năm thành lập đúng là một đại lễ.

“Thế cũng đúng... Vậy sau này đại nhân có đảm nhiệm lại chức vụ và tham gia các hoạt động của nhóm nữa không?”

“Không.” Anh đáp đơn giản. “Sau lễ kỷ niệm mười năm, tôi sẽ hoàn toàn đóng mic trên internet.”

“... Thật đáng tiếc!”

Mấy năm trước, Thương Thanh Từ đã không nhận hợp đồng mới, không làm kịch, không tổ chức show sinh nhật. mấy năm nay, mọi tác phẩm đều xuất phát từ studio và tất cả chỉ là lòng tiếng thương mại... Mà đâu là lòng tiếng trên mạng thời kỳ đầu, anh cũng không lòng tiếng được mấy bộ, bạn bè cũng là những nhân vật cấp cao nguyên lão từ thời lòng tiếng trên mạng còn chưa thịnh hành... Nên anh chẳng có scandal. Hoặc có thể nói chẳng ai có ý định gài scandal cho anh.

Kết quả là Cô Thanh không tìm được chủ đề nói chuyện phiếm nữa, cô rất hiểu Thương Thanh Từ, nhớ rõ anh từng lòng tiếng cho bao nhiêu vở diễn, thậm chí từng câu thoại kinh điển cô cũng thuộc lòng. Nhưng... cô cũng không hiểu anh, nói chính xác hơn là không hiểu con người ngoài đời thực của anh, anh sống ở thành phố nào, làm nghề gì, thậm chí đã đi làm hay còn đang đi học, cô đều không biết gì hết. Cô ra sức vắt óc nghĩ xem nên nói gì tiếp theo.

“Em tán gẫu mà như đang phỏng vấn tôi vậy!” Thương Thanh Từ đầy thiện ý chinh cô.

(☉o☉) ... Hình như thế thật.

Cô Thanh thở hắt ra, nói thật: “Thực ra, em không biết đại nhân thích nói về chuyện gì...”

“Lâu rồi tôi không online, cứ coi như bạn bè bên ngoài đi, em nói gì cũng được mà!”

“Ừm... thế... đại nhân ăn cơm chưa?” Hic! Những chuyện đời thường lại càng tẻ nhạt.

Ai nói cho cô biết hai người hoàn toàn chỉ quen biết trên mạng sẽ nói chuyện về chủ đề đời thường gì với!

Cô vô thức lơ đãng, rồi từ từ nhớ lại mục đích lúc đầu mình muốn gặp Thương Thanh Từ. “A, đúng rồi, đại nhân, em đã nhớ ra chuyện em định nói với anh...”

Giọng Thương Thanh Từ mang ý cười: “Thật không dễ... Em nói đi!”

“Thì em cảm thấy, có thể em được đại nhân giúp đỡ giành được cơ hội hợp tác với các đại nhân hát cover, có thể trên mạng đang truyền tai một số... tin đồn không hay...” Cô Thanh đứng ở góc độ người ủng hộ Thương Thanh Từ, nghiêm túc nói với anh. “Thực ra ban đầu em nghĩ rất đơn giản, có thể hợp tác cùng những vị đại nhân... có lẽ là ước mơ của mọi kẻ vô danh tiểu tốt như em, nhưng em sợ mình sẽ mang đến ảnh hưởng không tốt cho đại nhân.”

“Ừm! Ví dụ?”

“Ví dụ như... mất fan? Ví dụ như... chuyện thị phi bay đầy trời?”

“Ừm!” Dường như đại nhân... chẳng hề để ý?

Một lát sau, Thương Thanh Từ gửi một đoạn tin nhắn thoại tương đối dài: “Nếu những lời đàm tiếu trên mạng khiến em không vui thì cứ tắt máy tính, nó chẳng là gì cả. Là một diễn viên lồng tiếng, điều duy nhất khiến tôi để tâm là tác phẩm của mình. Ngoài tác phẩm ra, người khác nói gì đều không liên quan đến tôi.”

Giải thích như thế... khiến cô lập tức thấy mình thật trẻ con, coi những chuyện trên mạng là thật, còn sợ sẽ mang ảnh hưởng xấu đến cho anh...

(☺☺) ... Không hổ danh là Thương Thanh Từ đại nhân.

Nhưng... sao tình thế bỗng dung lại chuyển thành đại nhân đang an ủi mình nhỉ?

Đại nhân lại gửi một tin nhắn thoại đến, hỏi cô với giọng trêu chọc: “Em có hài lòng với câu trả lời của tôi không?”

“Có...”

“Thế thì Thanh Thanh...” Giọng Thương Thanh Từ mang ý cười, anh hạ thấp giọng. “Hình như em còn nợ tôi gì đó thì phải?”

(☺☺) ... Có sao?

Ừm... mà hình như là có thật.

“Đại nhân... muốn nghe gì?” May giờ là buổi chiều, cả nhà đi vắng hết.

“Tôi nghe Tuyệt Mỹ nói em biết chơi nhạc”

Tuyệt Mỹ? Nhất định là do Canh Tiểu Hạnh tiết lộ...

“Biết một chút thôi! Lúc nhỏ em học dương cầm, sau đó vì thích nhạc cổ phong nên tự học đàn tranh và sáo.” Cố Thanh đoán ra ý của Thương Thanh Từ. “Đại nhân muốn em vừa đàn vừa hát sao?”

“Nếu em thấy tiện.”

Tiện thì tiện... nhưng chỉ lo chẳng phát huy được khả năng thôi.

Cố Thanh do dự vài giây, cuối cùng vẫn đồng ý. Cô mang laptop ra, đặt mic cạnh đàn dương cầm, hắng giọng, đeo tai nghe. Cuối cùng cô gõ chữ vào Wechat gửi Thương Thanh Từ: “Em xong rồi, đại nhân đến phòng của em đi!”

Cô còn chưa kịp gửi số phòng, Thương Thanh Từ đã vào rồi. Không ngờ mới tới một lần mà đại nhân vẫn còn nhớ rõ.

Cài mật mã phòng xong, cô mới lấy giọng. “Đại nhân muốn nghe bài nào?”

Giọng Thương Thanh Từ vọng ra từ tai nghe. “Em quen hát bài nào thì hát bài đó là được!”

“Ừm... Vậy em sẽ đàn bài dự thi vào xã đoàn nhé, không có lời, em ngân theo nhạc có được không?” Cố Thanh nhớ lại lúc đó, cô cũng vừa đàn vừa hát, cho nên nhớ rất rõ ca khúc này mà không cần nhạc phổ. “Chà! Hơi căng thẳng, chẳng biết có đàn sai không nữa...”

Anh nhẹ nhàng “ừ” một tiếng. “Giọng em rất dễ nghe, thích hợp ngân theo nhạc lắm!”

Cô đỏ bừng mặt.

Hồi tưởng lại một lát, cô bắt đầu tấu nhạc dạo. Tấu dương cầm không để ý lắm đến kỹ thuật, chỉ cần đơn giản, trong trẻo là tốt rồi. Cô khẽ ngân nga. Đường như loáng thoáng nghe Thương Thanh Từ cười nhẹ, nói tên ca khúc:

“Đây là bài *Đôn Hoàng!*”

Chương 12: Canh ốc trên châu (3)

“Ồ... đào của đại nhân chúng ta có chất giọng hay quá!”

Thình lình xuất hiện giọng nói rất quen thuộc, lại thêm vài câu trêu chọc. Cố Thanh giật bản mình, liền đàn sai mấy nốt, cô rất muốn xem ai vừa vào phòng nhưng lại phải hoàn thành đoạn nhạc còn dang dở.

“Ừm!” Đậu Đậu Bánh Đậu khe khẽ thở dài. “Ngay cả ngân nga cũng hay tuyệt cú mèo!”

“Hoàn toàn tự nhiên, chưa hề qua giữa gọt...” Tuyệt Mỹ Sát Ý chậm rãi thưởng thức. “Đúng là giọng nói mà Thương Thanh Từ thích nhất.”

Cố Thanh không thể hát tiếp được nữa. Cô đột nhiên dừng lại, thấy trong phòng chat đã được cài mật mã của mình lộ nhố xuất hiện bảy, tám người, không những vậy... cả đám đều được giao quyền quản lý...

Wwwwk?!

Phong Nhã Tụng?!

Đậu Đậu Bánh Đậu??!!

Phi Thiếu??!!

Tuyệt Mỹ Sát Ý????!!

Canh Tiểu Hạnh????!!

Đa số đều online trên di động... Cố Thanh ngó người.

“Chuyện này...” Phong Nhã Tụng rất mực lịch sự trình bày. “Thương Thanh Từ đại nhân, Thanh Thanh Mạn đại nhân, tiểu sinh ngàn lần xin lỗi vì đã quấy rầy hai vị hện hò... Tại Đậu Đậu Bánh Đậu gọi tôi tới!”

Đậu Đậu Bánh Đậu: “Tại Phi Thiếu gọi tôi tới.”

Phi Thiếu: “Không liên quan đến tôi nhé! Wwwwk thông báo cho tôi đây!”

Wwwwk: “Tôi và Tuyệt Mỹ đang ăn lẩu thì...”

Tuyệt Mỹ: “... Tôi và Tiểu Hạnh đang Wechat... Thanh Thanh, em hiểu mà...”

...

Không cần nói nữa, Canh Tiểu Hạnh chính là VP trên kênh của cô. Nhất định Canh Tiểu Hạnh đã trao cho họ quyền quản lý và bán đứng cô. Sau đó... cô bị cả nhóm xúm lại nghe lén. Canh Tiểu Hạnh gửi cho cô một tin nhắn riêng: “Cậu hiểu mà... anh Tuyệt Mỹ muốn, tớ không dám không cho...”

“Thanh Thanh...” Phong Nhã Tụng u oán trách móc. “Đại nhân quá ích kỷ... Liên tục đá bọn tôi ra khỏi phòng khiến tôi nghe câu được câu mất, không hết được cả bài...”

Đậu Đậu Bánh Đậu cũng cảm thấy Thương Thanh Từ vô cùng thiếu nghĩa khí. “Đúng là thế trận cò cua, một bên liên tục đá ra, một bên liên tục nhảy bổ vào... Bọn tôi cũng chỉ muốn đứng ngoài xem đại nhân hện hò thế nào thôi mà...”

...

Từ đầu chí cuối, Thương Thanh Từ không hề cất tiếng. Cố Thanh cảm thấy mình nên thanh minh, giải thích gì đó mới được. “Thực ra là... ừm...” Nói gì bây giờ? Chẳng lẽ lại bảo đại nhân yêu cầu hát, thế là cô hát luôn? Nhưng vì sao đại nhân lại yêu cầu cô hát... ngay cả cô cũng đâu biết lý do...

Toàn thân Cố Thanh thấy rất khó chịu... Đứng trước đám CV dày dặn kinh nghiệm lại hay trêu đùa thì phản ứng của một ca sĩ chuyên cover nhạc như cô quả là quá yếu ớt.

May mà Thương Thanh Từ hắng giọng mở mic.

“Tôi và Thanh Thanh cá cược.” Cuồng hộng Thương Thanh Từ dường như đã mở hết nên giọng nói đã trở về trạng thái tốt nhất. “Cô ấy thua nên phải hát cho tôi nghe.”

Ồ... Có sao...

Giọng nói trầm thấp đặc biệt vọng ra từ tai nghe. Giọng trầm, giọng trầm... sao lại có cảm giác nuông chiều thế nhỉ? Chính bởi giọng trầm của anh mà không ai địch nổi... Cố Thanh vừa âm thầm chìm đắm vào giọng nói kia vừa khải sao đại nhân có thể nói dối còn diễn cảm hơn cả nói thật thế nhỉ...

Được rồi... coi như là có vậy! Cô cảm thấy... dường như đây đúng là một cái cơ hợp lý.

“Khuyneh Quốc Khuyneh Thành đại nhân, lần sau có cá cược thì nhớ rủ tôi nhé, tôi hiện là fan cuồng của cậu, chuyện hay như có người hát tặng đại nhân, sao có thể vắng tôi được chứ?”

“Cậu quên đi!” Phong Nhã Tụng cười hì hì, nhắc nhở cô. “Linh Lung Tích Thấu người ta lần nào ghi âm bài hát mà chẳng gửi riêng cho Át chủ bài đại nhân của Perfect chúng ta nghe, cậu còn chưa nghe đủ sao?”

Quả nhiên, lăn lộn trong đám bạn cũ của đại nhân sẽ nghe được rất nhiều

chuyện giật gân. Cố Thanh không được nhân đạo lắm khi phải thừa nhận cô thực sự rất thích nghe chuyện thị phi...

“Linh Lung Tích Thấu là giọng ngự tử.” Đậu Đậu Bánh Đậu suy xét. “Có vẻ không hợp khẩu vị của Át chủ bài đại nhân lắm, nếu không bao nhiêu năm rồi sao vẫn không thành cặp?”

“Úi giời, cậu nhầm rồi!” Tuyết Mỹ hắng giọng, ra vẻ nghiêm túc nói. “Tại Linh Lung Tích Thấu cao quá, Thương Thanh Từ không thích các cô cao như cây sào...”

Phi Thiếu vui như địa chủ được mùa. “Bánh Đậu, cậu hết hy vọng rồi, cậu cao trên mét bảy đây...”

“Còn nói nữa là tôi liều mạng với cậu cho xem...” Đậu Đậu Bánh Đậu khóc rưng rức hai tiếng: “Các chàng mét tám đều bị các em xinh tươi mét sáu cuốn sạch rồi... À, Thanh Thanh, em cao bao nhiêu?”

“Em ạ?” Cố Thanh thành thật đáp. “Một mét sáu mươi hai...”

“Ồ, đúng là chiều cao Thương Thanh Từ thích nhất...” Phong Nhã Tụng bổ sung đúng lúc.

...

Tuyết Mỹ Sát Ý không nhịn được buông lời trách móc: “Tôi và Át chủ bài ở cùng căn hộ, chỉ cách hai cánh cửa thôi, thế mà muốn nghe Thanh Thanh hát lại phải đi hỏi bạn học của Thanh Thanh... Haizzz... Thực chẳng có địa vị gì cả!”

Cố Thanh ngẩn người, giờ cô mới nhớ ra, Tuyết Mỹ và Thương Thanh Từ ở cùng nhau... Dường như các nguyên lão của Perfect đều có chung một sở thích: Trêu chọc đại nhân... Còn đại nhân thì mãi mãi chỉ giữ một thái độ: Im lặng...

Sau hơn một tháng quen biết, giờ họ bắt đầu lôi cả Cố Thanh ra trêu chọc, xung quanh không có các fan, đúng là dịp được bung ra mọi ám chỉ không giới hạn. Tuy trong thế giới mạng, đây hoàn toàn có thể coi là trò đùa nhưng nếu là thực thì sẽ rất xấu hổ. Cố Thanh cảm nhận sâu sắc rằng da mặt mình ngày càng bị bào mòn cho mỏng dần...

Không ai biết chỗ ai đó vang lên tiếng ồn ào. Sau đó, Wwwwk từ đầu chí cuối đều im hơi lặng tiếng bỗng kêu “ôi giờ!” một tiếng: “Đại nhân hiện thân kìa!”

Tuyệt Mỹ mở mic trong phòng, lúc này đã thu âm được ba người, chợt nghe anh nói nhanh như tên bắn: “Tôi nhớ cậu vừa phải trực ban suốt ba mươi sáu tiếng, sao mới ngủ ba tiếng đã dậy rồi? Còn có tâm trạng nghe hát nữa?” Rõ ràng anh đang nói với Thương Thanh Từ.

“Đói rồi!” Thương Thanh Từ cách mic khá xa nên cô chỉ lảng máng nghe thấy giọng anh.

Tuyệt Mỹ cười. “Còn mỗi rau thôi, để tôi lấy thêm thịt hộp cho cậu.”

Thương Thanh Từ đáp một tiếng, có tiếng xê dịch ghế, họ đang ngồi cạnh bàn ăn ư? “Rau là được rồi, trong tủ lạnh còn hộp tôm.” Anh hơi ngừng lại giây lát, chậm rãi nhắc nhở hai người kia. “Giờ đang có dịch cúm gia cầm.”

Wwwwk: “Fuck... Quên mất!”

Cố Thanh nghe họ nói chuyện mà cảm thấy như đang nghe kịch truyền thanh, trong khoảnh khắc cô liền tưởng tượng ra cảnh hai gã đàn ông đã trót ăn thịt đang giận dữ nhìn đại nhân... Còn một cảnh nữa... ừm, đại nhân đang nhúng tôm trong lúc vẫn đang buồn ngủ...

“Này, ba ông quá đáng lắm nhé!” Đậu Đậu Bánh Đậu kháng nghị. “Ở đây còn có ba cô và hai chàng nữa chưa ăn này...”

“Có gì quá đáng đâu!” Tuyệt Mỹ lại nhắc nhở Bánh Đậu. “Lúc đói, đại

nhân đáng sợ lắm... Để cậu ta ăn xong rồi chơi tiếp nhé! Ngoan!”

Đậu Đậu Bánh Đậu hừ hai tiếng: “Được rồi!”, rồi dừng lại vài giây, bỗng kích động kêu lên: “Thanh Thanh Thanh Thanh, đại nhân đại nhân, Tuyệt Mỹ Tuyệt Mỹ, Phong Nhã Phong Nhã, Weibo Weibo...” Cô lắp bắp đến nỗi chẳng nói hoàn chỉnh được từ nào.

Thấy cô kích động như thế, mọi người cũng bất giác kích động theo. Chuyện khiến Đậu Đậu Bánh Đậu kích động nhường này thì ngoài chuyện thi phi ra, chẳng còn gì hơn nữa.

Mọi người cơ hồ cùng thực hiện một động tác, cầm điện thoại di động và mở Weibo. Trong nháy mắt, Cố Thanh đã mở trang web ra, và suýt đứng hình.

Số lượng @ thật kinh người. Lần này thì cô đã thông minh hơn trước, lập tức chuyển đến Weibo của đại nhân.

“Nếu @Thương Thanh Từ, @Tuyệt Mỹ Sát Ý, @Wwwwk chịu repost dòng Weibo này, tôi sẵn lòng gửi một tấm bưu thiếp từ Nhật Bản cho mỗi người để lại tin nhắn ở phía dưới Weibo! Nếu Thương Thanh Từ đại nhân chịu repost và tiết lộ giọng nói mình yêu thích nhất, tôi tình nguyện gửi một hộp sô cô la tuyệt ngon cho mỗi người để lại tin nhắn ở phía dưới Weibo!!!”

Thời gian đăng lên là ba phút trước... Về lý mà nói... thì lúc ấy ba người bị @ đều đang ngồi ăn lẩu trong phòng, nên không thể xảy ra khả năng họ sẽ để ý. Nhưng... chẳng ngờ Thương Thanh Từ... lại chuyển tin qua điện thoại thật: *Tốn kém quá! Giọng nói yêu thích: Thanh Thanh Mạn.*

Chương 13: Canh ốc trên châu (3)

Trong phút chốc, người Cố Thanh nóng như rang, đúng là như rang thật... Còn máy tính của cô thì treo cứng bởi cơn lốc repost điên cuồng... Mọi âm thanh vụt biến mất. Cô dần dần thở ra hai tiếng, luống cuống khởi động lại máy. Nhưng khi cô vừa cưỡng chế máy tính khởi động lại thì bố mẹ đã trở về. “Thanh Thanh, con mau ra trông hàng thay anh họ một lát đi. Anh ấy phải đi xem mặt, sắp muộn đến nơi rồi. Mẹ và bố con ăn xong sẽ ra siêu thị trông hàng thay cho con về ăn cơm.”

Trong phút chốc, Cố Thanh đã nghĩ ra vô số lý do để thoái thác việc trông hàng, thậm chí cô muốn nằm xuống giường lăn lộn rồi rên rỉ: Con đói quá, giờ đau dạ dày lắm! Nhưng mẹ cô vừa liếc mắt đã biết tỏng âm mưu, bà chẳng buồn nhìn, chỉ xoa tay, nói: “Thôi, đừng nghĩ đến chuyện giả bệnh, đôi diện siêu thị nhà ta là bệnh viện, nếu con bệnh tật thì tiện đường quá còn gì.” Mẹ cởi áo khoác rồi đi vào bếp, một cơ hội mong manh cũng không nhường lại cho cô.

Cố Thanh đành vội vàng mặc áo khoác, cầm điện thoại rồi ra ngoài.

Là chủ nhân của phòng chat, thế mà cô lại đột nhiên biến mất, hơn nữa trong phòng lại toàn những CV hàng đầu nữa chứ. Cố Thanh vừa chạy xuống tầng vừa cầm điện thoại cấp tốc lên YY, vừa lặng lẽ thương thân, lưu lượng online tháng này chắc chắn lại vượt mức rồi. Không ngờ, cô vừa vào phòng thì thấy mọi người đã giải tán hết rồi. Chỉ mới vài phút thôi mà... Có điều cũng đúng, đại nhân và mấy người nhóm Perfect đang ăn cơm, giờ cũng đến giờ ăn tối, chắc mọi người đều đi tề “anh ruột” rồi.

Nhưng... Cô sờ mặt mình, vẫn nóng bừng như cũ.

Định nghĩa một cách nghiêm khắc thì cô là người từng hợp tác với đại nhân chứ không chỉ là fan đơn thuần, cô từng phải đối phó với mọi lời trêu đùa thường gặp trong giới này một cách thật lý trí. Có gì đâu nào? Thực sự là chẳng có gì hết. Chẳng phải ở xã đoàn nhà mình, mọi người vẫn thường ghép đôi nam nam, nam nữ, nữ nữ đấy sao? Và thực chất thì tất cả chỉ là bạn bè tốt. Huống hồ đại nhân cũng chỉ nói là thích giọng nói của mình thôi mà.

Cố Thanh gắng làm mình giảm nhiệt, thả từng bước xuống cầu thang, cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại, cô thấy vì đại nhân đã ưu ái mình như thế nên mình cũng cần làm gì đó để cảm ơn người ta, rốt cuộc được đại nhân tiến cử còn hơn cả cô hát cover một ngàn bài.

Trước khi mở khoá xe đạp, cô gửi một tin nhắn cho đại nhân: *Cảm ơn đại nhân đã ưu ái như thế...*

Đại nhân đã gửi tin trả lời, đó là một tin nhắn thoại: “Đừng khách sáo! Tôi đang ăn cơm, không tiện gõ chữ, dùng tin nhắn thoại nhé!”

Cô nhắn lại: “Vâng! Khi này máy tính treo đột ngột nên em bị out khỏi phòng, ừm... bây giờ lại có chút việc gấp phải ra ngoài. Thật ngại quá, Thương Thanh Từ đại nhân.”

“Ừm!” Giọng anh nhàn nhạt.

Cô Thanh leo lên xe, mới đạp được nửa đường thì lại nghe tiếng điện thoại báo có tin nhắn. Cô lấy ra liếc qua, thì ra là đại nhân. Sợ có chuyện gì xảy ra, cô lập tức nhanh chóng phanh xe, dừng bên vệ đường rồi mới nghe điện thoại.

Thương Thanh Từ lại gửi một tin nhắn thoại tới: “Nên... có lẽ em lại nợ tôi mấy bài hát nhỉ?”

... Hình như là vậy... Người ta đã thích nghe mình hát... thực ra cũng chẳng có gì phải ngại ngần, dẫu sao thường ngày cũng hát trên YY quen rồi, hướng hồ Thương Thanh Từ đối với mình... ừm, rất tốt.

Cô liền đồng ý. “Vâng! Được thôi! Nếu đại nhân chưa nghe chán thì lúc nào tìm em cũng được.”

Dường như Thương Thanh Từ nghe được tạp âm trên đường, liền hỏi: “Đang trên đường à?”

Cô Thanh đáp: “Vâng, đang đạp xe.”

“Thôi, thế không nói nữa.” Thương Thanh Từ chậm rãi nhai thức ăn nên anh nói không rõ lời lắm: “Chú ý an toàn nhé!”

Đại nhân ân cần quá...

Cố Thanh khẽ buông lời: “Vâng! Tạm biệt đại nhân.”

Đút điện thoại vào túi quần, cô không kìm được cảm khái, ngay cả lúc ăn mà giọng nói của đại nhân cũng thanh thoi, mê hoặc đến thế...

Cô trở về hiện thực, tiếp tục đạp xe rồi đột nhiên lại nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng. Lúc ấy, đại nhân đang ăn cơm và bên cạnh còn có cả Tuyết Mỹ và Wwwk nữa, bởi vậy chắc chắn giữa hai người họ đã nghe hết cuộc nói chuyện giữa cô và đại nhân, từ đầu chí cuối và không bỏ sót một chữ.

Tuy Cố Thanh và anh chẳng nói chuyện gì tế nhị nhưng cô vẫn bất giác... đỏ mặt. Lúc thì cô nghĩ đến Wechat của mình đang repost với cường độ mạnh đến mức treo máy, lúc thì lại ngẫm nghĩ những gì vừa nói với đại nhân mà bị người ta nghe được thì không hay lắm... Cứ miên man trôi theo dòng suy nghĩ, cô lẽ rề đạp xe mãi mới tới siêu thị, khi đến nơi, anh họ đã đợi đỏ mắt từ bao giờ.

Nhìn thấy cô bước vào cửa, anh họ lập tức lao ra khỏi quầy thu ngân, nhìn cô trách óc: “Em gái tốt ghê nhỉ, em mà tới muộn chút nữa thì anh sẽ bị anh em mắng toi tả mất.”

“Em biết ngay mà, anh thì xem mặt nổi gì.” Cố Thanh bước vào quầy thu ngân. “Lại trò Kiếm Tam đúng không?”

Anh họ vừa chấp tay chào vừa lao ra ngoài, cười lên xe và phi như điên.

Thời gian ăn cơm tối, cô chỉ cần trông cửa hàng chừng một tiếng, đây cũng là lúc cô rảnh rỗi nhất.

Trong siêu thị chỉ có cô và một cô gái trẻ mới thuê từ hồi sau tết. Có lẽ cô ấy cũng chỉ mới đến đây đôi ba lần và Cố Thanh mới trông thấy một lần, cô nhớ hình như tên cô gái là Đồng Nhất Nho và cũng chỉ trạc tuổi cô. Cố Thanh tán gẫu dăm câu với cô ấy rồi tiếp tục mở Weibo ra xem thế nào. Vẫn treo máy như cũ... Trong khi đó, Đồng Nhất Nho vừa sắp xếp hàng hoá vừa nghe

nhạc, vì siêu thị vắng khách nên thỉnh thoảng cô ấy cũng gửi một tin Wechat.

Cố Thanh vẫn cố gắng khởi động đi khởi động lại để máy khởi treo...

Chợt cô nghe thấy Đồng Nhất Nho trả lời “ừm” một tiếng, rồi khẽ thì thào vào Wechat trên điện thoại của mình: “Tớ sắp khóc đây này! Cậu biết không, hai mươi phút trước, thần tượng của tớ đã tiết lộ tin động trời về giọng nói anh ấy yêu thích nhất... Khóc ngất mất thôi... Tớ đang đi làm, tối về nói chuyện sau nhé!”

Không khéo thế chứ?!

Cô không dám load tiếp, đành out luôn khỏi Weibo, chỉ sợ nếu lát nữa Đồng Nhất Nho nhìn thấy nick Weibo của mình thì lộ luôn ID online. Cô nhét điện thoại vào túi quần, bắt đầu đứng sau quầy thu ngân, rảnh rỗi chẳng biết làm gì, đưa mắt nhìn ra cổng bệnh viện ở phía xa.

Bụng... hơi đói. Bất giác lại nghĩ đến món rau và tôm của đại nhân, lúc này mà nghĩ đến đồ ăn thì đúng là tra tấn.

Cô nhìn ra phía ngoài rồi lại nhìn vào trong siêu thị, sau đó nhìn thời gian hiển thị trên điện thoại, ho khan hai tiếng và hỏi: “Nhất Nho, bạn ăn cơm chưa?”

“Chưa! Lát nữa ông bà chủ tới, mình và bạn tan ca rồi đi ăn luôn thế nhé!”

Cố Thanh “ừ” một tiếng.

(◕v◕) Sao lại có cảm giác chột dạ thế này nhỉ?

“Thanh Thanh!” Nhất Nho sắp xếp giá hàng xong liền bước tới trước quầy thu ngân, tò mò hỏi cô: “Bạn có yêu thích Seiyū^(*) nào không?”

() Seiyū: là những diễn viên lồng tiếng ở Nhật Bản với nhiệm vụ như: dẫn chương trình cho các chương trình phát sóng truyền thanh hay truyền hình,*

cho các anime, game, lồng tiếng Nhật cho phim nước ngoài.

“Ừm... Bạn nói Seiyū lồng tiếng phim hoạt hình Nhật ấy hả?” Cố Thanh ho một tiếng. “Có! Mình thích xem phim hoạt hình... nhưng không chú ý đến diễn viên lồng tiếng lắm, thấy ai nói cũng hay cả...”

Đồng Nhất Nho cười híp mi nhìn cô. “Thế diễn viên lồng tiếng của Trung Quốc thì sao?”

“Mình cũng thích xem phim dịch.” Cố Thanh gắng tỏ ra mình không biết gì về thế giới online, để tránh lại bị cô nương này bám riết truy hỏi ID... hoặc add nick Weibo thì mệt. “Hồi nhỏ thường nghe DJ trên đài phát thanh.”

“Thực ra trên mạng có rất nhiều giọng nói nghe rất hay.” Đồng Nhất Nho nói bằng giọng rất nghiêm túc. “Còn rất nhiều phim truyền hình nữa, bạn thấy mấy diễn viên trên phim đang nói, nhưng thực chất giọng nói mà chúng ta nghe thấy trên ti vi không phải giọng nói thật của họ, mà là giọng nói của diễn viên lồng tiếng...”

Tim Cố Thanh âm thầm nhỏ máu, cô chỉ “ừm” một tiếng. May mắn thay! Bình thường nghe giọng hát hò phối âm từ trong mic cũng rất khác biệt so với nghe giọng ngoài đời thật, nếu không giờ cô có giả câm thì cũng không kịp rồi...

Đồng Nhất Nho thấy cô không hứng thú với chủ đề này lắm nên cũng chẳng nhiều lời thêm nữa.

Đột nhiên Wechat vang lên âm thanh nhắc nhở có tin nhắn mới, không chỉ vậy, điện thoại của cô và của Nhất Nho gần như đồng loạt kêu, chỉ hơn kém nhau một giây.

Cố Thanh cầm lên nhìn... chẳng ngờ lại là tin nhắn thoại của đại nhân... Không biết đại nhân nói gì mà những mười bốn giây. Cô lặng lẽ nhìn điện thoại ba giây rồi cất lại vào túi... Cô tuyệt đối không dám nghe! Đại nhân vừa gửi tin nhắn thoại gì thế nhỉ? Lỡ chuyện gấp thì sao? Nhưng không phải

em không trả lời mà là không thể trả lời, fan của anh ở ngay trước mặt em, cách quây thu ngân mỗi một mét thôi...

Trong lúc cô lặng lẽ chịu đựng, tim muốn nhỏ máu thì Đồng Nhất Nho đã tiện tay mở luôn tin nhắn, bên đó vọng ra giọng nói của người bạn thân: “Tớ biết cậu đang đi làm, nhưng tớ cảm thấy lần này xảy ra chuyện lớn rồi. Cậu biết không, mười phút trước, đại nhân đã repost bài hát của chúng ta, chính là bài hát mười ngày trước chúng ta đăng ấy, bài hát chúc mừng tròn bảy năm đại nhân phát hành tác phẩm đầu tiên!”

Đồng Nhất Nho phấn khích reo lên, liếc nhanh mắt nhìn Cố Thanh.

Cố Thanh vội lắc đầu. “Không sao đâu... Bây giờ không có khách mà...”

Quả nhiên là fan trung thành, ngay cả thời gian phát hành tác phẩm đầu tiên trên mạng mà cũng nhớ rõ thế sao? @@~ Chút nữa mình cũng thử nghe xem là bài gì mới được...

Ngay sau đó, một tin nhắn khác lại được gửi tới, Đồng Nhất Nho mở ngay không chút do dự, chắc cô đoán Cố Thanh có nghe cũng không hiểu gì.

Trong khi đó, Cố Thanh lại đang vô cùng tò mò, bởi cô đoán chắc tin nhắn này vẫn liên quan đến đại nhân.

Quả nhiên...

“Để tớ thử trước đã, rồi sẽ nói cho cậu nghe một tin cực kỳ đau buồn, tuyệt vọng... Lúc gửi bài hát cho đại nhân, chẳng phải chúng ta đã viết một câu rằng: Chúc đại nhân sớm tìm được người nâng khăn sửa túi sao?! Thế là lúc repost bài hát, đại nhân liền trả lời... Không được! Để tớ thử cái đã...” Người ở đầu kia quả thực thở hắt ra liền mấy hơi, rồi tiếp tục nói: “Đại nhân đã trả lời, xem nào, một, hai, ba, bốn, năm, sáu, đúng sáu chữ: “Cám ơn nhé! Đang cố gắng!” Cậu nghe rõ chưa, không phải “sẽ” cố gắng mà là “đang” cố gắng!! Bây giờ đang tiến hành nhé! Tớ cá một xe đưa chuột, chắc chắn là Thanh Thanh Mạn!”

“Tớ thêm một xe đưa chuột nữa...” Đồng Nhất Nho lẳng lẳng nhìn điện thoại của mình rồi nói: “Nhất định là Thanh Thanh Mạn.”

Chương 14: Canh ốc trên châu (4)

“Thực ra... câu này của đại nhân rất đơn giản, đâu cần phải nghĩ nhiều.”
Cố Thanh nhủ thầm.

Cánh cửa siêu thị đột nhiên mở ra.

Có hai vị khách đi vào, Đồng Nhất Nho vội vàng cất điện thoại, ra vẻ nghiêm túc làm việc. Tay Cố Thanh đang vờ điện thoại trong túi quần, hết lật nghiêng lại lật ngửa, cô sốt ruột không biết đại nhân vừa gửi cho mình tin gì.

Cố Thanh! Bình tĩnh nào... Đại nhân là người hoàn hảo không tì vết, là người nổi tiếng đã đạt đến trình độ lòng tiếng thương mại.

Cố Thanh! Bình tĩnh...

Thực ra người ta có nói gì đâu, hơn nữa có nói cũng chẳng liên quan gì đến mình.

Hic! Nhưng cô không thể bình tĩnh nổi...

Quả nhiên tiếp xúc với người có vòng sáng trên đầu sẽ khiến người đang lơ lửng ở giữa thế giới thực và thế giới online như cô bắt đầu manh nha rung động, bắt đầu nghĩ ngợi lung tung... Cô cầm điện thoại, vô thức gõ nhẹ lên quây thu ngân. Đúng lúc trái tim vừa treo lơ lửng giữa tầng không vừa phải liên tục tiếp hơn chục khách hàng thì cuối cùng bố cũng ăn cơm xong và đến

thay ca cho cô.

Cô vội giao lại cho bố, vừa bảo mình đói vừa phi thân ra khỏi siêu thị.

Đến bên cửa sổ, việc đầu tiên cô làm là lấy điện thoại, nhấn mở tin nhắn thoại của đại nhân gửi tới.

“Tôi vừa trực ban ba mươi sáu tiếng, chắc giờ sẽ ngủ đến nửa đêm mới dậy.” Giọng đại nhân đượm vẻ buồn ngủ, thanh điệu không cao mà nghe như thể thuận miệng nói chuyện với cô. “Nếu có chuyện gì thì nhắn tin nhé, khi dậy tôi sẽ nhận được!”

Anh nói không nhanh, vừa đúng mười bốn giây. Sau đó, tin nhắn thoại kết thúc.

“Cô Thanh?” Đột nhiên có người thò đầu vào. “Sao chưa đi? Không đói à?”

Cô Thanh giật bắn người, bất giác dứt vội điện thoại vào túi. “Mình đang tìm chìa khoá xe...”

May quá... khi này cô nghe bằng tai nghe. Nhưng tim cô vẫn đập như trống trận, chỉ sợ bị fan trung thành của đại nhân phát hiện. Cô quyết định từ nay về sau phải hình thành thói quen đeo tai nghe. Nhất định! Bắt buộc!...

“Ồ đây này!” Đồng Nhất Nho cười hì hì, nhặt chìa khoá rơi dưới đất cho cô. “Chắc nó rơi xuống lúc bạn cầm điện thoại. Cô Thanh! Mặt bạn... ừm... rất đỏ đấy nhé.” Cô nói xong liền nhìn Cô Thanh một cách đầy ẩn ý.

Cô Thanh giả ngốc chỉ đáp “hả” một tiếng rồi nói vài câu qua loa cho xong chuyện, sau đó trèo lên xe chuẩn lẹ.

Về đến nhà, cô vừa lấy cơm canh nóng vừa mở Weibo. Chỉ trong vòng hơn một tiếng mà đã lên tới hai ngàn repost và hình như cũng chừng ấy comment, riêng tin nhắn cũng đến mấy chục... Khỏi nói cũng biết đương

nhiên là những bình luận tương tự như của Đồng Nhất Nho. Cô lẳng lặng, không biết mình nên chính thức trả lời một câu: “Cám ơn đại nhân!” hay cứ giả chết đến tận địa lão thiên hoang? Cuối cùng cô quyết tâm chọn cách sau.

Sau đó... cô cầm bình luận trên Weibo của mình. Haizz! Cô thực sự có thể đoán ra, trong suốt thời gian dài, giới này nhất định sẽ ném đá mình đủ kiểu.

Cô lẳng lẽ hồi tưởng lại nguồn cơn câu chuyện, chỉ là một buổi sớm tinh sương, cô nghe thấy giọng của Thương Thanh Từ trong phòng chat của mình, rồi cô nhắc đến nhóm lông tiếng Perfect và tên của đại nhân cho Canh Tiểu Hạnh biết... Sau đó chó ngáp phải ruồi thế nào mà cô bỗng dưng bắt đầu được hợp tác với đại nhân... Chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, trải qua kỳ nghỉ Tết dương lịch, kỳ nghỉ đông, chẳng ngờ cô lại được ôm cái đùi quan lớn to như thế...

Cô Thanh lẳng lẽ cắn miếng đùi gà. Nghĩ đến lời của đại nhân, cô tắt máy tính, thế giới mạng lập tức chẳng còn là gì nữa. Đúng vậy, chẳng còn là gì nữa...

Đại nhân... Có phải trước khi muốn nâng đỡ em, ngài đã cố tình đệm trước câu nói đó không?

Cô tiếp tục gặm đùi gà, lần lượt tắt hết tin nhắn riêng của những người không quen biết, tin của bạn bè cũng chỉ trả lời qua loa bằng vài hình mặt cười. Cuối cùng là tin nhắn của nhóm trưởng nhóm âm thanh, nhóm trưởng rất điềm nhiên gửi cho cô một câu: *Chó cậy bám chân đại nhân mà quên trả nợ nhé! Tối nay nhớ giao bài Tuý phong tình cho tôi! Nhớ đây! Giả giọng công tử.*

Cô Thanh rầu rĩ, khẩu vị gì thế không biết?! Nếu cần giọng công tử, cần giọng nam thì cứ tìm con trai hát chẳng phải tốt hơn sao?

Tâm trạng đêm nay thế này, giọng cô chắc chắn sẽ rất phiêu, làm sao mà giả giọng công tử phong lưu được? Không khéo lại biến thành giọng Shota^(*)

thô tục ấy chứ... hơn nữa... lại còn phải hát...

(*) *Shota: là tên một cậu bé mười hai tuổi trong truyện tranh của Nhật, ngày nay thường dùng để chỉ những thiếu niên đáng yêu trong độ tuổi từ tám đến mười hai.*

Cố Thanh: *Nhóm trưởng đại nhân, anh tìm con trai hát được không?*

Nhóm trưởng: *Tổ chức cần bạn! Thanh Thanh Mạn!*

Cố Thanh: ...

Nhóm trưởng: *Anh để Tẩu Điều Nhi hợp xướng với em! Một giọng nam một giọng nữ nhé!*

Cố Thanh: ...

Nhóm trưởng: *Em giọng nam!*

Cố Thanh: ...

Tuy trong hòm thư còn nợ đến ba, bốn mươi bài hát nhưng đây là món nợ người nhà, không thể trốn được.

Cô thu xếp một lát rồi bắt đầu, trong phòng vang lên tiếng nhạc đệm, tập, tập, tập... Bài hát đòi hỏi độ khó cao, lại huỷ giọng thế này, hơn nữa lại là giọng nam... Cô thu lại vô số lần, vật vã đến quá nửa đêm mới giao được bản ghi âm, lúc bấy giờ cổ họng đã khàn đặc. Cố Thanh gửi qua hòm mail rồi mới gửi tin nhắn riêng cho nhóm trưởng, nhìn đồng hồ đã gần mười hai rưỡi.

Cách âm trong phòng rất tốt, có nên trả nốt... món nợ nữa không nhỉ? Cô háng giọng, cảm thấy chắc hết đất diễn.

Trong lúc chưa biết làm gì, lại không thấy buồn ngủ chút nào, chợt cô nhận được tin nhắn. Vốn nghĩ là của nhóm trưởng, chẳng dè lại là... của đại

nhân.

Thương Thanh Từ: *Ừm... Tỉnh rồi!*

Cô nhìn ba chữ, bất giác lại thấy hơi... chột dạ. Ngần người hồi lâu cô mới định thần lại.

Cô Thanh: *Trực ban ba mươi sáu tiếng chắc vất vả lắm nhỉ? Đại nhân có muốn uống chút nước rồi đi ngủ tiếp không?*

Thương Thanh Từ: *Ừm! Đang nhận thư.*

Ý của đại nhân là anh đang bận sao? Cô Thanh đang nghĩ không biết có nên tiếp tục quấy rầy hay không thì Thương Thanh Từ đã trả lời: *Đang bận à?*

Cô Thanh: *(Lắc đầu)* *Đang rảnh, vừa mới nộp một bài hát cho nhóm trưởng.*

Thương Thanh Từ: *Ừm? Bài gì vậy?*

Cô Thanh: *Bài Tuý phong tình, giả giọng công tử...*

Thương Thanh Từ: *(cười)*

Mấy giây sau, anh gửi một tin nhắn dài.

Thương Thanh Từ:

Nàng đà dứt áo ra đi

Đêm xuân đỏ lệ sầu bi rơi đầy

Sớm chiều tỉnh tỉnh say say

Rượu ngon cạn chén men cay ngấm lòng

Bao giờ cho hết tình nồng

Tỉnh lại đã thấy được phong tuyết hầu.

Cố Thanh lặng lẽ nhìn màn hình, đại nhân đúng là khéo chọn, mấy câu phong tình nhất trong cả bài hát đều nằm ở đây...

Giờ phút này, đêm khuya cảnh tĩnh, cô chỉ nhìn dòng chữ ấy mà lại có thể tưởng tượng ra giọng đại nhân đọc thoải, đặc biệt khi cô vừa ghi âm bài hát này suốt mấy tiếng, ngay cả nhạc nền cũng thuộc lòng... Đúng là... rất có tính hình tượng...

Cô lúng túng trả lời: *Ừm... đúng là bài ấy!*

Thương Thanh Từ: *Lời khá thú vị, vừa tra trên mạng xong.*

Cố Thanh: *Ừm! Đúng là rất thú vị. O(∩_∩)O Ha ha!* Cô háng giọng, nhưng giọng vẫn khàn.

Chẳng ngờ giây sau, Thương Thanh Từ đã trả lời: *Lần sau đừng giả giọng nữa, hại giọng lắm!*

Cố Thanh nhìn trân trân vào màn hình. Đại nhân... ngài nói câu... thích giọng nói của em... không phải... là thật đó chứ...

Chương 15: Canh ốc trên châu (5)

Chẳng bao lâu, Wechat lại nhấp nháy báo có tin nhắn riêng.

Thương Thanh Từ: *Vào bếp tìm chai dầu mè, nhấp một ngụm nhỏ, sáng mai sẽ thấy dễ chịu hơn.*

Cô Thanh: *Dạ? Có tác dụng thật sao?*

Thương Thanh Từ: *Ừm!*

Cô Thanh: *(Gật đầu)* Em sẽ đi ngay! Đối với cô, giọng hát là thứ quan trọng bậc nhất.

Tuy thỉnh thoảng giả giọng nam hát một đôi bài nhưng vẫn chưa dẫn đến hậu quả gì nghiêm trọng lắm, có điều đã là đề xuất của đại nhân thì tuyệt đối, nhất định hiệu nghiệm! Cô mò vào phòng bếp, vì đã khá khuya nên không dám bật đèn, cứ thế lần tìm chai dầu mè nhờ ánh trăng, cô mở nắp từng chai, rồi ngửi thử, cuối cùng cũng ngửi thấy mùi thơm nồng đượm của dầu mè, liền đưa lên nhấp một ngụm.

Bố ơi, mẹ ơi... xin đừng chê cười con...

Làm xong, cô nhìn trên bàn thấy bày sẵn mâm đồ ăn chuẩn bị cho bữa mai, liền nhoài người về phía đó quan sát một hồi, chỉ nháy mắt đã đoán được ngày trưa mai sẽ ăn gì, sau khi hoàn toàn thoả mãn, cô chuồn lẹ về phòng.

Đến nơi, cô rất thành khẩn và nghiêm túc báo cáo với Thương Thanh Từ: *Đại nhân, em uống xong rồi.*

Thương Thanh Từ: *(cười)*

Lúc này quanh miệng cô quả thực toàn mùi dầu mè, thơm đến ngán chết người. Nghĩ đến những món nợ trong hòm mail, cô chột do dự, nếu muốn thuận theo nhạc để viết lời thì tốn rất nhiều thời gian, lại còn phải ghi âm vào lúc trạng thái tốt nhất nữa. Rốt cuộc đến khi nào cô mới trả xong bốn mươi mấy bài hát đây? Chẳng lẽ tới tận kỳ nghỉ đông năm sau sao?

Thương Thanh Từ: *Gõ chữ hơi mệt, có tiện lên chat voice QQ không?*

Cô vẫn bận thống kê trong đầu xem mình còn bao nhiêu bài hát cần thu âm thì nhìn thấy dòng chữ này... Đúng là đánh trúng tim! Tuy giờ đã khuya nhưng trong phòng cô cách âm rất tốt, nên chat voice chắc chắn không thành vấn đề... hướng hồ từ khi bước chân vào giới cổ phong, bố mẹ đã quen với việc cô thu âm ban đêm rồi, có điều... Ebook Fun&Free – lưu hành nội bộ

Cô Thanh nhìn dòng chữ ấy rồi thấy hơi thở của mình đột nhiên trở nên gấp gáp. Sau khi có được YY, Wechat, cô còn có được QQ của Thương Thanh Từ đại nhân sao?? Sao cứ cảm thấy thế giới này bắt đầu trở nên huyền diệu và không thể lý giải như vậy...

Cô dán mắt vào màn hình, trong lúc còn đang ngẩn người, Thương Thanh Từ đã gửi một dãy số tài khoản QQ.

Cô khẽ thở hắt ra, nhanh thoăn thoắt add nick vào, đeo tai nghe xong mà tim cứ vô cớ đập dữ dội. Cảm giác này hoàn toàn không giống với chat voice trên YY...

Dẫu trong phòng chat YY cũng chỉ có hai người thì vẫn có cảm giác đó là kênh công chúng, còn chat voice QQ thì chỉ có thể một đối một, cảm giác riêng tư hơn nhiều... Hướng hồ, trên kênh YY từ trước đến nay, cô toàn hát xong rồi chạy, chưa bao giờ ngồi nói chuyện riêng...

Tóm lại, tình trạng hiện giờ khiến cô vô cùng hồi hộp, như thể cô đang đợi điện thoại riêng của Thương Thanh Từ vậy!

Chỉ một lát sau, anh đã kết nối cuộc gọi thành công, sau đó gửi cho cô lời mời chat voice.

Cô Thanh nhấn nút chấp nhận cuộc gọi mà lòng càng thêm hồi hộp. Bình thường, trên Weibo đều phải lần lượt gửi tin nhắn thoại, hoàn toàn khác với đối thoại như hiện giờ.

“Có đó không?” Thương Thanh Từ chột gọi cô.

“Dạ?” Cố Thanh khẽ dùng tay áp lên mic, điều chỉnh vị trí. “Đại nhân, em đây!”

“Nói tiếp đi!”

Dạ? (◕◡◕) ... Nói tiếp gì bây giờ? ... “O... Em vừa mới đi uống dầu mè...” Cô khinh bỉ chính mình, hoàn toàn bí đề tài. “Bây giờ đại nhân hết buồn ngủ rồi à?”

Thương Thanh Từ “ừm” một tiếng. “Vừa mới ngủ dậy, đang tìm đồ ăn!”

Giọng nói rõ ràng như thể anh đang đứng ngay trước mặt cô. Cố Thanh lại âm thầm khinh bỉ bản thân... Đừng luống cuống như thể lần đầu trong đời chat voice được không?

Lại im lặng.

Đây có phải Wechat đâu, im lặng thế này thật ngượng ngùng và gượng gạo... Cố Thanh lúng túng, nhớ đến đề tài ẩm thực mình vừa nhìn thấy liên nói: “Em... ừm, khi nãy vừa vào bếp, nhìn thấy thịt ốc mẹ chuẩn bị sẵn... chắc trưa mai sẽ ăn canh ốc trần châu.”

Thương Thanh Từ “ừm” một tiếng đầy mơ hồ. Có tiếng bóc vỏ bóc đồ ăn, chẳng lẽ là snack khoai tây? Được rồi... tiếp sau đây có lẽ là tiếng ăn snack...

Đại nhân đã ăn khuya thì để mình nói vậy.

“Từ bé em đã rất mê món này.” Cố Thanh bận rộn lên Baidu^(*) tìm công thức chế biến, sau khi tìm thấy, cô nhìn lướt qua rồi biến nó thành ngôn ngữ của mình. “Thái thịt ốc thành lát lớn, rửa sạch bằng nước ấm rồi thả vào bát cùng với rau và nấm trần châu đã chần qua nước sôi. Sau đó băm nhỏ hành gừng, thêm rượu gia vị và nước, hoà thành nước cốt hành gừng.

() Baidu: Trang mạng tìm kiếm thông tin của Trung Quốc, tương tự như Google.*

Tiếp theo đến nước chuẩn bị “trân châu”, trân châu thực ra chính là viên thịt gà. Băm nhuyễn thịt gà, thêm lòng trắng trứng và thịt mỡ rồi trộn đều, tiếp theo viên hỗn hợp trên thành viên tròn có đường kính chừng một centimet. Đun nước sôi, vớt lửa liu riu chần chín viên gà, thêm chút dầu mè và mì chính, bột tiêu, cuối cùng thả cả vào bát canh nhân lúc còn nóng... Ừm, như vậy là có thể ăn rồi...”

Cô nói xong thì nghe Thương Thanh Từ bất lực cười một tiếng. “Ừm! Tôi biết! Đây là món Sơn Đông khá nổi tiếng.”

... Được thôi! Không sao... cứ coi như mình đang tự học công thức chế biến vậy...

Thương Thanh Từ khe khẽ thở dài, sau đó, anh nói một câu lời ít ý sâu: “Hình như tôi... càng đói hơn thì phải.”

Rõ ràng anh chỉ thuận miệng nói với cô. Trời... nhưng tâm trạng muôn phần day dứt này là sao đây?

“Đại nhân! Em sai rồi!” Cô Thanh vô cùng áy náy, thành khẩn nói vào mic. “Em... sẽ hát tặng anh một bài để bù đắp nhé?”

Dường như điều duy nhất cô biết làm và cũng là điều duy nhất khiến Thương Thanh Từ vui chính là hát?

“Được!” Anh cười.

Cô Thanh lẳng lẳng nhắm mắt. Giữa lúc đêm khuya thế này lại chat voice với giọng nói thần tượng... Cô gục ngã mất thôi...

Cô mở kho tư liệu của mình, chậm rãi tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được

một bài hát có tiết tấu tương đối chậm. Cô khẽ hắng giọng, dường như cố hòng dễ chịu hơn trước nhiều.

Cô Thanh bật nhạc nền, khúc dạo vang lên bay bổng và dịu dặt. Cô ngân nga theo, rồi khẽ cất tiếng hát:

Hẻm cũ vẫn đây mà cỏ xanh đã giăng kín lối

Lạc bước! Vô tình gặp dấu xưa vẫn chẳng phai phôi

Mái tranh ven sông gợi nhớ nơi yêu dấu một thời

Lắc đầu cố quên bởi bóng chàng giờ xa xôi quá!

Người cũ còn nhớ chăng khi ngang qua dòng nước lạ

Chậm bước thong dong, thương ý xuân vẫy cánh bay về

Cây cầu nho nhỏ, nói đôi bờ sức sống tràn trề

Thiếp ngoảnh lại, giật mình chợt hiểu, vạn vật nhạt nhòa rồi hoá những cơn mê.

Đây là bài hát cô khá yêu thích nên hát rất thành thực, không cần nhìn lời cũng có thể hát liền một mạch.

Thương Thanh Từ dường như cũng biết bài hát này tên là *Từng có một mỹ nhân*, anh nói ra tên bài hát ngay khi khúc nhạc dạo mới bắt đầu, hơn nữa còn khoan thai bảo cô: “Tôi cũng thích bài hát này.”

Giọng nói chậm rãi, trầm ấm và đầy nam tính quyện theo dòng nhạc... Cô Thanh chăm chú lắng nghe đến mức suýt quên phần sau của bài hát, may mà cô kịp thời lấy lại tinh thần chuyên nghiệp nên đã hát được hết bài.

Vì đã khá muộn nên khi hát xong, đại nhân bảo cô nên đi ngủ. Cô cảm thấy hơi luyến tiếc nhưng vẫn rất nghe lời tắt máy tính, leo lên giường. Ở mình trong chăn, cô vẫn nhớ đến cuộc chat voice với đại nhân thực chẳng khác gì nói chuyện qua điện thoại kia, cho nên... bây giờ cô vô cùng hạnh phúc, không ngờ cô đã có được mọi phương thức liên hệ với đại nhân, chỉ còn thiếu mỗi số điện thoại mà thôi. Cô vẫn chưa dám tin... Rồi cô chìm dần vào giấc ngủ trong trạng thái lâng lâng.

Hôm sau tỉnh dậy đã là mười một giờ trưa.

Còn hai hôm nữa là vào học... Cố Thanh mơ màng ngồi dậy, nghe thấy tiếng nấu cơm trong phòng bếp. Cô ba chân bốn cẳng đi đánh răng rửa mặt, tiện tay bật luôn máy tính, đăng nhập Weibo thì nhìn thấy mình bị @ mấy chục lần một cách khó hiểu.

Cô kinh ngạc nhìn số lượng... Ừm... hình như không phải fan của đại nhân... Chắc cô mắc tâm bệnh mất thôi!

ㄣ (͡ ▽ ͜) ㄣ

Cô mở ra xem, chẳng ngờ...

“Ta... ta... ta... Hôm nay là buổi thực tập đầu tiên ở studio, buổi thực tập đầu tiên nhé! Chẳng ngờ ta đã nhìn thấy thần tượng Thương Thanh Từ! Thần tượng của ta! Cô yên tâm, ta hứa, ta thề, ta đảm bảo tuyệt đối không tiết lộ bất kỳ thông tin và ảnh chụp nào của anh ấy, nhưng ta không thể không nói thật lòng, thần tượng của ta thực sự, thực sự quá đẹp trai! Đúng không??? Thanh Thanh Mạn... Ta... ghen tị... với cô!!!”

Chương 16: Canh măng sườn (1)

Ở bài post đầu tiên, rất nhiều người quen Cố Thanh đều bắt đầu điên cuồng @ cô. May mà đều không phải fan vô danh, người repost cũng không nhiều lắm, ít nhất thì đến giờ đã nửa tiếng mà lượng comment và repost vẫn chưa nhiều. Cố Thanh yên lặng liếc nhìn dòng Weibo của người này. Cô thể, tuyệt đại đa số mọi người nhìn thấy dòng Weibo này đều sẽ làm như vậy.

Sau đó... Cô phát hiện, kẻ đó và cô sống trong cùng một thành phố, bởi vậy... Thương Thanh Từ và cô cũng sống trong cùng một thành phố sao?

Tim Cố Thanh đập lồi mấy nhịp. Cô dùng mu bàn tay làm mát mặt mình nhưng vẫn cảm thấy không chân thực lắm. Cảm giác ấy mới huyền diệu làm sao! Trong phút chốc, đại nhân bỗng trở nên gần gũi hơn bao giờ hết, hơn nữa một người đàn ông vừa sở hữu giọng nói hay vừa đẹp trai thì đúng là kỳ tích của tạo hoá... Ông trời đã ban cho anh giọng nói hay thì phải hạ dung mạo của anh xuống mức tầm thường bậc trung chứ nhỉ! Đây là lời cảm khái sâu sắc nhất của cô sau khi diện kiến ảnh chụp của rất nhiều DJ đài phát thanh và người trong giới, vả lại cô không hề quan tâm đến vẻ ngoài của con trai, bởi cho rằng như vậy cũng chẳng có gì không tốt...

Nhưng giọng nói ấy của đại nhân lại kết hợp với khuôn mặt điển trai dường này thì quá là... quá là đi ngược đạo trời còn gì!

Chính bởi dòng Weibo xa lạ nọ, Cố Thanh dành cả bữa cơm tối chỉ để tiêu hoá thông tin mình và đại nhân sống trong cùng thành phố.

Ăn xong, cô nằm trên sofa, đặt máy tính lên đùi vừa nghe các ca khúc người ta gửi tới vừa nhìn ca từ luyện hát. Tâm trí lang thang đâu đâu, cô thấy sượng mồm nên liên tiếp hát sai, cuối cùng không chịu nổi nữa liền cầm điện thoại lên, chẳng ngờ lại phát hiện người liên hệ gần nhất với cô trên Weibo lại chính là đại nhân...

Cô hăng giọng, định gửi một tin nhắn. Nhưng nói gì bây giờ? Lẽ nào hỏi đại nhân xem có phải anh sống cùng thành phố với cô không? Rồi sau đó cảm thán một câu ngờ nghệch rằng: Ôi! Sao trùng hợp thế!

Thôi vậy!

Cô tiếp tục nhìn máy tính và ngân nga. Được rồi! Thực ra cô vẫn tiếp tục lơ đãng và vẫn hát sai lời vô số lần, tự bản thân cô muốn phát điên, may mà Canh Tiểu Hạnh gọi điện thoại đến đúng lúc: “Thanh Thanh Mạn đại nhân yêu quý! Chẳng hay ngài có rảnh không? Ta có một tin giật gân muốn báo cho ngài đây...”

“Hả? Cái gì?”

“Thì bản kịch tình ca mà trang web chúng ta hợp tác cùng Perfect đã ra lò rồi đây!” Canh Tiểu Hạnh vui mừng nhảy nhót. “Chẳng phải bảo *Biên cương thời thịnh* của cậu... Ô! Không đúng! Bài đó của cậu là bài làm nóng không khí trước cơ mà, sao giờ vẫn chưa ra lò nhỉ? Trong khi bản chuẩn của tớ đã xong rồi này.”

“Xong rồi? Xong rồi thật à?”

Cô Thanh không tham gia hát bản kịch tình ca đó nên đương nhiên không biết tiến độ. Có điều, nhớ kỹ lại chuyện này thì rõ ràng ban đầu chính cô và Canh Tiểu Hạnh là người lên kế hoạch, sau đó nhóm Perfect mới tham gia rồi quyết định làm kịch tình ca, sau đó nghĩ rằng phải làm nóng không khí trước nên ra bài *Biên cương thời thịnh*... Tiếp đến là lấy danh diễn tập để làm buổi biểu diễn riêng của các vị đại thần...

Được rồi! Đến tận bây giờ cô vẫn chưa phát huy chút tác dụng thực tế nào mà kịch tình ca của người ta đã xong. Cô tự áy náy một hồi rồi quyết định sẽ lễ phép hỏi Đậu Đậu Bánh Đậu xem bản thu âm lần trước mình gửi cho chị có trục trặc gì không để thể hiện mình đây cũng rất tích cực trong công việc, chứ không phải chỉ... hức... chỉ biết mỗi việc giao lưu với đại nhân các cách nấu ăn...

“Cậu có nghe không đó, Cố Thanh?”

“Hả?” Cố Thanh ngơ ngác trả lời.

“Cậu có nghe tớ vừa nói gì không đấy?!”

“Chưa nghe rõ... Cậu nói lại xem nào!” Cố Thanh thuận miệng bịa bừa một lý do. “Khi nãy tớ vừa liếc bản nhạc phổ mới và nghĩ xem soạn nhạc bài này như thế nào.”

“Dù sao cậu cũng biết nhiều nhạc cụ thế, soạn kiểu gì mà chẳng được!” Rồi Canh Tiểu Hạnh nói lại lời mình vừa nói với vẻ không được vui lắm: “Tớ đã nghe bản kịch tình ca ấy rồi, hay tuyệt đỉnh! Đặc biệt là giọng của Tuyệt Mỹ... hay không tả nổi...”

Cố Thanh thấy hơi ngại, tuy Tuyệt Mỹ Sát Ý vô cùng được hâm mộ nhưng lại không hợp vị của cô, bởi vậy, với những lời khen có cánh của Canh Tiểu Hạnh vừa rồi, cô... khụ khụ... cô hơi vô cảm. Có điều cô hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của một tín đồ âm thanh...

“Có vẻ giọng anh ấy hợp với khẩu vị của cậu đấy!” Cố Thanh phụ hoạ.

“Cậu không cảm thấy giọng đại công của Tuyệt Mỹ hay siêu vô địch sao?”

“Ừm... cũng hay!”

“...”

“Không sao! Tớ hiểu cậu, mỗi người thích một giọng nói khác nhau mà.” Cố Thanh nghiêm túc phụ hoạ theo Canh Tiểu Hạnh. “Còn cậu chỉ cần nghe giọng của Tuyệt Mỹ là... tim đập thành thịch, phải không?”

“Ừm...” Giọng Canh Tiểu Hạnh lập tức hạ xuống tám tông, lí nhí chẳng khác nào giọng cô dâu mới về nhà chồng. “Tim đập thành thịch...”

“Ừm... Cậu nói tiếp chuyện chính đi!” Cuối cùng Cố Thanh cũng hiểu đôi mắt với giọng nói mình say mê, bản thân sẽ có bộ dạng gì: (⊙o⊙) ... Vô cùng tầm thường, xứng đáng bị phỉ nhổ...

“À! Đúng rồi! Tiếp việc chính nhé! Ừm...” Giọng Canh Tiểu Hạnh dịu dàng đến cực điểm. “Tuyệt Mỹ nói muốn cậu nghe thử, Thương Thanh Từ đại nhân bảo lần này làm không tốt lắm, nhưng tớ thấy rất tuyệt mà, đó là tác phẩm hay nhất tớ từng nghe đây...”

Canh Tiểu Hạnh lèm bèm trách móc thêm vài câu nữa thì bên này Cố Thanh đã nhận xong thư qua QQ... Có điều, cô cứ thấy lạ lùng. Sao lại muốn cô nghe thử? Tác phẩm của Perfect lẽ nào cần đến một ca sĩ cover vô danh tiểu tốt như cô thẩm âm sao?

Cố Thanh đồng ý, gác điện thoại, mở file audio ra.

Chao! Bản đẹp muốn ngất!

... Đại nhân ơi, ngài lấy gì làm tiêu chuẩn mà còn chưa vừa lòng với tác phẩm như thế này? Từ hát đến đọc thoại, từ hoà âm phối khí đến hậu kỳ, viết lời đều không thể hoàn hảo hơn...

Rất lâu rồi! Cố Thanh chưa được nghe tác phẩm có chất lượng cao như thế, đặc biệt bên trong còn có phần đọc thoại của đại nhân. Cô thực sự vừa kích động vừa không ngừng nghe đi nghe lại, nghe cả bảy tám lần mới ngừng lại. Cho nên... tác phẩm như thế này còn có khuyết điểm gì cần làm lại sao?

Canh Tiểu Hạnh... Cậu chắc chắn Tuyệt Mỹ đại nhân không trêu cậu đấy chứ? Cô thực sự cảm thấy cô không thể thốt ra lời nào hơn, ngoài “hay” ra chỉ còn mỗi từ “hay”.

Nghĩ một hồi, cô vẫn quyết định gọi điện thoại cho Canh Tiểu Hạnh, trình bày rằng “trình độ của mình có hạn” nên vẫn vô cùng yêu thích bản kịch tình ca này. Chẳng ngờ, vừa mới cầm điện thoại, cô liền nhìn thấy tin nhắn trên Wechat từ mấy phút trước.

... Của đại nhân.

“Canh ốc trân châu ngon không?”

Giọng Thương Thanh Từ rất trầm và chậm, đã sang chiều mà nghe giọng anh lại thấy nhuốm thẫm màu ánh dương rực rỡ. Cố Thanh nghe anh nói mà tim bỗng nhiên đập loạn xạ. Trời hời! Chẳng lẽ Cố Thanh người nãy sinh tình ý gì với đại nhân rồi sao?

Cô ngây người nhìn điện thoại, im lặng một lúc sau mới khẽ hắng giọng nhưng vẫn chưa dám trả lời. Cô đang nghĩ, nghĩ thật kĩ xem có phải mình đã bị những tin đồn nhảm nhí làm cho nghĩ rằng đại nhân có ý với mình không?

Mau tỉnh lại, Cố Thanh! Mau tỉnh lại nào! Chuyện xảy ra trong thế giới 2D đâu thể coi là thật...

Cô đặt điện thoại lên chiếc ghế ở gần đó, đứng dậy, hít sâu mấy hơi, tạm thời vứt bỏ mọi suy nghĩ linh tinh rồi mới bắt đầu nói chuyện bình thường với đại nhân: “Ngon tuyệt cú mèo! Đại nhân đã ăn cơm chưa?”

Thương Thanh Từ: “Đang ăn cơm hộp.”

Tội nghiệp... Sao có thể để đại nhân ăn cơm hộp!

“Đại nhân đang ở nhà sao?” Cô giả bộ như không biết gì, cũng chưa nhìn thấy gì.

“Ừm!” Thương Thanh Từ bật cười. “Có ai đó @ em sao?”

Đại nhân, đừng vạch trần em thế, không được sao... Tốt nhất cứ coi như chưa nhìn thấy dòng Weibo mờ ám ấy, không được sao...

Cố Thanh kiên trì giả ngốc. “Dạ? Em vẫn chưa mở Weibo.”

Đại nhân không nói thêm gì. Xin anh đừng vạch trần em nữa mà!

May mà Thương Thanh Từ không tiếp tục đề tài này. Anh chuyển sang hỏi cô việc thu âm bài *Biên cương thời thịnh*, Cố Thanh trả lời thành thực rằng cô đã giao bản thu âm, đang đợi ý kiến phản hồi của Đậu Đậu Bánh Đậu... Sau đó, chợt nhớ đến bài hát vừa nghe, cô nói với Thương Thanh Từ về ý kiến của mình: “Đại nhân, khi này em mới nghe bản kịch tình ca, em thấy rất hay!”

“Ừ, cũng không tệ!” Giọng Thương Thanh Từ rất điềm tĩnh.

Thế nên, đúng là Tuyệt Mỹ trên Canh Tiểu Hạnh ư?

Thương Thanh Từ lại gửi một tin nhắn thoại: “Nhưng nếu được ghi âm trong studio thì hiệu quả sẽ tốt hơn.”

Ngữ khí của anh rất điềm đạm, giống như đang nói một sự thật khách quan. Không đúng! Đó chính là sự thật mà! Ai cũng biết ghi âm trong phòng thu âm là tốt nhất, nếu không đã không tồn tại phòng thu âm làm gì...

Cố Thanh: “Vâng! Đương nhiên là sẽ hoàn hảo hơn.”

Thương Thanh Từ nói băng quơ: “Có điều, thế cũng là khá rồi!”

Cố Thanh: “Ừm...”

“Bài *Biên cương thời thịnh*...” Giọng anh hơi vang lại dịu dàng đến mê hoặc. “Tôi sẽ hẹn thời gian với em và mọi người để thu lại bài này trong studio.”

“Tuyệt! Như vậy chắc chắn sẽ đạt...”

... hiệu quả tốt nhất.

Bốn chữ cuối tắc nghẹn trong cổ họng... Studio? Phòng thu âm? Cô nhìn điện thoại của mình, không dám tin vào những lời vừa nghe thấy. Đại nhân...

anh ấy nói... muốn mình cùng thu âm... trong studio sao?

Chương 17: Canh măng sườn (2)

Mới nói được nửa câu đã gửi đi, chẳng ngờ Thương Thanh Từ lại không trả lời. Cố Thanh thật sự chấn động bởi ý nghĩ này, hai chữ “gặp mặt” cứ bay lượn trong đầu... Cô chưa bao giờ gặp gỡ bạn bè quen qua mạng.

Tuy chuyện của cô hiện giờ không hề giống với phong trào yêu đương qua mạng từng làm mưa làm gió một thời, đây thuần túy chỉ là nhóm bạn bè yêu thích cổ phong gặp nhau, ghi âm bài hát và cùng lắm là ăn với nhau một bữa cơm mà thôi... (OoO)... Mà ngay cả nghĩ đến việc ăn cơm dường như cũng quá xa xôi rồi...

Vẫn không xong! Chỉ riêng hai chữ “gặp mặt” ấy thôi, lại nối liền với hàng loạt tên tuổi nổi tiếng trong giới, nhất là đại nhân đã khiến toàn thân cô xốn xang.

Cô hoang mang đi quanh quẩn khắp phòng suốt nửa tiếng mà vẫn chưa trấn tĩnh lại được, thế là cô chui tọt vào nhà vệ sinh, đứng ngây người trước gương. Bộ dạng này... phù hợp để đi gặp những cây cao bóng cả trong giới ư?

Tiếng chuông điện thoại reo trong phòng khách, cô cuống quýt lao bổ ra, cầm lên.

Tin nhắn thoại của đại nhân!

“Chúng ta có tất cả bảy người, trong đó bốn người ở cùng thành phố, ba giờ chiều mai thế nào? Nghe Tuyệt Mỹ nói, ngày kia em vào học à?”

Ngày mai?! Cố Thanh thấy mình sắp đổ gục đến nơi. Sao bỗng dừng lại có cảm giác như ngày tận thế đang từng bước đến gần?

Được gặp người có giọng nói mình yêu thích nhất, còn cả nhóm tiền bối mình hâm mộ nhất, mà anh lại không cho cô chút thời gian nào để chuẩn bị. Ít ra cô còn phải chuẩn bị tâm lý và ngoại hình nữa chứ. Đại nhân hồi...

Cô lúng túng hồi lâu, mãi mới trả lời: “Vâng... Giờ đó em đi được!” Cô không thể làm cao, phải không nào? Người ta còn để tâm đến thời gian đi học của mình nữa kìa!

Gửi tin nhắn đi rồi mà đầu óc cô vẫn hơi mơ màng, làm sao đại nhân biết anh và cô sống cùng một thành phố? Nhờ Weibo sao? Weibo... Ủm! Mình viết rất rõ ràng thành phố nơi mình đang sinh sống mà, đâu để ả như anh...

Thôi được, đại nhân biết điều đó cũng là lẽ thường.

Cô và đại nhân bàn bạc thêm về thời gian, địa điểm và phương thức làm việc với ba người không ở cùng thành phố, sau đó còn nhân tiện dặn dò cô tối nay nên ngủ sớm, không gửi tin nhắn thoại nữa. Cố Thanh nhìn điện thoại, lẳng lặng chạm tay vào avatar của đại nhân. “Đại nhân ơi đại nhân... hơn hai mươi tiếng còn lại, ngài bảo em phải sống thế nào đây...”

Cố Thanh rối tung, không biết nên chọn trang phục gì, để kiểu tóc nào, hết đắn đo giữa quần và váy, rồi lại băn khoăn nên thả tóc hay cột tóc.

Cuối cùng, nàng quyết định cứ mặc quần dài, áo khoác cho tiện, trời rét công, cứ mặc ấm cho chắc, hoa hòe hoa sói quá trông lại càng giống bạn chat gặp nhau hoặc đi xem mặt, thế còn ngại ngần hơn. Theo như lời đại nhân nói thì ngày mai cô sẽ có dịp họp tác thu âm lại bài này trong phòng thu với Đậu Đậu Bánh Đậu, Phi Thiếu và Wwwwk, ngoài ra còn hai vị nhân rồi bon chen đến ngồi châu rìa góp vui là Tuyết Mỹ và Phong Nhã Tụng...

Trong số mấy người này thì chỉ có Wwwwk và Phi Thiếu để lộ ảnh trên mạng, vì một người vốn là MC nhà đài, còn người kia... ừm, là diễn viên

lòng tiếng, nên cả hai không ngại bị lộ ảnh. Còn những người kia, cô chưa từng biết mặt, đặc biệt là Thương Thanh Từ đại nhân – người không để lộ bất kỳ thông tin gì, càng không bao giờ để lộ ảnh.

Nói không phần khích là dối lòng nhưng cô nào dám hé môi với ai, bởi nếu nói ra, người ngoài giới chắc sẽ không hiểu, còn người trong giới chắc chắn sẽ thuê sát thủ truy sát cô, hoặc uy hiếp buộc cô lên chụp hình. Cứ thế từ chiều đến tận nửa đêm, Cố Thanh không thể nào chợp mắt được. Ngày hôm sau tỉnh giấc, sắc mặt cô nhợt nhạt hơn bình thường rất nhiều, bộ dạng tổ cáo cô tối qua rõ ràng không được ngủ ngon.

Cố Thanh cầm lược chải đầu, vừa chải vừa nghĩ hôm nay mình phải trở về trường, điều đó có nghĩa là cô phải vác ba lô đựng quần áo và đồ ăn cho cả một tuần đến phòng thu âm... sau đó mới trở về trường...

Mất hình tượng quá nhưng biết phải làm sao! Lúc ghi âm xong chắc đã tối, mà địa chỉ phòng thu lại cách trường khá xa. Cô bắt lực chấp nhận hiện thực rồi sắp xếp quần áo và đồ ăn, nhét chặt cứng ba lô.

Lúc đeo ba lô bước ra khỏi cửa, mẫu hậu đại nhân còn không quên dặn với theo: “Gặp gỡ bạn xong thì nhanh nhanh về trường, tới ký túc xá nhớ gọi điện cho mẹ.”

Cố Thanh chợt dạ “vâng” một tiếng. Cô không dám nói với mẹ rằng mình đi gặp bạn ở thế giới 2D chưa từng gặp mặt ngoài đời. Cô càng không muốn đôi co hàng mấy tiếng đồng hồ với mẹ, rằng bạn ở thế giới 2D và bạn chat khác nhau như thế nào... Điều quan trọng nhất là hai khái niệm ấy thực ra không hề có sự khác biệt thực tế.

Cô đi tàu điện ngầm, chuyển thêm hai chặng xe buýt, lúc đến tầng trệt phòng ghi âm mới suýt soát hai rưỡi chiều. (◕v◕) Sớm nửa tiếng so với dự định. Có nên lên luôn không? Hay là đi lang thang dưới này đến ba giờ chiều mới lên? Gió lạnh len lỏi chui vào khăn quàng cổ, trời lạnh thật! Sao hôm nay lại lạnh thế này? Liệu có tuyết rơi không nhỉ?

Cô đi loanh quanh bên dưới, lảng phí gần nửa tiếng đồng hồ rồi mới do dự bấm thang máy lên tầng bốn.

Thang máy kêu “ting” một tiếng rồi mở ra. Hành lang thênh thang và vắng tanh, có hai cô gái nom như tiếp tân đang đứng trước quầy, một cô đang rót nước còn cô kia vừa nghe điện thoại vừa ghi chép gì đó. “Studio thu âm lúc ba giờ, chị là bạn của Mạc Thanh Thành phải không ạ?”

Cô ngần người, nghĩ đến phiên âm trên nick Wechat kia, kết luận đúng là tên của đại nhân nên gật đầu.

“Xin mời đi hướng đó, phòng bên tay trái, đã có mấy người đến trước rồi!” Cô gái chỉ chiếc tủ thanh trùng kê cạnh sô pha ở phòng khách rồi giới thiệu: “Nếu khát thì ở đây có nước, có thể tự ra lấy, trong phòng trà có máy pha cà phê.”

Cô gái từ tốn giới thiệu xong, lại mỉm cười rồi tiếp tục uống cốc nước của mình. Câu trả lời rất nhanh gọn và chuyên nghiệp.

Lần đầu đến phòng thu âm, Cố Thanh cứ ngỡ đó phải là một nơi rất hoành tráng, uy nghi, chẳng ngờ lại bình dị và gần gũi thế này. Cô đi theo lời chỉ dẫn của cô gái, rảo bước đến cuối hành lang, lướt qua ba, bốn gian phòng có mở cửa, thậm chí còn có thể nhìn thấy cả người chỉnh âm đang xem video đối chiếu thanh âm, có phòng lại đóng chặt cửa, chắc đang ghi âm chẳng?

Cuối cùng cũng đi đến phòng bên trái cuối hành lang, cô hồi hộp... Khẽ thở ra một hơi, cô hắng giọng cho đỡ căng thẳng. Câu đầu tiên phải nói gì đây? Nói: “Chào mọi người, em là Thanh Thanh Mạn”...Hình như hơi ngốc...

Tay cô đặt trên tay nắm cửa, vừa định mở thì cửa đã bị đẩy ra từ bên trong, một chàng trai cao lớn đứng chắn trước mặt cô. Hai người đều ngây người trong giây lát.

“Xin chào!” Cố Thanh buột miệng chào.

Sau đó... chàng trai cũng mỉm cười, hỏi: “Thanh Thanh Mạn?”

“Dạ!” Cố Thanh gật đầu.

“Anh là Tuyệt Mỹ Sát Ý.” Chàng thanh niên nhếch miệng đáp, vì thân hình cao lớn nên cô hơi cảm thấy bị áp chế. “Rất vui được gặp em! Thanh Thanh.”

Nửa câu đầu còn rất nghiêm túc nhưng nửa câu sau thực khiến người ta lúng túng. Đột nhiên Cố Thanh cảm thấy ngột thở và nóng bức, học đại nhân gọi mình là Thanh Thanh làm gì cơ chứ?

Đúng lúc cô còn đứng ngây như phỗng thì Tuyệt Mỹ đã né người sang một bên, ngoái đầu nói vọng vào trong: “Đào của Át chủ bài đến rồi này!”

Cố Thanh cảm thấy nếu anh nói thêm câu nữa thì mình chắc chắn sẽ cướp đường chạy trốn...

Tầm nhìn rộng ra, một thanh niên trắng trẻo đeo kính trắng, nom rất dễ thương đang vắt vẻo ngồi trên sô pha, nghe thấy vậy lập tức nhảy dựng lên, cười chạy đến. “Xin chào Át chủ bài phu nhân, anh là Phong Nhã Tụng.”

“...”

“Được rồi! Được rồi! Đừng làm người ta sợ...” Tuyệt Mỹ đẩy cậu ta ra sau lưng.

“Làm gì có! Thanh Thanh, anh có làm em sợ không?” Phong Nhã Tụng cười híp mí nhìn cô.

Cố Thanh lắc đầu, gắng ép mình phải bình tĩnh trả lời: “Không đâu... ạ...”

Sau lưng đột nhiên có một cánh tay thò ra. Cố Thanh giật bản mình, nghe thấy có người nói: “Không được bắt nạt em gái tớ! Chào em, anh là Wwwwk,

chính là người ăn lẩu bên cạnh Át chủ bài trong khi em và cậu ta đang anh anh em em đây!”

“...” Cô thề, cô thực sự muốn khóc. Mấy người này...

“Ê! Mấy người kia tránh ra, tránh ra!” Cuối cùng cũng có một cô gái trẻ bước ra, xem chừng lớn hơn Cố Thanh vài tuổi, mặc áo khoác trắng, nom rất dịu dàng. Cô nắm lấy tay Cố Thanh, cứu cô ra khỏi vòng vây của ba người con trai, còn không quên khinh bỉ mấy câu: “Át chủ bài phút cuối không tới được đã đành, các cậu còn bắt nạt Thanh Thanh thế à... hừ hừ!” Cô kéo Cố Thanh ngồi xuống ghế rồi giới thiệu: “Chị là Bánh Đậu.”

“Đại nhân không tới ạ?” Cố Thanh có chút nghi hoặc nhưng nhìn quanh phòng chỉ thấy bốn người này mà thôi...

“Ừm! Cậu ấy đột ngột có chút chuyện... Hết cách! Cậu ấy bận rộn nhất trong nhóm bọn chị mà!” Đậu Đậu Bánh Đậu cũng tỏ ra bất lực. “Cậu ấy còn dặn đi dặn lại, bảo chị nhất định phải chăm sóc em, không được để họ làm em sợ.”

Được rồi! Đúng là Cố Thanh cảm thấy có chút tiếc nuối và cũng cảm thấy hơi hụt hẫng nữa.

Dẫu sao đại nhân cũng là sự tồn tại bí mật nhất, có lẽ gặp được anh là ước nguyện của biết bao nhiêu người.

May mà những người ở đây cô đã quen biết được mấy tháng, tuy lớn hơn cô năm, sáu tuổi nhưng chẳng bao lâu cô đã có thể hòa nhập với họ. Một lúc lâu sau, Phi Thiếu mới mắt nhắm mắt mở thức dậy. Phòng thu âm này là do Phi Thiếu hùn vốn với một người nữa mở, gian phòng này để dành cho mấy người họ từ lúc ba giờ chiều. Vì vậy mọi người rất thông dong, mở đồ ăn vặt ném trên bàn ở gian ngoài, trông chẳng khác gì một bữa tiệc nhỏ.

Cố Thanh vừa nghe họ nói chuyện phiếm vừa quan sát phòng ghi âm. Bên ngoài đặt thiết bị, sofa và bàn trà. Một mặt tường là kính nên có thể nhìn

thấy phòng cách âm bên trong không có ai cả, ngoài ra còn có thiết bị micro và bàn ghế còn trống. Gian phòng vô cùng sạch sẽ và cũng rất chuyên nghiệp.

Tuyệt Mỹ đang ngồi tán gẫu thì chợt nhớ ra Cố Thanh vẫn đang đi học, sợ cô về trường muộn nên vội gọi mọi người bắt đầu làm việc. Thực ra, anh và Phong Nhã Tụng chỉ đến ngồi châu rìa góp vui, nếu không có Thương Thanh Từ thì... chỉ còn lại bốn người, mỗi người một câu, nửa tiếng là giải quyết xong phần thu âm cho một người.

Nên khi Cố Thanh thu âm xong vẫn chưa đến sáu giờ.

Từ chỗ cô có thể nghe thấy mọi âm thanh ở phòng ngoài. Quả nhiên làm việc trong phòng thu là tốt nhất, không những đạt được hiệu quả tốt mà còn có tiền bồi chuyên nghiệp và người chỉnh âm chỉ đạo.

Đáng tiếc... đại nhân lại không đến...

Cô đang ngồi trong phòng cách âm thì nghe thấy người chỉnh âm nói: “Xong rồi!” Cô bỗng thở phào một tiếng, đang định gỡ tai nghe xuống thì thấy giọng Phong Nhã Tụng đột nhiên vang lên trong tai nghe: “Mạc Thanh Thành, cậu đúng là vạn năm cuồng sữa chua thứ thiệt đấy!”

Tim giật thót, cô vô thức quay đầu nhìn về phía bên kia bức tường kính.

Phía bên ngoài phòng cách âm có một chàng trai trẻ mặc quần bò, áo phông đen dài tay đang đứng, dường như anh vừa mới đến. Lúc Cố Thanh ngược mắt nhìn, chàng trai cũng nhìn cô, một tay anh cầm hộp sữa chua loại lớn, tay kia giơ tay chào cô.

Đôi mắt ấy đen lay láy và trong veo, đẹp ngoài sức tưởng tượng. Đuôi mắt hơi nhếch lên, còn vương ý cười. Cô nhìn anh với vẻ không thể tin nổi, không ngờ lại là anh.

“Chào em, Thanh Thanh!” Giọng anh vang lên bên tai cô, chân thực đến mức không thể chân thực hơn, giọng nói thật trầm ấm, mê hoặc lại rất đỗi dịu

dàng. “Anh là Thương Thanh Từ.”

Chương 18: Canh măng sườn (3)

Cố Thanh áp một tay vào tai nghe, lắng nghe tiếng cười vọng lại từ ngoài phòng cách âm.

“Chào anh!” Cô vừa nói vừa cố gắng bình tĩnh lại, không hiểu sao giọng nói lại trở nên yếu hơn thường ngày.

Cô không ngờ anh ấy lại chính là Thương Thanh Từ, Thương Thanh Từ lại chính là anh ấy... Mấy tháng trước, lần đầu tiên Cố Thanh gặp Thương Thanh Từ là lúc cô đang bế chú chó trong tay, còn cười thầm rằng con trai gì lại uống sữa chua hoa quả, rồi qua ô kính cửa sổ siêu thị, cô lại nhìn thấy anh bảo vệ bạn nữ như thế nào ở bên kia đường...

Thương Thanh Từ cười lại với cô, rồi quay sang nói với người chỉnh âm: “Phiền anh cho tôi nghe lại!”

“Của tất cả mọi người sao?”

“Đúng vậy! Của tất cả mọi người.”

Anh rất cao nên lúc cúi xuống phải chống tay lên cạnh bàn làm việc, nghe người chỉnh âm phát lại thành quả của mọi người khi này. Cố Thanh tháo tai nghe xuống, đẩy cửa đi ra, nhìn thấy bóng dáng anh, cô vẫn cảm thấy không thể ngờ nổi.

Có bàn tay đặt lên vai cô, Đậu Đậu Bánh Đậu khẽ sát tai cô, cười nói: “Thế nào? Đẹp trai không? Danh át chủ bài đâu phải nói suông, nhỉ?”

(◉◉◉)...

“Vâng... rất...” Cô hạ giọng thật thấp nhưng còn chưa nói dứt từ “đẹp trai” thì đúng lúc Thương Thanh Từ quay lại, nhìn cô...

Tim cô lại đập lồi nửa nhịp. Cô đang sợ anh nhận ra thái độ của mình... hay đang mong đợi anh có ấn tượng với mình? Cô cũng chẳng rõ nữa, chỉ biết giờ đây cô vô cùng hồi hộp, hồi hộp đến mức không thốt nên lời.

Thương Thanh Từ nhìn cô hai giây rồi chợt cười, rút ống hút trong bao nylon ra cắm vào hộp sữa chua, uống một ngụm rồi nói: “Có phải em đang nghĩ, chúng ta gặp nhau ở đâu rồi thì phải?”

Anh nói vậy làm cô giật bắn. Cô căng thẳng đến mức không thể trả lời ngay.

Mọi người trong phòng bắt đầu hưng phấn, cứ như phát hiện được bí mật gì lớn lắm... Wwwwk kêu hai tiếng: “Ái chà!” rồi lập tức xé gói bim bim. “Thế mà không nói sớm, trước khi Thanh Thanh đến, bọn này còn thương lượng xem tối nay dẫn em ấy đi đâu ăn, nhân tiện nhồi nhét vào đầu em ấy hình tượng đàn ông tuyệt thế vô song của cậu đấy!”

“Đúng là đường vòng khúc khuỷu lối âm u! Chúng ta bị họ che mắt rồi!”

“Qua ảnh hay qua video?” Phong Nhã Tụng nheo mắt cười, nhìn đại nhân. “Hay cậu lên tung clip khoản thân lên mạng đấy?”

“Phong Nhã Tụng!” Đậu Đậu Bánh Đậu trừng mắt. “Không được nói đề tài 18+!”

Mọi người càng nói càng quá đà.

Cô Thanh cũng không thể tiếp tục ngượng ngùng, liền gật đầu, nói: “Em từng gặp anh rồi, không biết anh còn nhớ không...”

“Nhớ chứ!” Thương Thanh Từ như đang nhớ lại. “Hôm đó, em ôm một chú chó nhỏ.” Nói xong, anh mỉm cười.

Tiếng cười ngay bên tai, còn người thật ngay trước mắt... Cô Thanh cảm thấy mình rất cần thứ gì đó khiến mình lập tức phân tán sự chú ý. Nhìn thấy người thì không được nghe tiếng nói, còn nghe thấy tiếng nói thì tuyệt đối không được nhìn thấy người... Hai yếu tố này mà hợp lại thì thực khiến người ta không thể chịu nổi.

Hai người nói chuyện không rõ ràng khiến người khác càng tò mò. Nhưng trong hoàn cảnh này, càng giải thích càng phiền toái, hơn nữa, Cố Thanh cũng không thể khiến mọi người im lặng để kể lại chuyện Thương Thanh Từ chỉ vào siêu thị nhà cô mua nước khoáng và sữa chua, hai người thậm chí còn chưa nói gì với nhau, nên cũng không thể nhận ra đối phương là ai... Hai người chỉ gặp thoáng qua một lần duy nhất ấy thôi.

Chỉ gặp thoáng qua có một lần mà cô đã nhớ kỹ như thế cũng khiến người ta khó mà tin được và dễ suy nghĩ linh tinh...

Cố Thanh bối rối, nói tiếp cũng dở mà không nói gì lại càng dở hơn.

“Thôi! Đùa vậy đủ rồi!” Anh hắng giọng, nhẹ nhàng tỏ ý nhắc nhở. “Tớ và cô ấy quen biết nhau thế nào là việc của chúng tớ, các cậu đừng xúm lại bàn tán nữa.”

Cố Thanh chỉ muốn cướp đường bỏ chạy. Đại nhân, ngài ngăn chặn thế này căn bản là phản tác dụng và chỉ khiến người ta nghĩ xa thêm vạn dặm, ngài có biết không? Mọi người cười rộ lên, người nói to kẻ thì thầm, mỗi người một vẻ, nhưng trên mặt ai cũng viết rõ ba chữ thật lớn: “Có gian tình.”

May mà đại nhân là người không nói hai lời. Anh đã nói vậy tức là sẽ không đề cập đến đề tài này nữa. Đại nhân nhanh chóng cầm một tờ giấy, đi vào phòng cách âm, bắt đầu lần lượt thử âm. Lời thoại trong *Biên cương thời thịnh* chỉ có thể hình dung bằng bốn từ “khí phách ngút trời” mà thôi.

Đúng là vung tay khuấy đảo cả thiên hạ, ngoảnh lại phong lưu đến không cùng!

Cố Thanh nghe giọng đọc thoại của đại nhân, trong đầu cô lập tức tưởng tượng ra vô số hình ảnh, thậm chí chỉ muốn chạy ngay đi hỏi anh họ xem chơi Kiếm Tam có khó không... Cô nhìn chăm chăm vào đại nhân đeo tai nghe trong phòng ghi âm, cảm thấy mình như đang sống trong không gian chinh chiến thật sự. Được nghe đại nhân ghi âm tại hiện trường, thực quá hạnh phúc!

Thương Thanh Từ đã phối âm, lồng tiếng cho rất nhiều phim thương mại và quảng cáo nên giờ hoàn toàn không cần người chỉnh âm chỉ đạo hay hướng dẫn trước, anh nói theo cảm giác của mình, rồi đưa luôn ra sáu phiên bản thu âm để mọi người lựa chọn, người chỉnh âm nghe xong, đề cử hai trong số đó, còn nói các bản đều tốt, người ta chuyên nghiệp thành ra lại khó chọn.

Anh bước tới, cầm hộp sữa chua, vừa uống vừa nghe lại hai bản đề cử, rồi nói: “Tôi thích bản thứ nhất.” Đoạn anh quay đầu, nhìn thẳng vào Thanh Thanh. “Thanh Thanh, em thích bản nào?”

Ánh mắt đen láy và ngời sáng, vì không nhìn trực diện nên cô thấy đuôi mắt anh càng nhếch lên rõ hơn. Quả thật... đẹp mê hồn! Bị ánh mắt như vậy chiếu thẳng vào người khiến cô cảm thấy hơi bối rối.

“Em... thích cả hai bản.” Cố Thanh thành thật trả lời. “Mỗi bản đều có điểm hay riêng.”

Cảm giác là thứ hoàn toàn phụ thuộc vào sở thích cá nhân mà... Biết chọn thế nào đây!

Tuyệt Mỹ đang ngồi cạnh nghe điện thoại, thấy Cố Thanh trả lời vậy thì không nhịn được liền bật ống nghe, tổng kết khái quát: “Em Thanh nghe được giọng của cậu thì về cơ bản, dù ghi âm một trăm option, em ấy cũng thấy tốt cả trăm. Bản thân cậu còn không hiểu rõ năng lực hạ gục người khác trong

một giây của mình sao?”

Lời Tuyệt Mỹ nói thoát nghe tưởng chỉ là lời chọc ghẹo nhưng trớ trêu thay đó lại là sự thực. Với những cô gái thích đại nhân thì ngay cả khi anh đọc một câu bằng một trăm cách, họ cũng sẽ nâng niu tải từng câu về kho tư liệu, rảnh rỗi lại lấy ra nghe và tuyệt đối không bao giờ chê bai cách đọc thoại nào cả...

“Ừm... Để tớ nghĩ chút...” Anh lau tay bằng khăn ướt, cầm bịch snack khoai tây trên bàn, bỏ từng miếng vào miệng.

Cách ăn snack khoai tây của anh cũng rất đặc biệt. Người khác thường dùng ngón cái và ngón trỏ để cầm, duy mình anh lại dùng ngón giữa và ngón áp út để gấp, trông không hề có gì không ổn mà ngược lại còn rất linh hoạt. Một lát sau, dường như đã miệt mài, anh dừng lại, cười hàm hồ. “Thôi! Giờ nghĩ xem bữa tối ăn gì trước đã, còn chuyện này cứ để khâu hậu kỳ chọn sau cũng được.”

“Khoan đã!” Wwwwk chợt cười tủm tỉm. “Tớ có đề nghị này, chúng ta lưu lại chút kỷ niệm riêng nhé!”

“Kỷ niệm riêng?” Phong Nhã Tụng tiếp lời.

“Thanh Thanh yêu nhất giọng của Át chủ bài, điều này mọi người đều nhận ra, còn Át chủ bài cũng từng nói giọng nói cậu ấy yêu thích nhất là giọng Thanh Thanh... Phi Thiếu đã cung cấp phòng ghi âm miễn phí thì chúng ta không nên bỏ lỡ cơ hội hiếm có khó tìm này, không ghi âm thêm vài bài làm kỷ niệm thì thật phí của trời. Tớ thấy hai người đã... yêu...” Wwwwk cố ý ngừng lại một lát rồi vuốt cằm nói tiếp: “... giọng của đối phương như thế, thì sao không hợp tác một bài tại đây luôn?”

Mắt Phi Thiếu lập tức sáng lấp lánh, anh tháo mũ xuống. “Duyệt! Ý tưởng quá tuyệt!”

Hợp tác với riêng đại nhân sao?

Huyết áp Cô Thanh vừa giảm xuống giờ lại lập tức tăng vọt. Cô lên nhìn phòng ghi âm, cứ nghĩ đến cảnh mình sẽ ở trong đó cùng đại nhân, hai người đối mặt nhau hát là cô lại thấy...

Đây đâu phải phòng hát karaoke, bầu không khí ấy thật ngưng đọng, hai người ở trong phòng kính, còn bên ngoài có bao nhiêu người xem... Dù ở quán karaoke, cô cũng chưa bao giờ song ca với bạn trai nào trước mặt mọi người.

“Ừm! Cũng được!” Chẳng ngờ đại nhân lại hoàn toàn hưởng ứng và không hề tỏ ý khó chịu. “Ghi âm xong up lên 5sing^(*), coi như quà lễ Tình nhân cho fan.”

() 5sing: Trang mạng chuyên dành để tải nhạc và nghe nhạc của Trung Quốc, tương tự như mp3.zing.*

Quà... lễ Tình nhân...

Được rồi... các thần tượng online thường thích làm vài món quà gì đó để tặng fan nhân ngày lễ Tình nhân, tết Thiếu nhi hoặc một vài ngày lễ bất kỳ. Bình thường thôi mà!

Cô Thanh còn chưa kịp tiêu hóa lời đề nghị của Wwwwk thì Thương Thanh Từ đại nhân đã trầm ngâm đọc tên bài hát: “Bài *Chết cùng chàng* nhé!” Anh vừa dứt lời thì cảm giác hoang lương như nhè nhẹ lan tỏa khắp căn phòng.

Mọi người đang huyền não bỗng đều im bặt. Đây chẳng phải lần đầu tiên gặp mặt sao? Gì mà chết cùng chàng chứ... Đúng là... quá... khoa trương...

Chương 19: Canh măng sườn (4)

Cố Thanh hoàn toàn hóa đá.

Thương Thanh Từ vốn là típ người hành động, nói xong là yêu cầu người chỉnh âm tìm nhạc nền ngay, rồi ra hiệu cho cô vào phòng cách âm. Chẳng bao lâu sau, Phi Thiếu vừa chu đáo in xong lời bài hát đưa cho hai người vừa cười gian xảo.

Cố Thanh đứng cạnh Thương Thanh Từ, đeo tai nghe, nhìn từng gương mặt đứng ngoài bức tường kính, mà cô thực sự cảm thấy hình như mình đã mắc bệnh tim... Chẳng lẽ đại nhân ngài định thay đổi phong cách triệt để hay sao mà trước khi rời khỏi giới lại phóng túng, thích gây scandal thế này?

Lần đầu tiên gặp mặt đã vào phòng thu âm hát song ca, như vậy có tốt không...

Một tay Cố Thanh giữ tai nghe, cô thấy Thương Thanh Từ hỏi mình: “Cần tập trước mấy lần không?”

“Em...” Cố Thanh gắng quên đi sự thật là đang có bảy, tám người bên ngoài lặng lẽ theo dõi cuộc đối thoại của hai người, cô bình tĩnh trả lời: “Chắc phải tập một lần với nhạc nền. Đại nhân muốn song ca thể nào?”

Ánh mắt Thương Thanh Từ ẩn chứa ý cười, anh liếc mắt nhìn cô rồi đeo tai nghe. “Âm vực bài này hơi cao, tôi sẽ hát phần điệp khúc, còn lại...” Anh cầm bút, gạch dưới vài câu. “Những câu này chúng ta sẽ song ca, những phần khác... em hát hết được không?”

Như vậy có ổn không... Rõ ràng nữ dễ hát tông cao hơn so với nam mà!

Nếu bị fan của đại nhân nghe được, nhất định mắt họ sẽ sáng lấp lánh mà tung hô: Đại nhân quá đỉnh! Rồi kèm thêm một câu khác: Thanh Thanh Mạn là củi mục vứt sọt rác... Có điều Cố Thanh cảm thấy với tình trạng cổ họng của mình hôm nay thì cũng không thể lên được nốt cao. Mà đại nhân lại chẳng có gì là không thể hát được, cho nên để đại nhân hát đoạn điệp khúc

vẫn hợp lý hơn cả.

Có điều... từ tận đáy lòng, linh hồn fan trung thành của đại nhân trong cô đang ra sức cảnh cáo linh hồn cố gắng giữ vững sự tỉnh táo trong cô rằng: Cho dù chưa từng được nghe đại nhân hát thì ta vẫn hoàn toàn tin rằng đại nhân nhà ta hát kiểu gì cũng ok!!!!

Được rồi! Linh hồn tỉnh táo đã đầu hàng. Thực ra, khi cô theo anh vào phòng cách âm này và đứng cạnh anh thì linh hồn tỉnh táo đã rời xa cô mất rồi.

Cô Thanh rất quen thuộc với bài này, cô khẽ lẩm nhẩm hát một lần trước để tránh chuyện lúng túng như đang hát lại quên lời. Cảm thấy tương đối ổn, cô mới nói: “Đại nhân, em đã chuẩn bị xong!”

Thương Thanh Từ “ừ” một tiếng, nói: “Em có thể gọi anh là Thương Thanh Từ hoặc Mạc Thanh Thành, không cần gọi là đại nhân!”

Qua tai nghe, cô nghe thấy mọi người ở ngoài phòng cách âm lại bắt đầu ầm ĩ.

“Thanh Thanh! Gọi đi! Gọi đi! Tốt nhất là gọi Thanh Từ hoặc Thanh Thành...”

“Đủ rồi nhé! Phong Nhã Tụng...” Đậu Đậu Bánh Đậu tròng mắt, sau đó chỉ đạo Cố Thanh qua lớp tường kính: “Thanh Thanh ơi! Gọi Thương Thanh Từ nghe có vẻ xa lạ, hay gọi là Mạc Thanh Thành, nhé!”

“Tớ đồng ý!” Wwwwk nói một câu lời ít ý nhiều.

“Tớ cũng đồng ý!” Phi Thiếu lập tức xếp hàng.

Ngay cả Tuyết Mỹ cũng đứng dậy khỏi sô pha, bước tới phía sau Phi Thiếu, gác tay lên vai bạn rồi nói với cô vẻ đầy nghiêm túc: “Thanh Thanh ơi! Nếu muốn phát triển thành bạn ngoài đời thì phải gọi là Mạc Thanh

Thành đây!”

...

Các vị đại nhân... Chuyện này mà cũng cần thận trọng như vậy sao?

“Gọi thế nào cũng được mà!” Đại nhân không chịu nổi mấy người bên ngoài, liền cười, nói. “Tôi chỉ muốn em không cần câu nệ quá thôi!”

“Vâng...” Cô suýt mở miệng nói đại nhân, nhưng sau đó lập tức sửa lại: “Ừm, Mặc... Thanh Thành.”

(☺o☺)... Sao đột nhiên cô lại cảm thấy như đang đi xem mắt thế này? Không những vậy, cô còn có cảm giác mình đang tự giới thiệu với đối tượng xem mắt trong vòng vây của bảy cô tám bà nữa chứ...

Cố Thanh thề bây giờ mặt mình chắc phải đỏ như gấc chín, một tay đè lên tai nghe theo bản năng, ra vẻ như đang nhìn ca từ nhưng thực chất là để che mặt. Người chỉnh âm thấy hai người đã chuẩn bị xong thì nhanh chóng mở nhạc nền. Theo sự sắp xếp của đại nhân, hai người hát theo nền nhạc quen thuộc một cách dễ dàng.

Đại nhân hát hay thật! Cố Thanh vừa hát vừa phân tâm nghe anh hát. Nghe anh hát ở khoảng cách gần thế này thực là cảnh tượng mà ngay cả trên YY, Cố Thanh cũng không thể tưởng tượng ra. Hát xong một lần, anh nghiêm túc bảo cô phải khỏp thêm lần nữa, thậm chí còn không quên dặn dò: “Không cần quá tốn sức để hát, lần này phải tìm được cảm giác, chúng ta mới bắt đầu hát chính thức, phải giữ sức cho lần sau.”

Cố Thanh gật đầu. Nhưng cô phát hiện, lần luyện tập thứ hai, đại nhân không hề nhìn ca từ... lúc ấy cô mới biết lần luyện tập này hoàn toàn vì cô, vì muốn cô chuẩn bị thật tốt. Lần này, trừ phần mình hát, đại nhân chú ý đến phần cô hát là chính. Anh vừa hát xong, lập tức sẽ nhìn cô. Cô vốn có thể hát nối tiếp ngay được nhưng vừa bị anh nhìn thì lại trật nhịp.

“Thanh Thanh! Đừng căng thẳng quá thế!” Đậu Đậu Bánh Đậu không nhìn được cười. “Tuy chị hiểu em, bị Át chủ bài đại nhân khuynh quốc khuynh thành liếc mắt nhìn như thế thì quả khó giữ được bình tĩnh... nhưng chỉ cần quen là ổn thôi mà.”

Mạc Thanh Thành liếc mắt ra ngoài phòng cách âm, mọi người lập tức im re.

Cố Thanh gắng không để mình bị phân tâm, cuối cùng cả hai cũng hát xong.

“Bản chính thức rồi đấy nhé, em gái!” Người chỉnh âm cũng thấy chuyện này thú vị. “Không sao đâu! Hai người chính thức ghi âm một lần, nhưng nhiều câu vẫn phải ghi âm riêng và bổ sung sau.”

“Vâng!” Mặt Cố Thanh nóng bừng. Rõ ràng mọi người đang đem cô ra đùa giỡn còn gì... Lần đầu tiên gặp mặt mà...

“Đừng căng thẳng quá!” Giọng đại nhân thật trầm ấm, dịu dàng và rất có khả năng trấn an lòng người!

Nhạc dạo vang lên. Mạc Thanh Thành đặt một tay lên giá mic, theo nhạc nền cất lên câu hát đầu tiên: *“Trăm năm sau, dẫu thiên hạ, quốc gia, lẫn cả sử vàng cũng chẳng thể đổi được một tách trà nàng cầm trên tay...”*

Khi anh bắt đầu cất giọng hát âm đầu tiên, Cố Thanh đã nghe rất rõ tiếng tim mình đập loạn nhịp trong lồng ngực. Giọng hát của anh hay đến mức khiến người ta muốn ứa nước mắt. Âm ca không cần gồng sức chút nào, tiếng hát mang lại cảm xúc thâm lương, tiếc nuối vô cùng sâu sắc, thậm chí còn khiến người ta nảy sinh ảo giác anh chính là vị quân vương trong câu chuyện. Vị quân vương ấy có hồng nhan trong lòng mà không thể nói ra. Chàng là thầy dạy của cô, là người cô hết lòng yêu thương, nhưng giữa thiên hạ thương sinh và người yêu, chàng chỉ có thể chọn về trước. Chàng nhìn cô rời xa, đành lòng để cô được gả cho thái tử đương triều...

Cố Thanh là người yêu âm nhạc và cũng vô cùng yêu thích những câu chuyện cổ phong. Điều tàn nhẫn nhất trên đời e là từng có được... sau đó lại đánh mất. Nếu chưa từng biết đến tình cảm tốt đẹp ấy thì sẽ không khác cốt ghi tâm nhường vậy, mà dùng dao tách từng lớp, từng lớp huyết mạch xương cốt vốn đã vì tình yêu mà dính chặt vào nhau cũng thật tàn nhẫn!

Cô hát bài này, không kìm được liền ngược lên nhìn thẳng vào mắt Mạc Thanh Thành. Trong đôi mắt đen láy và khẽ nhếch lên của Mạc Thanh Thành cũng in bóng cô.

Hai người hát đến cuối bài, phần nhạc chuyển sang giọng trầm, cô cố ý hát chậm hơn Mạc Thanh Thành hai nhịp. Giọng nam cất lên trước, sau đó mới đến giọng nữ trong trẻo nhưng pha chút bi thương, nhạt nhòa. Cả hai cùng lặp lại câu cuối cùng: *“Lầu trung nhất bút, lưu lại rùng thơ phú. Gấp sách ba sinh, thiếp nguyện chết cùng chàng.”*

Hát xong câu cuối cùng, Cố Thanh đã cảm thấy như hơi khó thoát khỏi cảm xúc đang dâng trào.

Đột nhiên nghe thấy đại nhân bắt đầu đọc thoại, cô bất ngờ ngẩng đầu nhìn anh.

Cát vàng tung bụi mù trời

Ngàn năm vạn tải một thời đã qua

Một mình độc bước bốn ba

Quay đầu thẳng thót quá xa bến bờ.

Rồi anh đọc một câu hoàn toàn không xuất hiện trong nguyên tác: *“Ta muốn bên nàng, suốt đời không lìa xa.”*

Chẳng ngờ anh lại...

Giọng Mạc Thanh Thành khẽ âm vang, cơ hồ đang chìm đắm trong câu chuyện.

Vạn năm hoang lương, xương trắng hóa cát nhưng vẫn không quên được tên nàng.

Anh nhìn cô, đọc tiếp:

Mười phương biến mất, bốn biển cạn khô, mới dám đoạn tuyệt với nàng.

Chương 20: Canh măng sườn (5)

Nhạc nền chợt tắt, rồi bất chợt vang lên câu thoại cuối cùng này của anh. Mắt Mạc Thanh Thành đa tình, đào hoa chẳng khác gì vị quân vương trong lời bài hát, nếu anh nhìn thẳng, cô sợ mình không thể chống cự được.

Trong khoảnh khắc, mặt Cố Thanh bỗng nhiên đỏ bừng...

Cô thấy anh quay lại nhìn sang người chỉnh âm và nói: “Được rồi!”

Cố Thanh nghe thấy giọng Đậu Đậu Bánh Đậu vang lên trong tai nghe vui mừng chẳng khác gì nhận được lệnh đặc xá: “Tuyệt lắm! Mạc Thanh Thành! Phần đọc thoại của cậu quá tuyệt!” Đậu Đậu Bánh Đậu đi tiên phong, sau đó mọi người cũng rộ lên tán thưởng, ai nấy đều cảm thấy nếu công bố phiên bản này ra ngoài thì số lượng nghe và tải xuống nhất định sẽ phá kỷ lục trong nháy mắt...

Những thanh âm vui vẻ, hoan hỉ lại bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Cố Thanh nghe anh hát mà đầu óc bỗng trở nên mơ hồ, cô cảm thấy mình không thể kiên trì thêm được nữa. Cô được nghe chất giọng mình yêu thích nhất ngay bên tai, không những vậy còn được đứng cạnh anh, thêm khúc đọc thoại vừa rồi nữa, đúng là đủ sức hạ gục cô trong một giây.

“Em thấy thế nào?” Mạc Thanh Thành tháo tai nghe, quay sang hỏi cô.

“...Vô cùng hoàn hảo!” Cố Thanh thấy giọng mình khàn khàn. “Ý em là, anh hát lẫn đọc thoại đều rất hoàn hảo!”

Anh cười khẽ. “Cám ơn em!”

Mặt cô lại đỏ thêm mấy phần, cô thề, hồi ức đẹp nhất đời này chính là được song ca bài hát này cùng đại nhân, được trực tiếp nhìn anh hát, nghe anh ngẫu hứng đọc thoại, hơn nữa... nội dung phần thoại này lại mê hoặc lòng người như thế...

“Thanh Thanh! Rung động không?” Giọng Phong Nhã Tụng bất ngờ chen vào dòng suy nghĩ của cô.

“Tim sắp nhảy ra rồi hả?” Phi Thiệu cười hì hì, đề lên vai Phong Nhã Tụng. “Anh đây là con trai mà còn thấy xao xuyến nữa là các cô gái như em...”

Cố Thanh lúng túng đến muốn khóc, vội cúi đầu, tháo tai nghe xuống.

May mà đại nhân đã tháo tai nghe trước nên đương nhiên không nghe thấy gì cả. Anh giúp Cố Thanh treo tai nghe lên, mở cửa rồi ra hiệu cho cô đi ra ngoài. Mới ra khỏi phòng cách âm được nửa bước, cô đã có cảm giác khác thường, tất cả mọi người đều nhìn cô và đại nhân với vẻ vô cùng mờ ám. EFF chúc bạn đọc truyện vui vẻ Anh mắt Cố Thanh di chuyển hết chỗ này đến chỗ khác, cuối cùng bất lực chẳng biết nhìn vào đâu...

Từ thuở bé đến giờ, cô chưa từng bị người ta công khai ghép đôi trêu chọc trước mặt nhiều người như vậy.

Thời còn đi học, cô luôn là người đứng ngoài cuộc nhìn các bạn gán ghép, chọc ghẹo nhau... Ngay cả khi hoạt động trên YY, khách mời ngẫu nhiên chủ trì chương trình gì đó, nhưng cũng chỉ đùa giỡn người khác thôi. Chẳng lẽ đây là nhân quả luân hồi sao?

Mạc Thanh Thành cố tình mang vẻ mặt thản nhiên, mặc mọi người trêu ghẹo, anh không buồn để ý, cũng chẳng buồn ngăn cản. Mạc Thanh Thành ra khỏi phòng ghi âm, trao đổi đại khái với người chỉnh âm về những vấn đề khi này, rồi quay sang nói với Cố Thanh: “Em uống chút nước đi, lát nữa phải bổ sung thêm mấy câu hát đơn nữa.”

“Vâng!” Cố Thanh được lệnh đặc xá, vội vàng đào tẩu ra khỏi phòng, đến chỗ máy nước đặt cạnh đại sảnh, rót nước uống.

Hai cô lễ tân phía sau liên miện nói chuyện phiếm, cười đùa. Cố Thanh

vừa uống nước vừa tự hạ nhiệt cho mình, dầu vậy trong đầu cô vẫn không ngừng hiện lên giai điệu của ca khúc vừa rồi, cả dáng vẻ đại nhân khi đeo tai nghe hát nữa... Hai cô lễ tân bắt đầu chú ý tới sự xuất hiện của cô, lập tức ngừng nói chuyện, giả vờ đi rót nước.

Khi rót đầy nước, cô gái kia đứng thẳng dậy, hai mắt sáng rõ, ra vẻ thần bí thì thầm với cô: “Chị là... Thanh Thanh Mạn phải không?”

Cố Thanh suýt phun nước.

“Yên tâm! Yên tâm! Em sẽ giữ bí mật. Đây là đạo đức nghề nghiệp mà!” Cô gái tiếp tục thì thầm: “Khi này em nhìn thấy chị song ca với đại nhân nhé!”

Nỗi hoảng loạn vừa bị cô đè xuống giờ lại bùng lên mãnh liệt.

Cô gái này sẽ không... sẽ không... sẽ không... sẽ không post tin lên Weibo chứ?!

“Em đã hứa với đại nhân tuyệt đối không tiết lộ khuôn mặt cũng như mọi thông tin về anh ấy.” Cô gái ấy lập tức chứng thực điều Cố Thanh vừa nghĩ, lại gần thì thầm vào tai cô với dáng vẻ của kẻ đi ăn trộm. “Yên tâm! Em tuyệt đối không để lộ mặt chị đâu... Có điều em rất ghen tị với chị đấy... Thanh Thanh, chị quen đại nhân bằng cách nào vậy?”

Cố Thanh cười gượng. “Ừm... Quen biết trong tình huống rất bình thường thôi.”

Dầu sao cũng không thể nói: Vào một buổi sáng, đại nhân đột nhiên xông vào kênh YY của mình dạy nấu ăn, đúng không? Nói ra người ta sẽ không nghĩ đại nhân bị điên mà ngược lại sẽ nghĩ cô bị thần kinh...

“À... Gượng không muốn nói chứ gì? Em hiểu mà!” Cô gái lại cười vẻ bí ẩn.

Cô xấu hổ muốn độn thổ cho xong... Chắc chắn hôm nay ra đường gặp gái nên mới đen đui thế này, kiểu gì cũng bị bóc trần thân phận trên mạng mắt thôi! Cô muốn chết quách cho rồi!

“Thanh Thanh!”

Đúng lúc cô cảm thấy khó lòng thoát khỏi bầu không khí quái dị này thì giọng nói của đại nhân đột nhiên vang lên... Anh xuất hiện cạnh giá sách báo ở đại sảnh, vẫy tay gọi cô. “Lại đây! Đến lượt em ghi âm bổ sung rồi đây!”

Cô Thanh vội ngừng nói chuyện, ném cốc giấy vào thùng rác, ngoan ngoãn đi lại chỗ anh, mặc kệ cô lễ tân kia sẽ nghĩ gì, đánh bài chuồn đã rồi tính...

Đại nhân quả là người theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ, khi cô vào lại phòng cách âm thì người chỉ đạo cơ bản là Mạc Thanh Thành. Về phương diện này, anh chính là tiền bối, cô hát đi hát lại mấy lần cuối cùng cũng đạt được yêu cầu của người thầy giáo nghiêm khắc này.

Ghi âm xong bài hát thì những người đến góp vui cũng đều đói bụng, ăn sạch đồ ăn vặt trên bàn.

“Ái chà! Hai người các cậu đúng là theo chủ nghĩa hoàn mỹ.” Phi Thiếu oán than. “Mất tở bây giờ chỉ nhìn thấy toàn cơm là cơm...”

“Đây là giao lưu tâm hồn, cậu hiểu không, Phi Thiếu?” Phong Nhã Tụng uống cà phê, duyên dáng phun châu nhả ngọc. “Hai người họ có chất giọng tốt, vậy nên mọi tình cảm tốt đẹp đều bắt đầu từ giọng nói đấy...”

“Không phải hai người họ đã chat chit suốt hai tháng mới quyết định gặp mặt sao?” Hiển nhiên Wwwwk cho rằng mình là người nắm bắt tin tức nhanh nhạy.

...

Cố Thanh cảm thấy mình không thể ở cùng nhóm người này lâu hơn nữa, cô tự nhận mình có khả năng ứng đối tự nhiên trên thế giới mạng nhưng giờ thì chẳng nói lại được nửa chữ, ngược lại còn bị trêu chọc đến thương tích đầy mình...

“Em... tôi nay còn có việc ở trường...” Cô quyết đoán chọn cách chạy trốn. “... nên không thể đi ăn cùng mọi người.”

“Đừng làm thế, Thanh Thanh... Tôi nay trông cậy cả vào em để giải trí chút mà...” Phi Thiếu buột miệng nói.

“Đúng! Đúng! Bình thường bọn anh nào dám lấy đại nhân ra tiêu khiển.” Phong Nhã Tụng phản nản. “Hơn nữa hần cũng chẳng có điểm gì vui để chọc, mấy khi em đến đây cho bọn anh chọc hần?”

“Chọc đại nhân? Không sợ anh ấy ngồi giảng cách phanh ngực mỗ bụng như thế nào sao?”

“Ngại quá! Nhưng em có việc phải đi thật!” Cố Thanh ngậm nước mắt tiếp tục ngắt lời họ. “Lần sau nhé! Lần sau được không ạ?” Cô vừa nói vừa khoác áo khoác và choàng khăn vào cổ.

Đang định lấy ba lô chất đầy quần áo và đồ ăn vặt thì cô thấy ba lô đã bị một cánh tay khác giành xách lên trước.

Mạc Thanh Thành cũng vừa mặc xong áo khoác. “Tôi tiện đường, để tôi đưa em về trường.”

Đại nhân... ngài... sao lại xách ba lô giúp em... Để đại nhân phải xách ba lô nặng như thế, em thà tự đánh chết mình còn hơn...

Mạc Thanh Thành nói xong liền quay sang dặn đám bạn một câu đơn giản: “Đi trước đây! Không cần chờ cơm đâu!”, rồi một tay xách chiếc ba lô to dùng màu lam nhạt của Cố Thanh và mở cửa đi ra ngoài. Cố Thanh không kịp cân nhắc thiệt hơn, đành cúi đầu bước theo đại nhân và chiếc ba lô của

mình. Trong phút chốc, cánh cửa đã đóng lại. Trước khi rời đi, cô vẫn kịp nghe rõ có người không kìm được giả chó sói tru lên một tiếng, cô biết dòng máu ưa thị phi của ai đó đã dâng trào sôi sục đến mức không thể kiềm chế lại.

Cửa bị đóng hoàn toàn.

Đại nhân đi khá nhanh, Cố Thanh phải chạy đuổi theo anh. Vừa định bảo đại nhân mau đưa ba lô cho cô thì liền bị cô cô lễ tân nhìn đến sồn gai ốc, cô đành giả chết cắm cúi đi theo Mạc Thanh Thành ra khỏi cửa, đứng trước thang máy, cô vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc ba lô trong tay đại nhân...

Thang máy ở cuối hành lang, đèn vừa khéo bị cháy mất một bóng, xung quanh tối mờ mờ.

Mạc Thanh Thành giờ tay xem đồng hồ. “Chưa muộn lắm, trường em có xa đây không?”

“Cũng không xa lắm!” Cố Thanh thành thật trả lời. “Nếu kịp bắt chuyến xe buýt sắp tới thì chỉ hai mươi phút là đến thôi ạ!”

“Vậy thì tốt!” Giọng anh thoáng vui.

Cố Thanh vẫn không thể tin nổi anh và mình lại có thể nói chuyện như bạn bè, lại còn đứng ở đây, chỉ có hai người, thoải mái tán gẫu. Cô nhìn Mạc Thanh Thành, trong đầu vẫn đau đáu nghĩ cách làm sao để lấy lại ba lô của mình.

Khi cửa thang máy mở ra, Mạc Thanh Thành cụp mắt nhìn cô. “Họ là chúa lắm chuyện. Nếu em không vội, tôi đưa em đi ăn chút gì trước rồi trở về trường sau nhé!”

“Dạ?” Đề nghị này dường đột đến nỗi cô không phản ứng kịp.

“Muốn ăn gì nào?”

“Dạ?” Cô đồng ý rồi sao?

Mạc Thanh Thành không kìm được bật cười. “Vây ăn canh măng sườn nhé?”

... Cô thề, cô sắp khóc đến nơi rồi...

“Không phản đối chứ?” Anh ra hiệu cho cô bước vào thang máy trước. “Thế thì chúng ta sẽ đi ăn canh măng sườn!”

Chương 21: Canh măng sườn (6)

Canh măng sườn, đại nhân... Đại nhân, canh măng sườn...

Chẳng ngờ Cố Thanh vẫn cảm thấy bị ảo giác ngay cả khi món ăn đã được bung lên. Một mình cô và đại nhân, mặt đối mặt ngồi ăn canh măng sườn... Cô muốn bình tĩnh lại và không để đầu óc phiêu du tới tận nơi nào, nhưng đây là lần đầu tiên gặp mặt mà... Rõ ràng buổi tối hôm cô ôm chó đứng ở siêu thị nhìn thấy anh thanh toán tiền tuyệt đối không thể tính là cuộc gặp mặt đích thực được.

Canh măng sườn là món cô yêu thích nhất, hằng năm cứ đến mùa đông lạnh cóng người thì mới được ăn. Thời khắc này chắc chắn là mong đợi huyền diệu nhất của cô.

Sau đó... Được rồi! Món ăn tuyệt nhất và giọng nói tuyệt nhất đều đang ở trước mặt... Cô lấy đũa gấp miếng măng trong bát, lần đầu ăn cơm cùng người con trai không phải bạn học cũng không phải họ hàng, cô biết nói gì đây?!

Cố Thanh ngẩng đầu. Đúng lúc đại nhân cũng đang gấp thức ăn, anh liếc

nhìn cô và hỏi: “Sao thế?”

Chẳng sao cả! Chỉ có điều đại nhân ngài không cảm thấy đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt hay sao mà yên lặng và hiền hòa thế, cũng chẳng nói chuyện gì... Như vậy có thật là tốt không? Có thật là không cảm thấy ngại ngùng gì không?... Cô Thanh buột miệng đáp: “Ồ đây... nấu cũng ngon!”

Mạc Thanh Thành cười. “Ừ! Ở đây nấu ăn rất ngon!”

Đúng là một quán ăn giản dị và sạch sẽ, hơn nữa lại gần phòng thu, chỉ cần đi bộ chưa đầy mười phút đã tới... Chắc hẳn đây là nơi mà nhóm Mạc Thanh Thành thường xuyên lui tới.

“Tôi rất thích ăn canh măng sườn.” Mạc Thanh Thành đột nhiên nói với cô.

“Em cũng vậy!” Cô Thanh phụ họa. “Nhưng phần lớn là do bố mẹ nấu cho ăn, rất ít khi ăn ngoài quán.”

“Bố mẹ tôi đều bận việc” Anh buột miệng. “Hình như từ trước đến giờ toàn tôi tự vào bếp. Sau khi tốt nghiệp thì ở cùng Tuyết Mỹ, thỉnh thoảng lười nấu nướng lại rủ nhau ra đây ăn.”

Thật tội nghiệp! Rõ ràng người ta ngồi cao hơn cô mấy bậc mà sao cô lại có cảm giác tội nghiệp như khi nhìn thấy chú mèo hoang vậy nhỉ... Cô cúi đầu, tiếp tục ăn.

“Em làm thử món này chưa?” Giọng Mạc Thanh Thành ấm áp, dịu dàng như thể bạn cũ ngồi bên bàn ăn nói chuyện phiếm với nhau... Không đúng! Nói chuyện phiếm bên bàn ăn, nhưng tiếc là không phải bạn cũ.

Cô Thanh lắc đầu.

“Đơn giản lắm!” Rõ ràng anh muốn nói về công thức nấu món này cho cô nghe và rõ ràng cô cũng đang đợi nghe. “Măng tươi cắt miếng, chần qua

nước sôi. Sau đó lấy nước lạnh ngâm thịt muối và măng khô để giảm bớt độ mặn.”

Cô gật đầu, chăm chú lắng nghe, thứ nhất vì đây là công thức nấu ăn, thứ hai vì đây là một giọng nói vô cùng tinh tế.

Mạc Thanh Thành gấp một búp măng khá non vào bát cô rồi tiếp tục giảng giải cách nấu ăn một cách khoan thai: “Thả gừng và hành cọng vào nước lạnh, sau khi đun sôi thì cho thịt muối và sườn, có điều tôi cũng thích cho thêm cả chân giò muối. Hớt bọt sau khi nước sôi bùng, nấu từ hai mươi phút đến nửa tiếng...” Anh vừa nói vừa hồi tưởng lại. “Đổ măng khô và măng tươi vào, đợi khi nước canh biến thành màu trắng sữa thì vặn lửa nhỏ hầm khoảng một tiếng.”

“Còn cả bách điệp kết nữa chứ?” Cố Thanh nhắc.

Anh cười. “Đừng vội!”

Em có vội đâu...

Mạc Thanh Thành nói tiếp: “Cuối cùng thả bách điệp kết, hầm nhỏ lửa mười lăm phút, rắc hành hoa rồi có thể nhắc nồi ra.”

Cô “ừm” một tiếng rồi lấy muối múc canh. Đồ ăn ngon kết hợp với giọng nói hay, đúng là cô có sở hưởng thật...

Cô ăn no, thấy người ấm lên. Mạc Thanh Thành đã vẫy phục vụ đến thanh toán. Nhân viên phục vụ nở nụ cười, vừa đưa hóa đơn cho anh vừa nói: “Cô ấy cũng là diễn viên lồng tiếng giống cậu hả? Nhìn trẻ quá!”

Mạc Thanh Thành đặt tiền lên kệp thanh toán, đáp: “Không ạ! Cô ấy vẫn đang đi học!”

Cố Thanh nhoẻn cười với nhân viên phục vụ. Xem ra họ quen nhau đến mức không thể quen hơn được nữa, có lẽ bình thường khi đi thu âm, đại nhân

đều gọi cơm hộp ở quán này chẳng?

“Ồ...” Nhân viên phục vụ như lính hội được tinh thần gì đó.

Mạc Thanh Thành cười cười thâm xác nhận. Cố Thanh cảm thấy thật ngượng ngùng giữa cuộc giao lưu không lời của họ.

“Mặc áo khoác vào đi em!” Mạc Thanh Thành đã đứng dậy, cầm áo khoác của mình lên rồi nói. “Trường em cách đây khá xa, chúng ta phải đi nhanh một chút mới kịp.” Nói xong, anh lại xách ba lô của cô như một lẽ hiển nhiên.

Cố Thanh cuống quýt đứng dậy, định nói cứ để em xách nhưng lời còn đang vướng quanh đầu lưỡi, chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì đã nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ từ ngoài cửa vọng vào...

Không cần quay đầu cô cũng thấy mồ hôi lạnh túa ra khắp người, giọng cười nói quá quen thuộc... Các vị đại nhân, sao các ngài lại coi nơi này như nhà ăn thế? Thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị không được ư?

“Mạc... Thanh... Thành!” Phi Thiếu cười to. “Chẳng phải cậu bảo đưa người ta về trường sao? Đưa kiểu gì mà bốn mươi lăm phút rồi vẫn lượn quanh gần khu vực phòng thu âm vậy?”

“Đừng vạch trần Khuynh Quốc Khuynh Thành đại nhân thế!” Đậu Đậu Bánh Đậu cười hì hì, kéo khăn quàng cổ của mình ra. “Ngon không, Thanh Thanh? Đồ ăn ở đây không đến nỗi tệ nhỉ?”

Cố Thanh không dám mở miệng, chỉ đáp “ừm” một tiếng.

“Canh măng sườn à?” Wwwwk bước lại gần, quét mắt nhìn. “Át chủ bài! Cậu đúng là người không trọng nghĩa... Hai hôm nay tớ liên tục bảo cậu là muốn ăn canh măng sườn, nhưng cậu nhất quyết không chịu đi ăn cùng tớ...”

Tuyệt Mỹ khoác vai Wwwwk ra vẻ nghiêm túc nói: “Có Thanh Thanh rồi,

ai muốn ăn cơm cùng cậu hả?”

...

Mọi người nói cười vui vẻ, ngay cả nhân viên phục vụ cũng cười nụ cười hoa.

Cô Thanh lúng túng đến nỗi chẳng biết làm thế nào, lẳng lặng nhìn đại nhân, khẽ nói: “Chúng ta đi thôi?”

Anh mỉm cười. “Ừ”, rồi quay sang nhìn Tuyết Mỹ, nói: “Đi đây!”

Tuyết Mỹ lộ vẻ mặt “người anh em cứ đi lại tự do, tớ đây tuyệt đối không cản trở” rồi tiện tay kéo ghế ra, ngồi xuống bên chiếc bàn tròn lớn. “Ngồi xuống cả đi nào! Chúng ta coi như không nhìn thấy Mạc Thanh Thành nhé! Đừng làm Thanh Thanh người ta ngại, kéo lần sau lại không dám đến...”

Điều này có thể giả vờ được sao? Hơn nữa, Tuyết Mỹ đại nhân... các ngài muốn nói gì đều đã nói hết rồi, đã miệng rồi mới phát hiện ra em ngượng ngùng sao...

Đại nhân cũng có chút bất lực vỗ vai Tuyết Mỹ rồi đưa Thanh Thanh rời khỏi quán, để lại một nhóm người nói cười huyên náo, tiếp tục gọi đồ ăn.

Hai người may mắn đợi được chuyển xe lúc tám giờ tối, hành khách không đông lắm, nửa khoang cuối gần như không có ai ngồi. Hai người chọn hàng ghế cuối cùng, cả hàng sáu ghế giờ chỉ có hai người ngồi.

“Anh hát hay thế sao chẳng bao giờ thấy anh hát mà chỉ lòng tiếng?” Cô Thanh kìm nén câu hỏi này trong lòng đã rất lâu.

Chẳng ngờ anh không cảm thấy gì, trả lời đơn giản: “Hát hơi tốn sức.”

... Được rồi!

Xe buýt rẽ vào một giao lộ, chặng đường này mới chỉ bắt đầu. Cô không biết nói gì với Mạc Thanh Thành, cũng không thể chỉ nói mãi chuyện thu âm, nhưng ngoài chủ đề lòng tiếng hoặc ca hát ra, cô thực sự không biết nói gì hơn, cô không thể nói sáng mai có hai tiết, lại là tiết của ông thầy giáo già, giảng bài nhàm chán đến nỗi sinh viên ngủ gật hết... Có điều, điểm đáng an ủi là cuối cùng đại nhân không cần xách giúp chiếc ba lô nặng trĩu của cô mà đặt nó ở chỗ trống bên cạnh. Ít nhất... cô không cần áy náy nữa.

Tư duy của Cố Thanh bắt đầu tản mát ra vô hạn, cô nghiên cứu xem làm cách nào để có thể giành xách ba lô của mình trước, không để anh xách nó đến tận ký túc xá.

Đột nhiên, có tiếng ngân nga khe khẽ vang lên, rất khẽ và vương hơi hướm lười nhác. Giọng anh trầm ấm, uyển chuyển. Cô ngạc nhiên nhìn anh. Anh cũng nhìn cô, trong đôi mắt đen láy khẽ nhếch lên thoáng mang ý cười. Anh cứ thoải mái ngân nga như thế.

Trong không gian thênh thang của khoang xe, giọng hát không thể vọng đến các hàng ghế trước, cho nên giờ khắc này chỉ có cô nghe được bài *Khúc ca đang dở* mà Mạc Thanh Thành đang ngân nga. Đây là bài hát cuối phim *Tân bến Thượng Hải*, một bài hát rất thích hợp trong đêm nay. Cô lặng lẽ lắng nghe, bài hát đượm vẻ biếng nhác và xa hoa của một Thượng Hải xưa.

Xe dừng đèn đỏ, nhưng tiếng ngân nga của anh không ngừng lại. Cố Thanh cảm thấy mình sắp ngộp thở đến nơi, thanh âm quá đẹp... Cô vội quay đầu, dán mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ai còn vấn vương

Khúc ca quen thuộc đang dở dang

Ánh đèn vụt tắt

Người cũng tan hoang

Mà nổi nhớ sao cứ vơi đầy giăng xé tâm can.

Sóng cuốn anh đi

Trôi dạt vào em với trái tim muộn màng

Muốn chậm bước chân

Nhưng sao vẫn cứ phải vội vàng... vượt đại dương mênh mang...

Cô cứ nghe, cứ nghe, rồi nghĩ: Đêm nay thật hạnh phúc! Giọng hát đẹp như thế, lại đang ngân nga một bài hát hay như thế! Nếu có thể thu âm lại thì thật tuyệt...

Chương 22: Canh măng sườn (7)

Lúc hai người về đến trường học thì dưới sân vẫn đông nghịt người và xe.

Ngày tựu trường, rất nhiều gương mặt quen thuộc đi lướt qua cô, sắc mặt ai nấy đều hồng nhuận sau kỳ nghỉ đông được ăn uống chơi bời thả ga.

Sau vài lần chào hỏi bạn bè, Cố Thanh cảm thấy tuyệt đối không nên làm vậy bởi dường như người nào được chào xong cũng đều trưng ra vẻ mặt: Thanh Thanh Mạn, cậu thật có phúc... Đại nhân chậm rãi sánh bước bên này, ngắm nghía cảnh vật trong khuôn viên trường, như thể anh hoàn toàn không để tâm đến những ánh mắt đang sáng như đèn pha lóe lên trong đêm.

Nếu... fan ở thế giới 2D của anh mà biết... đại nhân của mình bàng quan với các tin đồn thị phi như thế thì chắc chắn họ sẽ kéo bè kéo cánh headshot

cô cho xem.

Cô dừng bước. Mạc Thanh Thành cũng dừng theo.

“Anh đưa em đến đây là được rồi! Cảm ơn... anh!”

Đại nhân, xin ngài ngàn vạn lần đừng đưa ra yêu cầu là muốn đến xem ký túc xá của em... Chỉ duy hôm nay nhà trường cho phép tất cả mọi người được tự do ra vào ký túc xá, ngài ngàn vạn, ngàn vạn lần đừng yêu cầu như thế, nếu không em sẽ không biết phải từ chối thế nào...

“Ừm!” Cuối cùng anh cũng trả lại ba lô cho cô. “Hẹn gặp lại!”

“Vâng! Hẹn gặp lại!”

Cô đỡ lấy ba lô rồi quay người bước đi.

Một bước, hai bước, ba bước... cô cầm cúi bước về phía trước, không dám quay đầu, muốn quay đầu, không dám quay đầu, muốn quay đầu... Chiếc ba lô ôm trước ngực nặng như cối đá, nếu biết trước sẽ đi chung một đoạn đường với đại nhân thì cô nhất định không mang nhiều đồ ăn vặt như thế. Đúng là đồ háu ăn, Thanh Thanh Mạn, xem người làm đại nhân chết mệt kìa...

Cuối cùng cô cũng bước qua cánh cửa kính của ký túc xá, rồi rẽ trái hai bước, lên quay lại, cô nép vào góc mà Mạc Thanh Thành không nhìn thấy, quay đầu nhìn xem anh đã đi chưa.

Dường như Mạc Thanh Thành thấy cô đã vào cửa nên ngược mắt nhìn đồng hồ.

“Cô Thanh!” Phía ngoài ký túc xá bỗng vọng lại tiếng gọi của Canh Tiểu Hạnh. “Cậu trốn ở khe cửa nhìn trộm ai vậy hả? Ngắm trai đẹp à?!”

... Ông trời để con chết đi cho xong... Hỡi trời xanh, đất mẹ, mau ném

con vào luồng sét cho sét đánh chết con đi...

Cố Thanh cứng đờ toàn thân, trơ mắt nhìn Canh Tiểu Hạnh đang nhảy chân sáo chạy đến, trong luồng sáng mờ mờ hắt lại, cô nhìn thấy rõ Mạc Thanh Thành hạ cánh tay xuống, mặt thoáng ánh lên nét thú vị, liếc mắt về phía cô rồi quay người rời đi.

Nhất định anh đã nhìn thấy, nhất định đã nhìn thấy rồi...

“Sao cậu ngây người ra thế? Tối qua gọi điện thoại thấy vẫn bình thường mà?” Canh Tiểu Hạnh cười híp mí, giơ tay huơ huơ trước mặt cô. “Khai mau! Đi gặp mặt Khuynh Quốc Khuynh Thành đại nhân kết quả thế nào rồi?”

Cố Thanh lẳng lẳng liếc cô bạn.

“Khi này Weibo của nhóm Perfect đã nói với tớ rằng đại nhân đích thân đưa cậu về trường phải không? Các cậu tiến triển nhanh thật đấy...” Canh Tiểu Hạnh nói với giọng điệu đầy vẻ ngưỡng mộ. “Đại nhân đẹp trai lắm đúng không?”

Cố Thanh lại lẳng lẳng liếc cô bạn lần nữa.

Chịu kích thích suốt mấy tiếng đồng hồ, giờ cô không còn sức mà trả lời bất kỳ câu hỏi nào của Canh Tiểu Hạnh, cô chỉ cảm thấy tiếng gọi vào phút chót của Canh Tiểu Hạnh đã hoàn toàn phá hủy hình tượng mà cô khó khăn lắm mới giữ được trong suốt buổi chiều và buổi tối. Nhìn trộm cái gì chứ? Đúng là mất mặt hết chỗ nói.

Phòng ký túc có bốn người nhưng chỉ có cô và Tiểu Hạnh là tiếp tục học lên thạc sĩ, còn hai người kia đã đi thực tập từ lâu rồi, chắc ngày mai bọn họ mới về trường làm báo cáo tượng trưng, rồi tiếp tục đi làm, cho nên tối nay chỉ có cô và Tiểu Hạnh.

Sau mấy lần dò hỏi không có kết quả, cuối cùng Canh Tiểu Hạnh chuyển

đối tượng quan tâm sang Tuyết Mỹ. Cố Thanh nhẹ cả người, cô ngồi xuống giường mình, vừa nhìn tin nhắn trên YY vừa nói: “Ừm! Tuyết Mỹ rất cao, là người có khí chất đế vương, áp đảo người khác... Tóm lại, chỉ cần anh ấy không mở miệng chọc ghẹo người khác thì rất có cốt cách, còn lúc trêu đùa người khác thì lại giống anh hai xã hội đen, kiểu anh hai nho nhã ấy.”

“Ồ...” Canh Tiểu Hạnh trèo lên giường tầng, dừng trên thang, tay vịn vào đầu giường. “Kể tiếp đi!”

Cố Thanh nghĩ ngợi một cách “rất tận tụy với chức trách” hồi lâu rồi nói: “Hay là lần sau tớ dẫn cậu đi cùng... dẫu sao hai đứa cậu cũng gian díu với nhau rõ lâu rồi còn gì!”

“Gian díu đâu mà gian díu!” Canh Tiểu Hạnh tóm lấy chân cô.

Cố Thanh vừa tránh vừa cười. “Chẳng gian díu còn gì!”

Canh Tiểu Hạnh bò hẳn lên giường cô.

“Ồi! Dừng!” Cố Thanh chỉ vào máy tính. “Tớ đang cầm laptop đây! Cần thận kéo hồng!”

Canh Tiểu Hạnh nghe vậy liền dừng lại thật, đột nhiên hỏi: “Khi nào hai cậu gặp lại?”

“Hả?”

“Thì cậu vừa bảo lần sau gặp còn gì...”

Cố Thanh cũng không biết vì sao mình lại nói lần sau gặp, lẽ nào vì đại nhân vừa nói “hẹn gặp lại” sao?

Cô đang lắp bắp thì nhìn thấy tin nhắn của trưởng nhóm xã đoàn: “Thanh Thanh Mạn! Em đi đâu đấy... Hôm nay em trực hát cơ mà, anh phải gánh thay em suốt nửa tiếng đồng hồ rồi... Tới mau! Nhanh lên!”

Cô ngán người giây lát rồi lập tức nhớ ra hôm nay là ngày mình phải trực hát trên xã đoàn...

“Không nói với cậu nữa! Tớ phải đi hát đây...” Cố Thanh đeo tai nghe, nói với vẻ đầy áy náy. “Hôm nay đến phiên tớ trực hát... thế mà quên khuấy mất.”

Canh Tiểu Hạnh làm bộ sung sướng trước nỗi khổ của người khác, cuối cùng cũng chịu buông tha cho cô.

Cố Thanh vừa vào kênh đã nghe thấy giọng hát đầy ai oán của nhóm trưởng, cô liền hiểu giọng hát ấy thể lương đến cỡ nào. Nhìn thấy tên cô, nhóm trưởng lập tức nhảy bổ vào nói: “Thanh Thanh Mạn đại nhân... cuối cùng ngài cũng đến!”

Cố Thanh gõ chữ: “Em quên mất...”

Nhóm trưởng: “Lên mic luôn đi... Anh sắp đứt hơi rồi. Mời quý vị đợi trong giây lát, bây giờ xin được giới thiệu người mới.”

Cố Thanh gửi tin nhắn riêng cho nhóm trưởng: “Ừm... Không phải hôm nay hai người hát song ca sao? Tẩu Điều Nhi đâu?”

Nhóm trưởng cũng gửi tin nhắn riêng cho Cố Thanh: “Tẩu Điều Nhi nói hôm nay cậu ta đi hẹn hò. Cậu ta bảo sống suốt hai mươi năm trên cõi đời, đây là lần đầu tiên người tỏ tình với cậu ta không phải con trai mà là con gái hẳn hoi, bởi vậy cậu ấy nhất định phải đến chỗ hẹn...”

Cố Thanh: “... Chúc mừng cậu ấy!”

Nhóm trưởng: “Anh gồng lưng hát thay em suốt nửa tiếng rồi. Em cứ hát lấy lệ khoảng một tiếng rồi rút thôi.”

Cố Thanh: “Vâng!”

Nhóm trưởng tắt mic, bắt đầu treo giáp nghỉ ngơi. Cô bật mic, chọn hai bài rồi ngẫu hứng ngân nga hát, câu được câu chăng ngồi thu hoa của người nghe tặng. Xã đoàn mà cô hoạt động chỉ là một xã đoàn nhỏ, chưa có lượng fan cố định cho nên mỗi tuần đều sắp xếp hai ngày tổ chức hát hò để thu hút fan. Cô đặt laptop lên bàn, khoanh chân ngồi ngay ngắn trước màn hình máy tính và bắt đầu hát.

Cô hát mãi, hát mãi, chợt nghe tiếng điện thoại reo.

Cô Thanh vừa ngân nga theo nhạc vừa gõ vào giường ra hiệu cho Canh Tiểu Hạnh đưa điện thoại cho mình.

Mở ra thấy đại nhân gửi tin nhắn đến: “Đã về đến nhà!”

Cô lập tức hát sai nhịp.

Hăng giọng một tiếng, cô buột miệng nói: “Xin lỗi! Tôi có điện thoại!”

Nhạc nền vẫn vang lên nhưng cô đã rời mic để trả lời tin nhắn: “Tối nhà là tốt rồi... Cảm ơn anh hôm nay đã đưa em về^^.”

Tin đã nhắn đi, không hiểu sao cô cứ thấy có gì đó không ổn, có điều lại không thể nói ra cụ thể không ổn ở điểm nào... Dường như cô và đại nhân đã đột ngột bước một bước dài, phát triển thần tốc thành quan hệ vô cùng thân thuộc. Nhưng ngoài biết tên anh là Mạc Thanh Thành, trên mạng là Át chủ bài Thương Thanh Từ lưng lẩy tiếng tăm ra thì cô chẳng biết gì về anh nữa...

Cô vớt điện thoại sang một bên, tiện tay lật kho tư liệu, định tìm một bài hát khác.

Nghĩ đi nghĩ lại, không rõ ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại mở nhạc nền của bài *Khúc ca dang dở*.

Bởi vừa mới nghe khi này, ấn tượng để lại rất sâu sắc nên cô muốn luyện

thêm. Đương nhiên... cô không thể hát có cảm xúc và hoàn hảo như đại nhân được. Cố Thanh nhìn ca từ rồi chậm rãi cất tiếng hát.

Đột nhiên, nhóm trưởng kích động cắt ngang lời cô: “Ồi! Tôi hoa mắt hay sao thế này? Sao đột nhiên phá kỷ lục đến hàng ngàn vậy ta? Hay... các em gái này nhằm kênh nhĩ...?”

Cố Thanh ngây người không hiểu.

“Trưởng nhóm ơi! Anh không bị hoa mắt đâu...” Giọng Tẩu Điều Nhi chợt vang lên. “Hình như mình vội về vô ích rồi... Á... Tôi nhìn thấy gì thế này? Thần tượng của tôi! Át chủ bài đại nhân!”

“Đâu? Đâu? Đại nhân ở đâu? Chẳng lẽ đại nhân giá lâm hàn xá nhỏ bé của chúng ta thật sao?... Cảm động quá!”

Cố Thanh nhất thời không hiểu gì, cô cũng ngừng hát...

Đại nhân... Đại nhân đến sao?

Vấn đề là cô lại đang hát bài *Khúc ca đang dở* khi này vừa được nghe trên xe buýt mới chết! Á...!

Thương Thanh Từ chỉ gửi một hình mặt cười đơn giản trên màn hình.

Trong phút chốc, hàng trăm bình luận: “Aaaa... chụp ảnh chung...” tới tấp bay đến.

“Đại nhân, xã đoàn chúng tôi sắp tổ chức nhạc hội kỷ niệm tròn một năm, không biết tôi có thể mời ngài đến không?” Nhóm trưởng không thể bình tĩnh được nữa.

Thương Thanh Từ lại gửi một hình mặt cười. “Nếu không bận thì sẽ đến.”

Hàng trăm tin nhắn lại tới tấp bay đến: “Aaaa... nhạc hội...”

Cô Thanh thấy mình sắp không thể kiểm soát được nữa, để mặc nhạc nền tiếp tục vang lên, còn mình thì vùi mặt xuống gối, quần bách muốn chết cho xong... Trong đêm nay, thanh danh cả đời của cô đã mất sạch sành sanh rồi, biết không, biết không, biết không, biết không?...

Chương 23: Cá chiên giòn xốt cay (1)

Cô nghe thấy tiếng báo có tin nhắn riêng.

Ngẩng đầu thấy màn hình đã bị càn quét bởi hàng loạt lời tỏ tình, viên quản lý cao cấp của kênh nhà Thương Thanh Từ không ngừng duy trì quản lý trật tự: “Bình tĩnh! Bình tĩnh! Không được spam sân nhà người khác... Các em mà còn spam nữa là ngày mai tôi phải mang quà đến xin lỗi người ta đấy...” Cô nhìn mà hoa cả mắt, chủ yếu là do lượng người gửi tin quá nhiều, chỉ cần mỗi người gửi một câu thôi cũng đã không kịp xem.

“Sao đại nhân không lên tiếng thế? (☺ o ☺) Lẽ nào đang chat riêng với Thanh Thanh...”

“Chắc chắn là đang chat riêng...”

“Họ đang nói chuyện gì nhỉ?”

“Tôi nghe nói hôm qua họ đã gặp nhau đấy????”

(☺ o ☺)

(☺ o ☺)

Sao họ lại biết nhỉ? Cô vừa mới về trường chưa lâu mà?!

Cô Thanh không gượng đỡ nổi nữa, giờ cô mới nhớ ra, cửa sổ tin nhắn riêng của mình vẫn đang nhấp nháy. Cô cứ ngỡ là nhóm trưởng hay Tẩu Điều Nhi, nhưng chẳng ngờ lại là đại nhân.

Đại nhân: *Di động hết pin nên lên đây chào em một tiếng.*

Cô Thanh: ^^ *Vâng ạ!*

Rồi đại nhân nhanh chóng biến mất khỏi kênh.

Nhưng bao nhiêu fan của đại nhân vẫn xôn xao ở hiện trường. Cô thấy hơi khó tiêu, liền rung rung nước mắt cầu cứu Tẩu Điều Nhi chống thế trận thay mình. Tẩu Điều Nhi bị thần tượng kích động nên lập tức chui đầu lên mic. Cô Thanh lập tức bỏ chạy, quả nhiên ngồi ở vị trí của đại nhân không phải lúc nào cũng sướng, đi đến đâu cũng dắt theo đàn con mọn, nháy mắt đã quét sạch kênh của người khác...

Cô thoát khỏi YY trong tâm trạng thấp thỏm, rồi bắt đầu sắp xếp sách vở cần dùng cho bài học ngày mai. Canh Tiểu Hạnh ngồi trước bàn, cười rạng rỡ, cô nhìn thấy Cô Thanh bò xuống giường qua khe ánh sáng, đột nhiên nói vào mic: “Thanh Thanh xuống giường rồi!” Cô vừa nói xong thì lập tức rút tai nghe ra, cố ý để Cô Thanh nghe thấy giọng Tuyết Mỹ vọng ra từ trong máy tính: “Ừm! Át chủ bài cũng đang đi tắm, quả nhiên hành động đồng bộ ghê!”

Cô Thanh nghiêng răng nhìn Canh Tiểu Hạnh, uy hiếp không lời: “Cậu chết với tớ!”

Chỉ lát sau, cô lại nghe Tuyết Mỹ nói: “Video lồng tiếng tuyên truyền game của bọn anh đã ra mắt rồi.”

Canh Tiểu Hạnh lại đeo tai nghe. “Chút nữa em gõ chữ, còn anh chat voice, Thanh Thanh sẽ nghe thấy anh nói...”

Được rồi! Cô là không khí!

Có điều Cố Thanh vẫn rất tò mò, vừa rồi Tuyệt Mỹ nhắc đến video tuyên truyền. Kiểu video tuyên truyền quy mô lớn này chắc chắn phải được chế tác siêu đẹp, siêu hoành tráng và tuyệt đối xứng đáng để thu thập vào kho tư liệu. Hơn nữa... cô nhớ đại nhân từng nói, anh tham gia video này. Cố Thanh liền bật máy tính, lên nhìn trộm Canh Tiểu Hạnh đang hăng say gõ chữ lách cách, đột nhiên cô rất tò mò một chuyện, Tuyệt Mỹ Sát Ý lẫn lộn bao nhiêu năm trên mạng như vậy, sao lại bị một em ngoại đạo như Tiểu Hạnh thu phục?

Thế giới thật diệu kỳ!

(|||¬ω¬)

Cô mở máy tính, bò vào Weibo của đại nhân, quả nhiên đại nhân vừa post một video chính thức.

Thì ra là game này.

Cô liếc qua kênh chính, trên kênh đã phát một loạt CP Video^(*). Đúng là cả một series.

() CP Video: Canopus procoder video, một loại định dạng chuyên dùng cho video có nhiều hình ảnh động.*

Cô mở file đại nhân vừa gửi cho mình, nhạc nền liền vang lên rung động tâm can, điệu nhạc cực kỳ thê lương và bi ai. Hình ảnh trong game bắt đầu hiện dần ra theo từng nét vẩy mực của phong cách thủy mặc, rồi từ từ biến ảo trong giọng lòng tiếng của Mạc Thanh Thành và Đậu Đậu Bánh Đậu.

Khác hẳn với hiện trường vui vẻ, sôi nổi lúc chiều, giọng của hai người được biên tập, cắt ghép phù hợp với hình ảnh của game: từ lúc hai người quen biết, đến khi yêu nhau, cuối cùng... sinh ly tử biệt.

Nhân vật đại nhân lòng tiếng đứng giữa vầng sáng rực rỡ rồi nhạt nhòa dần

vào màn đêm. Cô gái lao về phía bóng đổ của người con trai, thê thiết nói: “Thiếp sẽ chờ chàng về.” Trên màn hình hiện lên hình ảnh tay áo của người con trai tung bay phấp phật trong gió, chàng khẽ “ừ” một tiếng nhưng không quay đầu mà bước thẳng vào bóng tối.

Nhạc nền thê lương khiến cảnh ly biệt này có vẻ... Cô Thanh chớp chớp mắt, cảm thấy sống mũi cay cay.

Bị một người ở đằng sau vỗ vai, Cô Thanh quay đầu lại, mắt đỏ hoe nhìn Canh Tiểu Hạnh. “Gì vậy?”

“Cậu làm sao thế Thanh Thanh?” Canh Tiểu Hạnh vốn định rủ cô đi ăn khuya nhưng nhìn thấy bộ dạng của bạn, cô giật mình hỏi: “Cãi nhau với Át chủ bài à? Chả trách tắt mic sớm thế...”

“Làm gì có...” Cô Thanh buồn buồn gạt tay bạn. “Tớ nhất định phải chơi game này, trailer rất cảm động... mỗi tội lại là bi kịch... không những thế lại còn là loại bi kịch như có ngum máu đọng trong lồng ngực, không phun ra được mà cũng chẳng thể nuốt trôi...” Loại bi kịch khiến người ta đau lòng nhất chính là loại này đó!

Canh Tiểu Hạnh nghe bạn giải thích liền vui vẻ nói: “Không ngờ cậu lại đỏ mắt vì xem video tuyên truyền lòng tiếng của Át chủ bài!”

Tuy cô không muốn thừa nhận nhưng đoạn video này đang bày ra ngay trước mắt, muốn phủ nhận cũng không có đường... Canh Tiểu Hạnh cười tươi như hoa, gật gù nhận xét: “Quả nhiên là tình yêu đích thực có khác... Tình yêu đích thực...”

“Cậu không được bép xép với Tuyệt Mỹ đây!” Cô Thanh vẫn nhớ đến sĩ diện của mình.

“Anh ấy vẫn đang nghe mà!” Canh Tiểu Hạnh chỉ vào laptop của mình. “Tớ bảo phòng mình chỉ có mỗi tớ với cậu, anh ấy bảo dù sao bọn mình cũng quen biết nhau cả nên cứ mở trực tiếp luôn...”

“Cậu có thể tắt mic ngay không?” Cố Thanh rất ảo não.

Canh Tiểu Hạnh vội vàng nghe theo, trèo lên tắt mic.

“Nhưng không sao đâu!” Canh Tiểu Hạnh thấy hơi áy náy liền quay sang an ủi cô. “Nghe nói tối nay có rất nhiều, rất nhiều em khóc, Tuyết Mỹ còn nói Át chủ bài lỗi to vì toàn lồng tiếng cho vai bi kịch, không giống vai của anh ấy, toàn loại phong tình khó hiểu.”

Giọng đại nhân có vẻ giống người nặng tình, đặc biệt là giọng trầm của anh... Còn Tuyết Mỹ... Cố Thanh không thể giả vờ nhân đạo, cô thậm chí giễu giọng của Tuyết Mỹ rất thích hợp cho những vai phong tình khó hiểu, ngoài anh ấy ra thì còn ai thích hợp hơn nữa...

Cô ngồi chống tay vào má, xem đi xem lại video. Xem mấy lần là cô đã có thể ngân nga theo ca khúc chủ đề của game. Cô thậm chí bắt đầu cân nhắc đến việc phối khí lại bài này cho đại nhân, nếu anh cover lại thì nhất định sẽ tuyệt hay.

Đang mãi nghĩ thì Wechat vào có tin nhắn, thì ra là tin nhắn của đại nhân. “Tôi vừa gửi đoạn trailer quảng cáo game mới cho em!”

Cố Thanh vẫn đang chìm đắm vào cảm xúc của vở bi kịch, thấy đại nhân là cô liền nghĩ đến hình ảnh bóng lưng người con trai đi vào bóng đêm, càng lúc càng xa khuất, cô tiện tay viết luôn suy nghĩ của mình: “Em xem rồi! Em muốn phối lại bài này... tặng anh. Trailer quảng cáo rất cảm động.”

Gửi tin đi rồi mà cô vẫn thấy pháp phởng bất an. Chắc chắn có hàng hà sa số người muốn xin phối khí lại bài hát cho đại nhân... Mình chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt, không biết bài phối lại có lọt vào mắt xanh của đại nhân hay không.

Đại nhân chỉ trả lời một chữ: “Được!”

Lúc ấy cô mới yên tâm.

Liếc nhìn đồng hồ đã đến giờ đi ngủ nhưng cô vẫn luyến tiếc, ngồi xem lại đoạn trailer một lần nữa. Cuối cùng trước lúc tắt web, chẳng ngờ cô lại thấy xuất hiện bài post mới trên Weibo của đại nhân. Đó là một tấm ảnh, ảnh chụp cảnh đêm ở thư viện trường cô. Tim cô bất giác hụt đi mấy nhịp, liền nhấp chuột mở ra nghe.

Giọng đại nhân chậm rãi cất lên: “Khi này có một tiểu cô nương xem trailer và đã khóc. Cô ấy nói muốn phối khí lại bài hát này, khiến tôi chợt nhớ đến lúc lòng tiếng cho đoạn trailer quảng cáo, để tìm kiếm cảm xúc, tôi đã nghe đi nghe lại một bài hát không biết bao nhiêu lần.”

Bài nào nhi? Cô ngày càng tò mò.

Đại nhân không nói tiếp mà cất giọng ngân nga mấy câu:

Một dải song núi nhuộm vàng hoang lương,

Quay đầu nhìn cửa sổ mờ hơi sương,

Thanh Thanh Mạn,

Khúc vãn vương,

Nhìn bóng người lạ kết thành yên ương...

Cô nhớ rất rõ văn án của ca khúc *Thanh Thanh Mạn*, đây cũng chính là nguồn gốc ban đầu khiến cô lấy nick này, thậm chí cô có thể cảm nhận được tâm trạng của anh khi nghe bài hát này trước lúc lòng tiếng. Trong trailer, cô gái nói sẽ đợi chàng trai và chàng trai đã đồng ý, rồi anh cứ thế đi vào bóng đêm mà không hề quay đầu lại.

Lần giã biệt này có thể là chia tay mãi mãi, nhưng điều đó không quan trọng. Một mình lẻ bóng trên thuyền, nhìn đôi bờ nhuộm thẫm sắc vàng hoang lương, ô cửa sổ nhỏ giăng mắc hơi sương... Giờ nghĩ lại, khóe mắt cô

lại bắt đầu thấy nóng nong.

Xong! Lại khóc rồi! Lòng một tin đồ âm thanh thấy nhói đau.

Chương 24: Cá chiên giòn xốt cay (2)

Cô còn chưa kịp xem tin nhắn riêng thì đã bị @ liên tiếp. Máu chốt là những người ưu tiên @ cô đều là những người mới gặp hồi chiều, lời bình của những người quen biết bao giờ cũng là những lời châm chọc trực diện nhất...

Phi Thiều: @Thanh Thanh Mạn... (☹v☹) Anh nhớ bài hát này có từ lâu lắm rồi, thì ra hai người quen nhau từ lúc đó cơ à??? Chà chà chà...

Đậu Đậu Bánh Đậu: @Thanh Thanh Mạn... Khóc ròng mắt thôi, sau này ai muốn tỏ tình với tôi, không vượt qua được Át chủ bài khuynh quốc khuynh thành đại nhân thì xin mời tự rút lui nhé!T.T

Wwwwk: @Thanh Thanh Mạn: Mark, gặp một lần đã thu phục nửa đời sau của đại nhân rồi đó!

Phong Nhã Tụng: @Thanh Thanh Mạn: Mười phương biến mất, bốn bề cạn khô, mới dám đoạn tuyệt với cô...

Tuyệt Mỹ Sát Ý: @Thanh Thanh Mạn: Đây là truyện cổ tích “một nồi canh măng sườn đã hạ gục được cô công chúa”.

Canh Tiểu Hạnh: @Thanh Thanh Mạn: Khẽ mark một cái nhé!

...

Cố Thanh vốn đang chìm đắm trong khúc bi ca, nhưng bị @ một lượt thế này khiến cô đã dần hoàn hồn trở lại, giờ cô mới ngẫm ca từ của bài hát *Thanh Thanh Mạn* gì đó...

“Át chủ bài đại nhân đúng là tốc chiến tốc thắng... Tớ nhẹ tay mark một cái nữa...” Canh Tiểu Hạnh ngồi trước máy tính cũng thấy choáng váng, ánh mắt sáng lấp lánh quay lại nhìn Cố Thanh. “Tớ thấy cậu giữ thân như ngọc suốt hai mươi hai năm, có lẽ ông trời cũng cảm động nên đem tặng cả giải đặc biệt cho cậu... Tởm tình thế này... tởm tình thế này... Aaaa...”

Canh Tiểu Hạnh càng nói càng kích động, cô che mặt, lắc đầu liên hồi. “Không thể chịu nổi! Quá lãng mạn!”

Tim đập loạn xạ! Nhịp tim ơi, mi đi đâu rồi... Cố Thanh đứng dậy, hít sâu, lại hít sâu thêm lần nữa... Nhịp tim... nhịp tim ơi, mi trốn đâu rồi?!

Dưới khung bình luận, cả đám đều điên cuồng gào thét tên bài hát *Thanh Thanh Mạn*, thậm chí có người còn nhận ra địa điểm trong bức ảnh, nên đã kết luận luôn đại nhân hoặc Thanh Thanh Mạn là sinh viên trường này...

Cô không biết phải đối mặt với tình thế quần bách này thế nào, nên giờ tay tắt luôn máy tính, coi như không biết gì cả. Rốt cuộc đại nhân cố ý... hay vô tình... Cô không thể hiểu nổi. Bôn ba trong giới này đã bao nhiêu năm nhưng đại nhân luôn bảo vệ kín kẽ mọi thông tin cá nhân, vì sao nay bỗng nhiên lại bắt đầu phơi bày ra thế này...

Nếu cô là người ngoài nhìn vào thì chắc chắn cô cũng sẽ xúm vào như người ta xem chọi gà. Giống như Canh Tiểu Hạnh đang nhảy tung tung bây giờ vậy... Vấn đề là sao cô lại bị kéo vào cuộc thế này chứ %> <%?! Đại nhân... Ngài tiếp tục đùa thế này thì mọi người sẽ bị ngài đùa đến ngất mất thôi.

May mà đây chỉ là thế giới trên mạng, tắt máy tính là mọi thứ đều biến mất. May mà đã ghi âm xong hết các bài hát hợp tác cùng nhóm Perfect nhân dịp kỷ niệm thành lập trang Web. Coi như đã hoàn thành nhiệm vụ!

Có điều hôm sau Cô Thanh đi học, chỉ nhìn qua là biết đêm trước cô mất ngủ. Thầy giáo gõ tay vào thẻ học sinh của cô, phì cười, nói: “Nghỉ đông chơi vui quá hay sao mà giờ vẫn buồn ngủ? Nhưng cũng không sao, học kỳ này em và Canh Tiểu Hạnh không có tiết, lại được lên thẳng lớp nghiên cứu sinh nên thoải mái hơn các bạn khác nhiều.”

Cô “ạ” một tiếng. Học kỳ cuối rồi đó!

Tuy rằng cô tiếp tục học lên thạc sĩ nhưng nghĩ đến chuyện tốt nghiệp đại học, cô vẫn thấy thoáng buồn, một nỗi buồn thoáng thoáng mà thôi. Lúc về tới ký túc, thấy Canh Tiểu Hạnh vẫn hưng phấn quét qua Weibo của cô và đại nhân thì nỗi buồn man mác kia đã hoàn toàn tan thành mây khói. Hai năm sắp tới vẫn phải ở cùng cô bạn băng nhắng này, đúng là... chẳng còn cảm giác sắp tốt nghiệp chút nào cả.

“Thanh Thanh!” Canh Tiểu Hạnh cười hì hì. “Cậu mời tớ ăn cơm đi!”

“Sao phải mời cậu...”

“Trường mình sắp bị xới tung lên rồi, lỡ hôm nào đó mọi người rủ nhau tìm kiếm hoạt động của bạn gái Át chủ bài thì cậu có muốn tớ giữ mồm giữ miệng không?” Canh Tiểu Hạnh nháy mắt hớn hờ. “Sắp đến lễ Tình nhân rồi đấy! Thanh Thanh, lễ tình nhân ấy mà...” Canh Tiểu Hạnh chạy theo sau nhắc nhở lúc cô vào phòng vệ sinh.

“Ừm...” Cô ậm ừ trả lời.

Ôi không... Lễ Tình nhân... Bài *Chết cùng chàng* sẽ không post lên vào đúng ngày hôm đó chứ? Nhất định cô sẽ bị truy sát mất! (☹ o ☹) !

Cô Thanh lau khô tay, cầm điện thoại, do dự vài giây rồi vẫn quyết định gửi tin nhắn cho đại nhân: *Anh có trên mạng không?* (☹_☹)

Dường như đã quen với việc đại nhân sẽ không trả lời ngay lập tức, cô liền

vứt điện thoại sang một bên, bắt đầu lên mạng kiểm tra mail. Máy lần cô định vào Weibo nhưng lại sợ mình sẽ nhìn thấy một loạt tin nhắn và @ nên cứ lưỡng lự rồi cuối cùng quyết định không lên nữa.

Cô đếm đại khái số bài hát còn nợ... Ừm, đã lên đến hơn bốn mươi bài! Thanh Thanh Mạn, người đứng là chúa chổm!

Nhân lúc Canh Tiểu Hạnh vừa đi ăn trưa, ký túc lại không có ai, cô liền mở phần mềm chuẩn bị trả bài hết những ca khúc đã luyện ở nhà mấy hôm nay, nhưng đúng lúc đó cô phát hiện đại nhân gửi tin nhắn cho mình trên QQ.

Đại nhân: Có muốn đi xem triển lãm phim hoạt hình không?

Cô nhìn thời gian hiển thị thì thấy tin nhắn được gửi vào sáng nay. Cô hơi lo lắng, đại nhân đã nhắn tin được mấy tiếng mà mình vẫn chưa trả lời, không biết anh có giận không... Nhưng không trả lời cũng rất bình thường mà, đâu phải ngày nào cũng ngồi trước máy tính được $\neg(\neg \nabla \neg)$, nhưng sao cô vẫn thấy căng thẳng thế? Cô thấp thỏm không yên. Đại nhân đã trả lời tin nhắn của cô trên Wechat.

Trong không gian trống trải, giọng Mạc Thanh Thành hơi âm vang. “Nhìn thấy tin nhắn của tôi chưa?”

“Thấy rồi ạ! Đang xem!” Cô lập tức trả lời.

“Muốn đi xem triển lãm hoạt hình không?” Giọng đại nhân vẫn mê hồn như trước.

Được rồi! Cố Thanh cảm thấy khả năng miễn dịch của cô với giọng nói của anh bằng không. Bản mệnh! Đây chính là sức mạnh của giọng nói bản mệnh!

Cô nhìn di động, bắt đầu nghĩ đến trọng điểm thứ hai... Vậy là... đại nhân muốn hẹn mình ra ngoài sao? Chỉ có hai người? Hẹn mình đi xem triển lãm hoạt hình?

Tối qua, Cô Thanh mất ngủ cả đêm, người đã thấy lão đảo bay bay, giờ lại nghe đại nhân đích thân hỏi cô muốn đi xem triển lãm hoạt hình không. Điều này... ám thị gì nhỉ? Cô thực sự không muốn nghĩ nhiều, nhưng từ tối qua đến giờ...

Cô có thể nghĩ nhiều hơn một chút được không? Chỉ một chút thôi...

Cô tựa lưng vào ghế, hai tay giờ điện thoại lên, nghe lại câu: “Có muốn đi xem triển lãm hoạt hình không?” của anh thêm lần nữa, gắng trấn tĩnh lại, cô nói vào điện thoại: “Em chưa đến đó bao giờ, nhưng rất thích đi xem... Có điều, không phải anh rất bận sao?”

Gửi tin đi mà tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Hôm đó không bận lắm!” Giọng anh thoáng ý cười.

“Vâng!” Quả thực cô chưa bao giờ đi xem triển lãm hoạt hình, mà bình thường cô cũng không quan tâm “hôm đó” rốt cuộc là hôm nào...

“Ừm! Quyết định thế nhé!” Đại nhân từ tốn trả lời sự nghi hoặc trong lòng cô: “Thứ Bảy tôi đến đón em!”

Thứ Bảy là ngày Mười bốn tháng Hai!

Chương 25: Cá chiên giòn xốt cay (3)

Lo lắng nối tiếp lo lắng, cô cố gắng chịu đựng mấy ngày.

Cô có lý do hợp lý để lãng phí mấy ngày ấy, chẳng thu âm được bài hát nào... May mà gần tới tháng tốt nghiệp, cả trường và khoa đều tổ chức đêm

liên hoan, đương nhiên cô bị cả hai bên trưng dụng triệt để, bên đàn tranh, bên dương cầm, cô chạy diễn tập cũng mất kha khá thời gian.

Điều đáng ngạc nhiên nhất là Canh Tiểu Hạnh vốn rất lười về nhà bỗng nhiên thứ Sáu tuần này lại chạy về. Điều đó có nghĩa là tối thứ Sáu chỉ còn mình cô trong ký túc xá và ít nhất cô không cần đối mặt với nghi vấn: “Sao cuối tuần không về nhà?” của Canh Tiểu Hạnh... Nhưng vắng cô bạn thì cô lại chẳng biết bàn bạc với ai để ứng phó với triển lãm hoạt hình tổ chức vào ngày Mười bốn tháng Hai.

Ngày bóng hồng bay phấp phới khắp chốn thế này mà cô không ăn mặc điệu đà một chút thì có vẻ không tôn trọng đại nhân lắm... Nhưng nếu đại nhân chỉ vô tình chọn tham quan triển lãm hoạt hình vào đúng ngày lễ Tình nhân, không hề có tình ý gì khác, mà cô lại ăn mặc chải chuốt quá thì lại tên tò.

Cô Thanh thấy mình sắp cuống đến phát bệnh.

Trưa hôm sau, khi đại nhân nhắn tin nói đã tới cổng ký túc xá, cô vẫn còn rối bời với mớ quần áo, không biết chọn bộ nào, nước tới chân rồi, thò đầu ra cũng lĩnh một đao mà thụt đầu về cũng vẫn lĩnh một đao, thôi thì mình cứ dờ hơi một lần vậy!

Để hợp với triển lãm hoạt hình, cô mặc đồng phục mới mua vào dịp đêm hội mừng năm mới của học kỳ trước, áo sơ mi trắng, áo len vàng, váy ngắn sọc ca rô màu vàng xanh, tất dài xanh sẫm, giày cùng màu... Cuối cùng khoác thêm áo khoác trắng... Trông cũng rất trang trọng!

Cô đứng cạnh bồn rửa tay, nhìn vào gương và ngẩn người. Soi gương ba giây, cô thấy mặt mình đỏ ửng. Cô ép mình phải mặt dày một chút rồi đeo túi đi ra ngoài. Vào những ngày này, bên ngoài ký túc toàn các cô gái mặc rất đẹp, đứng chờ bạn trai với đủ mọi tư thế. Cô liếc mắt nhìn quanh nhưng không thấy Mạc Thanh Thành đâu.

Cô đang nghi hoặc thì chợt nghe thấy có người gọi mình ở phía xa. Giọng

của đại nhân! Cố Thanh quay về hướng đó, thì ra đại nhân đang đứng nói chuyện với mấy cậu bạn cùng trường cô ở dưới toàn nhà trung tâm. Anh cũng đang nhìn về phía cô. Cố Thanh bước tới, cô phát hiện trong đám bạn còn có cả anh học ở khóa trên cô...

“Cố Thanh?” Anh lớp trên vui vẻ chào hỏi: “Mạc Thanh Thành, anh chờ Cố Thanh à?”

Mạc Thanh Thành nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Hai tay Cố Thanh siết dây đeo túi, lí nhí chào mọi người. Cô chưa bao giờ nghĩ đến trường hợp oái oăm, đã đi hẹn hò lại gặp bạn cùng trường...

Dường như anh lớp trên khá thân với Mạc Thanh Thành nên bắt đầu trêu chọc: “Anh là đàn anh hồi trung học của em, còn Cố Thanh là đàn em ở đại học của em. Anh bảo sau này em phải xưng hô thế nào mới phải đạo nhỉ? Ha ha ha...”

(☉ o ☉)

Mạc Thanh Thành cười, vỗ vai bạn. Anh bạn đang cười ha hả lập tức ngậm miệng, nói vuốt đuôi: “Đương nhiên em phải gọi theo vai của anh, gọi Cố Thanh là chị dâu chứ! Phải gọi là chị dâu mới phải...”

%>_<%

Trời ạ! Ai đến bịt miệng hấn giùm cô với!

May mà Mạc Thanh Thành cũng không để anh ta đùa tiếp, anh quay sang hỏi Cố Thanh đã đi được chưa. Cố Thanh vội gật đầu rồi ngoan ngoãn theo sau Mạc Thanh Thành. Hai người rảo bước từ ký túc ra cổng trường, dọc đường trò chuyện một đôi câu. Cố Thanh chìm đắm trong giọng nói mê hoặc của đại nhân, không nhận được, thỉnh thoảng cô lại lén ngược lên nhìn trộm.

Anh mặc quần dài màu lam nhạt, áo khoác đen, sơ mi trắng... Thật giản

dị, nhưng cũng thật ưà nhìn...

Cố Thanh! Ngừng lại đi! Nhìn đủ rồi đó!...

“Sao thế?” Dường như phát hiện ra ánh mắt của cô, đại nhân hơi cúi đầu nhìn cô gái đang đi bên cạnh.

“Ồ... em... đang nghĩ đến chuyện phối lại bài hát cho anh.” Cố Thanh cố tỏ ra nghiêm túc hòng cứu vãn lại sĩ diện của mình.

Dường như Mạc Thanh Thành khẽ mỉm cười, cô không dám nhìn lên nữa.

Ban đầu, Cố Thanh tưởng hai người sẽ đi xe buýt nhưng đến cổng trường mới phát hiện Mạc Thanh Thành lái xe đến đón cô. Anh giải thích, ngày Mười bốn tháng Hai thường rất đông, nếu không lái xe thì buổi tối đưa cô về sẽ rất mất thời gian. Nửa câu đầu cô hoàn toàn đồng tình nhưng nửa câu sau... cô nhất định phải tìm lý do để đào tẩu, chứ để anh đưa về lỡ lại bị các bà cô trong khu nhìn thấy thì to chuyện, vấn đề sẽ lập tức thăng cấp thành cô bị gia đình hội đồng thẩm vấn.

Mạc Thanh Thành đỗ xe ở một khu nhà gần triển lãm. Cô phát hiện, khi anh chạy xe vào cổng khu thì bảo vệ hoàn toàn không ngăn lại, anh chạy xe vào bãi đỗ một cách thuận thực. Chẳng lẽ... đây là khu nhà anh ở?!

Địa chỉ nhà của đại nhân... Địa chỉ nhà của đại nhân... Cô có thể biết địa chỉ nhà dễ dàng vậy sao?...

Nhìn khung cảnh xung quanh, Cố Thanh hoài nghi không biết có phải đây là nơi anh và Tuyệt Mỹ ở không? Trong khi cô còn mãi đoán già đoán non thì Mạc Thanh Thành đã đỗ xe và tháo dây an toàn. “Đây là nơi cha mẹ tôi ở, ngay gần triển lãm, đỗ xe ở đây tiện hơn.” Cô kinh ngạc nhìn quanh.

Đây là nơi đại nhân sống từ nhỏ đến lớn sao?

Cố Thanh quan sát tỉ mỉ. Mạc Thanh Thành gọi, cô mới quay đầu, ánh mắt

đen láy của anh đang nhìn cô. “Lưu lại số điện thoại của tôi đi, lát nữa đông người, lỡ đi lạc còn dễ tìm.”

Cô Thanh “vâng” một tiếng, lấy điện thoại ra, lưu một dãy số. Cô do dự một lát rồi bấm máy gọi đến số vừa lưu.

Di động nhanh chóng đổ chuông, anh nhận được cuộc gọi của cô, liền lấy điện thoại ra, nhập hai chữ “Thanh Thanh” vào máy... Còn cô lại do dự không biết nên nhập tên gì trên dãy số điện thoại của anh. Đại nhân? Thương Thanh Từ? Hay Mạc Thanh Thành? Xem ra tên Mạc Thanh Thành là an toàn nhất, bởi nếu dùng hai tên trước mà lỡ để người khác nhìn thấy thì chẳng hóa cô vô tình làm lộ số điện thoại của đại nhân sao?

Mạc Thanh Thành, Mạc Thanh Thành... Cô chợt nhớ đến lời Tuyệt Mỹ nói, ở ngoài đời thực nên gọi tên thực. Bây giờ chính là ngoài đời thực còn gì? Giờ đây cô đã có tất cả các phương thức liên hệ với đại nhân, ngay cả khu nhà của bố mẹ đại nhân, cô cũng đã biết (☺ o ☺) ...

Đây là lần đầu tiên Cố Thanh đi xem triển lãm hoạt hình, vừa vào đã hoa cả mắt vì biển người đông nghịt. Cô cởi áo khoác, ôm trước ngực, vừa cố gắng bám theo Mạc Thanh Thành vừa giương mắt tò mò nhìn bốn phía. Mạc Thanh Thành cũng nghiêng ngó nhìn quanh, nhờ lợi thế chiều cao, anh đã dẹp bỏ được chín mươi phần trăm chương ngại vật, đoạn quay sang hỏi cô thích xem gì?

Cô tần ngần nghĩ một hồi rồi nói: “Bộ *Minh nguyệt thời Tân*, gần đây em đang xem bộ này!”

Mạc Thanh Thành cười cười nhìn cô, trầm giọng nói: “Thật trùng hợp!”

Trùng hợp? Trùng hợp gì cơ? Cố Thanh chưa kịp hỏi, anh đã dẫn cô đi về phía vực sân khấu, khu này toàn fan cuồng nên không thể chen chân vào được. Mạc Thanh Thành nhìn biển người, đang tự hỏi làm cách nào để đưa Cố Thanh vào được thì diễn viên sắp lên sân khấu biểu diễn đứng bên khán đài đã nhìn thấy anh, lập tức gạt đám người đi xuống với ánh mắt bừng sáng.

Diễn viên ấy không phải ai khác mà chính là coser(*) Mặc Bạch. Khán giả rẽ sang hai bên thành một lối đi nhỏ nhường đường cho anh, nhưng khi anh vừa bước qua thì con đường kia lập tức khép lại kín mít...

() Coser: là người thường hóa trang đóng các vai trong hoạt hình.*

“Ái chà chà!” Mặc Bạch hưng phấn reo lên nhưng vẫn kiểm soát được âm lượng của mình, rồi đặt tay lên vai Mặc Thanh Thành với vẻ hạnh phúc của một tên trộm. “Chà chà! Sao hôm nay rông lại đến nhà tôm thế này?”

Cố Thanh nhận ra anh chàng trang điểm rất đậm này chính là Mặc Bạch – coser đại danh lừng lẫy, cô có cảm giác như thể hai vị đại thần triều đình gặp nhau, còn cô chỉ là tên lính vô danh đứng bên châu rìa...

“Ừ! Hôm nay rảnh nên muốn đến hiện trường xem thử.”

Tầm mắt của Mặc Thanh Thành dịch chuyển sang người Cố Thanh, thấy cô bị đám người chen lấn đẩy lùi về sau nửa bước. Anh ôm lấy vai cô một cách rất tự nhiên rồi kéo ra khỏi đám đông.

Đại nhân... anh ấy... Đại nhân... tay của anh ấy đang đặt trên vai mình...

Cố Thanh thở thật nhẹ, cô cảm nhận được trọng lượng của tay anh. Cô đứng bên anh mà cảm thấy cả bờ vai mình dường như không còn là của mình nữa...

Mặc Thanh Thành vẫn thản nhiên như chẳng hề hay biết gì, anh quay sang cười với Mặc Bạch và giới thiệu: “Đây là...”

Đúng lúc ấy, nhạc nền bỗng vang lên, buổi biểu diễn đã bắt đầu. “Thanh Thanh Mạn chứ gì?” Mặc Bạch hạ giọng, đuôi mắt nhướng lên, chọc ghẹo Mặc Thanh Thành. “Cậu kín tiếng cả vạn năm để rùm beng trong khoảnh khắc đây à? Cả thế giới đều biết hết rồi...”

Đột nhiên khán phòng vang lên một tiếng thét chói tai.

Mặc Bạch cười ngoác miệng, thì thầm với Cố Thanh: “Màn lồng tiếng của người đàn ông nhà em bắt đầu rồi!”

Quả nhiên, trên sân khấu vang vọng giọng đọc thoại của đại nhân: “*Chẳng hay gió tây thổi tới tự bao giờ? Đèn tắt! Ánh trăng mờ soi tỏ mặt người, nhưng sao chẳng thấy nàng đâu...*” Chất giọng trầm thấp và thê lương của anh vang lên từ loa.

Lời chọc ghẹo của Mặc Bạch khiến Cố Thanh đỏ mặt tía tai... Cô nhớ bài *Tây phong* này là một bài hát cổ, cô từng rất thích bản phối khí của bài hát ấy, chẳng ngờ họ lại chọn trình diễn trong chương trình này và lại càng không ngờ khi đại nhân đích thân tham gia lồng tiếng...

Ngón tay đại nhân cử động trên vai cô, cơ hồ muốn tìm tư thế thoải mái hơn, rồi ôm chặt lấy vai cô.

Cố Thanh không dám nhúc nhích, hồn phiêu diêu tận phương nào.

Xung quanh sân khấu có rất nhiều fan trung thành của đại nhân, họ liên tục nói: “Suyt! Nói bé thôi, nghe đại nhân đọc thoại!” rồi giơ tay ra hiệu im lặng với những người đang la hét chói tai. Đương nhiên đó chính là những fan tốt ủng hộ thần tượng, chỉ có điều họ không hề hay biết thần tượng của mình lại đang đường hoàng đứng ngay trước mặt...

Mặc Bạch cười cười, nhăm nháy nhìn Cố Thanh như muốn nói: “Em xem! Fan của Át chủ bài bao vây tứ phía. Em phải cẩn thận đấy, Thanh Thanh Mạn...”

Chương 26: Cá chiên giòn xốt cay (4)

Fan của Át chủ bài giờ chỉ là mây khói... Giây phút này, đối với cô, trờ bàn tay của đại nhân đang khoác trên vai mình thì mọi sự tồn tại khác trên cõi đời đều chỉ là mây khói...

Giọng đọc thoại và tiếng ca hát của ca sĩ hòa vào nhau, nhóm coser trên sân khấu bắt đầu diễn. Đây được xem là màn trình diễn làm nóng sân khấu, họ dùng giọng của đại nhân để mở màn, mà người đó lại... đang đứng cạnh Cố Thanh đây.

Mặc Bạch muốn chọc ghẹo thêm vài câu nữa nhưng đã bị các fan vây quanh. Anh là diễn viên khách mời, vốn được mời đến để hút fan. Tuy lượng fan của đại nhân không thua kém gì Mặc Bạch nhưng vì anh chưa bao giờ lộ mặt nên các fan không biết. Đâu giống Mặc Bạch...

Mặc Bạch tủm tỉm cười nhìn Cố Thanh, khẽ nói: “Đến lượt tôi biểu diễn rồi! Chào bóng hồng của Át chủ bài nhé!” Đối mặt với vị cao thủ giới cosplay này, Cố Thanh thực sự không biết phải đáp trả lại lời trêu chọc thế nào thì người ta đã vẫy tay chào đại nhân, rồi trở lại sân khấu với khuôn mặt trong sáng nhưng lại lạnh lùng, cao quý.

Tiết mục mở màn kết thúc, cuối cùng đám đông cũng hơi dần ra, chủ động chạy sang bàn của Mặc Bạch và một coser khác tên là Mộc Mộc xin chữ ký. Mặc Thanh Thành cũng thấy thú vị, anh liền dẫn Cố Thanh sang đó. Khi đi ngang qua quầy bán quà lưu niệm của triển lãm, anh đột ngột dừng lại, hỏi cô: “Em có muốn mua gì đó làm kỷ niệm không?”

Lời anh nói nhẹ tựa gió thổi mây bay...

Cố Thanh cũng muốn bình thản tựa gió thổi mây bay giống như anh, nhưng giờ cô đã nóng từ đầu xuống tới chân, đến nỗi không dám nhìn lại anh, chẳng biết làm sao cô đành trả lời “vâng” một tiếng, sau đó mới giật mình nhận ra nội dung của câu hỏi và câu trả lời. Cô muốn mua đồ lưu niệm ư? Mua đồ lưu niệm? Muốn đại nhân bỏ tiền ra mua cho cô sao?

Cố Thanh mới nghĩ đến đó thì đại nhân đã rút ví tiền màu đen trong túi

quần ra. Cô vội lắc đầu. “Ồ! Không cần đâu! Em chỉ là fan qua đường của *Minh nguyệt thời Tần* thôi!”

Cố Thanh vẫn thấy đại nhân rút tiền, cô cuống quýt nói: “Không cần thật mà... Em tự mua cũng được...” Rồi cô lúi ba lúi ra trước mặt, còn chưa kịp kéo khóa thì đại nhân đã chỉ chiếc cốc đặt trên giá và hỏi người bán hàng: “Loại cốc này có bán theo cặp không?”

“Bán theo cặp?” Người bán hàng là một cô gái, cô ngẩng đầu nhìn Mạc Thanh Thành, đôi mắt ánh lên vẻ hòa nhã nhìn vị khách hàng điển trai, rồi hỏi tiếp: “Anh muốn mua cốc đôi sao?”

Anh “ừ” một tiếng.

“Có đây ạ!” Cô bán hàng vô cùng nhiệt tình quay sang Cố Thanh, hỏi: “Bạn gái anh thích nhân vật nào? Em lấy bộ cốc ấy cho...”

Hiển nhiên Cố Thanh phản ứng chậm hơn tình hình ba nhịp, cô còn chưa tư duy kịp thì đại nhân đã quay sang nhìn cô, hỏi: “Em thích nhân vật nào?”

“... Thiếu Ti Mệnh.”

“Thiếu Ti Mệnh à?” Cô gái cười. “Con gái đều thích nhân vật này, người cosplay Thiếu Ti Mệnh cũng nhiều.” Cô gái khom lưng cúi xuống tủ, lấy ra một cặp cốc sứ và nói: “Anh chị sang bên kia để Mạc Bạch và Mộc Mộc ký tên nhé!”

Cô gái nhanh nhẹn gói quà rồi rất tự nhiên đưa cho đại nhân, khi thu tiền, cô gái còn không khỏi tò mò nhìn hai người. “Anh chị không phải coser sao?” Trong lúc nói, cô gái cố gắng nhớ lại xem hai khuôn mặt đẹp của đại nhân và Cố Thanh có phải coser nổi tiếng nào đó hóa trang đến để cổ vũ Mạc Bạch không...

Cô gái bán hàng rất nhiệt tình lấy túi giấy, định bỏ cốc vào trong nhưng Mạc Thanh Thành ngăn lại. Anh tự nhiên chỉ tay về phía Mạc Bạch. “Không

cần đâu! Chúng tôi còn ra kia xin chữ ký.”

Đại nhân trả tiền xong liền đi luôn, không nói thêm câu gì.

Người nào quen biết “Tù Điệp”(*) lâu năm đều hiểu Thương Thanh Từ là người không thích nói chuyện với người lạ, bởi vậy, bao nhiêu năm nay anh đều rất kín tiếng, ngoài những người hợp tác vài năm thì anh không tham gia bất kỳ hoạt động gặp mặt nào, bởi vậy những người trong giới lồng tiếng xung quanh anh chỉ có các thành viên nhóm Perfect. Ừm... Thực ra chỉ đơn giản là anh không thích kết giao với người lạ mà thôi.

() Từ Điệp: là tên mà fan của Thương Thanh Từ thường gọi anh.*

Dường như anh rất có hứng thú với việc xin chữ ký bạn thân, vừa cầm lấy cốc đã kéo tay Cố Thanh đến bàn ký tặng của các diễn viên. Đầu tiên, chỉ có Mặc Bạch nhìn thấy anh, Mặc Bạch không kìm được nhướn mày cười cười, kể đó Mộc Mộc ngồi cạnh cũng ngẩng đầu nhìn hai người sau khi đã ký xong cho các fan, nét mặt cứng đờ như ngàn năm vẫn thế.

Đại nhân giờ cốc ra, Mặc Bạch vội vàng đỡ lấy, cười tủm tỉm ký đại danh, nghĩ một lát lại vẽ thêm một trái tim hồng chọc họ. “Khuyến mãi thêm cho anh em tốt nhé!” Nói xong, Mặc Bạch tiện tay đưa cốc cho người bên cạnh.

Mộc Mộc “mặt đơ” vẫn nhìn hai người, sau đó mới lẩm bẩm một mình: “Ôi trời ơi!” Mộc Mộc đội tóc giả màu bạc, cúi đầu, tóc xõa xuống bên cổ. Anh lẳng lặng nhìn chiếc cốc, rồi lại ngẩng đầu chăm chú nhìn đại nhân. “Muốn tôi ký gì? Chúc trăm năm hạnh phúc à?”

“Đừng quậy nữa!” Mặc Bạch lập tức tủm tỉm cười. “Đương nhiên là phải ký “chúc sớm sinh quý tử” chứ!”

Mộc Mộc “ờ” một tiếng, tháo nắp bút định ký thật. Cố Thanh cảm thấy mình sắp khóc vì bị trêu, cô đưa tay túm ống tay áo của đại nhân, nhìn anh về cầu cứu.

Mạc Thanh Thành nhìn cô trấn an, rồi lên tiếng ngăn hai người bạn: “Đủ rồi nhé! Đùa có mức độ thôi!”

Mặc Bạch khúc khích cười vui vẻ.

Mộc Mộc tiếp tục có nào nói thế: “Cậu đã đưa cả người ta tới đây rồi mà còn không cho bọn tôi nói...”, đoạn cúi xuống lặng lẽ ký tên mình, rồi lại lặng lẽ học Mặc Bạch vẽ thêm trái tim nhỏ.

Cốc của hai người vừa nhìn đã thấy sắc mùi “cốc tình nhân”.

Những người khác đứng nhìn chỉ tưởng Mạc Thanh Thành và Cố Thanh là bạn thân của hai vị coser chứ hoàn toàn không biết anh chính là cây đại thụ của giới lòng tiếng và vừa lòng tiếng cho màn mở đầu lúc này. Hai người bạn cũ của Mạc Thanh Thành, người thì vua tếu táo, kẻ thì gốc bẩm sinh, cứ thế họ xướng họa rất ăn ý với nhau. Cố Thanh thấy tay mình ướt đầm mồ hôi.

Cô và đại nhân... Cô và đại nhân...

Cố Thanh im lặng nhận chiếc cốc đã được gói cẩn thận từ tay đại nhân, bỏ vào túi xách của mình, bao nhiêu nghi vấn ngổn ngang trong đầu. Chẳng lẽ cô và đại nhân... sẽ có bước phát triển đột phá về “hướng ấy” sau khi bước ra khỏi ngày hội đông vui này thật sao? Nghĩ đến “hướng ấy”, tim cô lại đập không thể kiểm soát nổi.

Dẫu sao Mặc Bạch và Mộc Mộc cũng là khách mời của chương trình nên họ không có nhiều thời gian rảnh để nói chuyện phiếm, chỉ lát sau họ đã phải lên sân khấu biểu diễn. Cố Thanh ôm áo khoác, đi xuống khán đài theo đại nhân xem biểu diễn. Anh cũng cởi áo khoác, im lặng đứng cạnh cô.

Đôi mắt đen láy và trong veo kia đang dõi về phía sân khấu, nom đẹp đến nao lòng! Đầu Cố Thanh chỉ bận nghĩ đến “hướng kia”, cô không biết mình đang xem gì nữa...

Chẳng bao lâu sau, điện thoại của Mạc Thanh Thành đổ chuông, anh bắt

máy, tuy không trao đổi gì nhiều, vả lại Cố Thanh cũng cố gắng tránh nghe lén cuộc gọi riêng tư của người ta, nhưng cô vẫn đoán hẵn cuộc gọi vừa rồi có liên quan đến công việc.

Quả nhiên, sau khi cúp máy, đại nhân nhỏ giọng bảo cô: “Chắc tôi phải về rồi! Có việc đột xuất.”

“Vâng! Không sao mà!” Cố Thanh gật đầu với vẻ thông cảm.

Anh và cô nhanh chóng rời khỏi khu nhà triển lãm, đi về phía bãi đỗ xe lúc này. Cố Thanh vừa đi vừa nghĩ, mình có nên bảo anh ấy rằng không cần đưa mình về trường không, tránh chậm trễ công việc của người ta. Bỗng nhiên cô nghe thấy sau lưng có tiếng gọi: “Thành Thành!”

Mạc Thanh Thành dừng bước, Cố Thanh cũng dừng theo. Cô quay người lại thì nhìn thấy một người đàn ông trung niên nom vẻ mặt khá nghiêm khắc... Giọng của ông ấy rất giống với giọng của Mạc Thanh Thành, chỉ có điều nghe già dặn hơn mà thôi...

Cố Thanh còn đang mãi đoán già đoán non thì người đàn ông trung niên đã mỉm cười, liếc mắt nhìn cô và hỏi: “Đây là...”

“Cô ấy tên là Cố Thanh!” Mạc Thanh Thành giới thiệu tên cô. Cố Thanh không biết nên nói gì, chỉ ngây ngô gật đầu chào: “Cháu chào chú ạ!”

“Bạn gái cháu à?” Người đàn ông trung niên mỉm cười hỏi Mạc Thanh Thành.

Đuôi mắt Mạc Thanh Thành cong cong, hiện rõ ý cười, giọng anh vang lên bên tai cô, nghe rất thật. Anh trả lời nhẹ nhàng nhưng đầy vẻ khẳng định: “Vâng! Cô ấy là bạn gái cháu!”

Chương 27: Cá chiên giòn xốt cay (5)

Trời... Đầu Cố Thanh nổ “bùm” một tiếng rồi trở nên trống rỗng bởi cơn chấn động áp đến bất ngờ. Cô cảm thấy chỉ trong thoáng chốc, ánh mắt của người đàn ông trung niên trở nên hòa nhã hơn nhiều. Hình như sau đó ông nói thêm vài câu đại loại là mấy ngày nay chẳng thấy bố mẹ của Mạc Thanh Thành đâu, anh em một nhà mà hẹn ngồi với nhau ăn uống cũng khó. Rồi hình như Mạc Thanh Thành trả lời rằng bố mẹ đang bận đi ngoại tỉnh phẫu thuật gì đó...

Cô lâng lâng như người say. Cố Thanh, mau tỉnh lại. Mau tỉnh lại nào! Tỉnh lại đi!

“Lúc nào bố mẹ Thành Thành cũng bận! Rảnh thì đến nhà chú ăn cơm nhé!” Câu nói này thành công sút bay cô từ không gian hư ảo này sang không gian hư ảo khác... Cố Thanh ngoan ngoãn cười theo phản xạ tự nhiên.

Nói xong, chú của Mạc Thanh Thành quay người rời đi.

“Tôi phải đến bệnh viện bây giờ.” Cô nghe Mạc Thanh Thành nói. “Đưa em đến cửa siêu thị nhé?”

Cô cảm thấy mình sắp không gượng nổi nữa, hoàn toàn không thể nói chuyện bình thường với đại nhân được... Mắt cô nhìn đâu đâu, chẳng dám nhìn anh.

Anh bật cười, nói: “Đi thôi! Tôi hơi vội!”

Má cô hồng thêm mấy phần.

Cố Thanh thế đời này cô chưa từng có bạn trai, nhưng thỉnh thoảng cũng xem vài bộ tiểu thuyết ngôn tình hoặc phim thần tượng, không tình tiết nào rút ra từ truyện hay phim nói với cô rằng mình phải làm gì khi bất thành linh

bị ai đó gọi là bạn gái... đặc biệt khi “ai đó” lại chính là đại nhân, cô nên làm gì bây giờ...

“Thanh Thanh?” Anh trầm giọng gọi.

“Dạ?” Cô trả lời. “Vâng... Chúng ta mau đi thôi!”

Cô cúi đầu, bước theo anh, đợi anh mở khóa rồi cô mở cửa xe, ngồi vào ghế lái phụ. Suốt chặng đường, cô cố gắng coi Mạc Thanh Thành là không khí, hay nói đúng hơn là cô hoàn toàn coi mình là không khí... chỉ mong sao mau đến siêu thị. Nhưng dù cô đã nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ thì vẫn có thể trông thấy tay anh điều chỉnh ô gió của điều hòa, sau đó đặt lên vô lăng.

Xe chạy ra khỏi khu nhà và lên đường quốc lộ. Ngày lễ Tình nhân năm nào cũng đông nghịt xe cộ... Cố Thanh gắng hướng mắt nhìn dòng xe đi lại như mắt cử trước mặt. Cô có thể giả vờ như... khi này không nghe thấy gì không nhỉ...

“Nóng không? Muốn cởi áo khoác ra không?” Anh hỏi.

Giọng anh trầm ấm và đầy nam tính giống như lúc anh hát *Khúc ca đang dở* vào tối ấy cho cô nghe.

Cô muốn bình tĩnh, muốn suy nghĩ nghiêm túc về mối quan hệ mập mờ khó hiểu và không thể gọi thành tên với đại nhân, nhưng cô hoàn toàn không thể phản bội được đôi tai của mình.

Cô yêu vô cùng giọng nói ấy. Yêu vô cùng...

Cô không thể trả lời, lặng lẽ cởi áo khoác, đặt trên đùi.

Giọng nói yêu dấu ấy đã phá vỡ mọi lần đầu tiên của cô... Lần đầu tiên cho bạn trên mạng tất cả các phương thức liên lạc, lần đầu tiên gặp mặt bạn trên mạng, lần đầu tiên ăn cơm cùng bạn khác giới mà không phải anh em, bạn học, và nữa... lần đầu tiên đi chơi lễ Tình nhân với con trai, sau đó bị người ta

gọi là bạn gái...

Vậy... bây giờ cô và đại nhân... có đúng là... là... bạn trai... bạn gái... của nhau không?

Sao cô lại có cảm giác như bị thiên tai giáng xuống xóa trắng mọi thứ trong đầu thế nhỉ? Chỉ cần nghĩ đến bốn chữ “bạn trai bạn gái” là tim cô lập tức đập loạn xạ. Cô cuống cuống xóa từ này trong não, không dám nghĩ đến nó nữa.

Hội triển lãm khá gần bệnh viện, chẳng bao lâu sau, xe đã đỗ ngay phía đối diện siêu thị nhà cô. Nhìn thấy siêu thị nhà mình, Cố Thanh như nhìn thấy phao cứu sinh, cuối cùng cô cũng thốt được nên lời.

“Em đi nhé!” Cô lí nhí chào.

“Tôi sẽ xong nhanh thôi! Cùng ăn cơm tối nhé?”

“Dạ? Thôi ạ!” Cố Thanh ngạc nhiên nhìn Mạc Thanh Thành, buột miệng từ chối luôn, nhưng khoảnh khắc nhìn vào đôi mắt đẹp của anh, khí thế của cô lập tức mềm nhũn. “Tối nay em phải về nhà ăn cơm, để hôm khác nhé...”

Anh khẽ “ừm” một tiếng.

Mạc Thanh Thành cầm ba lô để ở ghế sau đưa cho cô rồi nói: “Qua đường cẩn thận đấy!”

“Dạ!”

Cố Thanh cầm ba lô rồi mở cửa định chạy trốn.

Đột nhiên Mạc Thanh Thành nắm lấy cổ tay cô. Cô quay lại, nét mặt chan chứa vẻ hoang mang và bối rối. Anh nói: “Mặc áo khoác, đeo ba lô xong rồi hãy xuống xe!” Anh nói xong, không kịp đợi liền bật cười.

Cố Thanh cảm thấy mặt mình nóng đến nỗi có thể rán trứng nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi lại mặc áo khoác và đeo ba lô trước sự giám sát của anh, sau đó ngược mắt nhìn lên thấy anh không có ý kiến gì, cô mới mở cửa xuống xe. Cô để ý thấy anh có vẻ muốn đợi cô qua đường trước rồi mới lái xe đi.

Trong thoáng chốc, Cố Thanh cảm thấy mình nhỏ đi năm, sáu tuổi, ngô nghê như thiếu nữ mười sáu, mười bảy, tay chân lóng ngóng chẳng biết đặt vào đâu. May là cô mau chóng qua đường mà không gặp bất cứ sự cố gì và chui tọt vào trong siêu thị nhà mình.

Anh họ đang đứng sau quầy thu ngân, trả tiền thừa cho khách xong liền nhìn cô với vẻ soi mói. “Đi chơi lễ Tình nhân đấy à? Sao bảo tuần này không về nhà cơ mà? Giờ về làm gì?”

Cô cũng đâu biết... Rõ ràng đã định sẽ về trường, thế mà đại nhân nói đưa cô về siêu thị, cô liền ngoan ngoãn nghe lời. Hôm nay đúng là ngày lễ nên siêu thị rất đông khách, anh họ không có thời gian chòng ghẹo cô. Cô bước tới trước tủ lạnh, cầm lon coca, gạt nắp rồi uống liền mấy ngụm.

Bạn gái... Bạn trai... Cô và đại nhân ư? Sao bỗng dưng lại biến thành bạn trai, bạn gái... Là thật ư? Hay giả?

Cô lại uống tiếp mấy ngụm coca, đột nhiên cảm thấy có đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm. Nghiêng đầu nhìn thì phát hiện Đồng Nhất Nho đang đứng cạnh, mắt sang lấp lánh, chớp chớp nhìn cô. “Sao thế?... Bạn muốn xin nghỉ à? Hay là...” Cố Thanh bị Đồng Nhất Nho nhìn đến nỗi sồn da gà.

Đồng Nhất Nho vẫn không rời mắt khỏi cô. “Thanh Thanh Mạn? Thanh Thanh Mạn!”

Cô suýt phun ngụm coca trong miệng ra, nước sộc lên mũi, cô che miệng ho sặc sụa. Đồng Nhất Nho lập tức đỡ lon nước, mắt vẫn nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh. Cố Thanh ho đến nỗi nước mắt chảy giàn giụa, mãi mới ngừng được cơn ho, mắt đỏ au ngẩng đầu tự hỏi xem có phải mình vừa

nghe nhầm hay không. Đúng lúc ấy, Đồng Nhất Nho tiếp tục nói: “Sao tớ không nhận ra giọng bạn nhỉ? Từ lúc biết bạn và thần tượng của tớ ở bên nhau, tớ đã nghe tất cả các bản thu âm nhạc hội, sinh nhật gì đó của bạn, thế mà sao vẫn không nhận ra nhỉ? Quá thần kỳ! Quả là quá thần kỳ!”

Đồng Nhất Nho kích động, nói năng lộn xộn. Cố Thanh thấy mình sắp không gượng thêm được nữa.

“Không phải mình đâu...”

“Chắc chắn phải!”

“Không phải thật mà...”

“Tuyệt đối không thể sai được, chắc chắn là bạn, khẳng định là bạn, giọng giống y hệt nhau.”

“...”

Đồng Nhất Nho nói chắc như đinh đóng cột: “Bạn yên tâm, tớ tuyệt đối không bép xép với bất kỳ ai đâu!”

Cô hoàn toàn chịu thua: “Sao... bạn biết... mình là... Thanh Thanh Mạn?”
Cô thực lòng chỉ muốn đào một cái hố rồi chui xuống luôn cho xong...

“Bởi vì tớ tốt số...” Đồng Nhất Nho lấy di động trong túi ra, cho cô xem một trang Weibo với vẻ vô cùng thần bí.

“Mặc Bạch vừa post một tin trên Weibo, rất nhiều “sao” khác lập tức share bài, ngay sau đó Mặc Bạch xóa vội... Bài post chỉ xuất hiện trên Weibo một giây nhưng đã bị tớ tóm được!”

Đồng Nhất Nho cho Cố Thanh xem Weibo của Mặc Bạch. Quả nhiên bài viết đã bị xóa, nhưng trước khi xóa, Mặc Bạch cũng tự sửa và viết rằng: *Mình sai, mình xóa...*

Cố Thanh có linh cảm không lành.

Từ lúc biết Cố Thanh là Thanh Thanh Mạn, Đồng Nhất Nho đột nhiên trở dậy cảm giác tự hào kiêu “tôi là chị em cùng trải qua hoạn nạn với bà xã thần tượng”, thái độ với cô cũng trở nên thân thiết gấp trăm lần. “Thanh Thanh, bạn yên tâm, tớ sẽ không nói cho bất kỳ người nào biết bạn là ai. Tớ thề tớ sẽ giữ bí mật! Trời! Bạn không biết khi nãy nhận ra bạn, tớ kích động đến mức nào đâu!” Đồng Nhất Nho không kiềm chế được đưa tay ôm ngực. “Nhận ra bạn là đào của Át chủ bài đại nhân, tớ xúc động đến suýt khóc...”

“Anh ấy post gì vậy?”

Cố Thanh cảm thấy mình cũng sắp khóc đến nơi...

“Post ảnh chụp bóng lưng của hai bạn, anh ấy cũng chẳng bình luận gì thêm nhưng Mộc Mộc “mặt đỏ” vừa share một cái là mọi người hiểu ra ngay.”

Đồng Nhất Nho hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt đã hóa đá của Cố Thanh, tiếp tục giở sang Weibo của Mộc Mộc, bài repost trên “bài gốc đã bị xóa”, rồi tiện thể chêm thêm một câu: “O, đây không phải Át chủ bài và bà xã của cậu ấy sao?”

Chương 28: Cá chiên giòn sốt cay (6)

Đồng Nhất Nho vẫn phấn khích như cũ, còn cho cô xem comment phía dưới, tất cả đều đồng loạt viết “Cối long tan nát!”. Phía dưới Weibo của Mộc Mộc, mọi người xôn nổi bàn luận xem nhân vật nữ chính trong ảnh chụp chính diện trông sẽ như thế nào, Mộc Mộc thành thật trả lời cho một người quen thân phận V vàng: “Đẹp! Cô là mẫu người ta thích!”

Phía dưới lại đáp trả hàng loạt bình luận: “Đây là giọng điệu muốn giở thủ đoạn cướp đào của bạn hả? (◕o◕)”

Đội ngũ comment vô cùng chinh tề...

“Bạn biết không, Mộc Mộc là thần tượng coser của tớ, nếu không quan tâm đến anh ấy từng giây từng phút thì chắc chắn tớ sẽ bỏ lỡ mất tin sốt dẻo này. Đừng lo! Đúng là bài post đã bị xóa sau một giây, chắc chẳng ai kịp lưu lại đâu...” Đồng Nhất Nho vẫn tiếp tục nói liên thoắng.

Cố Thanh không còn gì để nói. Mình phải yên lặng, yên lặng... Trong đầu cô giờ chỉ còn tồn tại suy nghĩ đó.

Không thể tiếp tục ở lại siêu thị! May mà Đồng Nhất Nho vẫn chưa hết ca trực nên không dám buôn chuyện lâu. Cố Thanh tìm cơ chuồn lẹ, nàng đi thẳng về nhà, thấy mẹ đang rửa bát trong bếp. Nghe có tiếng mở cửa, mẹ quay lại hỏi: “Sao con lại về? Chẳng phải bảo tuần này không về sao? Mẹ không phen cơm tối cho con đâu!”

“Vâng... Con tạt qua nhà bạn học ở gần đây, tiện đường nên về luôn.”

Mẹ không nói gì, chỉ tay về phía tủ lạnh. “Đêm nay bố mẹ phải thay phiên nhau chăm bà ngoại, con đói thì lấy bánh mì trong tủ ra ăn.”

Cô ngoan ngoãn “ạ” một tiếng. Không có ai càng hay, bằng không thấy cô cả đêm thất thần, bố mẹ chắc chắn sẽ truy hỏi cho xem.

Cô vào phòng mình, sờ mặt thấy nóng hầm hập, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng được mặt mình đang đỏ đến mức nào. Cả ngày bị trêu chọc đủ các kiểu khó đỡ, giờ nghĩ lại, cô thấy bội phục chính mình vì có thể kiên cường trụ vững để về đến nhà.

Đại nhân... Thương Thanh từ... Mạc Thanh Thành... Ba người này bỗng dung hợp lại thành một người, mà người này lại là người có giọng nói khiến cô ngất ngây ngay từ khi mới bước vào giới. Lúc ấy, cô vẫn chưa biết anh có

thể hát, chỉ nghĩ rằng sớm muộn cũng có một ngày mình sẽ viết nhạc, viết lời và phối khí một bản kịch tình ca, nếu đại nhân đồng ý đến giúp đọc một đôi câu thoại là cô đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

Mãn nguyện! Suy nghĩ lúc ấy thật giản đơn...

Cô thay áo ngủ, ngồi ở ban công nhỏ của phòng mình, tay vô thức đặt trên đàn tranh, tim vẫn đập lúc nhanh lúc chậm... Cô và đại nhân... Rốt cuộc điều gì đã khiến mối quan hệ giữa cô và đại nhân trở thành như thế này? Đại nhân nghiêm túc hay chỉ thích chọc ghẹo giống như muôn kẻ ở thế giới 2D?

Cô nhớ có lần, một ngôi sao trong giới mập mờ thể hiện tình ý với đại nhân, sau đó cũng rộ lên vài tin đồn mờ ám nhưng chỉ một thời gian là nhanh chóng biến mất. Mạc Thanh Thành không giải thích lời nào với công chúng, cũng không tỏ thái độ này nọ, như thể anh hoàn toàn tách rời khỏi thế giới mạng vậy. Duy có lần này...

Cô đưa tay ôm mặt, vẫn còn rất nóng... Chẳng lẽ định để hồn rời khỏi xác lúc nửa đêm sao?

Cô vô thức gảy đàn, tiếng đàn vừa vang chợt khuấy động một sự kiện khác vốn đang ngủ yên dưới đáy lòng, bài hát *Chết cùng chàng*... Hôm nay là ngày lễ Tình nhân, đại nhân nói sẽ đăng tải bài *Chết cùng chàng* trong ngày lễ Tình nhân?! Chết rồi, chết rồi! Hết đợt sóng bình luận này đến đợt sóng bình luận khác sẽ ập đến. Đáng sợ quá! Cô vẫn chưa kịp nghĩ mình phải làm gì... Nếu cứ tiếp tục nổi bần bật thế này thì mình sẽ điên toàn tập mất!

Cô hít sâu, rời khỏi ban công và trở vào giường, nằm sấp nhìn điện thoại chăm chăm, giữa gọi điện trực tiếp và Wechat gián tiếp, cô quyết định chọn cái sau... Trao đổi thế này còn có thể giữ tâm trạng bình thản hơn một chút.

Suy nghĩ một lát, cô gõ chữ gửi cho anh: “Anh hết bận chưa?”

Chẳng bao lâu sau, anh đã trả lời bằng một đoạn tin nhắn thoại. Giọng anh vang lên rất rõ ràng: “Đợi chút! Vừa tắm xong, tôi mặc đồ đã!”

Cô lập tức tưởng tượng ra một hình ảnh, hình ảnh ấy khiến cô cuống quýt đập mặt vào gối, quả thật là khiến người ta rất... rất...

Chỉ lát sau, điện thoại của cô đã reo vang, không phải Wetchat mà là điện thoại trực tiếp. Cố Thanh nghiêng mặt nhìn di động trong tay, trên màn hình hiển thị tên Mạc Thanh Thành. Đúng là anh gọi điện thoại đến chứ không phải Wechat, anh gọi điện thoại đến thật... Cố Thanh do dự hơn mười giây mới nhấn nút nghe.

“Ăn tối chưa?” Đây là câu đầu tiên đại nhân nói trong cuộc gọi đầu tiên cho cô.

“Vẫn chưa...” Cố Thanh buột miệng đáp.

“Tôi đang ở bệnh viện, cùng đi ăn không?”

Trời ơi, ai mang tặng cô mấy cân dưỡng khí để cô đủ can đảm từ chối anh hai lần trong một ngày có được không?

Trong căn phòng yên tĩnh, thậm chí cô còn nghe thấy tiếng thở của Mạc Thanh Thành ở đầu bên kia điện thoại... Cô vô lương tâm lựa chọn cách lời đi câu hỏi ấy, chuyển hướng về việc mình muốn hỏi: “Em tìm anh... thực ra vì muốn nói về bài hát chúng ta mới thu âm...”

Anh lập tức hiểu ra cô đang nói đến bài nào. “*Chết cùng chàng?*”

“Vâng... *Chết cùng chàng.*”

“Bài ấy làm sao”

“Em định nói, bài hát ấy... có thể chuyển sang một ngày bình thường khác mới đăng tải không ạ?” Là một ca sĩ nên cô không nhẫn tâm không cho đăng tải một tác phẩm đã thu âm nghiêm túc đến thế, nhưng nếu đăng tải vào hôm nay thì cô không biết sau này mình còn dám lên mạng không nữa...

“Ừm! Thế cũng được!”

Đơn giản thế sao? Thật... đơn giản!

Cố Thanh thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng có lẽ phải thay bằng bài khác.” Mạc Thanh Thành cười. “Vì fan đã biết hôm nay tôi sẽ tặng quà cho họ.”

Đương nhiên cô hiểu điều này. Đúng vậy! Đã hứa thì không thể không thực hiện. Cố Thanh hiểu, nhưng... hôm nay mà đăng tải bài hát đó thì cô thật sự không thể hold được, thực sự, thực sự không thể hold được.

“Hay là thế này, đêm nay chúng ta hợp tác làm một bài mới?” Mạc Thanh Thành đưa ra đề nghị đầy thiện ý. “Em có bài nào đã phối khí sẵn không? Đưa cho tôi, tôi sẽ hát, thế được không?”

“... Cũng được!”

Hình như cũng chỉ còn cách này. Ai bảo đại nhân không phải ca sĩ, nếu là ca sĩ thì trong mấy lúc nào cũng có hàng hà sa số bài hát, chứ không đến nỗi đột xuất phải đổi bài là bó tay vì không có bài thay thế.

“Trong laptop của em... bài mới nhất hình như là *Thủy mặc thanh hoa*.” Cô ngại ngùng bảo anh, bởi đây là bài hát cả nước đều cover trong thời điểm này, để đại nhân hát hình như... không được đặc sắc lắm.

“Ừm! Vậy đêm nay tôi và em sẽ hát bài này.” Giọng anh nhẹ nhàng và khẽ âm vang, nói rất tự nhiên với cô. “Em hòa âm nhé?”

“... Vâng!”

Cố Thanh đồng ý ngay. Cô bò dậy khỏi giường, bắt đầu tìm ca khúc *Thủy mặc thanh hoa* mà mình mới phối lại, thực ra đây chỉ là bài hát cô nhất thời

thích vì toàn dân đều đang rộ lên phong trào cover mà thôi, cô dùng đàn tranh làm chủ âm. Hòa âm... thực ra cô mới thử hai lần, chẳng ngờ giờ lại phải hòa âm cho Mạc Thanh Thành, nên cảm thấy rất áp lực.

Vật vã suốt nửa tiếng mới làm xong phần nhạc nền. Lúc phải gửi cho anh, cô vẫn pháp phởng không yên... Mãi đến khi anh gửi tin Wechat: “Đăng lên rồi! Em vào mà nghe thử!”

Nhanh vậy sao? Chẳng lẽ chỉ thu một lần là xong? Quả nhiên không hổ danh là đại nhân.

Cô mò lên Wechat của đại nhân, vì anh đang ở bệnh viện nên sau khi nhận được nhạc đệm, anh chỉ dùng phần mềm trên mạng để thu âm, bài post ngắn gọn, không bình luận thêm câu gì, cũng không @ ai cả.

Cố Thanh thở phào. Chắc chẳng ai biết cô giúp anh hòa âm bản này đâu. Vậy sẽ tốt hơn!

Chỉ ba phút sau, Weibo đã được repost hơn một ngàn lần. Cô bỗng cảm thấy không dám mở ra nghe thử, nhưng thẳm sâu trong lòng vẫn vô cùng muốn lập tức nghe bài cover *Thủy mặc thanh hoa* này xem sao... Cuối cùng, cô lấy dũng khí, nhấn vào link.

Hít sâu một hơi, cô đã nghe thấy tiếng đàn tranh của mình tấu nhạc dạo. Nhạc dạo bài này khá dài... Trong tiếng nhạc nền của đàn tranh, cô nghe thấy giọng đại nhân vang lên vừa trầm ấm vừa dịu dàng, anh giới thiệu rõ ràng đến mức không thể rõ ràng hơn: “Bài hát này là món quà tôi và em tặng các bạn! Chúc các bạn lễ Tình nhân vui vẻ!”

Chương 29: Cá chiên giòn xốt cay (7)

Tôi và em...

Tôi và em...

Chỉ vì lời mở màn này mà cô không nghe được câu hát nào vào đầu, đại nhân hát hay không, bản hòa âm của mình có khiếm khuyết gì không, cô cũng hoàn toàn không biết... May mà lần này đại nhân đã khóa chức năng nhận bình luận public.

Cô nằm nghiêng trên giường, nghe lại một lượt. Có lẽ cả ngày bị mọi người trêu quá nhiều nên giờ cô không còn thấy bối rối như lúc đầu, chỉ thấy cảm giác kỳ diệu nhẹ nhẹ lan tỏa trong lòng.

Cô nhìn di động của mình, không biết ma đưa lối quỷ dẫn đường thế nào mà suýt mở phần trả lời dưới bài post.

Lượng repost vẫn gia tăng theo từng giây. Những bạn bè quen biết, nhất là những người tham gia buổi thu âm hôm ấy như Phong Nhã Tụng, Đậu Đậu Bánh Đậu, Wwwwk và Phi Thiếu đều để lại bình luận với vẻ khinh thường: “*Chết cùng chàng đâu rồi?*”

Chỉ có một dòng bình luận rất kỳ lạ, rất bắt mắt, ấy là bình luận của Linh Lung Tích Thấu, một cây đại thụ ở ẩn đã lâu: “Ừm? Bản hòa âm này là do Thanh Thanh Mạn làm hả?”

Sao cây đại thụ trong giới lồng tiếng, đệ nhất giọng ngự ty với vô số fan cổ phong lại nhận ra giọng cô nhỉ? Cố Thanh hơi bất ngờ, có điều nghĩ đến những tin đồn thị phi mất thể diện trong một tháng nay thì... Được rồi! Chẳng cần đoán cũng biết là ai. Khi cô còn đang bận tìm một lý do hợp lý thì có người reply cho Linh Lung Tích Thấu: “Ừ! Thanh Thanh Mạn đây! Mà Linh Lung tiểu thư cả vạn năm không lên Weibo, sao lại nhận ra nhân vật nữ chính tai tiếng nhất tháng của chúng ta thế?”

Linh Lung Tích Thấu: “Ừm... Thật ra, mình biết cô ấy từ lâu rồi.”

Sau đó... không còn đối thoại nào nữa.

Cố Thanh thấy pháp phủng bởi lời của Linh Lung Tích Thấu. Linh Lung Tích Thấu hoạt động trong giới cổ phong năm, sáu năm rồi, còn cô mới bước vào giới chưa được bao lâu, ban đầu vì bạn học nhờ phối khí, cô mới hiểu đôi chút về giới cổ phong. Hai năm trước, việc học hành quá bận rộn nên cô thường chỉ nhận bài hát, rồi biên khúc luôn, thỉnh thoảng còn ôm đồm cả việc soạn nhạc và biên khúc... Nhưng dạo đó cô còn chưa đăng ký Weibo, cùng lắm là khi ca sĩ đăng tải bài hát sẽ đề thêm tên người soạn nhạc và biên khúc lên mà thôi. Sau này, vì được lên thẳng nghiên cứu sinh vào năm tư đại học, nên cô mới có nhiều thời gian hơn và thi bừa vào một xã đoàn làm ca sĩ. Bởi vậy... cô chưa bao giờ nổi tiếng, chỉ yên tâm làm một kẻ vô danh tiểu tốt biết phối khí, hát hò là ổn rồi.

Giới 2D thường xuyên bị người ta bàn tán đồn đại, đa số những người hoạt động lâu năm trong giới phim truyền hình (lồng tiếng trên mạng), cổ phong, họa sĩ, nhà văn, cosplay đều tham gia vào vài giới khác, ví dụ như Đậu Đậu Bánh Đậu là ngôi sao trong giới phim truyền hình và cổ phong, Linh Lung Tích Thấu nổi tiếng trong giới họa sĩ và cổ phong... Đâu như cô, chỉ đơn thuần làm các ca khúc cổ phong, bởi vậy cô vô cùng khâm phục những người đa tài đa nghệ giống như Linh Lung Tích Thấu.

Hình như... trước đây, đại nhân hỏi cô thích đội hình nào cover bài *Biên cương thời thịnh* nhất, thì cô đã nhắc đến Linh Lung Tích Thấu.

Hình như... khi đó Đậu Đậu Bánh Đậu từng nói, Linh Lung Tích Thấu... có tình ý với đại nhân? Hơn nữa mỗi lần có bài mới đều @ Thanh Thanh Từ...

Cố Thanh cảm di động, lật người ngửa mặt nhìn trần nhà, bỗng nhiên cô thấy thật kỳ diệu. Một chút tò mò, một chút phỏng đoán, thêm một chút dè dặt... Cô mở Weibo của đại nhân, phát hiện Linh Lung Tích Thấu không trả lời nữa, đại nhân không đặt chế độ bình luận public nên có lẽ Linh Lung Tích Thấu ở trong danh sách bạn tốt của đại nhân?

Một người là đầu bảng trong giới lồng tiếng thương mại, còn một người là ca sĩ sớm được phong thần trong giới cổ phong...

Cô Thanh nhìn điện thoại, thấy mình càng lúc càng hay nghĩ linh tinh, cô vội vàng out khỏi Weibo, thở hắt ra một hơi. Cô đói bụng, mò xuống bếp pha một ly yến mạch, cầm bánh mì ruốc về phòng, chợt cô thấy mình có tin nhắn riêng trên Weibo.

Mở ra. Chẳng ngờ... lại là Linh Lung Tích Thấu: *Xin lỗi vì mạo muội nhắn tin cho em! Sắp tới chị muốn làm một album, không biết em có thời gian soạn nhạc và phối khí giúp chị không?*

Cô Thanh đang xé túi bọc bánh mì, nhìn thấy tin nhắn, cô lập tức sững người. Album thương mại? Soạn nhạc phối khí? Cô nổi danh tới mức này lúc nào vậy??? Hay là... nhờ hơi đại nhân? Cô đoán lung tung, miệng cắn một miếng bánh mì. Chưa kịp trả lời thì Linh Lung Tích Thấu lại gửi một dòng tin nhắn nữa: *Hai ngàn rưỡi tệ một bài! Chị đều trả giá này cho các nhạc sĩ, em thấy được không?*

Cô Thanh đặt tay lên bàn phím, nhanh chóng gõ chữ: ^^ *Em rất vui vì được chị đánh giá cao... nhưng em rất ít khi soạn nhạc, chỉ phối khí thôi... nên sợ thiếu kinh nghiệm...*

Linh Lung Tích Thấu: *Chị đã nghe tất cả bài hát em làm. Thấy rất thích!*

Cô Thanh: ... *Thế này vậy, chị nói cho em biết bình thường chị thích phong cách gì trước, sau đó em sẽ suy nghĩ xem mình có làm được không...*

Sao lại có cảm giác như cô đang làm cao thế này nhỉ? Thực ra cô không hề có ý đó, bất kỳ người soạn nhạc, phối khí hay viết ca từ hoặc làm hậu kỳ nào đều muốn hợp tác với ca sĩ nổi tiếng, dù sao tác phẩm của mình được người xuất sắc hát là điều mãn nguyện nhất... Nhưng cô thật sự lo lắng mình chưa đủ trình độ để Linh Lung Tích Thấu đích thân đến mời, hơn nữa lại là làm album thương mại...

Linh Lung Tích Thấu: **Mạn Mạn** và **Đạm mặc hà hương**, em đã nghe hai bài này chưa?

Cố Thanh: Dạ!

Rồi bên kia không nói gì nữa. Cố Thanh nghĩ một lát suy xét xem mình có thể hoàn thành được nhiệm vụ này không. Giai điệu hai bài này khá khoan thai nên cô cũng rất thích.

Cuộc đối thoại với bên này còn chưa kết thúc thì Canh Tiểu Hạnh cả ngày mất dạng bỗng nhiên gửi tin nhắn riêng cho cô: *Đề nghị chat tí!*

Cố Thanh trả lời Canh Tiểu Hạnh: *Đợi chút!*

Cô chuyển sang khung đối thoại của Linh Lung Tích Thấu, trả lời cô ấy: *Ngày mai em trả lời chị, được không ạ?^^*

Linh Lung Tích Thấu: *Được!*

Kết thúc cuộc nói chuyện với Linh Lung Tích Thấu, cô chuyển sang khung đối thoại của Canh Tiểu Hạnh, thấy cô bạn đã gửi một tin nhắn: *Theo cậu, nếu một cô gái và một chàng trai quen biết nhau đã khá lâu nhưng chàng trai không hề đề nghị cô gái cho xem ảnh hay webcam thì có phải chàng trai đó không hề có ý gì với cô gái này không?*

Cố Thanh: ... 丷 (͡ ▽ ͡) 丷 *Cậu cứ nói toạc ra là Tuyệt Mỹ Sát Ý chưa bao giờ bảo cậu chat webcam cho rồi...*

Canh Tiểu Hạnh: ... *Cậu chết đi! Trả lời mau!*

Cố Thanh: *Tớ thấy... điều đó cũng không có gì là không bình thường cả...*

Canh Tiểu Hạnh: *Vì sao? Tớ thấy bây giờ chỉ cần mới quen, người ta đã đòi xem ảnh và webcam rồi!*

Cố Thanh: Trong giới giao lưu bằng giọng nói, họ không quá chú ý đến dung mạo.

Canh Tiểu Hạnh: Lỡ đâu đối phương xấu hoặc thì sao?

Cố Thanh: Giống như nhà văn và họa sĩ, cậu đã thích người ấy thì đâu liên quan gì đến ngoại hình? ٩(͡ ▽ ͜) ٫ Đối với một CV hoặc một ca sĩ thì bản thân họ đã là một tín đồ âm thanh, chỉ cần cảm thấy giọng nói hấp dẫn, còn ngoại hình không gây nguy hại gì cho xã hội là được, nên vẫn thường có người yêu nửa năm hoặc thậm chí một năm nhưng chưa từng nhìn thấy ảnh đối phương, chỉ cần trò chuyện là đủ. Đây chính là thế giới của những người mê âm thanh đấy!^^

Canh Tiểu Hạnh: Ừ nhỉ... Từ khi tớ thích nghe giọng nói thì cũng thấy không cần thiết phải xem mặt, thực ra... tớ chỉ sợ anh ấy không thích ngoại hình của tớ thôi!

Cố Thanh trêu bạn: Thế thì cậu gửi một tấm ảnh cho anh ấy rồi hỏi: Thừa quân vương, người có vừa long với nhan sắc của thần thiếp không ạ?

Canh Tiểu Hạnh gửi biểu cảm phun máu.

Cố Thanh gửi hình mặt cười rồi an ủi bạn bằng vẻ rất thấu hiểu: Ngoại hình không quan trọng mà quan trọng là giọng nói có hay không? Có bị đồng tính không? Và điều quan trọng là nhân cách, danh tiếng thế nào? Mà tớ khẳng định Tuyệt Mỹ đại nhân vô cùng nam tính, tuyệt đối không đồng tính, danh tiếng trong giới vô cùng tốt (bắt tay). Cố lên! Bắt lấy đi!

Canh Tiểu Hạnh: T.T...

Dường như Canh Tiểu Hạnh đã nghĩ thông nên không hỏi gì tiếp nữa.

Cố Thanh tiếp tục ăn bánh mì, uống ngụm yến mạch, bỗng quá... Cô uống từng ngụm nhỏ, suy nghĩ miên man, đầu óc bay tạt đâu đâu rồi lại luẩn quẩn chuyện Linh Lung Tích Thấu mời mình soạn nhạc. Cô còn chưa kịp nghĩ kĩ

thì Mạc Thanh Thành gọi điện đến.

Ồi... Một phút luống cuống, cô bị yến mạch làm phồng lưỡi. Cô nhận điện thoại mà vẫn còn hít hà cho đầu lưỡi đỡ rát.

Đầu dây bên kia, Mạc Thanh Thành “a lô” trước, giọng anh nghe thật trầm. “Em nghe chưa?”

“Vâng, em vừa nghe xong...”

“Nãy quên hỏi, sao muộn vậy rồi mà em còn chưa ăn cơm?”

Cô nghiêng đầu ngó đồng hồ treo tường, ừm, cũng khá muộn rồi, giờ đã tám giờ...

“Hôm nay bố mẹ em không có nhà... nhưng đã để phần bánh mì cho em.”

“Thế đang ăn à?”

“Ừm!” Cô thành thật trả lời.

“Tôi cũng vừa thu dọn xong!” Mạc Thanh Thành cười thành tiếng. “Vốn định đợi em cùng ăn món gì ngon ngon, thế mà ngày lễ Tình nhân còn phải làm thêm giờ.” Anh nói rất đơn giản nhưng lại khiến người ta cảm thấy áy náy...

“Để lần sau nhé!” Cô hơi mềm lòng. “Lần sau... nhất định em sẽ cùng ăn với anh.”

“Ngày mai được không?”

“Ngày mai ạ?”

(☺o☺)...

Mạc Thanh Thành cơ hồ đang uống nước, anh vừa ngẫm nghĩ vừa nói với cô: “Chiều mai tôi đến phòng thu rồi cùng hội Phong Nhã Tụng ăn tối. Hẹn địa điểm đi, tôi sẽ tới đón em, được không?”

Hội Phong Nhã Tụng? Thế thì còn được, ít nhất không phải gặp riêng hai người. Nhưng... phòng thu âm và nhà cô là hai hướng khác nhau, có vẻ không tiện đường lắm, mình tự đi có khi tiết kiệm thời gian hơn.

“Vâng... Anh nói địa chỉ đi, em tự bắt xe đi được rồi.” Cố Thanh vươn người lấy giấy bút trên bàn.

“Cũng được! Đợi tôi xong việc trong phòng thu âm có lẽ sẽ hơi muộn.”

Mạc Thanh Thành nhanh chóng nói địa chỉ. Cô viết một lèo rồi dừng lại. Đây rõ ràng là... đại chỉ gia đình mà... Lẽ nào không phải ở nhà hàng sao?!

“Đây là địa chỉ nhà tôi.” Không biết Mạc Thanh Thành đang bóc túi đồ ăn gì đó, giọng nói mơ hồ giải thích cho cô. “Tôi ở cùng Tuyệt Mỹ.”

Khi anh đang ăn thì thường nói khá chậm, như chú mèo lười nhác đang liếm móng vuốt liếc, khiến trái tim bạn rối loạn.

Không đúng... Đó đâu phải trọng điểm... (⊙o⊙)... Ngày mai cô phải đến nhà anh... ăn cơm, đây mới là trọng điểm của mọi trọng điểm.

Cô rất ít khi đến nhà bạn học, ngay cả khi phải sang nhà họ hàng cũng thấy gò bó, thế mà giờ phải đến nhà của một... không đúng, nhà của hai người con trai. Cố Thanh tưởng tượng phòng của con trai sẽ thế nào, cô lập tức nhớ đến phòng của anh họ, chỗ nào cũng la liệt đồ điện tử và các loại đĩa game...

Còn phòng của đại nhân... chắc là không giống thế! Phòng anh sẽ có nhiều thiết bị ghi âm chuyên nghiệp và cả... đồ ăn? Sữa chua? Hay snack khoai tây?

Cô lung túng, chợt cảm thấy khi đại nhân ăn gì đó, bất kể cô trực tiếp gặp anh hay nói chuyện với anh qua điện thoại như bây giờ, thì âm thanh truyền

đến đều hơi... ừm... hơi... đáng yêu... Cô ôm mặt, suy nghĩ gì mà kỳ quá!

“Em đồng ý rồi chứ?” Mạc Thanh Thành xác nhận lại với cô.

“Ừm.” Cô nhìn dòng địa chỉ. Đây là địa chỉ nhà của đại nhân và Tuyết Mỹ Sát Ý. Một cảm giác huyền diệu khẽ len lỏi vào lòng.

Chương 30: Cá chiên giòn xốt cay (8)

Đại nhân hẹn cô lúc năm giờ chiều.

Cố Thanh mò theo địa chỉ ghi trong giấy, đến nơi cô định gọi điện trước cho đại nhân như đã hẹn nhưng vừa lúc ấy thì gặp một người sống trong tòa nhà mở cửa sắt đi ra. Cố Thanh nghĩ đi nghĩ lại rồi cất điện thoại, nhân lúc cửa còn chưa kịp khép, cô liền bước vào trong.

Thực ra... tự mình lên cũng đâu có sao, đã đến tận tầng trệt rồi đợi người ta xuống đón, làm thế có vẻ hơi tỏ vẻ nũng nịu sao ấy.

Thang máy dừng lại ở tầng hai mươi bốn, cô bước ra, phát hiện bố cục tòa nhà rất hay, tầng này chỉ có hai căn hộ. Cô tìm được đúng cánh cửa theo số phòng ghi trên giấy, khẽ hít thở để mình bớt căng thẳng. Đột nhiên trong nhà vọng ra một tràng cười của nhiều người hòa lẫn vào nhau... Hay quá! Đúng là có rất nhiều người.

Cố Thanh nhấn chuông, ngay sau đó cô nghe có người kêu: “Tuyết Mỹ, Tuyết Mỹ! Mau ra mở cửa!”, cô loáng thoáng nghe thấy giọng lèm bèm phàn nàn rồi cánh cửa đột nhiên bật mở. Tuyết Mỹ hiện ra giữa khung cửa.

“Em đến sớm thế?” Tuyết Mỹ Sát Ý ra hiệu cho cô đeo dép lê để ở bên cạnh cửa. “Anh đang đánh mặt chược, Mạc Thanh Thành đang nấu com

trong bếp, em đừng khách sáo nhé, Thanh Thanh! Anh phải lập tức trở về chiếu bạc ngay, không tiếp em được!”

Cô Thanh “ạ” một tiếng, Tuyết Mỹ không khách sáo chạy thẳng về phía ban công, ngồi phịch xuống bàn mặt chược đặt ở bên cạnh.

Cô thay dép, nhìn thấy sáu, bảy người vây quanh bàn, có người đang tham chiến, có kẻ chỉ vây xem, mọi người đều quay đầu chào cô qua quýt rồi lập tức ngoảnh lại chiếu bạc tiếp tục chiến đấu.

Mọi người đối xử với Cố Thanh như bạn cũ khiến cô bỗng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Cô nên... đi xem họ đánh mặt chược, hay vào bếp nhỉ? Do dự vài giây, đúng lúc ấy cô nhìn thấy phía sau lớp kính mờ của phòng bếp có bóng người đang bước ra.

Mạc Thanh Thành cầm con cá trong tay, cứ thế bước tới từ cánh cửa kéo của phòng bếp, chào cô: “Sao không gọi điện trước cho tôi?”

Tay áo anh xắn đến khuỷu tay, hai tay còn dính nước, trên người đeo tạp dề màu xanh lam, không chỗ nào không chiếu cáo thiên hạ rằng, khuynh quốc khuynh thành đại nhân đang làm bếp... Cố Thanh hơi sững người, lúc này cô mới nhớ ra anh từng nói thích nấu ăn. “Em đến tầng trệt thì thấy có người mở cửa ra, nên đi vào luôn...”

“Vậy mới tốt!” Phong Nhã Tụng cất giọng dịu dàng, ngáp dài một cái. “Khách sáo làm gì? Đến đây với bọn anh là không cần khách sáo.”

“Đúng đấy! Lúc nào cũng khách sáo, sống sao được?” Wwwwk cầm điều khiển trong tay, điều chỉnh nhiệt độ trong phòng cao hơn một chút. “... Có phải người ngoài đâu.”

Mọi người đang chọc cô thì Đậu Đậu Bánh Đậu đột nhiên thò đầu ra từ phía sau đại nhân, đẩy vai anh, nói: “Át chủ bài, tránh ra nào!” Đại nhân né

người sang một bên, Đậu Đậu Bánh Đậu cầm rổ dâu tây tươi ngon vừa rửa xong đi ra, vừa ăn vừa bước đến chỗ Thanh Thanh, đưa cho cô một quả và nói: “Ngọt lắm!”

Cô Thanh đang lúng túng vì bị mọi người vây lại trêu chọc, cô liền cầm quả dâu tây, cắn một miếng rồi nói: “Dạ!”

Quả là rất ngọt. Ngọt lịm!...

Đậu Đậu Bánh Đậu cười, hỏi: “Định xem bọn chị đánh mặt chược hay vào xem Át chủ bài nấu cơm?”

“Em vào đây giúp anh cũng được!”

Để không bị họ vây lại trêu chọc bất cứ lúc nào khiến cô không thể đáp trả... cô quyết định chọn nhà bếp với đại nhân.

“Ừm, thế thì em vào đi!” Đậu Đậu Bánh Đậu nhún vai. “Có điều cậu ấy là đầu bếp đại tài, không cần ai giúp đỡ đâu.”

Cô Thanh không đáp, thả ba lô xuống sô pha trong phòng khách, cô cảm thấy đại nhân vẫn đứng ở cửa bếp, lập tức tự giác xắn tay áo lên rồi bước lại gần. “Em giúp anh nhé?”

Anh nhìn cô hai giây rồi chợt cười, nói: “Không cần đâu!”

“Em có thể giúp anh rửa rau, thái rau, em biết làm mà!” Cô nhìn anh bằng con mắt cầu cứu, muốn được vào bếp với anh, chứ không muốn ở lại ban công để mọi người xúm lại trêu chọc.

Mạc Thanh Thành lại nhìn cô hai giây, ánh mắt đưa sang chiếc tủ lạnh kê ở góc phòng khách. “Em uống nước không? Tôi hơi khát, trong tủ lạnh có nước cam, em lấy ra cùng uống nhé?”

“Vâng!” Cô quay người, đi mở tủ lạnh, lấy ra hộp nước cam.

Vừa mới lấy ra, cô đã nghe thấy tiếng Phong Nhã Tung gọi với vào chòng ghẹo: “Thanh Thanh ơi! Bọn anh cũng khát này...”

“Trong tủ lạnh có bốn hộp nước cam đây! Tự mở ra mà lấy!” Mạc Thanh Thành phản bác yêu cầu của Phong Nhã Tung, anh quay vào phòng bếp. Cố Thanh quyết đoán cách giả điếc, đi theo anh.

Please download at the original page

Phòng bếp nhà anh rất rộng rãi, dường như nó được thiết kế dành riêng cho những người đam mê ăn uống vậy. Dụng cụ cũng rất đầy đủ, phòng bếp được trang trí bằng gam màu trắng và gam màu cam nóng làm chủ đạo, dưới ánh đèn hắt xuống, nom không gian thật ấm áp. Cô lấy hai cốc thủy tinh trên giá xuống, rót nước cam đến lưng cốc, tự uống một ngụm trước.

Mát lạnh, chua chua, ngọt ngọt. Thật dễ chịu!

Khi định đưa cốc cho anh, cô mới phát hiện anh vẫn đang xử lý con cá trong bồn nước, động tác nhanh gọn, thoăn thoắt. Điều quan trọng là anh không rảnh tay để cầm cốc. Nhưng... anh nói... anh khát mà? Cô lúng túng nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, do dự một lát, cuối cùng cầm cốc nước bước đến gần bồn nước, nhẹ nhàng hỏi: “Anh muốn uống nước cam không?”

Chỉ bấy nhiêu chữ thôi cũng đủ khiến tim cô hoang mang. Vừa sợ anh bảo không uống rồi từ chối mình, vừa sợ anh bảo uống và thế là mình phải...

Mạc Thanh Thành nghe thấy cô hỏi liền ngẩng đầu, thoáng nhìn cô rồi lướt mắt về phía cốc thủy tinh, nói ngắn gọn: “Ừ!”

T.T... Cô cầm cốc nước, chậm rãi đưa lên môi anh, sau đó vô cùng thận trọng nâng đế cốc để nước cam từ từ chảy vào miệng anh. Cô thở rất chậm... Cố gắng chỉ nhìn cốc nước, không dám nhìn khuôn mặt anh đang ở gần trong gang tấc.

Tay cô mềm nhũn, sắp không đỡ nổi cốc rồi!

“Được rồi! Cảm ơn em!” Anh không uống nữa, rời môi khỏi cốc.

“Không có gì!” Cô Thanh cầm cốc hai tay, đặt xuống bàn đá cẩm thạch.

Đại nhân bắt đầu rửa sạch cá, đặt lên thớt gỗ, các động tác từ đầu tới cuối đều vô cùng thành thạo. Cô Thanh cảm thấy mình như người thừa, cô ngượng nghịu hỏi: “Anh giao việc gì cho em làm đi!”

“Em muốn làm thật à?” Anh cười, âm cuối nhẹ nhàng đến hút hồn.

“Dạ!”

Mạc Thanh Thành vừa lượn dao trên sườn cá vừa gọi với ra ngoài: “Tuyệt Mỹ! Dọn bàn ăn đi! Bắt đầu nấu rồi!”

Tuyệt Mỹ “ừ” một tiếng.

“Tôi dạy em nấu!” Giọng Mạc Thanh Thành vang lên bên cạnh cô. “Món này khá dễ làm, cá chiên giòn xốt cay.”

“Vâng ạ!”

“Làm thế này... Cắt mấy đường ở hai bên sườn cá.” Anh lật sườn kia của con cá chép, liệng xuống từng dao, thịt cá được tách ra đều tăm tắp không hề bị chạm vào xương. “Sau đó trộn trứng gà vào bột sừng đã chuẩn bị trước, thêm chút muối rồi quét đều hỗn hợp lên cá.” Mạc Thanh Thành vừa nói vừa cầm bát trong tay, quét thật đều, động tác vô cùng mềm mại và tỉ mỉ.

Đây là lần đầu tiên anh trực tiếp dạy cô, không giống những lần trước chỉ dạy gián tiếp qua chat... Chất giọng đẹp, đồ ăn ngon, mỹ nam ở ngay trước mặt dạy dỗ khiến Cô Thanh cảm thấy mình muốn nghiêm túc học cũng thật khó... Hơn nữa, anh lại ở ngay sát bên cạnh.

“Lát nữa khi chiên, em đặt nguyên con cá vào chảo, rán đến khi vàng ruộm thì vớt ra đĩa.” Mạc Thanh Thành đặt cá sang một bên, rửa thớt thái rau, lấy nắm chân gà và cải bắp đã rửa xong chuẩn bị nguyên liệu cho món khác, nhưng vẫn tiếp tục nói về cách nấu món cá xốt: “Cho ít dầu vào chảo, thả tỏi băm, gừng băm vào xào cho thơm, sau đó đổ nước canh, muối, đường, nước tương và cả tương ớt mua trong siêu thị, đảo đều, đổ lên cá rồi rắc hành lá là được.”

“Vâng!” Cô cũng không rõ mình có nhớ nổi không.

“Nhớ chưa?”

“Dạ... cũng tạm ạ!”

Đại nhân đã bật bếp. Ngọn lửa bùng lên “Phùng” một tiếng.

“Tôi là bác sĩ, em biết không?” Mạc Thanh Thành bỗng nhiên đổi đề tài.

“Dạ?” Cô Thanh vẫn đang nghĩ về món cá, không theo kịp tốc độ. “Biết...”

Dầu sao thì cô cũng đã đoán được bảy, tám phần.

“Bố mẹ tôi cũng là bác sĩ.” Anh cho dầu vào chảo, bắt đầu đun nước. “Thường ngày họ đều rất bận rộn, ít khi gặp nhau nên khi nhàm chán, tôi bắt đầu đi thử lòng tiếng.”

“Ồ!” Cô bắt đầu từ từ theo kịp tư duy của đại nhân, lắng nghe những lời giống như tự giới thiệu.

Sao cô lại cảm thấy Thanh Thanh Mạn cô luôn luôn bị chậm nửa nhịp trước mặt đại nhân thế nhỉ... Nhưng... cũng thật thần kỳ.

Một đại nhân đến giờ vẫn thần bí trên thế giới online sẽ thế nào khi đứng trước mặt mình vừa nấu ăn vừa nói chuyện? Đây chính là cảnh tượng mà cô từng rất tò mò phỏng đoán...

“Tôi không hề phức tạp, mà là người rất đơn giản.” Anh thả cá vào nồi, bắt đầu chiên, tiếng nổ lốp bốp của cá hòa lẫn tiếng máy hút khói khiến cô cảm thấy tất cả những gì đang diễn ra đều rất thực... Cô vừa nhìn anh rán cá vừa thầm bội phục tay nghề lão luyện của anh.

Chẳng bao lâu, anh tắt lửa. Cá được chiên vàng ruộm đặt lên đĩa sứ trắng. “Phải rán thành màu này, màu vàng kim thì cá mới giòn được, cũng không nên vớt ra muộn quá kéo thịt cá sẽ già.”

“Vâng!” Cô gạt đầu tỏ vẻ mình đã nhớ.

“Thanh Thanh?” Anh đổ phần lớn dầu trong chảo vào bát sứ sạch.

“Dạ?” Cô trả lời, cố nhớ lại cách nấu. “Nên thả gừng tỏi vào phi sao?”

Anh tắt máy hút khói, phòng bếp đột nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường. “Anh rất thích em!”

Cô mở to mắt, vẫn chưa thoát khỏi công thức nấu ăn.

Anh cười. “Làm bạn gái anh nhé!”

“... Chúng ta mới gặp nhau mấy lần...” Thanh Thanh Mạn, người dùng có lần nào cũng chậm nửa nhịp thể có được không...

“Chuyện này đâu liên quan gì đến số lần gặp mặt!” Mạc Thanh Thành nhẹ nhàng phản bác.

“Lỡ như... không hợp thì sao?”

“...”

“Không bắt đầu sẽ không biết kết cục, đúng không?”

“Vâng...”

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng động nhẹ, đại nhân lại bật máy hút mùi, thả gừng tỏi băm nhỏ vào chảo, rồi sau đó là gia vị... Trong thoáng chốc, phòng bếp tràn ngập trong mùi thơm nồng. “Thơm không?”

Giọng anh dịu dàng và đầy cảm dỗ, rõ ràng anh cố ý hạ thấp giọng, cố ý trau chuốt. Giọng nói dụ dỗ cô khiến cô khó lòng chống cự.

“Thơm...”

“Thế thì lát nữa ăn nhiều nhiều vào nhé!”

“Vâng...”

Cho nên, việc này... coi như quyết định... rồi sao? Hiển nhiên là đại nhân cảm thấy đề tài này đã nói xong nên hoàn toàn tập trung vào việc nấu nướng. Nhưng cô... cảm thấy cả người mình sắp bị thiêu cháy, chẳng khác con cá đang đặt trên đĩa kia chút nào... hoàn toàn không khác chút nào...

Chương 31: Thịt băm chưng (1)

“Mạc Thanh Thành, cậu làm gì người ta thế?” Có bóng người tựa cửa, hóa ra là Phong Nhã Tụng tới giục món ăn. Phong Nhã Tụng vốn nổi tiếng là tiểu công tử đùa chết người không đền mạng, lúc này anh đang ra sức bắt chẹt đại nhân: “Nhìn mặt Thanh Thanh kia! Còn đỏ hơn cả khăn quàng đỏ nữa!”

Nước xốt đã xong, Mạc Thanh Thành rưới lên thân con cá rồi rắc thêm hành tươi. Quả nhiên là thơm nức mũi. Lúc này, đại nhân mới bung đĩa cá lên, liếc nhìn Phong Nhã Tụng, anh chàng lập tức ngậm miệng, không dám

chọc ghẹo nữa, ngoan ngoãn bung đĩa cá lên. Giờ này mà đắc tội với đầu bếp thì chẳng được lợi lộc gì...

Phong Nhã Tụng rời khỏi, phòng bếp vẫn âm âm tiếng máy hút khói, cô cảm thấy tiếng ồn này như túm lấy linh hồn cô và kéo vọt ra khỏi thể xác, cô cơ hồ nghe thấy tiếng mình lầm bầm: “Em ra ngoài trước đây, dù sao cũng chẳng giúp được gì...”

Mạc Thanh Thành trả lời thế nào? Cô hoàn toàn không biết.

Cô ra phòng ngoài, mọi người đang ngồi quanh chiếc bàn ăn đặt ở góc phòng khách, người nào người nấy đều tùm tùm nhìn cô đầy ẩn ý, rồi nhường chỗ cho cô. Chắc chắn vì câu hỏi khi nãy của Phong Nhã Tụng ở phòng bếp nên trong đầu mọi người đang tự tưởng tượng ra những hình ảnh mờ ám khác nhau, nhưng tất cả đều chung một ý nghĩ: Nhất định Át chủ bài... đã làm chuyện xấu.

Nhưng cụ thể là làm chuyện xấu gì?

Mọi người nhìn Cố Thanh, phía trái là Tuyết Mỹ đang uống bia, phía phải là Bánh Đậu đang cầm đũa, gấp trộm đồ ăn, nhân vật chính được bảo vệ vô cùng cẩn mật, hoàn toàn không còn đất chọc ghẹo. Nhưng chính như vậy lại khiến nhân vật nữ chính của chúng ta chỉ còn biết ngồi uống nước cam, mà càng uống mặt lại càng đỏ...

Tốc độ nấu ăn của đại nhân quả thật rất nhanh. Có thể nói đạt tới hiệu suất làm việc của đầu bếp trong khách sạn, từng món được bung lên bàn: dạ dày nhồi gà hầm tiên, đậu Hà Lan nhồi tôm, cà tím xào vị cá, miến bò cà ri, chíp chíp xào cay, bò xốt tiêu đen, canh ốc trân châu... và món... canh măng sườn. T.T... Đúng là cuốn hồi ký quen nhau của hai người...

Hai món trong số đó cô cũng từng làm thử, tuy không đến nổi tệ lắm nhưng tuyệt đối không thể hấp dẫn như những món đang bày trước mặt, dù chưa ăn thử nhưng cô đảm bảo là rất ngon.

“Hôm nay thịnh soạn quá nhỉ!” Wwwwk nhìn đến nổi mắt sắp lòi hủ ra ngoài. “Riêng canh đã có tới hai món.”

Cô uống ngụm nước cam, ngậy người nhìn một bàn la liệt thức ăn. Đậu Đậu Bánh Đậu lại tưởng cô đang ngượng vì bị mọi người trêu chọc, liền háng giọng hỏi: “Thanh Thanh, ban đầu sao em lại vào giới cổ phong?”

“Em ạ?” Cô Thanh chuyển sự chú ý khỏi mặt bàn đầy thức ăn. “Thực ra... ban đầu em bị bạn ép phối khí giúp một bài nên mới biết đến giới này...”

“Em còn biết phối khí nữa sao?” Đậu Đậu Bánh Đậu hết sức ngạc nhiên. “Thế thì chắc cũng biết soạn nhạc chứ?”

“Em chỉ biết làm vài bài thôi, nhưng toàn cho những người không nổi tiếng lắm hát.”

Hai mắt Đậu Đậu Bánh Đậu sáng như đèn pha. Cô là người hoạt động lâu năm trong giới cổ phong và lòng tiếng trên mạng nên đương nhiên hiểu rõ... giá trị của một người soạn nhạc và phối khí. “Em còn là ca sĩ nữa phải không?... Ôi! Thanh Thanh, em đúng là cỗ máy đa di năng, chẳng trách Át chủ bài mê em thế...”

Phi Thiều cũng lộ vẻ kinh ngạc. “Trong giới cổ phong, người vừa biết soạn nhạc vừa biết phối khí có thể vênh vang vác mặt lên mà đi đấy! Thanh Thanh, nhiều xã đoàn nhỏ còn chẳng có nổi một tay soạn nhạc, nhóm trưởng xã đoàn nhà em quá may mắn đấy! Hay anh câu nhân tài nhé! Thanh Thanh, về xã đoàn của bọn anh đi!”

Ai đó đang rất nhiệt tình câu nhân tài, trong khi đó Mạc Thanh Thành đã rửa xong dụng cụ nấu nướng và đi ra khỏi phòng bếp. Anh thả tay áo sơ mi xuống, lập tức từ đầu bếp trở lại thành đại nhân phong lưu phóng khoáng. Dường như anh không hề ngạc nhiên về chuyện Cố Thanh có thể vừa soạn nhạc vừa biết phối khí mà mọi người đang thảo luận... Mà cũng chẳng có gì ngạc nhiên vì thật ra có lần Cố Thanh đã từng nói cô sẽ viết tặng anh một bài hát...

Anh ngồi xuống cạnh Cô Thanh.

Đồ uống bày ra trước mặt mọi người rất đa dạng, từ bia đến rượu trắng, nước trái cây, đến chỗ anh thì biến thành... sữa chua... Quả nhiên không hổ danh là vạn năm cuồng sữa chua...

Cô Thanh phát hiện bản thân luôn vô thức chú ý đến anh, thậm chí chỉ động tác cầm thìa của anh cũng được cô phóng đại lên vô số lần.

Mạc Thanh Thành tự nhiên gấp phần thịt ngon nhất gần vây cá, đặt vào bát của Cô Thanh. “Chẳng phải em khen thơm sao? Ăn nhiều nhiều vào!”

“Vâng...” Cô yên lặng cầm bát, rồi yên lặng ăn phần cá của mình trong ánh mắt không hề dè dặt của mọi người.

Sau đó, phần thịt ngon phía bên kia vây cá cũng được gấp đến bát cô. Được rồi... hai phần thịt mà mọi người thêm đồ mất đều được gấp cho đào của Át chủ bài. Mọi người lo lắng Át chủ bài sẽ gấp cả con cá cho phu nhân nhà mình nên vội vươn thìa, tranh nhau phân chia hết con cá.

Please! Chẳng mấy khi Át chủ bài nấu món cá... Món cá Át chủ bài làm phải nói là ngon tuyệt cú mèo.

Còn đại nhân, trong lúc mọi người giành cá thì anh hướng thìa về phía món khác. Tóm lại, những phần ngon nhất của các món, anh đều dành cho Cô Thanh. Cô nhìn bát của mình đầy ắp thức ăn, cảm thấy không ổn, đành ăn thực mạng. Một người ra sức gấp còn người kia ra sức ăn, bữa cơm chưa kéo dài được mười phút, cô đã thấy no căng bụng.

Đoán chừng Át chủ bài đã phó thác chuyện chung thân, mọi người không hẹn mà cùng nhớ lại lúc mình mới chân ướt chân ráo bước vào giới mà lòng buồn rười rượi. Đậu Đậu Bánh Đậu vừa ăn măm măm vừa thở dài. “Giới cổ phong vẫn tốt nhất, ít ra còn có nửa fan là nam, còn fan của kịch nói đa số là nữ, thật tình chẳng có chốn cho nữ CV sống yên ổn...” Cô vừa nói vừa cười cười nhìn

Thanh Thanh. “Nhưng nếu chị là con trai thì cũng không thể chống đỡ nổi. Ví dụ luôn mấy ông đang ngồi đây, mỗi người đều có mấy vạn fan, mà fan lại được chia thành hai loại, một loại là hy vọng thần tượng của mình đồng tính, còn loại thứ hai hy vọng thần tượng sẽ thích mình...”

Cố Thanh “vâng” một tiếng, đây là thái độ hoàn toàn bình thường của fan mà... Kỳ lạ thật! Cô không thuộc loại nào trong hai loại trên, cô chỉ đơn thuần nghe được giọng nói của anh là thỏa mãn rồi. Còn vì sao mối quan hệ giữa hai người lại phát triển đến mức này thì...

May là buổi tối còn có cuộc thi lồng tiếng, Mạc Thanh Thành vừa khéo là một trong những giám khảo, anh nói sẽ đưa Cố Thanh về trường trước rồi mới đăng nhập vào mạng. Sau nửa tiếng, cuối cùng Cố Thanh cũng giờ cò đầu hàng, cô không thể nuốt thêm một miếng nào nữa. Đến lúc ấy Mạc Thanh Thành mới buông đũa, bỏ lại một phòng đầy người với thức ăn, hai người rút trước.

Giờ lại đúng là thời điểm tắc đường nhất. Cố Thanh muốn nói cô tự về được nhưng Mạc Thanh Thành đã đưa cô đến ga tàu điện ngầm gần nhất.

Cô nhắm tính thời gian, tổng cộng bảy trạm, cả đi lẫn về mất khoảng nửa tiếng, thế cũng vừa kịp giờ cuộc thi... Lúc ấy, cô mới yên tâm đôi chút. Điều hòa trong ga tàu điện ngầm rất ấm, hai người tự ôm áo khoác của mình đứng chờ tàu ở sân ga. Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, còn hai phút bốn mươi tám giây nữa tàu mới vào ga.

Mạc Thanh Thành đang nghe điện thoại. Ánh mắt cô di chuyển nhìn biển quảng cáo ở phía bên kia đường ray.

“Nhanh lên! Mình phải về theo dõi cuộc thi ngay!” Một cô bé đứng phía sau sốt ruột giục giã.

“Kịp mà!” Một cô bé khác trấn an bạn. “Thần tượng của cậu đâu có đăng ký vòng thi hôm nay, anh ấy diễn ở vòng sau cơ mà?”

“Chẳng lẽ cậu không biết thần tượng bụi của mình – Thương Thanh Từ làm giám khảo cuộc thi đêm nay à?”

Cô Thanh toát mồ hôi. Cô không dám quay đầu nhìn nhưng rõ ràng nghe cô bé nói từng chữ như thể đang nghiền răng vậy...

Cô nhìn đại nhân, người ta vẫn thản nhiên nói chuyện điện thoại về vấn đề bồi dưỡng, bổ túc gì đó, chẳng biết anh không nghe được thật hay do nghe quá nhiều nên quen rồi... Dẫu sao một ca sĩ cover vô danh tiểu tốt như cô không thể hiểu được tâm trạng của một CV sớm được phong thần như đại nhân...

“Đại nhân là giám khảo sao? Aaaa... Sao cậu không nói sớm, nói sớm thì mình đã không ăn cá viên cà ri để tiết kiệm mười phút xếp hàng!”

Đúng là hai fan cuồng...

Bên cạnh hai cô gái còn có một người hiền nhiên là ngoài giới, nghe hai cô phấn khích nói về một tên “đại nhân” nào đó thì tò mò hỏi, vậy là người ấy lập tức bị tiến hành cuộc “tẩy nã”, nội dung cũng không gì khác ngoài ca tụng đại nhân khuynh quốc khuynh thành đến mức độ nào, có mấy trăm ngàn fan trên mạng nhưng rất kín tiếng và không hề gây ra vết đen nào trong quá khứ...

Cô Thanh tiếp tục nhìn đồng hồ, còn hai mươi giây nữa. Không hiểu sao cô lại vô thức nảy sinh tâm lý muốn bảo vệ đại nhân để anh không bị phát hiện, cô cầu nguyện cho thời gian trôi nhanh hơn. Mau đến đi, tàu điện ngầm ơi! Phía cuối đường ray quả nhiên xuất hiện luồng sáng đèn pha. Tàu điện ngầm vào ga thật!

“Cậu biết tớ thích đại nhân từ khi nào không?! Từ lâu lắm rồi ấy, tớ là fan cội rễ của anh ấy, từ khi anh ấy lồng tiếng cho *Ichimaru Gin*^(*), tớ đã thích rồi. Cậu về nhà cứ nghe mà xem, tớ thề, cậu mà nghe xong sẽ lập tức trở thành fan của anh ấy cho coi. Lúc ấy, tớ nghe mà xúc động đến phát khóc...”

(*) *Ichimaru Gin: Một nhân vật trong truyện tranh Nhật **Sứ giả thần chết (Bleach)**.*

(☺o☺)... Thật trùng hợp! Cô cũng vậy...

Cửa tàu điện mở ra, hành khách bên trong không đông lắm, đủ chỗ cho cô, anh và hai cô gái chen chân vào. Nghe điện thoại xong, Mạc Thanh Thành “giam” cô ở chỗ nối hai toa xe, dáng anh cao lớn, đứng nghiêng người, ngăn tất cả những người xung quanh họ. Nhưng... tư thế hai tay chống sang hai bên, giam cô ở giữa thế này cũng thật... thật khiến người ta ngượng ngùng!

“Lần đầu tiên em nghe giọng anh là lúc nào thế?” Giọng Mạc Thanh Thành hơi nhỏ, chỉ vừa đủ cho hai người thì thầm nói chuyện.

Khi này anh nghe thấy người ta nói chuyện sao? (☺o☺)... Vậy mà vẫn bình tĩnh như thế... Quả nhiên là người kinh qua trận mạc!

“Cũng là khi anh lòng tiếng cho *Ichimaru Gin*.” Cô nhỏ giọng nói, cảm thấy hơi ngượng.

“Nhân vật đó à?” Mạc Thanh Thành cười. “Em biết không, tên của anh và Tuyệt Mỹ Sát Ý đều có liên quan đến nhân vật đó đấy! Tuyệt Mỹ Sát Ý là chiêu thức chiến đấu của Ichimaru, còn Thương Thanh Từ là màu bên trong áo đội trưởng của Ichimaru...”

Tuyệt Mỹ và Thương Thanh Từ đều lòng tiếng cho vai này, chẳng qua một người lòng tiếng cho nhân vật ở giai đoạn trước và một người lòng tiếng cho nhân vật ở giai đoạn sau mà thôi... Các fan đã tìm hiểu và giải thích ngọn ngành từ lâu rồi, chỉ có điều nhiều năm sau được nghe chính chủ giải thích như thế, cô vẫn thấy vô cùng mãn nguyện.

Phim hoạt hình cô yêu thích nhất, vai diễn cô yêu thích nhất, và cả diễn viên lòng tiếng cô yêu thích nhất nữa. Quả thật quá hoàn hảo!

Tàu điện ngầm bắt đầu bảo đến ga, cô chợt nhớ tới một cảnh tượng trong

phim hoạt hình, ấy là khi Ichimaru chia tay Rangiku Matsumoto^(*)... biết mình đi làm gián điệp là rơi vào chốn hiểm nguy nhưng anh vẫn rất đỗi điềm nhiên, dịu dàng nói lời tạm biệt người mình yêu.

() Rangiku Matsumoto: Bạn thanh mai trúc mã của Ichimaru, đồng thời cũng là người mà Ichimaru yêu thương và sẵn sàng xả thân.*

Cô Thanh thở khẽ. “Em thích nhất câu Ichimaru tạm biệt Rangiku trước khi đi.”

Mạc Thanh Thành tiếp lời một cách tự nhiên: “Tạm biệt Rangiku... Xin lỗi!”

Hoàn toàn không cần chuẩn bị mà giọng anh vẫn vô cùng đúng điệu, có thể lập tức khiến người khác rung động tận đáy lòng...

Hồi đó cô đeo tai nghe, mở đi mở lại hàng chục lần chỉ để nghe đoạn lòng tiếng không tì vết ấy của Thương Thanh Từ. Vậy mà giọng nói ấy giờ vang lên ngay bên tai cô, ngay trước mắt cô và ngay lúc này đây... vì cô...

Thật hạnh phúc... Hạnh phúc chết mất!...

Chương 32: Thịt bằm chưng (2)

“Trạm tiếp theo là...” Giọng phát thanh viên nữ vang lên báo hiệu tàu điện ngầm đã vào ga.

Có người đi ra, có kẻ tiến vào, chỗ cô và anh đang đứng vừa khéo lại là toa trung chuyển nên lúc nào cũng đông người. Chỉ một lát, toa tàu đã chật như nêm, may mà cô đứng trong góc, có Mạc Thanh Thành che bên ngoài nên không bị chen lấn. Chỉ tội nghiệp anh...

Cô nhìn bên người chen chúc phía sau Mạc Thanh Thành, ngượng ngùng khẽ kéo vạt áo anh, ngắc đầu nói: “Đứng sát vào em một chút cho đỡ chật...”, nói xong cô cố gắng đứng lùi vào thật sâu.

Dường như Mạc Thanh Thành muốn chừa không gian cho cô nhưng lại bị người phía sau xô đẩy khiến anh cực chẳng đã phải tiến sát vào cô thêm một chút.

Giọng của Ichimaru còn văng vẳng bên tai, mà người anh đã gần như vậy... Cố Thanh thở thật chậm. “Còn bốn trạm nữa...”

“Ừ!”

... Hết chuyện để nói rồi...

Cô chợt nhớ đến hồi năm thứ hai đại học, hai cô bạn trong ký túc có người yêu. Một lần cả phòng ngồi tám chuyện tới đêm khuya, cô bạn kia nói ban đầu cô thích người bạn trai của mình vì thấy hắn uống nước ngọt cần ống hút, khi viết thì cần đầu bút, thậm chí uống nước trong chai cũng cần miệng chai... không hiểu sao cô bạn thấy hành động này rất đáng yêu, và tự nhiên tim chợt rung động. Ba thành viên còn lại cảm khái rằng chuyện tình yêu của hai người này khởi đầu thật kỳ cục.

Nhưng bây giờ... Tuy cô vẫn là tín đồ âm thanh, vẫn cho rằng chất giọng hay, nói tiếng phổ thông chuẩn là điều kiện thiết yếu của bạn trai tương lai nhưng thật sự... cô chưa bao giờ ngờ rằng đó chính là tất cả lý do khiến cô nảy sinh mối quan hệ tình cảm này. Thật kỳ diệu!

Kể từ thời điểm anh muốn cô làm bạn gái tới giờ đã hơn hai tiếng. Bạn gái... bạn gái của Thương Thanh Từ...

Cố Thanh cần môi theo bản năng, tầm mắt song song với cánh tay anh, cô nhìn qua cánh tay, dán mắt vào đường khóa chiếc túi đeo của người đứng phía sau anh, bởi cô không dám nhìn anh, không dám để anh cảm thấy cô

đang nhìn mình. Nhưng ánh mắt... Cô chẳng thể nào ngăn cản được ánh mắt mình...

Đứng một hồi, hành khách chen lên mỗi lúc một đông, Mạc Thanh Thành bị xô ngược vào trong, anh đổi tư thế từ chống hai tay lên hai bên thành chống hai khuỷu tay lên hai bên, nên đương nhiên... khoảng cách giữa hai người bị thu hẹp đáng kể.

Da của anh... thật đẹp... Muốn không nhìn cũng không được!

“Lát nữa tàu vào ga, em xuống tàu rồi cứ thế đi thẳng ra cửa số hai nhé, từ cửa số hai đến trường chỉ khoảng năm phút đi bộ.”

“Vâng!” Cô biết rõ mà, bởi cô đã học trường này hơn ba năm rồi...

“Nếu như trên đường bị người lạ chọc ghẹo thì mặc kệ người ta, nghe chưa?”

“Vâng!” Anh coi cô là trẻ con sao...

“Anh không đưa em đến tận trường được, giờ phải chuyển tàu về luôn đây.”

“Vâng...”

“Em giận à?”

“Dạ?” Cô ngẩng đầu, suýt đụng vào mũi anh, muốn lui về sau nhưng hết chỗ nên đành trơ mắt nhìn đôi mắt gần trong gang tấc kia, đôi mắt đẹp đến nỗi khiến người ta vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị. Cô đáp: “Không ạ! Sao em lại phải giận anh? Anh còn có việc quan trọng cần làm, về muộn phiền lắm đấy! Mà thật ra anh cũng không cần đưa em về, em có thể tự về một mình được mà!”

Khi tàu điện sắp tới ga, anh che chở cho cô, giúp cô chen ra cửa. Hai

người phải đánh vật để xuống khỏi tàu. Khi tàu chạy, xung quanh chợt trở nên yên ắng hơn rất nhiều. Cố Thanh ôm áo khoác, tạm biệt anh rồi nhanh chóng bước như chạy về phía thang máy.

Thang máy từ từ đi lên, đại nhân cũng vào ga đối diện chờ tàu.

Phù... Cuối cùng... cũng có thể tự về trường.

Cô nhìn tàu điện ngầm rồi lấy thẻ từ trong ba lô ra, người vẫn thấy lâng lâng. Cô chẳng biết mình đang nghĩ gì, mà thực ra cô cũng chẳng nghĩ gì cả.

Chỉ mình cô trở lại ký túc xá.

Nhìn đồng hồ, thấy còn nửa tiếng nữa cuộc thi mới bắt đầu, cô mở YY ra, vào kênh của cuộc thi trước, lập tức nghe thấy MC đang cất cao giọng hát. Còn nửa tiếng nữa mới khai cuộc mà đã có mười lăm ngàn người online, thật đáng nể... Cô tiện tay rút một cuốn sách chuyên ngành trên giá sách, giờ ra xem.

Giọng nói của anh, khuôn mặt anh không ngừng vằn vữa trong đầu cô.

“Anh rất thích em! Làm bạn gái anh nhé!”

“Lỡ không hợp nhau thì sao?”

“Không bắt đầu sẽ không biết kết cục, đúng không?”

...

Không được! Hoàn toàn không đọc sách được. May là cuộc thi sắp bắt đầu rồi.

Trong lúc cô đi lục tìm nick Thương Thanh Từ thì cửa sổ tin nhắn riêng

của mình chột nhấp nháy.

Thương Thanh Từ: *Anh về đến nhà rồi!*

Cô Thanh: (☉v☉) Ủm!

Thương Thanh Từ: *Tự chơi nhé! Anh phải làm việc đây!*

Cô Thanh: Ủm!

Cô phát hiện mình bắt đầu bắt chước các thói quen của anh, ngay cả thói quen hay trả lời “ừm” cũng vậy... Người ta chưa tỉnh ngủ nên trả lời “ừm” rất tự nhiên, còn cô trả lời “ừm” vì chẳng biết nên nói gì.

“Thưa quý vị, trước tiên tôi xin giới thiệu bốn vị giám khảo của chúng ta!” Giọng của MC vọng ra từ tai nghe. “Đầu tiên là người thiết kế ra trò chơi này, thầy Trầm Danh, chịu trách nhiệm về âm thanh, thầy Triệu Thiên Nhất, diễn viên lồng tiếng Trương Hiểu Âu và cuối cùng là diễn viên lồng tiếng Thương Thanh Từ.”

Khi tên Thương Thanh Từ vừa được xưng lên thì rất nhiều người lập tức kích động reo hò... Nhưng fan trong sân nhà anh thì lại khá bình tĩnh. Cô Thanh nhìn số lượng fan, kéo danh sách bên trái xuống, ước chừng... hơn một ngàn người đang tham gia, mười quản lý viên đều có mặt, nghiêm túc quản lý trật tự fan nhà mình.

Đây chính là sức cuốn hút của đại nhân, trong những trường hợp công khai thì tuyệt đối không để người nhà mình tự làm xấu mặt mình, post bình luận loạn lên để tự bôi đen bản thân^^... Bỗng dưng cô cảm thấy tự hào kỳ lạ...

Nhưng fan lễ tẻ vẫn không kiềm chế được, họ khiến người ta kích động. May đây là cuộc thi lớn nên MC có đủ khả năng kiểm soát hiện trường, mau chóng mượn không khí hiện trường để dẫn lời bắt đầu cuộc thi. Mời thí sinh đầu tiên của chúng ta lên mic...”

Không hiểu sao Cố Thanh liên tục liếc mắt nhìn ID của Thương Thanh Từ. Sau đó, cô ngồi nghe một thí sinh xa lạ trình bày lời kịch chỉ định và lời kịch tự do với vẻ vừa căng thẳng vừa lộ cá tính riêng như thể một khán giả châu rìa.

Đang ngồi nghe nhạc thì cô bỗng thấy có người nhắc đến tên mình trong khung bình luận: “Ồ, Thanh Thanh Mạn kia!”, “Đâu? Đâu?”, “Có mặt thật mà, đào của đại nhân đến đây thật đấy!”

Cô giật thót. Một thoáng ngây người, cửa sổ tin nhắn riêng gửi đến một tin nhắn từ người lạ: “Phu nhân Át chủ bài! Mau lui ra, thay giáp chiến rồi vào...”

Dòng này vừa xuất hiện thì trong tai nghe phát ra âm thanh như mưa rền sấm dội, yêu cầu kết bạn đổ về như cuồng phong bão táp, máy tính treo cứng chỉ trong nháy mắt... Treo máy...

Khi cô muốn thoát ra thì đã không còn cơ hội. Cô quyết định khởi động lại máy tính.

Chết rồi, bị càn quét bình luận như vậy nhất định sẽ bôi đen danh tiếng của đại nhân, cô gấp gấp đếm từng giây chờ máy tính khởi động lại rồi lập tức thay nick ảo và lẳng lặng mò vào hội trường.

May mắn là tình thế nhộn nhạo đã được MC hoàn toàn không chế và tạm lắng xuống. May mắn là nickname của cô nhanh chóng out ra, không tạo thành cơn quét bình luận xấu nào. Cô cảm thấy vô cùng áy náy nên lập tức gửi tin nhắn riêng cho đại nhân.

Thanh Thanh Mạn: *Em không có kinh nghiệm... quên đổi account...T.T*
Đây hoàn toàn là hiệu ứng do đại nhân gây ra đấy! Trước kia cô thoải mái dung nick thật chạy lông không khắp chốn mà cũng chẳng có ma nào thèm để ý đến...

Thương Thanh Từ: *(Xoa đầu) Bình tĩnh nào!*

Nhưng cô không thể bình tĩnh nổi... Tim suýt nhảy ra ngoài. Hơn nữa, nhìn thấy mấy chữ này, sao cô lại có cảm giác lòng như tan chảy thế này???

Cô đặt tay lên bàn phím, định gõ câu gì đó thì chợt nghe MC nói: “Sau đây mời thầy Thương Thanh Từ đưa ra lời nhận xét cho phần trình diễn của thí sinh.”

Ngón tay Cố Thanh lập tức chững lại. Cô nghe thấy giọng anh vang lên rất rõ ràng trong tai nghe, hoàn toàn không giống với giọng vui đùa trò chuyện lúc ở trong nhóm Perfect hay ngữ điệu dịu dàng, ấm áp trong các hoạt động dành cho fan trên YY. Vẫn là giọng anh, vẫn chiêu bài đó, vừa mở miệng đã có thể hạ gục các cô gái chỉ trong một giây, nhưng giờ đây anh lại khiến người ta cảm nhận được thái độ chuyên nghiệp: “Đây là những thí sinh đầu tiên của đêm nay, có thể một số bạn cảm thấy giọng mình không tệ, cột hơi cũng dài, biết thể hiện cảm xúc kịch nhưng vì sao điểm số lại không cao? Ý kiến của các vị giám khảo chúng tôi đều giống nhau, tuy rằng chất giọng của các bạn khá tốt nhưng suy diễn các câu đối đáp lại quá hời hợt.” Anh ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Chủ đề cuộc thi của chúng ta là lòng tiếng cho một nhân vật trong game, nhân vật có cảm xúc riêng của mình, có hoàn cảnh trưởng thành riêng, thậm chí khi nói chuyện còn có tâm lý riêng, đặc tính riêng dựa trên tính cách và lập trường của bản thân. Đương nhiên, tư liệu bối cảnh mà chúng tôi cung cấp cho các bạn có thể không đầy đủ nhưng đó chính là điểm để các bạn có không gian phát huy tính sáng tạo cá nhân, ví dụ như...” Giọng Thương Thanh Từ thoáng ý cười. “Tôi lấy một ví dụ nhỏ, vai diễn này của chúng ta có một lời thoại: “Vừa rồi, ta thấy nàng quý gồi trong đại điện, ta bỗng nhận ra kiếp trước mình đúng là kẻ nhu nhược”, có bạn thí sinh của chúng ta đã diễn thế này...”

Cố Thanh lắng tai nghe từng chữ, nhưng anh bỗng nhiên im lặng một giây. Sau đó, cô nghe thấy giọng anh bắt chước một thí sinh, ngữ khí đau thương bi thống: “Vừa rồi... ta thấy nàng quý gồi trong đại điện, ta bỗng nhận ra kiếp trước mình đúng là kẻ nhu nhược” Nhất là hai chữ cuối cùng nghe bi thương đến cùng cực.

Bất chước quá giống! Cô vừa mới nghe phần trình diễn của thí sinh này, tuy giọng nói hơi khác một chút nhưng anh mô phỏng cảm giác ngữ khí và ngắt đoạn quá giống...

Giọng nói của Thương Thanh Từ lại trở lại bình thường: “Bạn đọc thoại như vậy đúng là rất bi thống nhưng tâm trạng hơi khoa trương, bạn muốn cảm hóa khán giả bằng sự tô vẽ của chính mình nhưng lại thiếu mất phần tình cảm khiến giám khảo chúng tôi xúc động. Hãy tin tôi, nếu ở ngoài đời thật thì nhân vật này và cả cảm xúc của nhân vật sẽ không giống như bạn diễn trong đoạn kịch vừa rồi đâu.”

Anh ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Mỗi người đều có cách lột tả cảm xúc của câu thoại này. Bạn có thể chọn cách để nhân vật tự trào, tự chán ghét mình.” Rồi anh dùng ngữ khí tự trào để đọc một lần, ngữ khí không lên trầm xuống bổng lắm mà khá lạnh lùng.

Trong phút chốc, giọng nói ấy khiến người ta hình dung ra cảnh tượng một người đàn ông thần thờ tựa người bên đại điện ngôi chùa với nét mặt tự trào lạnh băng, thậm chí cô còn có thể tưởng tượng ra ánh mắt và dáng vẻ của người đàn ông ấy hoàn toàn tuyệt vọng với tương lai của chính mình...

Anh hắng giọng và nói: “Bạn cũng có thể thể hiện nhân vật đang dần vật, hối hận về quá khứ nhưng nội tâm vẫn thầm mang hy vọng.”

Anh lại đọc một lần nữa, lần này giọng người đàn ông ấy chan chứa thâm tình. Hình ảnh người đàn ông khác liền vụt hiện ra trước mắt cô, một người đàn ông cao lớn, đối diện với người con gái mình yêu, dịu dàng và kiên định nhìn vào mắt cô, nói với cô rằng mình hối hận biết bao nhiêu... Đôi mắt anh ta ánh lên tia kiên định hứa hẹn tương lai...

Không hổ danh là... Thương Thanh Từ mà cô luôn yêu thích, luôn luôn yêu thích...

Trên màn hình máy tính, không chỉ fan của anh mà mấy chục ngàn khán giả online tại hiện trường đều vỡ òa trong phần khích. “Thế mới gọi là

chuyên nghiệp chứ...”, “Giám khảo tốt bụng quá! (◡‿◡)...”, “Đại nhân, ngài quá ưu ái với những thí sinh thi sau rồi đó, lại còn hướng dẫn trực tiếp nữa, tội nghiệp cho những thí sinh trước quá! Á...”, “Đại nhân ơi! Hoàn hảo quá!!! Hoa tôi nở rộ trăm hoa diệt^(*)!!!”...

() Trích trong bài **Bất độ hậu phú cúc** của Hoàng Sào, dịch là **Bài thơ vịnh hoa cúc sau khi thi trượt**. Hoàng Sào làm bài thơ này sau khi ông thi trượt tiến sĩ.*

Cố Thanh cúi rạp mình kính phục.

Đại nhân đã nhận xét xong, cuối cùng anh cũng mỉm cười, rồi kết luận bằng chất giọng trầm ấm đặc trưng: “Ban tổ chức không đưa ra bối cảnh cụ thể là vì muốn thí sinh tìm cách lột tả cảm xúc nhân vật của riêng mình, bởi vậy không có cách nào sai, chỉ có điều bạn phải khiến chúng tôi xúc động.”

Chương 33: Thịt bằm chưng (3)

Sự chỉ bảo của đại nhân quả thật là phát huy hiệu quả rất lớn. Những thí sinh thi sau đó đều rút kinh nghiệm được ít nhiều, những thí sinh biết học hỏi còn lập tức điều chỉnh bài thi của mình khiến chất lượng cuộc thi tăng lên đáng kể.

Tầm mười rưỡi đêm, cuộc thi chính thức kết thúc.

MC thở phào, chuyển giọng vui vẻ: “Cuộc thi đêm nay tạm đến hồi kết, cảm ơn các vị giám khảo, các thí sinh và các nhân viên hậu đài. Năm phút nữa khi ban giám khảo và các nhân viên hậu đài rời khỏi sân khấu, ban tổ chức sẽ có một món quà bí mật gửi tặng các bạn. Mời quý vị khán giả nghỉ ngơi trong giây lát, chúng ta sẽ gặp lại nhau sau giờ nghỉ!”

Sau câu này, tất cả mic đều biến mất, chỉ còn giai điệu ngân nga của ca khúc chủ đề game...

Không biết ai phát hiện ra điểm khác thường trước nhất, cô chỉ thấy mọi người liên tục post tin nhắn vào khung bình luận: “Trời ạ! Mau nhìn danh sách nhóm quản lý viên...”, “(Gào khóc) Món quà trời ban gì thế này... Chết mất thôi...”

Những người đang định rời khỏi room chat lập tức phản kích quay trở lại, nhảy bổ vào kiểm tra danh sách quản lý viên.

Danh sách quản lý viên vốn chỉ có MC và Thương Thanh Từ, nhưng giờ... người quản lý đang không ngừng gia tăng. Một, hai, ba... Hoàng giáp(*) liên tục tiến vào phòng.

() Hoàng giáp là cấp bậc quản lý tổng kênh, ngoài hoàng giáp ra thì cấp bậc phân chia địa vị trên YY còn có nhiều màu khác nhau nữa.*

Tuyệt Mỹ Sát Ý, Phong Nhã Tụng, Đậu Đậu Bánh Đậu, Tiểu T. Đây là nhóm lòng tiếng Perfect.

Tư Vô Tà, Tiểu Bạch, Điệp Điệp, Phù Sinh Vô Mộng, Wwwwk. Đây là nhóm lòng tiếng Âm Thanh Tuổi Hoa.

Phi Thiếu, Bắc Đẩu Tiểu Tinh, Loan Loan Nhiều Nhiều. Đây là ban nhạc Thủy Mặc.

Linh Lung Tích Thấu, Tiệm Tiệm, Tiểu Hà, Nhị Nguyệt. Đây là ban nhạc Cỏ Trà Vô Hương.

Bốn nhóm cây đa cây đề của hai giới đều xuất hiện! Trời ạ... (☉o☉)...

Cố Thanh nhìn những tên tuổi đó mà suýt ngất, món quà bí mật này đúng là làm người ta hết hồn, cho tới giờ cô chưa từng thấy đội hình nào hùng mạnh đến thế. Tuy nhiên nhờ Thương Thanh Từ, cô đã gặp một vài “sao”

trong số đó nên cũng không đến nỗi giật mình lắm, nhưng đối với các fan trên kênh YY mà nói thì những nhân vật này vẫn là những sự tồn tại vô cùng thần bí.

Bốn nhóm này chính là đỉnh kim tự tháp trong số mấy trăm nhóm hiện giờ. Không những vậy, họ còn là bậc nguyên lão trong nhóm của mình. Đối với những người mới gia nhập nhóm thì những bậc lão thành này cũng là những sự tồn tại vô cùng thần bí.

Hầu hết những người này đều không nhận bài mới nữa, chỉ ngẫu nhiên tham gia một vài hoạt động do nể mặt bạn bè thân quen mà thôi. Thế mà lúc này họ lại rủ nhau cùng xuất hiện ở đây! Kinh ngạc quá sức tưởng tượng.

Thông tin này khuếch tán chỉ trong nháy mắt, người trong phòng gia tăng vùn vụt, nhiều người còn khóc trong khung bình luận. “Cuối cùng cũng chen vào được, vừa nãy vừa bị đập bay ra khỏi phòng...”, “Thần tượng của mình... Ôi! Các thần tượng của mình... Trời ơi...”

Năm phút trôi qua thật chậm chạp. Bảng bình luận bị càn quét, nhân viên quản lý hội trường liên tục ra tay ngăn cản tốc độ phát ngôn nhưng hoàn toàn bất lực trước tình huống bạo phát thế này, cuối cùng họ đành buông xuôi.

Dấu sao hoạt động chính thức cũng đã xong, trận khuya này vốn là để mọi người vui vẻ mà!

“Tốt lắm! quý vị đã thấy rồi đó!” MC cũng rất cao hứng, hoàn toàn nhập vai một tín đồ âm thanh. “Hai nhóm lồng tiếng nổi tiếng, hai ban nhạc đình đám nhất đã sáng tác ca khúc chủ đề và giới thiệu tính sáng tạo của mảng lồng tiếng cho game này. Đêm nay chắc chắn là đêm của niềm vui và sự kinh ngạc, đây cũng chính là món quà lễ Tình nhân muộn màng cho quý vị. Quý vị hãy coi đêm nay là đêm các thần tượng bù đắp ngày lễ Tình nhân cho các fan. Còn tôi... sẽ an phận làm một fan nhỏ bé và giao mic lại cho các thần tượng...”

MC giao mic.

“Chào các bạn... Đã lâu không gặp rồi nhỉ!” Phù Sinh Vô Mộng của nhóm lồng tiếng Âm Thanh Tuổi Hoa lên tiếng trước với chất giọng dịu dàng đến mức tưởng chừng có thể vắt ra nước. “Tôi đang ở sân bay, dùng điện thoại lên YY, lát nữa biểu diễn nếu âm sắc có chỗ nào không tốt thì xin lượng thứ nhé!”

Điệp Điệp: “Không sao... Vô Mộng đại nhân, lại đây bắt chước tiếng mèo kêu nào! Coi như lót tay trước cho mọi người...”

“Meooo... Các bạn nói gì? Tôi không nghe rõ... Meooo...” Phù Sinh Vô Mộng cười nhẹ, giọng cười mềm mại, tinh tế lại ngọt ngào...

Khung bình luận lập tức bị càn quét: “Dễ thương quá!”, “Đại nhân ơi! Lấy em nhé!”...

Điệp Điệp ho khan. “Nguyên tắc của chúng ta bàn trước đâu rồi hả...”

“Meooo... Các bạn nói gì thế? Haizz, tín hiệu ở sân bay tệ quá! Giao mic đây!”

Điệp Điệp bật cười thành tiếng, hắng giọng, tiếp nhận nhiệm vụ người chủ trì. “Do trong đám bạn lâu năm này, chỉ mình tôi kiêm MC online nên đêm nay tôi xin mạn phép làm MC vậy... Đêm nay đúng là đêm đặc biệt, trừ một vài vị chưa đến, còn cơ bản đều đã tề tựu đông đủ. Đúng không? Át chủ bài đại nhân?”

Đại nhân là giám khảo đêm nay, đương nhiên cũng là một trong những nhân vật chủ chốt. Có điều... Cô Thanh vẫn cảm thấy, hình như tất cả mọi người đều rất thích trêu chọc anh...

Anh chỉ thản nhiên đáp “ừm” một tiếng thật ngắn gọn và rõ ràng, hoàn toàn khác với kiểu nói chuyện bình tĩnh và logic như lúc làm giám khảo. Anh quay về với phong cách lời nói gói vàng của mình nhưng điều ấy không hề ảnh hưởng đến những lời tỏ tình đang ào ào đổ về như dãi non lấp biển của fan...

“Tôi cảm thấy vì hôm nay đã qua lễ Tình nhân nên mọi người mới rảnh rỗi như vậy.” Điệp Điệp cười cười. “Đúng không Át chủ bài đại nhân? Hẳn là hôm qua nhiều người phải bận rộn lắm nhỉ?”

“Chắc vậy!” Dường như Thương Thanh Từ đã đoán ra Điệp Điệp muốn nói gì.

“Thế... hôm qua... Thương Thanh Từ đại nhân cũng bận rộn phải không? Anh đã làm gì thế?”

T.T... Cô Thanh lập tức thấy bối rối...

Mấy chục ngàn người đang theo dõi, vậy mà còn bị quay vào đề tài này sao?

“Tôi ư?” Thương Thanh Từ mỉm cười băng quơ rồi trả lời rõ ràng. “Tôi làm chuyện nên làm!”

Làm... chuyện... nên làm ư? Cách trả lời chẳng khác nào khẳng định lại lời

bình luận của Mộc Mộc post trên Weibo và cả bài hát anh mới post nữa... Trong phòng có mấy chục ngàn người nhưng rõ ràng Thương Thanh Từ - người đang cầm mic - bình tĩnh hơn người trốn dưới nick ảo nghe lên như cô rất nhiều.

Cô cạo móng tay vào trang sách, cạo mãi cạo mãi để mình bình tĩnh lại một chút.

Phong Nhã Tụng đột nhiên mở mic: “Chị Điệp Điệp nói thế là không được đâu nhé! Bao nhiêu người như vậy sao trong mắt chị chỉ có mỗi đại nhân khuynh quốc khuynh thành? Ái chà! Hay chị thương thâm nhớ trộm đại nhân nhà em thế?”

Điệp Điệp tươi cười đáp: “Mười cô thì đến tám cô thâm mến đại nhân nhà em. Chị đây còn độc thân vui vẻ đương nhiên là công khai mến đại nhân chứ việc gì phải vụng trộm?”

Phi Thiếu cũng tếu táo: “Anh cũng công khai mến đại nhân đấy! Đừng nghĩ em chiếm được mic là có thể tùy tiện tỏ tình với người ta nhé!”

Mọi người ồ lên cười. Những người bạn thân thiết với đại nhân hơn rõ ràng đang có thái độ che chắn cho anh.

May là Điệp Điệp chỉ lấy đại nhân để làm nóng không khí, sau đó nhanh chóng đi vào chủ đề chính: “Trong tiết mục đêm nay, bài hát mở màn sẽ là liên khúc. Hát liên khúc thế nào đây? Đêm nay, bốn anh chàng đẹp trai nhất của chương trình sẽ kích nổ ngòi mở màn để cống hiến cho quý vị!”

Tất cả chìm vào im lặng trong giây lát, để rồi sau đó sôi trào mạnh mẽ, mọi người kích động cuồng nhiệt...

Điều khiến người ta sục sôi nhiệt huyết chính là Điệp Điệp nói đến đó rồi dừng lại luôn, cố ý không tiết lộ tên tuổi của bốn mỹ nam. Trên khung bình luận không ngừng trôi lên các “sao”, mỗi người đều có fan của riêng mình, nhóm fan nào cũng hăng máu. Hơn nữa, MC đã nói đó là một trong bốn vị đó

sẽ phải là thần tượng của mình, bởi trong lòng các fan thì thần tượng nhà mình bao giờ cũng hoàn hảo nhất.

Đương nhiên tiếng gào thét lớn nhất là fan của bốn nam thần tượng nổi tiếng nhất của bốn nhóm. Thương Thanh Từ, Phù Sinh Vô Mộng, Bắc Đầu Tiểu Tinh và Tiệm Tiệm. Tên của Thương Thanh Từ bị spam lợi hại nhất...

Điệp Điệp chỉ cười, không nói gì thêm nữa rồi mở nhạc nền.

Nhạc nền của bốn bài hát đã được biên tập thành một bài hoàn chỉnh từ trước, bài thứ nhất vừa vang lên âm đầu tiên, liền có người gõ tên bài hát *Cánh nhận cô đơn nơi thành bắc*. Mic của Bắc Đầu Tiểu Tinh sáng lên, giọng anh hơi khàn: “*Trăng khuyết rồi tròn, chân thành bắc lại chất thêm bao xác thân. Hồn còn vương vấn chốn nhân gian, như cánh nhận cô đơn, lượn vòng không muốn bay về phía chân trời...*”

Quả nhiên đoán trúng! Hơn nữa, không ngờ bài mở màn lại là bài ca về trăng tàn thành cổ, chiến trường tan hoang, quốc gia thiên hạ. Một bài hát khiến người ta sôi trào!

Vì hát liên khúc nên mỗi người chỉ hát nửa bài. Chẳng bao lâu sau, nhạc nền đã chuyển sang phần điệp khúc của *Phá nước*. Nhạc nền được biên tập cắt ráp không tì vết, hoàn hảo như một bài hát liền mạch, lưu loát.

Lần này đến phiên Tiệm Tiệm: “*Cười vang hỏi trời xanh, giương mắt nhìn nhân gian, khói đen cuộn cuộn ngút ngàn, sinh linh không ngủ ngập tràn thương đau...*” Một bài hát về vị đế vương thần thờ than khóc trước cảnh nước mất nhà tan, Tiệm Tiệm hát thật rung động tâm can. Từng tác đất nơi thành biên cương bị kẻ địch lấy mất, thần dân trăm họ rơi vào biển lửa, nhưng vị đế vương bại trận này lại chẳng thể làm gì, lòng không cam, tâm không nguyện, tay không muốn buông bỏ nhưng đành trơ mắt nhìn bất lực...

Giọng hát của Tiệm Tiệm vừa trong vừa sáng, hoàn toàn khác với giọng trầm buồn, thê lương của bài trước. Mấy chục ngàn fan đều ngây người nghe đến si mê.

“Meooo... Áp lực quá!” Phù Sinh Vô Mộng còn cô tình tỏ ra đáng yêu vào lúc này. Hiển nhiên, anh là người hát kế tiếp.

Đúng thế thật! Tiệm Tiệm vừa dứt lời là nhạc nền lập tức chuyển đến phần điệp khúc của bài *Giang sơn máu đổ*. Không ngờ Phù Sinh Vô Mộng dùng đi động thật, không biết anh ngồi hát ở góc nào của sân bay. Phù Sinh Vô Mộng được xưng tụng là nhân vật đáng yêu nhất nhóm Âm Thanh Tuổi Hoa, đồng thời cũng là ca sĩ hát hay nhất, anh vừa cất tiếng hát thì giọng đáng yêu thường thấy liền biến mất: “*Biên ải trắng treo, lửa cháy rực trời, nghe tiếng ai hét giết, nghe lòng ai chơi vơi...*”

Ba người rồi... Đã ba người hát rồi... Mọi người đều đoán ra người kế tiếp là ai.

Bất kể xét về danh tiếng hay chất giọng thì ngoại trừ Thương Thanh Từ, không ai có thể địch nổi ba ca sĩ vừa hát... Anh sẽ chọn bài gì đây? Tên anh và tên bài hát vụt xuất hiện trong đầu Cố Thanh như muốn nhảy vọt ra ngoài... Chỉ có anh mới áp chế được ba ca sĩ kia và chỉ có anh mới hát được bài ấy!

Trên khung bình luận không ngừng post tên Thương Thanh Từ và tên bài hát...

“*Phú đế vương.*”

Chương 34: Thịt bằm chưng (4)

Cuối cùng nhạc nền cũng chuyển sang bài *Phú đế vương* trong cơn lũ spam.

Anh cất giọng hát câu đầu tiên của phần điệp khúc.

Vẫn hay con tạo xoay vần... Ôm biên cương ngàn dặm, đôi mắt nhìn non sông, nhưng sao không thấy con nước nông khi xưa từng dấy nòng vượt qua...

Âm thanh của anh như nguyện với nhạc nền, làm toát ra phong thái của vị đế vương ngồi ôm giang sơn ngàn dặm, mắt nhìn về phía bắc non sông.

Cô Thanh nín thở lắng nghe, mỗi giác quan của cô đều bị giọng hát của anh kéo đi và rồi bỗng sa chân vào câu chuyện bi thương này. Sau đó, giọng của anh hòa vào giọng của ba người còn lại.

Giọng cao của Thương Thanh Từ, giọng trung của trong sáng của Tiệm Tiệm và hòa âm của hai người còn lại đan quện vào nhau... Thực sự quá hoàn hảo! Bốn con người này, bốn giọng hát tuyệt hay này thực sự đã tạo ra phần mở màn không thể hoàn hảo hơn!

Bài hát ngân đến âm cuối, rồi tất cả mọi âm thanh đều đột ngột dừng lại ở âm cuối cùng ấy.

Cô Thanh thần người trong hai giây, đột nhiên nhạc nền lại vang lên lần nữa. Sự yên lặng làm bước đệm cho nhạc phần điệp khúc xuất hiện đột ngột đã nắm chặt trái tim của tất cả mọi người.

Cuối cùng, giọng hát của anh cũng vang lên, kết thúc bài hát một cách hoàn hảo:

Sứ thần vung bút vẽ đời ta tung hoành chém giết, còn một góc nhỏ để ta họa dung nhan nàng dưới đèn trong cung, từng nét hoa phấn như thuở ban đầu...

Cô bỗng nhớ lại hôm ở phòng thu, anh đứng cạnh cô. Đôi mắt anh đen láy như mực, đẹp đến nỗi khiến người ta ngộp thở...

Giọng Thương Thanh Từ thực sự rất hợp để hát những ca khúc thoáng

mang hơi hương thê lương, khiến người ta như hòa mình vào câu chuyện, tưởng tượng ra vô số cảnh tượng...

“Ngất mất thôi!” Điệp Điệp mở mic, giọng kích động cao độ. “Bánh Đậu ơi! Chúng ta đôi được không? Tôi đôi Vô Mộng nhà tôi lấy Át chủ bài nhà cậu nhé? Không! Hay tôi các luôn cả Wwwwk, hai đôi một, thế nào Bánh Đậu?”

“Lỗi quá!” Đậu Đậu Bánh Đậu cười khúc khích. “Điệp Điệp, hay cậu rút khỏi ban nhạc nhà cậu rồi gia nhập nhóm lòng tiếng chúng tôi, thế có phải hay không?”

Được rồi, ngay cả cô cũng đã quen tai. Đại nhân mãi mãi trở thành chủ đề bị mọi người mang ra trêu đùa.

Nhưng từ đầu chí cuối, Thương Thanh Từ không hề lên tiếng, mic vẫn tối. Cố Thanh để ý thấy vậy nên hơi ngạc nhiên, cô liền gửi tin nhắn riêng cho anh: *Anh bạn à?*

Thương Thanh Từ: *Ừm! Anh sắp phải out, có chút chuyện.*

Thanh Thanh Mạn: *Thế thì anh mau đi đi!^^*

Thương Thanh Từ: *Em tự chơi nhé! Anh hết bạn sẽ gọi điện cho em.*

Gọi điện thoại... (⊙v⊙) Ừm, điện thoại... Đúng rồi, mới làm bạn gái người ta được vài tiếng nên vẫn chưa quen lắm, thói quen cũng cần bồi dưỡng từ từ mới được. Cố Thanh nhanh chóng gửi biểu tượng mặt cười.

Cô nhìn thấy đại nhân post một câu trên màn hình: *Tôi có việc nên out trước đây! Hẹn gặp lại quý vị!*

Mọi người đang chọc anh đến cao trào thì nhân vật chính chuẩn mất.

“Át chủ bài đúng là có tính đế vương, thật vô trách nhiệm với hậu cung,

một mình cặp dép chạy mất tiêu...” Phù Sinh Vô Mộng lập tức cười, trêu chọc.

May mà đêm nay có bao anh chàng đẹp trai khác đủ sức chống đỡ nửa chương trình còn lại.

Cô Thanh thấy anh rời khỏi room, cô cũng bất giác out theo. Chẳng biết làm gì, cô vô thức lang thang vào Weibo, sau lần post câu: “Vui quá!” rồi bị quần chúng nhân dân bao vây thì lòng cô vẫn đeo đẳng bóng đen tâm lý nên giờ không dám post bất cứ nội dung gì nữa.

Nghĩ đến lúc mới quen đại nhân, cô cũng sợ bị tẩy chay, bị ném đá nhưng sau đó nghĩ lại thấy mình chẳng mấy khi xuất hiện trên thế giới 2D, chỉ thỉnh thoảng post bản nhạc của mình soạn hay hát một ca khúc mà thôi, chắc không để lộ gót chân Asin... Huống hồ giới cổ phong vốn cất bước muộn hơn các giới khác, quy mô lại nhỏ hơn nên dẫu có scandal cũng chỉ tập trung vào mấy “sao” nổi tiếng, chứ chẳng đến lượt nhạc sĩ quen kiêu ca sĩ vườn như cô. Có lẽ... tạm thời vẫn an toàn! T.T...

Hôm đó, cô ngủ đến hơn sáu giờ sáng mới mơ màng nghe thấy âm thanh Wechat phát ra từ điện thoại, dường như chỉ là nằm mơ. Đến tận lúc dậy, cô mới phát hiện Mạc Thanh Thành gửi tin nhắn tới: *Hết bạn rồi nhưng giờ muộn quá nên không gọi điện nữa! Chúc em mơ giấc mơ đẹp hoặc có lẽ nên chúc em buổi sáng tốt lành!*

Cô hé mắt nhìn tin nhắn. Nhìn một hồi rồi vui mặt vào trong gối, cười khúc khích một mình.

Chỉ một phút đó thôi mà cũng bị Canh Tiểu Hạnh đang lấy khăn lau tóc ướt, hai mắt sáng rực nhìn cô chăm chăm rồi lập tức vạch trần: “Trời! Cậu nhớ xuân đấy à?... Ô không! Cậu đang nhớ át chủ bài thì có...”

Chiếc gối ném trúng đối phương.

Cô ôm chiếc gối khác trèo lên giường trên nhưng lòng vẫn rộn ràng niềm

vui. Cô chẳng rõ vì nguyên nhân gì, chỉ thấy miệng muốn cười mà thôi... Vàng dương hôm nay sao vừa tròn vừa đẹp thế không biết!

Vì cô và Canh Tiểu Hạnh được chuyển thẳng lên lớp cao học nên đương nhiên bị thầy cô trong khoa “trung dụng” trong học kỳ này như luật bất thành văn. Họ phải sắp xếp lại thư viện. Thư viện này do chủ nhiệm khoa xin được tài trợ, dự định sẽ mở cửa vào học kỳ tới, bởi vậy trong học kỳ này chủ yếu chỉ dành cho việc sắp xếp, chỉnh lý chứ không đón người ngoài vào đọc.

Ngày nào cô và Canh Tiểu Hạnh cũng đánh vật ở trên tầng thượng của tòa nhà cùng với bốn nghiên cứu sinh nam nữa, hai người một tổ, cầm iPad đối chiếu đầu sách trên mỗi giá.

Mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ.

Mạc Thanh Thành đã đi làm, trong khi cô vẫn đang đi học, xem ra việc thay đổi mối quan hệ với anh sẽ không gây ra thay đổi gì trong cuộc sống của cô. Mà... mới ba ngày thì có thể thay đổi được gì chứ?

Hồng rồi! Cô Thanh ơi! Ngươi lại lơ đãng rồi đấy!

Cô len lén nhìn Canh Tiểu Hạnh, định hỏi bạn xem khi này đã thống kê đến đâu nhưng rõ ràng cô nàng cũng đang không tập trung vào việc chính, Canh Tiểu Hạnh giở một cuốn sách rồi phát biểu rất hùng hồn: “Khoa mình thoáng nhì, còn có cả khu vực tiểu thuyết ngôn tình nữa chứ...” Canh Tiểu Hạnh mím môi, đứng trên chiếc thanh nhỏ, mắt dán vào sách. “Tớ đã đọc cuốn này trên mạng, trong sách còn có phần ngoại truyện, cậu đợi tớ đọc nốt rồi chúng ta đi ăn trưa.”

Cô đói muốn xỉu, thế mà người đang đứng trên thang lại muốn đọc hết phần ngoại truyện của cuốn tiểu thuyết ngôn tình...

Muốn khóc mà không có nước mắt, cô thoát khỏi bảng số liệu, dùng iPad vào QQ, định kiểm tra thư và đếm xem còn bao nhiêu ca khúc và bản nhạc mình còn nợ xã đoàn, chẳng ngờ cô lại nhìn thấy tin nhắn của Tẩu Điều Nhi

gửi tới: “Phu nhân Át chủ bài ơi! Chị vẫn ổn chứ?”

Hỏi gì mà kỳ thế?

“Ổn hết chỗ nói! Sao? Chú muốn thay ca trên YY cho chị à?”

“ヾ(∇ヾ) Ồ Chắc chị chưa vào Weibo rồi, em cứ nghĩ chị nhìn thấy bài post nên bị ảnh hưởng.”

“Hả?”

“ヾ(∇ヾ) Thuyền to đón sóng cả mà, là hồng nhan của Át chủ bài, không bị ném vào vạc dầu rán giòn mấy lần là không hợp logic chút nào. Thế nên... Cố gắng lên nhé! Thanh Thanh Mạn!”

“Hả?” Cô có dự cảm không lành.

Quả nhiên là vậy! Tẩu Điều Nhi nhanh chóng copy - paste đoạn bình luận. Tất cả đều là những bài hát do cô phối khí lúc mới chân ướt chân ráo bước vào giới, tất cả đều bị đem lên bàn mổ xẻ không thương tiếc và vô cùng kỹ lưỡng, vô cùng chuyên nghiệp, chuyên nghiệp đến nỗi khiến cô phải toát mồ hôi. Những lời châm chọc, giễu cợt có tính sát thương mạnh như đao kiếm ẩn trong câu nói cũng rất rõ rệt. Quả nhiên... cô vẫn bị ảnh hưởng thì phải?

Cố Thanh tựa người vào giá sách, nhìn Tẩu Điều Nhi liên tục gửi tin nhắn copy cho mình. Trong giới cổ phong nhỏ hẹp này, phần lớn những bài hát có thể nổi tiếng đều có đội hình hùng mạnh, từ phối khí cho đến ca sĩ, nên những bài hát cô từng làm trong quá khứ đạt lượt download đến hai ba trăm đã là thành tích tốt lắm rồi, bài nào không nổi đương nhiên không có người chuyên nghiệp nào phân tích...

Đứa con tinh thần của mình bị ném vào vạc dầu, nói không khó chịu là nói dối. Cô lặng người ngồi đọc, không phát hiện Canh Tiểu Hạnh đã xuống thang từ lúc nào.

“Cậu sao thế? Khó chịu ở đâu à?” Canh Tiểu Hạnh thấy sắc mặt bạn không tốt liền hỏi han.

“Phù!” Cố Thanh tắt QQ, thở dài. “Đâu! Chỉ hơi đói bụng thôi!”

Ăn cơm! Ăn cơm! Ăn no có thể giải quyết mọi ưu phiền!

Cô nhìn Canh Tiểu Hạnh. “Cậu mời tớ nhé! Tớ đói sắp chết rồi! Hôm nay thèm món miến thịt băm thế!”

“Hả?” Canh Tiểu Hạnh hoàn toàn không theo kịp tư duy của cô, chỉ tự đoán bừa: “Cậu và đại nhân khuynh quốc khuynh thành cãi nhau à?”

“...” Cố Thanh vừa định bảo mặt mũi còn chẳng thấy đâu thì làm sao mà cãi nhau được thì đúng lúc di động trong túi đột ngột đổ chuông.

Anh...

Cô thở dài, cầm điện thoại chạy đến gần cửa sổ nghe điện.

“Anh về nhà rồi!” Giọng Mạc Thanh Thành nghe không rõ lắm, lại khàn khàn. “Chắc phải ngủ một lát đã, khoảng hai tiếng nữa sẽ gọi lại cho em sau!”

“Anh... ồm à?” Không hiểu sao nghe giọng anh lại khiến cô lo lắng.

“Ừm!” Giọng anh như chột xa chột gần, cơ hồ vừa nghe điện thoại vừa di chuyển. “Viêm họng! Hơi sốt!”

“Sốt? Anh đã đo nhiệt độ chưa?”

“Ừm!” Sau đó... lại im lặng.

Hai tiếng “ừm” đầy uể oải và mệt mỏi, Cố Thanh nghe mà vừa bất an vừa đau lòng, còn có chút luống cuống nữa. Cô không dám gắng hỏi vì sợ anh

đau họng. Cô không biết anh bảo sốt là sốt đến mức nào... Thật là... Chẳng phải bác sĩ thì càng phải biết tự chăm sóc bản thân sao?

“Anh ngủ khoảng hai tiếng rồi sẽ gọi cho em sau!” Giọng Mạc Thanh Thành khàn đặc, nghe mà như xát muối vào lòng, đã thế anh còn không quên lặp lại khi nào dậy sẽ gọi lại cho cô...

Cô cảm thấy tim mình sắp bị mài vụn... Tắt điện thoại.

Canh Tiểu Hạnh đi tới, vừa rồi thấy sắc mặt bạn có vẻ cô đơn, khổ sở, đến giờ lại nôn nóng, bồn chồn. Họ cãi nhau thật sao? Canh Tiểu Hạnh còn chưa kịp mở miệng hỏi thì đã bị Cố Thanh nhét iPad vào tay, rồi vội vàng nói: “Chiều nay tớ không đến thư viện đâu! Nếu giáo sư hỏi thì bảo tớ bị đau bụng nhé!”

“Hà?”

Cố Thanh cầm điện thoại, chạy một mạch ra thang máy.

“Không phải cậu bảo muốn ăn miến thịt băm sao?”

Canh Tiểu Hạnh không hiểu bạn đang nghĩ gì, chỉ dỗi mắt nhìn theo bóng cô đang mất hút giữa các hàng giá sách...

Chương 35: Thịt băm chưng (5)

Từ trường Cố Thanh đến nhà Mạc Thanh Thành chỉ mất chừng nửa giờ. Cô chỉ lo lẫn đâu Tuyệt Mỹ Sát Ý bận việc, để Mạc Thanh Thành ở nhà một mình, sốt xình xịch không giảm thì nguy, nhất định anh cần có người ở bên cạnh chăm sóc. Nhưng khi đến nơi, cô lại do dự... ngẩng đầu nhìn tầng hai mươi tư, tự hỏi mình sẽ lên thế nào đây? Anh bị sốt đang ngủ, nếu cô đánh

thức anh dậy thì có sao không...

“Cháu gái! Sao thế?” Một bà lão tóc bạc xách hai túi đồ lớn đi tới, đặt túi đồ dưới chân, mò tìm chìa khóa. “Quên mang chìa khóa à?”

“Dạ? À, không ạ!... Bạn trai cháu đang ngủ... cháu...”

Thực ra cô cũng đang nghĩ không biết có nên đánh thức anh dậy để mở cửa cho cô không...

Bà cụ cười hiền từ, mở cửa rồi nói: “Cháu vào trước đi!”

Cô đi vào luôn, nhân tiện giúp bà cụ xách túi đồ lớn. Không ngờ bà cụ cũng ở tầng hai mươi tư. Cô nhớ lần trước còn cảm khái nơi này bố cục rất lạ, mỗi tầng chỉ có hai căn hộ, vì thế, bà cụ này chính là... hàng xóm đối diện nhà đại nhân sao?

Cô xách túi lớn toàn bột giặt, nước xả này nọ, đang nghĩ ngợi thì bà cụ đã cười, hỏi: “Thật khéo! Cháu là bạn gái của ai trong nhà đối diện thế?”

“Cháu... là...”

Cô thấy lòng bàn tay hơi nóng, sao bỗng dưng cô lại có cảm giác ánh mắt ôn hòa của bà cụ đang đánh giá cô thế nhỉ? Sao lại có cảm giác không phải gặp hàng xóm mà là đang gặp phụ huynh vậy? Quả nhiên người già nào cũng thích buôn chuyện...

“Thôi! Để bà đoán nhé!”

o(͡ ▯ ͡)o Bà ơi! Bà đừng đoán được không ạ?

“Cháu là bạn gái của cậu bác sĩ trẻ kia, đúng không? Cái cậu ít nói ấy!”

“Vâng!”

Ít nói sao? Anh là diễn viên lồng tiếng, nói chính là nghề nghiệp chính của anh... T.T...

“Bác sĩ tốt quá còn gì! Trong nhà có bác sĩ, cả gia đình hưởng phúc... Chà, hình như bà thực tế quá rồi! Thằng bé ấy rất nghiêm túc, có lần bà dắt đưa cháu đi khám bệnh, đã gặp cậu ấy ở bệnh viện. Đó là lần đầu tiên bà thấy nó nói nhiều. Nó dạy cho một cặp bố mẹ trẻ một bài học. Hai vợ chồng nhà kia tính khí nóng nảy, mắng kỹ thuật tiêm của y tá kém, ở bệnh viện khác, một lần đã tìm được mạch máu, còn y tá ở đây mò mãi vẫn không thấy. Họ la hét lớn quá làm cháu bà cũng sợ xanh mặt, họ còn xắn tay áo định đánh y tá. Haizz... Cháu xem, quan hệ giữa bác sĩ với bệnh nhân bây giờ như vậy đó! Lần trước bà xem tin tức trên tivi...” Bà cụ nói một hồi, không biết lạc đề đến tận đâu.

Cô Thanh nghe đến tên anh liền tò mò kéo bà cụ trở về chủ đề chính: “Sau đó thì sao ạ? Anh ấy đã nói gì?”

“À ờ, bà quên... Cậu bác sĩ hỏi có phải đưa bé này bị tiêm ven bốn, năm ngày rồi không? Hai vợ chồng nhà kia không vui, còn gào thét bảo đúng thế, đã tiêm năm ngày rồi, đây là lần đầu tiên xảy ra tình huống này. Cậu bác sĩ nói, tiêm nhiều lần như vậy, mạch máu không chịu được nên khó tìm thấy, về nhà cắt miếng khoai tây sống, đắp lên chỗ tiêm sẽ giúp mạch máu phục hồi nhanh hơn... Bà nghe xong về thử cho cháu luôn, không ngờ hiệu nghiệm thật đấy...”

Thì ra... anh là bác sĩ khoa nhi?

Cửa thang máy bật mở, đã tới tầng hai mươi tư. Bà cụ niềm nở nhìn cô đứng trước cửa, rồi lại nhìn cô bằng ánh mắt hiền từ thêm vài lần nữa rồi mới vui vẻ đi vào nhà mình. Cố Thanh thở hắt ra một hơi, đứng giữa hành lang không người, ngay trước cửa nhà anh. Cô do dự chốc lát, nhìn đồng hồ điểm nhịp tích tắc, tim cô đập nhanh như tiếng chạy của kim đồng hồ... Tiết tấu này thật khiến người ta căng thẳng...

Cô hít sâu một hơi rồi quyết định bấm chuông cửa, mới làm bạn gái anh được ba ngày, lần thứ hai gặp mặt đã gặp ở nhà anh... không biết cô gặp vận

đỏ gì chẳng biết... Truyện do Ebook Fun&Free thực hiện

Yên lặng một lát, không có động tĩnh gì. Mạc Thanh Thành, anh không sốt đến nổi hôn mê đấy chứ? Cô lại nhấn chuông, nỗi lo dâng trào át cả chút ngượng ngùng lúc ban đầu. Vẫn không có động tĩnh gì! Anh không hôn mê thật chứ?!

Tim cô như bị ai nhéo mạnh một cái... Đột nhiên, cánh cửa mở ra.

Người trước mắt rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ, mặc áo trắng tay ngắn, quần thể thao, một tay chống lên khung cửa, cúi đầu nhìn cô, nheo mắt như thể chưa phản ứng kịp. Cô cũng giật mình, ngẩng đầu nhìn anh, hai người cứ thế nhìn nhau.

Anh mím môi, chợt cười, nói: “Em vào nhà đi!”

Giọng anh đã khàn đặc, anh quay người, chậm chạp đi về phía phòng mình. Cố Thanh vội đóng cửa, tự giác thay dép lê, khi quay đầu lại thì thấy anh đã vào phòng mình. May là... cửa vẫn mở.

Cô vào phòng anh, thấy anh ngồi bên mép giường, xé gói giấy, dùng rượu sát trùng lau cây nhiệt kế rồi nhét vào miệng, sau đó ngẩng đầu nhìn cô. Rèm trong phòng được kéo lại, không gian tối mờ, hiển nhiên là anh đang ngủ bị cô đánh thức.

Cô đi qua, ngồi trên chiếc sofa nhỏ kê cạnh giường. “Anh... khó chịu lắm à? Cần đi bệnh viện không?”

Anh nhú mày, lắc đầu.

Nhìn tóc anh dập dính trên trán, cô biết hẳn anh đã ra rất nhiều mồ hôi. Anh ngâm nhiệt kế mà sao cô có cảm giác như anh đang ngâm kẹo mút...

“Em giúp anh đun nước nóng nhé? Anh tranh thủ nằm nghỉ chút đi!” Cô chỉ vào giường anh. Cứ ngồi thế này không khéo bị cảm lạnh mất.

Trong phòng không bật điều hòa nên khá lạnh. Cô tự hỏi không biết mình có nên bật điều hòa không. Cô còn đang phân vân thì Mạc Thanh Thành đã lấy điều khiển trên giường mở điều hòa, còn nhíu mày nhìn cô. “Sao em lại mặc váy?” Giọng anh cơ hồ nhuốm vẻ mệt mỏi pha lẫn trách cứ...

T.T... Sao cô lại có cảm giác đang ngồi trước một bác sĩ thế này? Chẳng lẽ cô bị bà cụ tẩy não rồi... “Hôm nào trời ấm, em thường mặc váy...” Mặt cô ửng hồng, dứt khoát đứng dậy, đi vào phòng bếp đun nước cho anh. “Anh mau đắp chăn ngủ đi... Em chỉ đến xem anh có sao không thôi! Đừng lo cho em!”

Sau lưng im ắng.

Khi cô bung nước ấm trở lại thì Mạc Thanh Thành đã nửa nằm nửa ngồi trên giường, tiếp tục đấu tranh với cơn sốt. Cô nhìn trán anh ửng sừng, liền đặt cốc nước ấm trên mặt bàn cạnh giường rồi cúi người khẽ hỏi: “Anh uống thuốc chưa? Khăn để ở đâu, em lấy nước ấm giúp anh lau mặt.”

Cô hơi cúi, tay chống ở cạnh giường để nói chuyện với anh. Cô vốn nghĩ làm vậy cũng chẳng sao, nhưng khi thực sự cúi xuống gần anh, lòng cô chợt bồn loạn vô cớ.

Mạc Thanh Thành “ừm” một tiếng, đôi mắt hơi mọng bởi cơn sốt, anh nhìn cô rồi mơ hồ nói: “Lần trước anh đã định nói với em, sau này mùa đông đừng mặc váy nữa!”

Cô lơ mơ không hiểu sao lại quay trở về đề tài này?

Anh giờ tay lấy nhiệt kế trong miệng ra, nhẹ giọng nói với cô: “Con gái cần chú ý giữ ấm cơ thể!” Vì đau họng nên anh nói chuyện thật chậm, ngữ khí cũng tự nhiên pha lẫn chút dịu dàng và mờ ám.

Tiếng tim đập thành thịch trong lồng ngực vọng đến tận tai, cô hơi hoảng, xấu hổ né tránh, cách ra một khoảng an toàn, rồi cô chợt cảm thấy anh dùng

ngón tay nóng bỏng nhéo vành tai lạnh lạnh của mình. “Nhớ chưa?” Giọng anh khàn khàn, mơ hồ mà mềm mại.

Chỉ bấy nhiêu thôi, không cần tốn sức, anh đã phá vỡ mọi phòng tuyến trong nháy mắt và đánh thẳng vào tận trái tim cô...

“Khăn mặt của anh màu gì?” Cô đột nhiên đứng thẳng quay lưng đi ra ngoài, rõ ràng cô đang bước theo tiếng tim đập mà đi, chân muốn nhũn ra...

“Màu trắng.”

Chương 36: Thịt bầm chưng (6)

Đáng lẽ cô nên hỏi thêm vài câu như khăn treo ở đâu, khăn lớn hay nhỏ... nhưng khi vào toilet, cô mới phát hiện những vấn đề đó đều dư thừa. Trên giá treo khăn mắc bên ngoài phòng tắm, bên trái phơi một loạt khăn mặt lớn, vừa, nhỏ màu trắng, bên phải là khăn lớn, vừa, nhỏ màu lam nhạt, phía dưới cũng treo một hàng như thế, mỗi bên phơi hai chiếc khăn. Phân chia rất rõ ràng. Cô nghĩ, loại khăn nhỏ phơi ở hàng trên chắc để lau tay, cỡ vừa để lau mặt, còn chiếc cuối cùng...

Trong đầu cô dần hiện ra khái niệm khăn tắm, cô vội né tránh vấn đề đó, cầm khăn mặt xả dưới vòi nước ấm rồi trở về phòng, phát hiện Mạc Thanh Thành đã mơ màng chìm vào giấc ngủ. Anh nằm nghiêng người, tư thế ngủ hơi giống trẻ con, đầu gối lên tay trái của mình. Nhìn mồ hôi lấm tấm vã ra trên trán, cô nghĩ có lẽ anh đã bắt đầu hạ sốt. Mỗi lần bị sốt, cô đều mất cả buổi tối, khi toát mồ hôi sẽ giảm sốt, hết mồ hôi là sốt trở lại... Cứ thế lặp đi lặp lại tới sáng mới khoẻ, còn nếu không khoẻ lại được thì đi bệnh viện.

Cô Thanh nhớ cảm giác khó chịu khi mình lên cơn sốt, liền cảm thấy anh thật đáng thương. Đặt khăn trên bệ đá cẩm thạch, cô đi đến bên giường, chậm rãi ngồi xổm xuống, lấy nhiệt kế bên cạnh gối lên nhìn. Ba mươi tám độ?

Ừm... như vậy lúc này anh đo, nhiệt độ còn cao hơn sao? Rốt cuộc là cao đến mức nào vậy? Cô lại nhìn người nằm trên giường, tự hỏi một hồi, sau đó nhẹ nhàng dùng ngón tay nhắc bàn tay để bên ngoài chăn bông của anh đặt vào trong chăn. Hy vọng khi trời tối anh sẽ cắt sốt, sau đó ăn chút đồ và ngày mai sẽ khỏe hẳn.

Cô nhìn anh. Anh ở ngay trước mắt cô, ngủ thật sâu.

... Vì ra mồ hôi hạ sốt nên làn da anh có vẻ càng trắng mịn và còn hơi ửng hồng. ửng hồng vì sốt nhưng lại khiến vẻ mặt nằm nghiêng của anh thêm dịu dàng và tuấn tú...

Cô lớn bằng này nhưng mới chỉ vào phòng anh họ, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy con trai say ngủ. Hơn nữa... người này là đại nhân, là Thương Thanh Từ chỉ cần post bữa một tin gì đó trên Weibo là có thể khiến hơn trăm ngàn fan ăn mừng khắp chốn...

Ba ngày... thật sự chưa thể đánh tan uy thế Thương Thanh Từ của anh.

“Người đâu phải gỗ đá, ai chẳng có tình, chi bằng khi xưa ta đừng gặp giai nhân khuynh quốc khuynh thành.” Cô yêu chất giọng của anh trước và từng post một câu như thế trên Weibo, hiện giờ... anh thật xứng với bốn chữ “khuynh quốc khuynh thành”...

Lông mi anh giật giật. Tim cô thót lại. Sau đó... mọi thứ tiếp tục yên ắng. Hic! Thách thức năng lực kháng áp của tim quá!

Cô Thanh cảm thấy nếu cô còn tiếp tục nhìn anh ngủ thế này thì có vẻ hơi biến thái nên cô liền đi ra phòng khách. Cô chăm chú quan sát nhà anh, rất sạch sẽ, có điều chưa gọn gàng lắm. Phòng không một hạt bụi nhưng đa số vật dụng đều để lung tung, từ quần áo đến tạp chí, CD...

Cô dọn CD và tạp chí để trên sofa rồi ngồi xuống, lấy quyển sách mình quen mang theo ra, đọc một hồi rồi ngủ quên mất. Khi tỉnh dậy vì đau dạ dày, cô mới nhớ ra lúc vội vàng chạy tới đây, cô chưa kịp cho cái gì vào bụng

ngoài mấy ngụm nước.

Bốn giờ hơn rồi sao? Vã mồ hôi! Đói chết mất!

May là trên bàn trà ở phòng khách có mấy hộp đồ ăn, đều đã giật nắp, thức gì cũng có. Mình phải chịu mệt nhọc, chịu cảnh yên lặng ngồi cạnh chăm sóc bệnh nhân, nên dầu sao cũng không thể để mình chết đói... Cô vừa thăm than vừa bới tìm, nắm kim châm cay, nguyên vị sò biển, hạt dưa, mè vệt...

T.T... Hai gã đàn ông tham ăn muốn chết, chuẩn bị bao nhiêu đồ ăn vặt như vậy mà không có gì nhét no bụng được...

Mở một gói bim bim sò biển, cô ăn một lèo sạch bách. Tiếp tục mở gói khác... Cô cầm cúi ăn, quả nhiên càng ăn càng đói.

Khi xé gói đồ ăn vặt thứ bảy, cô mới phát hiện có bóng người đứng cách mình không xa. Cô giật bắn, ngẩng lên nhìn, thì ra là đại nhân. Mặt anh vẫn nhuốm vẻ mệt mỏi, pha lẫn chút thú vị khi được ngắm cô ăn ngon lành.

Cố Thanh vội bỏ gói bim bim xuống, đứng dậy hỏi: “Anh tỉnh rồi à? Đã hết sốt chưa?”

Đại nhân nhú mày. “Hình như giờ hết sốt rồi, nhưng chắc tôi sẽ sốt lại.”

“Hay đi bệnh viện nhé!”

“Không cần! Anh quen rồi, mỗi năm anh thường bị sốt vài lần, nhưng chỉ qua một đêm là khoẻ thôi.” Anh lắc đầu, đi ra khỏi phòng.

Cô đi theo sau, hỏi: “Người anh đầy mồ hôi, em giúp anh điều chỉnh lại điều hoà nhé, không sẽ bị cảm mất!”

Đại nhân lắc đầu. “Không cần đâu!”

Cô thấy anh định đi vào bếp liền bảo: “Anh đói à? Hay muốn uống nước?”

Đại nhân dừng lại, cúi đầu nhìn Cố Thanh đứng bên cạnh, ánh nhìn dường như tỉnh táo hơn trước. Cô lo quá hoá ngớ rồi! Nhưng sao anh không đi tiếp?

Anh cười vẻ bất đắc dĩ, nhìn cô trêu chọc: “Anh muốn đi vệ sinh.”

“... Anh đi đi...”

Cô nhìn anh đi vào phòng vệ sinh, đóng cửa, bỗng cảm thấy mình thật vô dụng. Dường như đại nhân là người rất biết cách chăm sóc bản thân... Thực ra cô đến đây chỉ vì sợ anh đột nhiên sốt cao thì cô sẽ đưa anh đến bệnh viện, hoặc nếu anh đói, cô sẽ đút cháo giúp anh... Về trước có lẽ sẽ không xảy ra, còn về sau... hình như cô tự đút cho mình ăn no trước rồi!

Hic!

Cố Thanh phân tích tình cảnh của mình, khi đại nhân đi ra, cô lập tức hỏi: “Com chiều anh định giải quyết thế nào? Muốn ăn gì em nấu cho!” Tuy tay nghề của cô không thể sánh với tay nghề đầu bếp của anh, nhưng nấu cháo hay đại loại thứ gì đó như thế cũng vẫn được...

Anh không đáp mà hỏi lại: “Ngon không? Đồ ăn vặt ấy!”

“Vâng!” Thật xấu hổ! Cố Thanh gật đầu. “Ngon ạ!”

Anh cười, nụ cười nhuốm vẻ mệt mỏi vì bị ốm, rồi hỏi cô: “Thế thích ăn thứ nào để sau này anh mua nhiều một chút?”

“Sò biển ăn ngon... nắm kim châm cay cũng không tệ...” Cố Thanh nghĩ ngợi và thành thực đáp. “Thôi! Sau này để em mua cho anh, ít ra cũng phải chuẩn bị vài thứ có thể ăn no bụng mới được!”

Anh “ừm” một tiếng, sau đó... lại trở về giường.

Cô tự rót ly nước ấm, đi theo vào trong đưa cho anh. “Ra nhiều mồ hôi

như vậy, anh nên uống nhiều nước!” Nói xong, tự cô cũng thấy hơi ngượng, hình như đối với cô, công thức chữa sốt là uống nước và đi ngủ.

Mạc Thanh Thành cầm cốc nước, uống một ngụm, rồi lại uống thêm ngụm nữa. Trong phòng chỉ còn tiếng uống nước thật nhỏ.

Cô vươn người, cầm cốc nước từ tay anh rồi đặt trên bệ tủ kê cạnh giường, khi quay người định đứng dậy thì da đầu chột đau. Tóc cô bị quấn vào đồng hồ trên tay anh...

Chết mất thôi... Cô tiện tay giật ra.

Đại nhân thấp giọng ngăn: “Đừng kéo mạnh thế, để anh gỡ giúp em!”

Cô “vâng” một tiếng, ngồi sát bên người anh, lòng hơi bối rối.

Đại nhân gạt phần tóc chần tằm mắt ra, mò theo lọn tóc quấn quanh đồng hồ nhưng dường như không gỡ được, anh tháo hẳn đồng hồ ra, cúi đầu chăm chú nhìn chỗ tóc quấn.

Anh kiên nhẫn gỡ từng sợi, ngón tay vòng quanh lọn tóc của cô.

Cô không dám nhúc nhích, ngoan ngoãn ngồi cạnh anh, một tay còn chống vào sườn, tư thế ngồi rất kỳ quặc, cô cúi lom khom phía trên người anh, chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ áp sát vào chân anh.

Mau gỡ ra đi mà! Xin đấy! Mau gỡ ra đi...

Căn phòng mờ tối. Cô hơi nhúc nhích liền chạm vào chân anh, chột giật phất người như bị bỏng. Hic... lại kéo căng da đầu nữa...

“Đau không?” Anh ngẩng đầu nhìn cô.

“Đau!”

“Đau thì đừng ngộ nguyệt lung tung!”

“Vâng!”

Anh lại cúi đầu.

“Cái đó...”

Mạc Thanh Thành ngẩng đầu.

“Hay là chúng ta bật đèn trước đi...” Nếu không bị mất điện thì sao cứ phải mò mẫm trong bóng tối thế này... Hoặc là anh cứ giật đứt luôn mấy sợi tóc khỏi đồng hồ cho xong...

Anh nghe cô nói, ngẩn người nửa giây mới tỉnh ra. Khi anh đang định mở miệng thì ngoài cửa đã có người hắng giọng. “Hai người... có cần tôi đóng cửa giúp không?”

Chương 37: Thịt bằm chưng (7)

Trời...

Cố Thanh giật bắn người bật dậy, suýt nữa khóc luôn. Vì sao Tuyệt Mỹ lại ở nhà vậy???

Hơn mười cọng tóc bị giật đứt, công sức này giờ xem như... uổng phí. Mạc Thanh Thành muốn cười lại biến thành ho khan, trả lời bằng giọng mệt mỏi pha chút bất đắc dĩ: “Muốn giúp bọn tớ đóng cửa cũng được, nhưng nhờ cậu bật hộ cái đèn trước đã!”

Một bàn tay vói vào trong, lần sờ vách tường, tìm được công tắc đèn.

“Tách!” một tiếng, căn phòng bừng sáng.

Lúc này Tuyết Mỹ mới mò vào, mắt la mày liềm tìm kiếm cảnh tượng nóng bỏng nhưng chỉ thấy hai diễn viên nam nữ, một còn đang ho khan, một đang cúi gằm mặt như vừa ăn trộm trăm con gà, dường như... không có gì khác thường? Anh cười cáo lỗi. “Lượng thứ cho khả năng tưởng tượng của một diễn viên lòng tiếng nhé! Máy câu như: “Đau không? Đau!... Đau thì đừng ngộ nguây lung tung”....” Anh lại hắng giọng. “Cậu hiểu mà, phải không Át chủ bài đại nhân?”

“Cậu chơi game xong rồi à?”

“Ừ! Đói bụng, muốn tìm đồ ăn, bằng không đã chẳng dám quấy rầy hai người.”

Tuyết Mỹ ở nhà? Từ đầu tới giờ Tuyết Mỹ vẫn luôn ở nhà sao?

Cô Thanh nhìn đại nhân bằng ánh mắt không thể tin nổi, dường như đại nhân biết cô muốn hỏi gì nên lập tức trả lời bằng giọng khan khan: “Khi này em tới, anh nhắn tin cho Tuyết Mỹ, bảo cậu ấy ở yên trong phòng, không được ra ngoài phiền nhiễu làm em không được tự nhiên.”

Bây giờ cô càng không tự nhiên hơn đó...

Cô Thanh thấy chắc mình không nên loáng quáng gần đại nhân nữa, để khỏi bị anh chàng cao lớn đứng trước cửa kia thò mũi vào xem. Cô xắn tay áo đi về phía phòng bếp, tự lẩm bầm một mình: “Tối nay ăn cháo được không nhỉ? Chẳng biết trong nhà còn gạo không nữa? Phải xào thêm mấy món rau thanh đạm mới được...”

Cô còn chưa nói xong thì người trên giường đã chậm rãi đưa ra ý kiến khác: “Anh muốn ăn thịt băm chung!”

Cô Thanh lơ mơ quay đầu lại, bị ôm chẳng phải nên ăn thanh đạm thôi sao?

“Được không?” Anh... cố ý đổi giọng, dùng chất giọng có thể hạ gục cô trong một giây, nhẹ nhàng hỏi lại xem yêu cầu của mình có được đáp ứng không.

Cô Thanh khựng lại trong thoáng chốc, gắng chiến thắng “chính mình”, cứng rắn từ chối: “Hôm khác ăn món đó được không? Hôm nay anh bị ốm...”

“Nguyên liệu đã chuẩn bị sẵn ở trong tủ lạnh.” Anh nói xong liền bỏ chần sang một bên, bước xuống giường, xỏ dép lê. “Bây giờ bớt sốt rồi, để anh làm cho!”

Nhìn anh xắn lưng chùng tay áo, cô xóc nổi chỉ muốn đem anh vùi vào chăn, sao cô nỡ để anh vào bếp nấu cơm chứ?

Cô Thanh nhìn tới nhìn lui, cố gắng thuyết phục người con trai cao hơn mình cả cái đầu trong sự bất lực: “Bị ốm ăn đồ ăn thanh đạm sẽ tốt cho cơ thể hơn. Anh là bác sĩ mà....”

Anh bạn thân cao lớn kia! Anh không lên tiếng khuyên nhủ bạn mình được lời nào sao?!

Tuyệt Mỹ phơi ra vẻ mặt vô tội như muốn nói anh thật sự không biết nấu cơm mà, rồi nhìn lại Cô Thanh.

Cô cứ thế nhìn Mạc Thanh Thành đeo đồng hồ, thản nhiên đi đến tủ quần áo lấy áo khoác thể thao mặc vào người, định đi nấu cơm cho mọi người thật trong khi mình vẫn còn sốt... Thấy anh gắng chịu mệt mỏi, cô nhìn mà xót xa... “Để em làm cho.... Nhưng anh chỉ được ăn ít thôi!”

Cô đầu hàng! Đầu hàng triệt để!

Nếu đã đồng ý làm thịt băm chưng cho anh thì cô cũng đành làm theo mọi hướng dẫn của anh. Cô tìm nguyên liệu trong tủ lạnh, phát hiện ngay cả

khuôn bánh trứng cũng đã có sẵn. Trời ạ! Nếu anh không phải bác sĩ thì nhất định sẽ trở thành một đầu bếp lòng danh...

Cô bắt đầu nhớ lại. Năm phút trước, đại nhân đứng đối diện, giảng giải cho cô cách nấu món này. Anh vừa nói hai câu đã ho khan, còn cầm cốc nước uống mấy ngụm. Cuối cùng, cô không đành lòng, nói với anh rằng để mình lên mạng tìm cách nấu cũng được. Hy vọng... tay nghề của cô không khiến người ta quá thất vọng.

Thịt bò đã được băm nhuyễn. Trong bát sứ trắng đã có gạo nếp và gạo kê giã thành bột... Buổi trưa, khi anh về chuẩn bị sơ chế thì bắt đầu sốt. Quả nhiên không điều gì có thể ngăn cản mong muốn ăn thịt bò băm chung của anh!

Cô cho thịt bò vào bát, đổ thêm bột nở và rượu gia vị, rồi ra sức nguấy đều... Trong công thức không nói phải nguấy trong bao lâu nên cô cứ nguấy càng lâu càng tốt, rồi mới cho nước hành gừng, nước tương và dầu ô liu vào. Chắc ướp chừng mười phút là đủ nhỉ? Cô nhìn chiếc bát rồi lại nhìn đồng hồ.

“May mà em đến đây!” Tuyệt Mỹ đứng trước cửa bếp ngó nghiêng, nhân tiện phát biểu một câu đầy cảm khái. “Càng ngày anh càng cảm thấy Át chủ bài có bạn gái thì người được lợi nhất chính là anh. Em biết không, nếu em không đến, chắc chắn anh sẽ phải lăn lộn lo bữa tối rồi...”

Tuyệt Mỹ hoàn toàn không biết làm bếp, ngày thường được đại nhân phục vụ quen rồi nên cảm thấy nấu cơm là chuyện đáng sợ nhất trên đời.

Cô Thanh cười. “Em cũng không giỏi làm bếp, chỉ biết sơ qua thôi, chắc tại là con gái nên nhìn công thức một lần là có thể làm được!”

“Cậu ấy cũng vậy đây!” Tuyệt Mỹ cảm thấy bội phần khâm phục. “Cậu ấy thường dạo quanh siêu thị, muốn ăn rau gì hay thịt gì thì mua về, sau đó mới nghiên cứu công thức, cân nhắc xem nên làm thế nào....”

Mua nguyên liệu trước rồi mới quyết định làm món gì sao? Đúng là... háu

ăn hạng sang!

Hơn cả một Thương Thanh Từ không nhiễm khói lửa nhân gian trên internet, anh chính là Mạc Thanh Thành thích đồ ăn ngon. Thiên thần sa chân vào phòng bếp nghe ra lại càng thêm hơi thở chân thực!

Cố Thanh vừa tán gẫu với Tuyết Mỹ vừa nấu cháo, rửa rau. Ở nhà cô rất ít khi nấu cơm, hy vọng trước mặt hai mỹ nam này, tay nghề của cô không làm họ bỏ chạy.

“Cậu ấy lạnh nhạt với giới cũng hai, ba năm rồi!” Tuyết Mỹ bỗng dừng đổi đề tài. “Phần vì công việc bác sĩ quá bận rộn nên ít để ý đến những đề tài tám chuyện trong giới.”

Cố Thanh bật nút nồi cơm điện, nghi hoặc nhìn Tuyết Mỹ, không hiểu anh muốn nói gì.

“Em có biết sự kiện repost hồi ấy không?”

“Biết ạ!”

Đó là vết ố duy nhất trong lịch sử của Thương Thanh Từ. Thực ra do anh tốt bụng bị người ta @ gì đó tìm thú cưng, nên tiện tay repost lại, không ngờ cuối cùng bài post đó lại là lừa đảo, hơn nữa, số điện thoại lưu lại là số thu phí.

Sau khi phát hiện, anh liền xóa bài đó, rồi post bài giải thích nhưng vẫn không ngăn được anti-fan. Họ bôi đen anh từ đầu tới chân, còn khẳng định chắc như đinh đóng cột anh chính là người bày trò, thậm chí chia lợi nhuận với chủ số điện thoại thu phí kia...

Suốt ba tháng, fan và anti-fan đấu tranh kịch liệt, không những thế còn bị dân mạng qua đường thêm mắm thêm muối một cách thiếu thiện ý, thậm chí tới tận bây giờ, trên các diễn đàn tám chuyện giới online, thỉnh thoảng vẫn có người nhắc tới chuyện này và khẳng định đó là sự thật...

Nơi nào có con người, nơi đó có giang hồ. Người nổi tiếng sẽ càng bị nhiều người đổ mắt... Cô thích giọng của anh khá muộn, lúc biết đến thì vụ đó đã trôi qua một năm rồi, nhưng cô vẫn cảm thấy anh bị oan.

Cô Thanh đổ dầu vào chảo, bắt đầu xào nấm hương.

“Cho nên ấy à.... Có một loại hận, người ta gọi là hâm mộ ghen tị hận!” Tuyết Mỹ tủm tỉm nhìn cô. “Loại hận này không thể phân biệt thị phi đúng sai, chỉ thời gian mới có thể đưa ra câu trả lời mà thôi!”

Tuyết Mỹ nói xong liền rào bước đi luôn....

Cô Thanh sừng sốt, chợt hiểu ra anh muốn nói gì. Anh muốn ám chỉ những lời bình luận không hay trên mạng. Cô cười, hồi trưa cô còn thấy chán nản vì chuyện ấy, nhưng sau đó thì quên sạch vì Mạc Thanh Thành bị ốm... Con người trốn sau màn hình máy tính nên đôi khi phát ngôn bừa bãi, không chịu trách nhiệm về hậu quả lời nói của mình. Bởi thế, chỉ cần tắt máy tính là mọi chuyện đều tan biến.

Cô xào nấm xong, cho vào đĩa sứ rồi bung ra bàn ăn. Khoảng mười phút rồi, tiếp theo phải làm gì nhỉ? Chết rồi! Lại phải lên mạng tra.

Cô Thanh bực mình trở lại phòng của đại nhân, ôm máy tính bẳng vào trang web nấu ăn. Cô ngồi trên sofa, thấy đại nhân lại rời khỏi giường. Đúng là đau đầu với gã này!

“Đừng rời giường mãi thế, anh sẽ bị cảm đấy!” Tuy đã ép anh mặc áo dài tay rồi nhưng một người đang bị sốt mà cứ đi tới đi lui vậy cũng không tốt. Sao mình cứ như cô gà mái mẹ thế nhỉ???

Anh lấy viên kẹo ngậm trị ho, bỏ vào miệng, ngồi xuống cạnh cô rồi chỉ tay vào cổ họng, nói: “Anh hết sốt rồi! Chỉ đau họng thôi, không sao đâu!”

“Lúc trước em bị sốt, cả ngày không lết nổi xuống giường!”

Mạc Thanh Thành không để ý, chỉ cười. “Có lần buổi sáng anh bị sốt, buổi chiều đã bị gọi đi làm, rồi làm một mạch đến tận sáng hôm sau.”

Không muốn cho con người ta sống nữa sao? Cô Thanh nhú mày. “Bố mẹ anh không xót ruột hay sao mà để anh làm việc như thế?”

“Bình thường mà! Bố mẹ anh, một người làm việc ở trung tâm cấy ghép gan, một người làm ở khoa Tim ngoại, một tuần hai người họ có thể ăn chung với nhau hai bữa cơm đã là tốt lắm rồi, nên mới để anh chọn khoa Tim nội, so ra còn thoải mái hơn nhiều, có lẽ... bố mẹ không cảm thấy anh vất vả gì.”

Không phải anh là bác sĩ khoa Nhi sao? Tin tình báo của bà cụ hàng xóm đúng là không đáng tin chút nào!

Nhưng mà, đụng chạm đến tim mà vẫn kêu “thoải mái” sao? Sự hiểu biết của cô đối với bệnh viện cũng như bao nhiêu người dân bình thường khác, đôi khi cô cũng gào thét bác sĩ vô lương tâm hoặc đại loại những câu như vậy. Tuy rằng từ khi biết anh là bác sĩ, cô cảm thấy màu áo trắng thiên thần đáng yêu hơn trước rất nhiều, nhưng... vẫn không hiểu lắm về ngành y.

Cô chỉ mơ hồ ậm ừ, tiếp tục cúi đầu xem công thức.

Bước tiếp theo thì dễ xử lý rồi, trộn bột gạo và thịt bò băm mà anh đã chuẩn bị từ trước, cho vào khuôn bánh trứng, chưng mười hai phút rồi đổ dầu mè nóng lên trên là xong. Một món dễ làm như vậy nhưng hầu hết các bước đã được anh chuẩn bị hết rồi.

Cô nhớ kĩ công thức, vừa đặt máy tính bảng sang một bên chợt cảm thấy bả vai nặng nặng, cảm của anh gác trên vai cô, giọng anh vang lên sát bên tai, trầm ấm: “Vất vả cho bạn gái của anh quá, phải giúp anh làm bữa tối rồi!”

Hơi thở của anh ấm áp, còn giọng nói... Đúng là chất giọng cô khó chống cự nhất...

Giọng anh mơ hồ không rõ lại vô cùng dịu dàng. “Cảm ơn vì em đã đến!”

Cô nhẹ giọng đáp: “Em sợ anh ở nhà một mình... lỡ không có ai chăm sóc...”

Im lặng vài giây. Cô cảm thấy... dường như anh muốn... Máu dồn lên má, cổ cũng đỏ bừng, cô lập tức chạy vào bếp. “Em đi nấu cơm đây!”

Lần này cô vào bếp một mạch đến khi nấu nướng xong xuôi mới chui ra. Tuyết Mỹ Sát Ý ngồi cạnh Mạc Thanh Thành, lặng lẽ ăn hai món cô vừa làm. Hai người họ tán gẫu vài câu, Tuyết Mỹ bảo sắp đến ngày kỷ niệm của nhóm Perfect rồi nghiêm giọng nhắc nhở đại nhân: “Hôm ấy, cậu phải dưỡng giọng cho tốt đấy!”

Mạc Thanh Thành vừa gấp đậu phụ vừa nói: “Ăn cơm không bàn công việc.”

Tuyết Mỹ “à” một tiếng, cười tủm tỉm nhìn Cố Thanh ba giây, thấy cô nổi da gà mới quay sang hỏi Mạc Thanh Thành: “Vừa rồi tớ không phá ngang chuyện hay ho gì chứ?”

Cố Thanh đang ăn cháo, suýt sặc...

“Đừng đùa quá trớn!” Mạc Thanh Thành nheo mắt, tiếp tục ăn đậu phụ.

Tuyết Mỹ cười ha ha, nhanh chóng chuyển đề tài sang việc kiểm tra sức khỏe hằng năm của mình, nói xong, anh vào phòng lấy kết quả kiểm tra cho Mạc Thanh Thành xem. Mạc Thanh Thành giở từng trang, nói: “Không có bệnh tật gì nghiêm trọng đâu, chỉ tại bình thường ăn uống tốt quá thôi. Nếu sau này vẫn giữ đà ăn uống này thì sẽ bị gan nhiễm mỡ.”

Tuyết Mỹ thở dài, nhìn Cố Thanh. “Đấy em xem! Ai ở cạnh cậu ấy chắc cũng sẽ ăn đến mức mắc bệnh hết.”

Cố Thanh cảm thấy lời này có lý, cô gật đầu. “Phải phối hợp chay mặn, ăn

nhiều ngũ cốc thì tốt hơn.”

Tuyệt Mỹ buông lời: “Thì vẫn tranh thủ đây chứ! Khi Át chủ bài không có nhà, anh toàn ăn cháo ngô.”

Cố Thanh cười khúc khích, cúi đầu tiếp tục ăn cháo.

Nào ngờ, cô vừa mới đưa một thìa vào miệng, Tuyệt Mỹ lại bồi thêm một câu rất thâm thía: “Thế nên sau này lấy cậu ấy, em phải chú ý đây!”

Miếng cháo lập tức mắc nghẹn ở cổ họng, nóng đến mức khiến cô muốn rót nước mắt...

Chương 38: Năm chiêm muối tiêu (1)

Tuyệt Mỹ không hổ danh là anh cả của Perfect, công phu trên chộc người khác phải sánh ngang tầm với Hắc Sơn lão yêu.

Cố Thanh ăn cơm trong hoảng loạn.

Món thịt bò băm chung mà Mạc Thanh Thành tâm đặc vừa ăn được nửa miếng thì anh nhận được điện thoại của bệnh viện, có một bệnh nhân nghẽn cơ tim cần phẫu thuật. Phải thú nhận rằng anh đúng là một cỗ máy thích làm việc, nhận được điện thoại, anh vội vàng buông bát đi ngay.

Cố Thanh không muốn ăn tiếp cùng Tuyệt Mỹ nên cũng buông đĩa theo anh rời khỏi nhà.

Sau đó, cô trở lại trường, bấy giờ mới phát hiện mình đói đến nỗi dạ dày sắp dán vào da lưng đến nơi, bữa trưa đã không ăn gì, bữa tối mới chỉ được vài miếng đã bỏ chạy... Cô liền mua mấy cái bánh rán Sơn Đông ở cổng

trường rồi đi về ký túc xá.

Bỗng nhiên có người vỗ vai cô từ phía sau.

“Tớ nghe nói, hôm nay cậu bị Tuyệt Mỹ phá hỏng cảnh giường chiếu hả?”
Canh Tiểu Hạnh cũng cầm bánh rán, gặm một miếng.

Cố Thanh suýt phun máu vào mặt bạn...

“Chị xem thể này có được không ạ, em sẽ làm thử, nhưng nếu giữa chừng cảm thấy quan điểm của chúng ta không hợp nhau thì có thể huỷ bỏ hợp đồng bất cứ lúc nào.”

Sau hai tuần suy nghĩ, cô đã đưa ra câu trả lời như thế cho Linh Lung Tích Thấu trong lúc sắp xếp thư viện.

Bây giờ các tác phẩm của cô đang bị giới mạng phê bình gắt gao, bỗng nhiên xuất hiện tin cô và Linh Lung Tích Thấu hợp tác, chắc chắn sẽ gây sóng gió. Cô đoán, sẽ có người nói là nhờ bóng của đại nhân, cô mới có cơ hội này.

Bởi vậy, ngay cả tiền ứng trước cô cũng không lấy, cô nói thẳng với Linh Lung Tích Thấu rằng khi nào làm xong ca khúc hăng hay.

Cố Thanh đứng trên chiếc thang nhỏ trong thư viện, tay lần theo gáy sách, từng cuốn từng cuốn một, rồi rút bừa một cuốn, lật giở xem qua, nhưng đầu óc không hề để tâm vào cuốn sách mà chỉ mãi miết nghĩ về việc soạn nhạc. Lúc giai điệu đang thấp thoáng trong đầu thì đại nhân gọi điện thoại đến.

Hôm nay, anh hẹn cô đi ăn trưa ở trường cô, nhưng còn một tiếng nữa mới tới giờ cơ mà? Cố Thanh vừa nghe điện vừa lén nhìn mấy bạn học xung quanh đang làm việc, cô nhỏ giọng hỏi: “Em đang ở thư viện, anh đến rồi à?”

“Chào người đẹp!” Giọng trong điện thoại là... Mặc Bạch. “Anh xin xỏ

suốt nửa tiếng, Át chủ bài mới cho phép anh nói chuyện với em đây! Để anh khóc trước đã...”

Cô Thanh hơi lung túng, lại lơ mơ không hiểu gì.

“Anh đến chụp ảnh ở trường em. Em biết nhân vật Hatsune Miku^(*) không?”

() Hatsune Miku là một ca sĩ ảo rất được ưa thích ở Nhật.*

“Biết ạ!” Cô nhớ mình từng cover mấy bài của Hatsune rồi.

“Bọn anh phải chụp ảnh chung với mười bốn Hatsune, nhưng có một cô bé lỡ hẹn, đến giờ còn chưa tới, còn một cô nữa thì bị ốm. Anh đang chạy đôn chạy đáo tìm người thay thế đây!”

Mặc Bạch cố gắng trình bày ngắn gọn vì sợ đại nhân không cho anh nói tiếp: “Em có thể... giúp anh đóng thay một người được không?”

“Anh muốn em cosplay Hatsune ạ?” Cô do dự hỏi.

Mặc Bạch hớn hờ thừa nhận.

Thật ra chuyện này cũng không khó, chỉ có điều Mặc Bạch đưa ra lời đề nghị hơi đột ngột. Cô Thanh không có lý do gì từ chối, cô hỏi rõ địa điểm rồi nhanh chóng đến đó.

Kiến trúc của trường cô rất đẹp.

Lúc này mới sang xuân chưa lâu, rất nhiều câu lạc bộ hoặc người thích chụp ảnh thường tới đây chụp hình, nhất là cuối tuần, dãy phòng học không có sinh viên, đó chính là thời điểm thích hợp lấy cảnh nhất.

Cô theo lời Mặc Bạch lên tầng thượng khu phòng học phía đông, quả nhiên phát hiện ngoài nhóm Mặc Bạch còn một nhóm khác đang đánh ván

gỗ. Mặc Thanh Thành và Mặc Bạch đứng ở khoảng sân trên tầng thượng, vừa tán gẫu vừa ngắm phong cảnh.

Cô đi lên, phát hiện hai anh chàng đẹp trai này nghiêm nhiên trở thành “phong cảnh” sinh động nhất trong mắt mọi người. Hai người cao xấp xỉ nhau. Vì đang mặc đồ hoá trang nên Mặc Bạch phải dựa vào lan can, còn Mặc Thanh Thành thì yên vị trên lan can... Theo góc nhìn của cô, sau lưng anh chỉ có trời xanh mây trắng, giờ mà có người ngồi ở dưới nữa thì đây sẽ là một tác phẩm tuyệt mỹ. Đương nhiên phải bỏ qua ly trà sữa trân châu còn nguyên hộp trên tay anh!

Khi cô nhìn anh, anh cũng thấy cô, liền vẫy tay gọi lại. Trong thoáng chốc, tất cả mọi con mắt đều đổ dồn về phía cô.

Đúng là sức quyến rũ của đại nhân lớn thật! Cô tin rằng chín mươi chín phần trăm người ở đây không biết anh chính là Thương Thanh Từ. Cố Thanh bước tới, vừa định nói chuyện thì thấy Mặc Bạch bỗng nhiên trở mặt nhìn về phía trước rồi cười sặc sụa, anh cười một cách rất cường điệu, ngay cả Mặc Thanh Thành cũng không nhịn được, khoé miệng khẽ nhếch lên.

Cô quay đầu lại nhìn theo bản năng, lập tức hiểu ra lý do. Một trang tuyệt sắc giai nhân vừa bước lên từ cầu thang. Mỹ nữ đội tóc giả dài màu lam thẫm giống hệt Hatsune, khuôn mặt trái xoan, trang điểm khá đậm, dưới lớp áo khoác là trang phục nữ rất sexy. Giữa mười mấy cô Hatsune ở trên này thì mỹ nữ mới đến đúng là tuyệt sắc, chỉ có điều... “cô” này lại là Mộc Mộc...

Cố Thanh không nhịn được cười. Mộc Mộc đại nhân chỉ cosplay con gái hồi mới chân ướt chân ráo vào nghề, nhưng không ngờ lần này chẳng những anh chịu hạ mình mà còn chịu ăn mặc kiểu 18+ như thế....

Mộc Mộc khoác áo đi tới, không kìm được chớp chớp mắt than thở: “Đeo loại lens này không thoải mái lắm...” Đôi mắt màu lam lẳng lẳng quét sang phía Cố Thanh. “Người đàn ông của em nói em không thể mặc bộ trang phục hở hang này.” Mộc Mộc cảm thấy không thoải mái trong bộ trang phục đang mặc trên người, buồn bực khoanh tay. “... nên anh đành phải mặc.”

Cố Thanh cười khúc khích.

Mạc Thanh Thành ôm vai cô, nhẹ nhàng kéo tới trước mặt, tiện tay đặt cốc trà sữa nóng hổi vào tay cô. “Trời lạnh thế này, con gái không nên mặc đồ hở hang.”

Mạc Bạch khinh bỉ nhìn anh, rõ ràng mắt trái hiện rõ chữ “phong”, mắt phải hiện rõ chữ “kiến”.

Mặt Mộc Mộc lộ vẻ đau khổ, cũng nhìn đại nhân, đôi mắt màu lam kia rõ ràng hiềm lên năm chữ: Còn lâu mới tin cậu!

Cố Thanh vào nhà vệ sinh trên tầng thượng thay bộ trang phục dài tay duy nhất. Người trang điểm cười cười, khen da cô đẹp như da Mộc Mộc, vừa trang điểm, hai người vừa nói chuyện phiếm, chợt nghe bên ngoài có tiếng ồn ào vọng tới, lắng tai nghe thì phát hiện đó là giọng đàn ông.

“Ái chà! Cô còn đuổi theo tôi đến tận đây sao?”

“Em không tìm thấy anh, tìm chỗ nào cũng không thấy!” Một giọng nữ khê khàng vang lên.

“Giờ thì tìm thấy rồi đấy! Hiếm khi tôi ra ngoài chơi với bạn, cô nắm bắt thông tin nhạy thật!”

“Không phải anh bảo anh không chơi bởi nữa sao...” Cô gái bắt đầu khóc. “Anh đã hứa sẽ không dây dưa với Ngọc nữa mà...”

“Tôi và cô quen nhau sao?” Gã đàn ông cười đều.

Chỉ cách một bức tường, cô muốn vò không nghe thấy cũng không được. Sau đó, hai người họ bắt đầu lời qua tiếng lại rất lộn xộn.

Cô chớp chớp mắt, cảm thấy thương thay cho cô gái kia. Sau này phải cẩn

thận hơn nhé cô bé...

“Đừng nháy mắt! Mascara chưa khô, để chị quét lại.” Chị nhân viên hoá trang tiếp tục loay hoay với đồng đồ nghề. “Thằng ấy là tên cận bã, chị biết hần từ khi hần còn chưa nổi tiếng, bây giờ có chút tiếng tăm là bắt đầu đi lừa gạt nữ sinh khắp nơi, haizz...”

“Thằng khốn nạn!” Bên ngoài bỗng vang lên tiếng mắng xen lẫn những tiếng khóc.

Cô Thanh giật mình, người trang điểm cũng giật mình, mascara dính vào mí mắt trên.

“Tôi khốn nạn đấy! Chẳng phải cô thích mấy thằng khốn nạn sao?” Gã đàn ông cười đều giả. “Cô tìm tôi cũng vô dụng thôi! Tôi thất học, vô công rồi nghề, không có tiền, cô tự mình xoay sở đi... Cô đã qua mười bốn tuổi rồi, dù bố mẹ cô có đi kiện cũng vô ích, hiểu không? Hừ?”

Đồ cận bã... Cô Thanh nghe mà nghiến răng nghiến lợi.

Bỗng một tiếng “bốp” vang lên. Cô và chị nhân viên trang điểm cùng trợn mắt nhìn nhau. Hần ra tay với cô gái ư? Sau đó là tiếng người đập vào tường. Hồng rồi... Cô bất chấp, chạy vọt ra ngoài.

Không ngờ ở hành lang không chỉ có hai người mà có những bốn người?!

Cô gái bị đánh đang được Mộc Mộc bảo vệ. Còn Mạc Thanh Thành đáng lẽ đang phải ở trên sân thượng, mà khoảnh khắc cô chạy tới đây, anh đã vung nắm đấm, một tiếng “bốp” vang lên, nắm đấm giáng thẳng vào gã sở khanh không hề nể nang.

Cô bé đang được che chở ngây người.

Chị nhân viên trang điểm ngây người.

Gã sở khanh đang nằm quay lơ trên mặt đất cũng ngậy người...

“Ra tay đánh cả con gái, mày không xứng là thằng đàn ông!” Anh cúi người nhìn tên cận bã.

Cô Thanh mở to mắt, cô không thể tưởng tượng được.

Thật bất ngờ! Thật ngạc nhiên! Thật bạo lực! Thật hả giận...

Hình tượng bác sĩ điềm đạm, ôn hoà vừa kéo cà vạt một cái, trong chốc lát đã hoá thành lưu manh...

Trời ạ... Đẹp trai quá!...

Chương 39: Năm chiêm mười tiêu (2)

“Fuck! Đồ khốn...” Hai giây sau, gã sở khanh cũng lồm cồm bò dậy rồi đứng bật lên như điên, lùi ra sau bốn, năm bước, lúc ấy mới nhìn rõ những người đứng trước mặt.

Mộc Mộc đại nhân, sao anh lại dẫn loại hung bạo này tới đây?

Gã chửi thề, cảm thấy trong miệng có vị máu tươi, lòng cũng hơi gai gai. Không biết thằng cha nào mà ra tay với mình ác thế.

Mạc Thanh Thành đứng thẳng dậy, không có ý định động thủ nữa. Hôm nay, anh đã có kế hoạch đi dự hội thảo nghiên cứu, lại hẹn Thanh Thanh ăn cơm nên đương nhiên ăn vận rất chỉnh tề, nhưng khi nãy vừa động thủ thì áo sơ mi và quần bò liền xộc xệch. Anh nhẹ nhàng lắc tay nói lỏng cà vạt, gã cận bã kia hoảng sợ lùi tiếp hai bước. Anh hơi nhúu mày nhìn bộ dạng sợ sệt của gã.

Tên kia không dám bén mảng đến gần Mạc Thanh Thành, mà lại quay sang Mộc Mộc chửi ầm ĩ: “Mộc Mộc, anh giỏi lắm! Đừng nghĩ nhập giới sớm là được phép tùy tiện đánh người khác...”

Đôi mắt to màu lam của Mộc Mộc liếc sang Mạc Thanh Thành, rồi nhìn gã cặn bã, trên mặt hiện rõ ý tứ: “Mù à? Người đánh mày đâu phải bọn thiếu gia! Có bản lĩnh thì mắng Át chủ bài đi...” Đương nhiên, anh không dám nói người này là Thương Thanh Từ.

Đám coser đứng phía sau toàn là fan của đại nhân. Anh cũng không muốn hiện trường trở nên hỗn loạn, lãng phí công sức hôm nay.

Tiếng mắng chửi khiến mọi người xung quanh xúm vào xem.

Mạc Bạch là người rất giỏi lập liêm, nghe có người quát Mộc Mộc, anh lập tức nhắc quần áo chạy đến, thấy người bị đánh là gã cặn bã liền hào hứng bước tới, gác tay lên vai Mộc Mộc. “Thế nào? Ra tay rồi à? Cậu mà cũng dám đánh nhau cơ à? Với công phu một tay chặt gạch của cậu, không sợ người ta bị tàn phế sao? Loại hàng này để tớ là được rồi mà...”

Mộc Mộc lẳng lặng quay đầu nhìn Mạc Bạch, thành thật chỉ tay sang đại nhân.

Mộc Mộc và đại nhân đang đi dạo, muốn tới xem Thanh Thanh đã chuẩn bị xong chưa thì gặp một cô bé bị gã cặn bã đánh. Người ra tay hành hiệp trượng nghĩa là đại nhân, còn Mộc Mộc chỉ làm nền, chỉ là kẻ làm nền mà thôi!

Đồng chí cặn bã thấy nhiều người đổ xô đến thì vững dạ hơn, dẫu sao Mạc Bạch và Mộc Mộc là người có danh tiếng, chắc không dám làm gì gã trước mặt mọi người. “Đừng tưởng các người ở trong nhóm nổi tiếng là có quyền ức hiếp người khác nhé! Tao nói cho mày biết...”

Mạc Bạch bất thành lời “ô” một tiếng. “Bọn tao cứ ức hiếp mày đấy! Làm

gì được nào?”

“...” Gã ghen hòng luôn.

Mặc Bạch xắn tay áo bước lên.

Gã kia cố gắng đứng vững. “Sao chứ? Muốn ba chọi một à? Tao nói cho mày biết, đánh người là phạm pháp đó, Mặc Bạch...” Gã không tin trước mặt nhiều người như vậy mà hai “sao” này dám động thủ với mình, nếu xảy ra thật thì hẳn sẽ báo cảnh sát bằng bất cứ giá nào...

Mặc Bạch cười hì hì bước tới, tiện tay vỗ vào ngực gã, nhỏ giọng nói: “Phạm pháp hả? Bọn này chỉ ra tay vì việc nghĩa thôi, hiểu không? Tao không dọa mày đâu, Mộc Mộc đại nhân nhà này là cảnh sát đấy, Hôm nay vừa khéo rảnh rồi chẳng có việc gì làm nên cậu ta ra đây bắt tên cặn bã như mày. Mày xem, hôm nay trời quang mây tạnh, không bắt mày thì quả là đắc tội với thời tiết đẹp nhường này...”

Mặc Bạch vẫn cười hì hì, phía sau anh không xa, chệch bên trái là Mộc Mộc, bên phải là Mặc Thanh Thành.

Các coser tròn mắt kinh ngạc vì lời Mặc Bạch vừa thốt ra, không thể tin được một Mộc Mộc bình thường mặt đơ đơ, phản ứng toàn chậm ba nhịp, lúc này trông như nữ thần eo nhỏ chân thon khiến người ta vừa hâm mộ vừa ghen tị lại là cảnh sát thật sao?

Anh cảnh sát xinh đẹp, chính nghĩa thật khiến người ta muốn gào thét!

Lại còn Mặc Bạch và cả anh chàng... anh chàng không biết là ai nhưng rất đẹp trai kia nữa chứ! Thật khiến người ta sôi trào nhiệt huyết...

Mộc Mộc im lặng mặc nhận, tuy rằng... anh còn chưa... tốt nghiệp.

Gã cặn bã cảm thấy mình mà liều mạng một chọi ba thì thế nào cũng bị đánh cho tàn phế, nên chỉ che mặt phỉ nhổ: “Mặc Bạch! Trước mặt nhiều

người thế này mà mày dám động thủ, tao sẽ công khai cho dư luận biết mày đánh người đấy.”

Gã không tin những đại thần này không coi trọng danh dự của mình...

“Bọn ta thích ỷ thế hiếp người đấy!” Mặc Bạch thản nhiên cười, đáp.

“Cùng lắm thì ra khỏi giới, nhưng bằng mọi giá tao sẽ bôi đen chúng mày tới chết...” Nửa câu sau rõ ràng là hơi chột dạ nên giọng gã yếu đi thấy rõ.

Mặc Bạch cười khúc khích, tiến thêm hai bước. Anh thì thầm, chỉ đủ cho những người ở gần nghe thấy: “Tao bảo mày nhé, người vừa đánh mày ấy mà, mày mà dám bôi đen thì fan của người ta, mỗi người chỉ cần nhỏ một bãi nước bọt cũng đủ dìm chết mày. Không tin... cứ thử xem, xem chính mình còn lặn lội tiếp trong giới được không!” Anh nói rất nhỏ, mấy cô gái vây quanh cầu thang không nghe thấy gì cả, chỉ nom thấy anh tười cười mà thôi.

Gã kia che mặt sững sốt.

“Được rồi! Biết điều thì mau rút đi!” Mặc Bạch vỗ vai gã.

Không có màn báo cảnh sát, không có màn làm lớn chuyện, đúng như Mặc Bạch nói, gã kia đã vô công rồi nghề lại chẳng có danh tiếng gì, giờ còn đắc tội với các vị thần tiên này nữa thì đúng là không thể lặn lội trong giới được nữa...

Gã nhỏ nước bọt rồi len lén chuồn mất.

Cô gái được che chở im lặng hồi lâu, không dám đến chỗ hai anh chàng lạnh lùng như thể đang giương biển báo “người sống, chớ tới gần” là Mặc Thanh Thành và Mộc Mộc, mà chỉ dám nhỏ giọng cảm ơn Mặc Bạch.

“Không có gì! Không có gì!” Mặc Bạch không quá để ý, vỗ tay gọi mọi người. “Giải tán thôi! Mười bốn em Hatsune xinh đẹp của anh, nhanh nhanh chụp ảnh cho xong nào! Chụp xong anh mời đi McDonald uống cà phê...”

Cóng chết người! Ai chọn đúng thời tiết này để chụp ảnh thế không biết? Thật là...”

“Người ta mặc đồ hở hang mà còn chưa than lạnh nữa là...” Mộc Mộc có gì nói nấy rồi thướt tha bỏ đi.

Sau đó, mọi người chụp ảnh chừng một tiếng. Khi mặt Mạc Thanh Thành sắp chuyển màu tím đen thì buổi chụp hình cuối cùng cũng kết thúc. Ngay cả Cố Thanh – người duy nhất được mặc quần dài cũng còn thấy lạnh, dù sao trừ bàn tay được mang bao tay ra thì nửa cánh tay trên đều để trần. Tất cả coser chen chúc trong nhà vệ sinh tầng thượng để thay đồ.

Cố Thanh rất thông thuộc toà nhà này, nhìn mọi người chen chúc bên trong, cô liền kéo Mạc Thanh Thành xuống nhà vệ sinh ở tầng dành cho các giáo sư.

Cô thường đi làm cu li cho mấy giáo viên ở đây nên rất thạo đường đi lối lại. Nhưng không ngờ, khi cô ở cầu thang nhìn xuống, lại thấy thầy đi qua. Cô ăn mặc, trang điểm thế này, còn đội tóc giả dài đến lưng nên tuyệt đối không thể để thầy nhìn thấy.

Xuống các tầng khác cũng sẽ bị mọi người tò mò nhìn như hiện tượng lạ. Thôi vậy! Đành phải bò lên tầng thượng.

Cô thở dài nói với Mạc Thanh Thành: “Xong! Các thầy của em đều ở đó, chúng ta trở về tầng thượng vậy!” Nói xong, cô chạy lên mười mấy bậc cầu thang, lui vào góc giữa hai tầng.

“Các tầng khác không có nhà vệ sinh nữ để thay đồ sao?” Anh theo sau cô, vì chân dài nên có thể thoải mái bước hai bậc một, thoáng cái đã vượt qua cô.

“Có!” Cô thành thật đáp. “Nhưng em ngượng, mặc thế này... sang tầng khác sẽ bị mọi người nhìn, ở tầng thượng có các coser khác giống em nên đỡ nổi hơn.” Dẫu sao cô cũng không phải coser chuyên nghiệp nên không thể thản nhiên được.

Mạc Thanh Thành cười. “Thực ra nhìn rất đẹp mà!”

“Dạ?”

“Anh nói em mặc trang phục của Hatsune nhìn rất đẹp!”

Lại thế rồi... Lại thế rồi... Cô càng khó kháng cự ma lực từ chất giọng của anh bao nhiêu thì anh càng thích dùng ngữ điệu mà cô thích nhất để nói chuyện với cô bấy nhiêu.

Lối cầu thang này ít người, vì ở bên sườn dãy giảng đường lại không bị khép kín nên có ánh sáng tự nhiên, gió nhẹ vờn lên hai má, khe khẽ khuấy động cảm xúc trong cô.

Cố Thanh ngẩng nhìn khuôn mặt và đôi mắt anh dưới ánh nắng nhàn nhạt, chợt cô cất giọng nhẹ nhàng: “Vừa rồi... thấy anh... rất đẹp trai... Tim em suýt nhảy ra ngoài...”

“Thật không?”

“Hạng người đó đáng ăn đấm, dù hắn không làm trái pháp luật nhưng chắc chắn là hạng người đáng ghét nhất trên đời.” Cố Thanh thẳng thắn bày tỏ quan điểm. “Em cứ ngỡ anh là người rất... thế mà chẳng ngờ cũng dám ra tay đánh người.”

Cô nhớ rõ lần ở bên ngoài bệnh viện. Lần ấy, anh cũng che chở cho cô gái nọ, nhưng không phải đánh người, mà là thay người khác chịu đánh...

Mạc Thanh Thành nhìn biểu cảm căm phẫn dâng trào trên gương mặt cô, không nhịn được cười, liền bông đùa: “Bây giờ quan hệ giữa bác sĩ với bệnh nhân rất căng thẳng, nói chung phải có kỹ năng phòng thân mới dám cầm dao phẫu thuật cứu người.”

Anh nói thế làm cô chợt nhớ tới rất nhiều tin tức trên truyền hình. “... Em

từng nhìn thấy anh chịu đánh thay người khác.”

“Ồ trước cổng bệnh viện à?” Anh thoáng nhớ lại.

“Vâng! Chuyện ấy thường xảy ra sao?”

“Không! Rất hiếm khi. Lần đó chỉ là trùng hợp thôi!”

Cô tựa vào tường, thở phào. “VẬY còn đỡ!”

“Lo cho anh à?” Giọng anh lại trầm xuống.

Quá nham hiểm! Lại thế rồi...

Cuối cùng cô không kìm được lên án: “Anh biết em là tín đồ âm thanh mà... còn cố ý nói thế.”

“Có sao?” Giọng anh lại càng trầm, càng dịu dàng hơn, xuyên thấu trái tim cô.

Cô Thanh thở hắt ra một hơi. “Anh không sợ... em thích giọng nói của anh hơn thích con người anh sao?”

“Em thích bộ phận nào của anh chẳng phải đều là thích anh sao?” Anh trầm giọng cười, chỉ ra đạo lý. “Thích giọng nói có gì không tốt? Còn đỡ hơn nếu anh không có điểm gì hấp dẫn được em.”

Cô không thể phân biệt được mình đang bị mê hoặc bởi lời anh nói hay bị hấp dẫn bởi chất giọng của anh, nói chung là... cô lại bắt đầu không thể suy nghĩ được nữa.

Gió thổi tóc giả hai bên má cô, che khuất đôi mắt màu lam. Anh đang ở trong mắt cô, tiến lại gần, lại gần nữa, không nói lời nào, chỉ cười. Bây giờ, anh thực sự muốn...

Mỗi giây như kéo dài đến vô tận. Cô không dám nhúc nhích, trong chớp mắt, cô cảm nhận được anh đã chạm vào người mình, cô nhắm chặt hai mắt.

Nụ hôn ấm áp, mềm mại, nhưng chỉ chạm vào vài giây, anh liền rời khỏi môi cô. Chỉ... vậy thôi sao?

Trái tim hồi hộp của cô muốn nhảy vọt ra ngoài, cô lập tức bừng mở mắt nhìn anh.

Mạc Thanh Thành lấy ngón cái lau môi mình, quả nhiên thấy trên đầu ngón cái có một mảnh đỏ thắm. “Boi nhiều son quá! Nếu ăn vào sẽ không tốt

cho cơ thể em. Anh thì không sao...”

Ăn vào... không tốt cho cơ thể... T.T...

Anh còn dám nói cụ thể hơn, nghiêm túc hơn nữa không hả?

Chương 40: Năm chiêm muổi tiêu (3)

Mạc Thanh Thành nói xong liền đứng thẳng người, ra hiệu cho cô nhanh vào nhà vệ sinh thay đồ, dù sao tiết xuân vẫn rất lạnh.

Cảm giác huyền diệu vây quanh hai người, Cố Thanh thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt anh, nhưng khi hai người đi lên tầng thượng thì cô liền dừng bước khi nhìn thấy phía xa có mấy bạn cùng trường đang đùa giỡn.

“Mạc Thanh Thành...” Cô bỗng chạy đến trước mặt anh, rồi ngược mắt lên nhìn.

Anh nghi hoặc nhìn cô. Trong ánh nhìn của cô có bảy phần lo lắng, còn... mười phần ngượng ngùng. Anh càng tỏ ý nghi hoặc, đầu mày cuối mắt càng lộ ra ý cười.

Điểm hấp dẫn nhất của Cố Thanh chính là luôn phơi bày mọi cảm xúc của mình trên khuôn mặt và trong ánh mắt, không hề biết giữ lại cho riêng mình. Hai mươi hai tuổi, làm sao cô ấy có thể sống bình yên vô sự đến hai mươi hai tuổi mà không bị ai hãm hại được nhỉ?

Anh không nhịn được khẽ cười.

Cuối cùng cô hạ quyết tâm, giơ tay ra, nhẹ nhàng xoa bờ môi anh. Anh đã hiểu, im lặng cúi đầu nhìn cô, mặc cho cô xoa chúng xù. Một lần, hai lần...

cô phải lau vài lần mới sạch hết được vết son. Quả nhiên... son môi rất đậm.

“Lau sạch rồi à?” Anh hỏi nhỏ, giọng thấp thoáng ý cười.

“Vâng!” Cô ra vẻ bình thản xoay người đi tiếp, bước thấp bước cao... về phía trước. Ngay cả khi cô đã lau sạch son môi cho chính mình mà vẫn cảm thấy hơi chột dạ, chỉ lo trên miệng anh còn sót thứ gì...

“Thanh Thanh! Em vẫn chưa thay đồ và tẩy trang sao?” Chị nhân viên trang điểm đứng trước hành lang tán gẫu với người khác, thấy Cố Thanh đi tới liền đưa kem tẩy trang cho cô. “Sao son môi phai nhiều thế? Em tự nuốt mất à?”

“Dạ? Thật ạ?” Cố Thanh vờ bình tĩnh, lấy mu bàn tay lau qua lau lại.

Mộc Mộc liếc mắt nhìn một thoáng rồi nói thành thật bằng giọng vô cùng chuyên nghiệp: “Ăn son môi không tốt đâu! Sau này ăn ít thôi!”

Các vị có thể dừng thảo luận vấn đề ăn hay không ăn này được không? T.T...

Từ đề tài Cố Thanh ăn son môi trên miệng mình thế nào, mọi người dần chuyển sang đề tài ăn son môi rất có hại cho sức khỏe, rồi kéo tới việc ngày nay đã có vài loại son môi chế biến từ thực vật, nghe nói ăn vào cũng không sao... Cuối cùng đến... sau này nên tạo ra một loại son môi tên là “son tình nhân” chuyên dùng để ăn...

Trong nhà vệ sinh, nhờ sự giúp đỡ của chị nhân viên trang điểm, Cố Thanh nhanh chóng thay đồ và tẩy trang. Nghe mọi người ở bên kia vách bàn tán tới mức đó, cô chỉ biết yên lặng nhẫn nhịn đến mức sắp nội thương không trị nổi...

Dường như tâm trạng của Mạc Thanh Thành cũng không tệ.

Trừ lúc anh khó khăn lắm lúc cô chụp ảnh trên sân thượng ra thì hôm nay

anh có vẻ nói nhiều hơn thường ngày vài câu, có điều chỉ nói với Mặc Bạch và Mộc Mộc mà thôi, còn đối với người khác... Anh đúng là mang thể chất bẩm sinh tránh xa phái nữ. Con gái chỉ có thể đứng xa nhìn, không ai có cơ hội tới gần khơi chuyện.

Nhưng mà... sao đại nhân mà cô biết lúc nào cũng dễ gần, hoà đồng và vô cùng chủ động vậy nhỉ?

Cuối cùng, với sự quấy rầy không ngừng nghỉ của Mặc Bạch, bữa tối của hai người biến thành McDonald và karaoke. Suốt mấy tiếng ở cạnh những người xa lạ, cộng thêm quá trình cùng chụp ảnh, tán gẫu, thay đồ và trò chuyện ở McDonald, mọi người đã trở nên thân quen hơn. Có điều, Cố Thanh ở trong phòng karaoke nghe người ta hát gần một giờ mà nghe thấy mọi người nhắc tên Thương Thanh Từ đến mấy lần, cuối cùng cô cũng phát hiện ra chỗ vô cùng không ổn.

Cô là Thanh Thanh Mạn, còn bên cạnh là Thương Thanh Từ. Cô là ca sĩ cổ phong, còn đại nhân là diễn viên lồng tiếng có giọng hát còn hay hơn ca sĩ. Tuy ngay từ đầu Mộc Mộc và Mặc Bạch đã bàn nhau giấu nhem thân phận online của anh và cô, nhưng nếu cầm mic thì chẳng phải sẽ bại lộ sao... Cô liếc nhìn người ngồi bên cạnh, hút ngụm trà sữa, trân châu chui tọt vào miệng theo ống hút...

“Mình phải hát *Vạn cốt thôi sa* mới được!” Có hai cô gái chen chân vào chỗ chọn bài, còn hai cô đứng sau chỉ huy.

“Cậu hát nổi không đó?”

“Kệ chứ! Mình chỉ muốn kỷ niệm bài hát đầu tiên của Át chủ bài đại nhân thôi.” Cô gái chọn bài để lộ thân phận fan của Thương Thanh Từ...

Cố Thanh nuốt ực hai viên trân châu xuống cổ. Mặc Thanh Thành trước sau như một, vẫn vô cùng bình tĩnh.

“Muốn nghe anh hát không?” Người bên cạnh bỗng nhiên đưa ra đề nghị tuyệt vời nhưng quá đổi nguy hiểm.

Muốn chứ... đương nhiên là cô muốn...

Giữa ánh đèn sân khấu không ngừng nhấp nháy, cô nhìn anh với vẻ bất an, suy nghĩ vài giây, cô thì thầm vào tai anh: “Thương Thanh Từ đại nhân, anh không sợ bị phát hiện sao?”

Anh cười, hạ thấp giọng: “Thanh Thanh Mạn đại nhân, đôi giọng là tố chất cơ bản của một diễn viên lồng tiếng đấy!”

... Được rồi! Cô bị đâm trúng chỗ đau.

Thanh Thanh Từ là người được khen ngợi nhiều nhất từ khi vào nghề đến nay. Ngoài chất giọng hay và tự nhiên trời phú ra thì anh còn có khả năng thay đổi giọng nói bẩm sinh. Chỉ cần không phải vai diễn quá bất thường thì anh hoàn toàn có thể kiểm soát được giọng nói của nhân vật.

Sao cô lại quên mất anh là Thương Thanh Từ nhỉ?

Sau khi các cô gái chọn bài xong, anh cũng ra đó chọn. Khi anh đứng trước máy chọn bài, hơn nửa số người trong phòng mắt đều sáng rỡ, đẹp trai ai không thích, trai đẹp dám lên chọn bài tức là hát không tệ! Quyết định này đối với nửa số cô gái là tín đồ âm thanh trong phòng thì quả thật rất hấp dẫn...

Hơn nữa, mọi người thấy sự lựa chọn của anh, lập tức sôi trào. Họ không ngờ anh chọn lối hát truyền thống! Không ngờ anh chàng đẹp trai này lại là người đồng đạo! Biết hát nhạc thị trường đã tốt rồi, biết xướng cổ phong thì đúng là báu vật hiếm có khó tìm! Bạn nghĩ ai cũng hát được cổ phong sao? Cứ bảo người con trai ngồi bên cạnh bạn thử vài câu khắc biết!

“Anh ơi... em có thể hỏi một câu được không? Anh có biết hát bài *Vạn cốt thôi sa* không?”

Đột nhiên fan thâm niên của Thương Thanh Từ lại có suy nghĩ kỳ lạ đó, cô gái nhìn anh bằng ánh mắt mong chờ.

Anh cười, lắc đầu.

Phòng karaoke này còn chưa theo kịp thời đại lắm, có rất ít bài cổ phong đang lưu hành trên mạng, phần lớn là các ca khúc thịnh hành của các ca sĩ. Cuối cùng, anh tiện tay chọn bài mới nhất *Khách điểm hồng trần* của Châu Kiệt Luân. Anh vừa chọn xong, các cô gái chọn bài lúc trước lập tức tỏ ra vô cùng khảng khái: Ưu tiên anh đẹp trai hát trước, bọn em hát sau cũng được! Kết quả là bài anh vừa chọn lập tức được đưa lên đầu tiên.

Cô Thanh cắn ống hút trà sữa, nghe nhạc dạo vang lên, khẽ nín thở... Hai bài anh hát công khai trên YY cho fan đều dùng giọng thật, nên ngay cả cô cũng không khỏi cảm thấy tò mò, đợi chờ xem anh dùng giọng khác sẽ thế nào...

Cho đến khi mở mic, cho đến khi thanh âm đầu tiên xuất hiện, đến khi cô cắn ống hút và kinh ngạc toàn tập: “*Dưới hiên, bóng cây in nghiêng trên song cửa, nàng cùng ta, ngồi chiếu hoa đối mặt thưởng trà. Nhắc bút, vẽ từng nét kiêu sa, để bóng hình nàng mãi mãi chẳng phai pha... Cầm bút hoạ đâu chỉ vì thú vui tao nhã...*”

Thu lại khí phách, phong thái đế vương của *Vạn cốt thôi sa* và *Phú đế vương*, giọng anh hoàn toàn thay đổi, cả cách luyện láy và cách diễn tả cảm xúc đều hoàn toàn hoà nhập vào bài hát này.

Bớt đi phần hùng tráng, giọng anh trở nên rất đổi trong trẻo, khắc hoạ sự rời xa chốn nhân gian huyền ảo... Quá hay! Cô chợt nghĩ đến cụm từ “điên đảo hồng trần”.

Anh hát, cô nghe, những người còn lại trong phòng cũng bị cuốn theo giọng hát. Người nghe đều thấy hấp dẫn nhưng không ai nhận ra anh là Thương Thanh Từ. Thậm chí khi anh hát xong, nhóm fan cuồng âm thanh còn quên không hỏi xem anh có muốn làm CV hoặc ca sĩ cover không. Họ hưng phấn như thể vừa khai quật được bảo vật của nhân gian. Mặc Bạch nhìn họ mà cười đến nội thương, anh vội mang Thương Thanh Từ trả về chỗ Cố Thanh.

Đại nhân nhìn đồng hồ, nói: “Ở đây hơi ngọt ngào, em có muốn ra ngoài đi dạo một chút không?”

Ở đây đang náo nhiệt, mọi người đều rất hưng phấn nên chắc không phát hiện ra cô và anh chuồn mất đâu nhỉ?

Cô lặng lẽ đặt cốc trà sữa xuống bàn, khẽ nói: “Được! Em đi vệ sinh trước, anh chờ em ở cửa nhé!” Nói xong, cô xách túi chạy ra trước.

Phải thừa nhận rằng phong cách trang trí của phòng karaoke này rất Tây, đối diện toilet là một mảng tường gương, phía ngoài có những cửa khác nhau để đi ra các hành lang khác, cách cánh cửa nhưng vẫn văng vẳng nghe thấy tiếng nhạc. Cô nhanh chóng rửa mặt, rửa tay, chỉnh trang lại tóc tai rồi đến trước gương ngắm hai mắt lại.

Chóp chóp! Ừm! Trạng thái không tồi...

Cô vừa định xoay người thì lập tức thấy hình ảnh của Mặc Thanh Thành đứng ở hành lang phản chiếu trong gương, hai tay đút trong túi quần, mỉm cười nhìn mình... Hiển nhiên anh đã phát hiện ra lý do cô soi gương.

Anh đứng đó nhìn bao lâu rồi? Cô không hề hay biết... Thật ra cô cũng soi gương đâu có lâu lắm?

Let's join and download ebook at EFF

Hai người đi thang máy xuống tầng. Theo thói quen, anh lại bỏ một viên kẹo ngậm trị ho vào miệng, hình như nhiều CV đều có thói quen này. Thực

ra... cô muốn nhắc anh không nên thường xuyên ngâm viên trị ho, chỉ sợ ý lại thành quen...

Tuy nơi này là khi nháo nhiệt nhưng quán karaoke lại ở tầng thượng của toà nhà nên khi đi ra cô cũng không gặp nhiều người lắm.

Người ít, xe ít, đèn đóm sáng choang. Đúng lúc cô bước ra thì một luồng gió lạnh buốt thổi thốc tới. Đang ngó nghiêng nhìn xung quanh xem có trạm xe buýt nào gần đây không thì có hai người phụ nữ đẩy cửa kính đi ra, anh kéo cô sang một bên để tránh đám phải cửa kính trong suốt, bàn tay anh ấm áp, cứ thế nắm lấy cổ tay cô, tựa vào tường kính.

Sau lưng là ánh đèn sáng rực rỡ, phác ra hình dáng cô, chiếu sáng gương mặt anh. Không biết vì đang lạnh hay vì lý do gì mà cô cảm thấy thật ấm áp khi dựa lưng vào tường kính, còn anh đứng che người trước mặt.

Nhưng tư thế này... Cố Thanh liếc mắt nhìn nhân viên bảo vệ ở phía bên kia cửa kính, hơi chột dạ, cô quay đầu lại hỏi anh một vấn đề chẳng liên quan đến tình hình đang diễn ra: “Anh biết... ở đây có xe buýt về trường không...” Hoặc... tàu điện ngầm cũng được... Cô còn đang đảo mắt tìm bến xe thì anh cúi thấp đầu mà không hề báo trước: “Biết!”

Chóp mũi chạm chóp mũi, rồi cứ thế tìm đến môi nhau như chuyện ngàn đời nay vẫn vậy. Lưỡi anh xâm nhập vào miệng cô, hơi dừng lại dò xét như thể muốn cho cô thời gian xoa dịu. Một giây, hai giây...

Sao có thể dịu đi được đây? Hơi thở của anh nóng rực, đầu óc cô choáng váng, lần này thật sự là... thật. Cô bị anh ép vào tường kính, buộc phải ngẩng đầu lên.

Hương bạc hà của kẹo ngâm trị ho phảng phất nơi cánh mũi. Anh... cố ý đúng không? Những ý nghĩ vụn vặt xoay vòng vòng trong đầu, cô muốn kết nối chúng với nhau nhưng lại bị anh mê hoặc và tan ra lần nữa.

Hai người thân mật như vậy mà lại... ở nơi này, xen lẫn tiếng xe cộ qua lại

và cả hương ngai ngái của cỏ cây ven đường...

“Nhìn kia! Nhìn kia!...” Xa xa vẳng lại tiếng người lao xao, họ kích động như đang xem phim thần tượng.

Cô nghe rõ tiếng cười nói của họ liền mạnh tay đẩy anh ra. Đẩy được môi anh ra khỏi môi mình nhưng anh lại thuận tay níu đầu cô lên vai mình, rồi cứ thế ôm lấy cô. Đôi mắt đen láy cong cong. “Khi này em vừa hỏi anh gì thế?”

Trái tim lơ lửng trong lồng ngực, đầu óc chao đảo, cô vùi mặt vào vai anh như thể đà điều giấu mặt vào cát, chỉ để lộ đôi mắt nhìn người qua đường đang đi xa dần, thì thào: “Không phải anh nói biết sao...”

Nụ hôn đầu tiên... lại diễn ra ở nơi công cộng, còn bị người ta xúm lại xem nữa...

“Biết ư?” Anh thoáng tự hỏi, rồi lại lấy viên kẹo ngậm trị ho bỏ vào miệng, cất giọng mơ hồ: “Ồ, em hỏi trạm xe buýt hả... Ở đây không có xe buýt, chỉ có tàu điện ngầm thôi.”

Thế sao anh lại trả lời là “biết”? Chẳng lẽ chưa nghĩ đã đáp bừa sao?

Một lát sau, anh vỗ lưng cô, ý bảo chúng ta đi thôi. Cố Thanh lập tức khôi phục thần trí, thoát khỏi vòng ôm của anh. Cô chỉ mong mau chóng rời khỏi đây, dẫu chưa biết sẽ ngồi xe buýt hay tàu điện về trường... Nếu cứ nấn ná ở đây, lỡ anh lại nổi hứng làm lần nữa và vừa khéo những người trên tầng về sớm... thì chắc cô không bao giờ dám gặp lại hai người bạn nổi tiếng kia của anh...

Chương 41: Năm chiêm mười tiêu (4)

Cố Thanh và Mạc Thanh Thành đang trong thời kỳ mặn nồng, nhưng trên internet, hai người không hẹn mà cùng chọn cách ẩn nick triệt để. Vì hẹn hò với Thương Thanh Từ nên Thanh Thanh Mạn bỗng dưng biến mất, không công khai, không bộc lộ tình cảm... Nói chính xác thì từ đầu chí cuối, cô chưa từng bộc lộ cảm xúc gì, ngoại trừ lần cô thốt lên lời cảm thán: “Vui quá!” rồi bị quảng đại quần chúng xúm lại vây xem. Cô gần như mất hút, chỉ xuất hiện để repost lại bài hát của bạn bè hoặc post bài hát của mình, cô biến Weibo của mình chẳng khác gì trang bán hàng...

Kín tiếng hay thật! Kín tiếng chẳng bao giờ sợ lộ sai sót.

Nếu là người bình thường thì có khi đã nhảy nhót suốt ngày khắp các trang mạng để thể hiện tình cảm rồi. Nên một bộ phận fan của đại nhân dân cảm thấy con mắt của thần tượng quả không tồi. Đương nhiên, một bộ phận khác vẫn xem cô như không tồn tại...

Núi không chuyển thì nước phải rời, lỡ ngày nào đó chia tay nhau thì sao? Đại nhân là người của công chúng. Đương nhiên nơi nào có người, nơi ấy sẽ có thị phi.

Không biết thành viên mới nào của nhóm Perfect truyền ra thông tin Thương Thanh Từ sẽ lui khỏi giới sau lễ kỷ niệm thành lập của Perfect, trong nháy mắt, đủ loại tin đồn lập tức ồ ạt xuất hiện trên mạng. Tuy đã lâu anh không xuất hiện nhưng hằng năm đều góp vui mấy vai lật vật trong các vở kịch của nhóm Perfect. Những vở kịch có anh tham gia luôn là những vở kịch được chú ý nhiều nhất trong năm dẫu anh không đảm nhiệm vai chính. Nếu anh rời khỏi giới thật thì các fan chỉ có thể nghe được sản phẩm lòng tiếng thương mại của anh mà thôi. Vì thế mọi người sục sôi cho rằng Thanh Thanh Mạn quá ghen tuông làm ảnh hưởng đến đại nhân, khiến đại nhân quyết định lui giới. Lời đồn đại của giang hồ thật đáng sợ...

Cố Thanh tắt QQ, quyết định không xem luôn mấy bài của Tẩu Điều Nhi và nhóm trưởng gửi đến. Thực ra cô chẳng sao cả, đại nhân lại càng chẳng hề gì, cô chỉ sợ việc Linh Lung Tích Thấu nhờ cô soạn nhạc, khi bài hát được đăng lên sẽ gây sóng to gió lớn....

Cô đeo tai nghe, quyết định làm xong rồi tính, những việc còn lại... để sau hẵng hay.

Trong điện thoại lưu rất nhiều bài hát cổ phong, cô vừa xem ca từ viết sẵn vừa tìm cảm hứng. Làn gió nhẹ thoang thoảng thổi vào qua ô cửa, thoáng chốc đã sang hạ... Vì công việc của đại nhân rất bận rộn nên chuyện hẹn hò của cô và anh nhanh chóng đi vào quỹ đạo.

Mỗi tuần, cô đến nhà anh ăn cơm hai lần, tục gọi là hết tuần chay. Sau đó, anh sẽ lái xe đưa cô về trường, đương nhiên đó là lúc anh không bận, còn gặp lúc bận thì cô cứ thông thả đón xe buýt mà về. Sau đó, đợi khi anh có nửa ngày rảnh rỗi hiếm hoi, hai người cùng đi... ừm... đi loăng quăng tìm đồ ăn ngon.

(◉◉◉)

Đời sống hẹn hò quả là hài hoà!

Cố Thanh đến nhà anh, cô nhấn chuông cửa theo thói quen nhưng đợi thật lâu vẫn không thấy ai ra mở cửa, lúc ấy cô mới nhớ ra Mạc Thanh Thành đã làm cho cô một chiếc chìa khoá dự phòng. Lấy chìa khoá ra, vừa tra vào ổ, cửa liền bật mở. Bỗng dưng cô có cảm giác như mình đang đi ăn trộm, đầu sao Tuyệt Mỹ cũng đang ở chung với anh...

Ai ngờ vừa đẩy cửa ra, Cố Thanh đã thấy Tuyệt Mỹ cười tủm tỉm đưa cho cô cốc nước chanh. “Át chủ bài đại nhân không cho anh mở cửa, cậu ấy bảo em chẳng bao giờ chịu dùng chìa khoá nên phải tập cho quen.”

Được rồi! Trong bếp có tiếng dầu văng lép bép. Cô cầm cốc nước chanh, cười với Tuyệt Mỹ rồi lập tức ngoan ngoãn chạy vào bếp.

Lúc cô vào rửa tay, đại nhân đang dùng nước lạnh ngâm nắm đã nấu chín, anh quay sang nói: “Làm nắm chiên muối tiêu cho em ăn này!” Giọng anh

điềm nhiên, phiêu lãng bay vào tai cô.

Cô Thanh “ạ” một tiếng, càng nghe lời hơn. Sao mỗi lần nghe giọng anh nói, cô đều có cảm giác muốn vẫy đuôi vậy nhỉ?! T.T... Chẳng lẽ cả đời đều thế sao?

Cô đứng cạnh anh, nhìn anh vắt nấm thái sợi, sau đó trộn trứng và bột mì trong bát sứ, khuấy đều với nấm. “Em thích thêm bột ngũ vị hương không?”

“Thích ạ!” Cô tiếp tục vẫy đuôi rồi nhìn đại nhân đổ bột ngũ vị hương, sau đó nguẩy đều...

Lửa bùng lên “phùng” một tiếng. Dầu đã nóng, anh cho nấm vào chảo. Nấm nhanh chóng được chiên chín, trút ra đĩa, anh mở tủ kính, lấy lọ muối tiêu trong số hơn mười lọ gia vị, rắc đều lên nấm.

Ok! Xong!

Cô Thanh vô cùng hài lòng, cô bung đĩa lên hít hà. Thơm quá đi mất! Cô cười híp mí, vui vẻ xoay người định rời khỏi bếp, bỗng nhiên bị đại nhân ở phía sau giữ lại, giọng anh trầm trầm bảo cô: “Cho phép em ăn vụng hai miếng! Nấm ngon nhất là lúc vừa chiên xong đây!”

Ui... Anh tâm lý quá! Tuyệt Mỹ đáng thương...

Cô còn chưa kịp cảm khái thì đại nhân đã vươn tay gấp một miếng nấm bằng ngón giữa và ngón áp út, đưa thẳng tới miệng cô. Cô hơi chột dạ, lập tức đón lấy.

“Ngon không?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

“Ngon!” Cô cười híp mắt, tỏ vẻ muốn ăn nữa...

Quả nhiên, đại nhân liền dứt thêm miếng nữa. Ngon thật!

Cô liếm môi, không ngờ nắm cũng có thể chế biến ngon đến mức này. Chợt cô thấy Mặc Thanh Thành đưa tay lên miệng, liếm muối tiêu, gật gù tự khen: “Đúng là ngon thật!”

Cô cũng có thói quen liếm ngón tay dính gia vị...

Anh nhìn đĩa nấm, dường như cảm thấy mình liếm tay rồi thì không tiện bốc tiếp. Cố Thanh bị anh nhìn đăm đăm, tim cô muốn tan chảy liền nhón tay bốc một miếng, bón cho anh. Thấy nấm đã cho vào miệng anh, cô rút tay ra, nhìn muối tiêu trên tay mình.

Còn đang do dự thì tay cô bị anh nắm lấy, kéo về phía miệng mình, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi đảo qua ngón tay cô. “Vị rất ngon! Không nên lãng phí!”

Giọng anh thật nhẹ, vô cùng hút hồn. Ngón tay cô như bị điện giật, tê tê... Tim cô cũng tê tê...

“Nhớ anh không?” Mặc Thanh Thành tiếp tục thì thầm hỏi cô.

“Có...”

Anh nhú mồm, ý bảo cô đáp không chính xác.

“Ừm! Nhớ...”

“Nhớ đến mức nào?” Anh tiếp tục hướng dẫn.

Thôi rồi! Tất cả từ ngữ đều trốn đi đâu hết rồi. “Rất nhớ, rất nhớ...”

Anh mỉm cười. “Nhớ ai?”

“Anh...”

“Nói liền lại xem nào!” Anh cố tình hạ thấp giọng, cả âm cuối cũng uốn cong...

“... Rất nhớ, rất nhớ anh!”

T.T... Đồ xấu xa... Làm gì có ai ép người khác phải nói lời đường mật cơ chứ?

Dường như Mạc Thanh Thành vô cùng hài lòng với thành quả “hướng dẫn” của mình. Anh bắt đầu làm món khác, để cô bung đĩa nắm chiên muối tiêu ra ngoài. Mãi đến khi ăn cơm xong, cô vẫn đầu đầu tự vấn một câu hỏi: “Tại sao trước mặt mọi người và sau lưng mọi người, con người đại nhân lại khác nhau đến vậy nhỉ???”

Chương 42: Cơm thịt kho tàu om dưa (1)

Ăn cơm xong, cô lấy hoa quả trong tủ lạnh ra rửa sạch, thái sẵn, tiện tay cắm thêm mấy cây tăm lên trên. Đĩa nhỏ đưa cho Tuyệt Mỹ, đĩa lớn mang vào phòng Mạc Thanh Thành.

Lúc Cố Thanh vào phòng, anh đang ngồi trước màn hình máy tính, đeo tai nghe. Mỗi lần đeo tai nghe, anh lại có thói quen chỉ bật ngọn đèn bàn, như thể làm vậy sẽ khiến anh hoàn toàn chìm đắm vào một thế giới khác, không còn bất cứ tạp niệm gì trong lòng.

Ánh đèn màu vàng cam ấm áp, hắt bóng anh lên vách tường, yên lặng, vững chãi. Anh đeo tai nghe trông thật đẹp trai... Cố Thanh ngây người ngắm nhìn.

Lúc này, Mạc Thanh Thành đã phát giác ra sự xuất hiện của cô, nghiêng đầu thoáng nhìn rồi đưa ngón trỏ lên miệng, ra dấu im lặng. Cô gật đầu, khẽ

khàng bước lại gần, đặt đĩa hoa quả trước mặt anh, chỉ tay vào đó, ý bảo khi nào rảnh thì ăn.

Anh gật đầu.

Cô Thanh tiện tay nhón một trái dâu tây, đút vào miệng, ngồi lên chiếc sofa ở phía sau anh, bật laptop lên vào YY bằng nick ảo.

Đêm nay là đêm công bố kết quả cuộc thi lòng tiếng, nói thẳng ra đây chính là đêm trình diễn màn bế mạc tập thể dành cho tất cả những người thắng cuộc. Những người dành chiến thắng cuối cùng này không phải những kẻ vô danh tiểu tốt, thậm chí vài người đã từng nổi tiếng một thời, ở những trận thi đấu trước chỉ le lói vài điểm sáng, còn bây giờ tất cả đều tề tựu về đây, bởi vậy cuộc thi ngày hôm nay không còn là điểm sáng mà là cả một bầu trời đầy sao.

Còn anh... Tối nay anh là giám khảo kiến tập, nhưng chỉ cần ID Thương Thanh Từ yên lặng treo trong phòng là đủ rồi. Dưới anh có hàng ngàn fan và mười mấy nhân viên quản lý đi cùng, họ không ồn ã, chỉ yên lặng lắng nghe bên anh.

Còn cô... Vừa bước vào thế giới 2D, cô lập tức trở thành fan cốt cán của anh. Tim đập thình thịch khi nhìn thấy ID của Thương Thanh Từ vẫn là Thanh Thanh Mạn đó... Cảm giác ấy... thật lạ!

Trong tai nghe truyền ra giọng hát của cô gái – một trong mười hai người chiến thắng. Cô vừa nghe vừa chống tay lên thành ghế, vươn người nhúp dâu tây trong đĩa. Khi tay cô vươn qua người anh, vừa chạm vào quả thì anh phát hiện, khẽ mỉm cười, chọn quả to nhất rồi đặt vào lòng bàn tay cô.

Cô lè lưỡi, rút người lại, tiếp tục cắn dâu tây ăn ngon lành. Ăn được hai miếng thì cô gái kia đã hát xong. Đúng là hát khá hay, cô thầm tán thưởng. “Chúc mừng Cẩm Tú Như Khôi của chúng ta!” MC cười tiếp lời, bắt đầu chuyển chương trình. “Vậy sau đây...”

“Em có thể thổ lộ đôi điều với giám khảo được không ạ?” Cô gái chột cắt ngang lời MC.

MC liền cười tươi, đáp: “Đương nhiên là được chứ! Tôi đang nghĩ sao tối nay không có ai tỏ tình nhỉ? Lẽ nào tôi quá nghiêm túc làm mọi người không dám phá cách chẳng?”

Cô gái khẽ ho một tiếng, có vẻ hơi ngại ngùng. “Bởi thầy Thương Thanh Từ chỉ làm giám khảo cho hai cuộc thi, nên em không có cơ hội gặp mặt...:

“Đúng vậy! Thương Thanh Từ đại nhân là con người bận rộn mà!” MC tếu táo trách móc. “Từ khi tổ chức vòng sơ khảo đến vòng chung khảo, cuộc thi này kéo dài suốt bốn tháng ròng, nhưng chúng tôi chỉ hẹn được anh ấy bỏ ra hai ngày. May quá! Trong màn trình diễn cuối cùng tối nay, anh ấy lại hạ cố đến đây. Em gái, cố lên! Gắng bày tỏ hết tình cảm của mình nhé! À không phải, tôi nhớ Át chủ bài đại nhân đã có hồng nhan tri kỷ rồi, nên em có thổ lộ thì cũng nhẹ nhàng, hàm ý thôi nhé! Thân!”

Từ khi người ta bắt đầu điểm tên Thương Thanh Từ thì màn hình đã bị càn quét, chẳng ngờ MC dám nhắc đến bốn chữ “hồng nhan tri kỷ” trước mấy trăm ngàn thánh giả, đúng là chỉ sợ thiên hạ không đại loạn đây mà...

“Không phải! Không phải vậy đâu ạ!” Rõ ràng là một CV khá nổi tiếng nhưng cũng không tránh khỏi phút hồi hộp khi nhắc đến thân tượng của mình. “Lời bày tỏ của em rất đứng đắn, hoàn toàn không quá trớn chút nào đâu ạ!”

MC cười tươi, tỏ ý muốn thổ lộ thế nào cũng được.

Cô Thanh lắng nghe, sân khấu chột lặng phắc trong vài giây, cô lén liếc trộm đại nhân, người đang được tỏ tình vẫn rất điềm tĩnh. “Thế này ạ... Ủm! Trước tiên xin hỏi, Thương Thành Từ đại nhân có đó chẳng? Không bị treo máy chứ ạ...”

“Tôi đây!” Anh đáp bằng giọng đều đều, thản nhiên và bình tĩnh!

“Đại nhân, từ nhỏ em đã thích nghe đài, luôn ôm mộng phát thanh, em muốn trở thành phát thanh viên hoặc diễn viên lồng tiếng chuyên nghiệp, nhưng bởi một vài nhầm lẫn nên lúc thi đại học, em đã bỏ lỡ các trường đại học có liên quan đến chuyên ngành phát thanh... Bởi vậy, em cảm thấy rất nuối tiếc.” Giọng cô gái có vẻ hơi lú lẫm. “Sau đó, cô bạn thân biết giấc mơ của em liền bảo, bạn ấy từng nghe một vài vở kịch truyền thanh trên mạng, tuy những vở kịch đó chỉ mang tính nghiệp dư nhưng có một vài diễn viên lồng tiếng vô cùng xuất sắc, cuối cùng họ đã chuyển nghề thành lồng tiếng thương mại. Nói thực, ban đầu em cũng không coi trọng lắm, cảm thấy đó chỉ là màn lừa thiên hạ, mãi đến khi cô bạn thân cho em nghe tác phẩm của anh, em mới thực sự tâm phục khẩu phục. Bởi vậy, điều em muốn nói là: Át chủ bài đại nhân, cảm ơn anh đã dẫn dắt em đến với giới này, đồng thời trở thành mục tiêu và lý tưởng của em.”

Cô Thanh cắn trái dâu tây đang cầm trong tay, chẳng lại không ăn tiếp. Thực ra chủ nhân của ID Thương Thanh Từ đang ngồi ở đây, đối lưng với cô, chỉ cần với tay ra là có thể chạm tới, nhưng cái tên ấy vẫn có sức hấp dẫn vô cùng to lớn, bởi cái tên ấy đại diện cho những nhân vật mà anh ấy đã lột tả, những tác phẩm mà anh ấy đã thể hiện, là ánh hào quang chói lọi cho những bạn trẻ ôm mộng trở thành diễn viên lồng tiếng nhưng lại chưa được học qua bất cứ trường lớp chuyên nghiệp nào.

Không thể vì những fan vớ vẩn chỉ vào đây chơi bời mà phủ định những người thực sự thích nghề lồng tiếng. Có thể những người này chỉ có khoảng mấy chục fan chứ không sáng chói như đại nhân, nhưng chỉ cần đam mê thì không gì là không thể làm được, giống như cô gái này.

Đột nhiên, cô lại thấy xúc động. Cô hiểu cảm xúc ấy, bởi nó cũng giống lần đầu tiên cô nghe thấy bài hát cổ phong, trong lòng đã chấn động đến mức nào. Khoảnh khắc chấn động tâm can đó hoàn toàn có thể thay đổi quỹ đạo cuộc sống của một con người.

Còn anh? Anh đã thay đổi được cuộc sống của bao nhiêu người? Con số này hẳn vô cùng khả quan.

“Cảm ơn em! Chúc em thành công.” Anh cười nhẹ nhàng. “Thành công hơn cả tôi!” Sức mạnh dịu dàng và mê hoặc đã thành công truyền vào tai nghe và lọt vào tai của từng người.

T.T... Mỗi thế thôi sao? Cô cảm động đến thế này cơ mà? Anh không thể nói thêm đôi câu với người ta sao?

Có điều, từ trước đến nay anh đều ít nói như vậy trước công chúng...

Tới lượt người khác biểu diễn, cô thấy Thương Thanh Từ tắt mic trên YY, cô biết cuối cùng mình đã có thể cất tiếng. Cố Thanh lập tức buông máy tính xuống, tì vào thành sofa, vỗ vai anh. Người trước mặt quay đầu lại, gỡ tai nghe, ánh mắt hơi nghi hoặc.

Cô nhìn anh, nhìn đôi mắt to và trong trẻo của anh, âm thầm tự tẩy não cho mình rằng đây là Mạc Thanh Thành, không phải Thương Thanh Từ...

“Khi này em nghe thấy vô cùng xúc động!” Lòng cô vẫn tràn ngập lời muốn nói, cầm một quả dâu tây, đưa lại gần khoé miệng anh. “Sao anh không nói thêm vài câu nữa?”

Mạc Thanh Thành mỉm cười, mở miệng cắn trái dâu tây mà cô đưa tới. “Quen rồi! Anh nói nhiều càng chẳng có lợi gì cho cô ấy.”

Cô chợt tỉnh ngộ. Anh muốn ám chỉ rằng fan của anh chắc chắn sẽ cảm thấy đại nhân ưu ái đặc biệt với cô gái này, như vậy sẽ gây ra sự công kích trong phạm vi lớn cho cô gái, hoặc họ nói cô gái này giả nhân giả nghĩa, chỉ muốn ôm chân quan lớn mà thôi?!

T.T... Cô chợt nhớ đến ID Thanh Thanh Mạn đáng thương bị fan của anh bôi đen đến chết.

Như chợt nhớ ra điều gì, Mạc Thanh Thành với tay lấy điện thoại, cánh tay vòng qua sau lưng cô, nửa người cô tự nhiên lọt thỏm trong vòng ôm của anh.

Mạc Thanh Thành mở Weibo, trong thoáng chốc, khu vực có chức năng lưu tin nhắn hiện ra vô số lời nhắn, cơ bản đều là... những lời tỏ tình đủ loại, lời thì mãnh liệt, lời thì hàm súc, lời thì dịu dàng, lời thì lại trực diện...

“Thường ngày, anh nhận được rất nhiều @ của nhiều người lạ, nhưng chỉ chấp nhận của bạn bè thân thiết thôi, thư riêng anh cũng không mở, hình như khu vực gửi tin nhắn này là chức năng mới của Weibo thì phải. Em xem, anh nhận được từng này...” Anh nhỏ nhẹ giải thích. “Trước đây anh thường nghĩ nếu mình có bạn gái, cô ấy mà nhìn thấy những lời này thì chắc sẽ trở mặt với anh mất.”

Được rồi! Dường như cô cũng hơi ghen một chút...

“Bởi vậy...” Anh cười, định nói gì đó nhưng chợt dừng lại.

Vừa lúc ấy anh quét thấy một @, nickname khá quen mắt, đó là một họa sĩ nổi tiếng, bạn của Thương Thanh Từ. Họa sĩ gửi một bức vẽ rất dễ thương, trong tranh phác họa Thương Thanh Từ đeo tai nghe, tay vịn vào một trái dâu tây, bòn cho... chú lợn màu vàng kim đang ôm trong tay...

Họa sĩ không quên chọc một câu: “Thế giới ngàn vạn hoa đẹp, nhưng Át chủ bài đại nhân chỉ yêu mỗi chú heo vàng nhỏ bé này thôi!”

Sao mình lại biến thành lợn vàng vậy?!

Không đúng! Làm gì có chuyện trùng hợp đến mức vẽ đúng cảnh đại nhân đang dứt dâu tây cho cô?

Cô còn chưa nghĩ ra thì Thương Thanh Từ đã vui vẻ nhắn reply, nhân tiện @ Thanh Thanh Mạn: “Cảm ơn! Nhưng không phải chú lợn vàng béo ú thế này đâu. Cũng chỉ... gầy gầy chừng nửa vòng ôm thôi!”

Gầy thế thật sao?

Đợi chút...(☺ o ☺)... Anh ôm cô lúc nào vậy???

Chương 43: Cơm thịt kho tàu om dưa (2)

“Bởi vậy, anh nhất định phải nói rõ ràng cho người khác biết mình đã có bạn gái.” Mạc Thanh Thành đặt điện thoại sang một bên, phát biểu một câu mang tính tổng kết. “Như vậy sẽ tránh được nhiều phiền phức không cần thiết.”

Nên... anh mới cao giọng thế sao... Đúng là một người chu đáo!

Thiếu nữ nào cũng mơ được trở thành người anh thích, trở thành ngôi sao đặc biệt trong mắt người khác, nhưng anh lại điềm nhiên nói với tất cả mọi người rằng anh đã thuộc về cô... Phụ nữ khoe mình hạnh phúc sẽ khiến những người phụ nữ xung quanh ghen tị, còn đàn ông khoe hạnh phúc sẽ khiến cho mọi phụ nữ trên đời đều ghen tị...

Thực ra, đàn ông rất ít khi khoe mình hạnh phúc.

Cô còn đang xúc động thì thấy eo mình âm âm, chẳng ngờ Mạc Thanh Thành đã tiện tay đo thử. “Đúng như anh nghĩ, chỉ đủ nửa vòng ôm!”

Lấy tay đo eo! Một hành động thật mờ ám... Cô Thanh tắm mình trong cảm xúc ấm áp rồi vô thức ngẩng lên nhìn anh. Mắt anh đen láy phản chiếu dưới ánh đèn, đường nét giữa sống mũi và cằm tạo thành đường lượn sóng hoàn hảo, chẳng khác nào một nét bút phác họa. Đẹp đến mức phi lý.

Cô nhìn anh và được anh nhìn lại. Sau đó, anh mỉm cười, nhét tai nghe vào tai phải của cô rồi mở nhạc trong điện thoại, giai điệu quen thuộc cứ thế vang lên.

Người hát là chính anh, Khuynh Quốc Khuynh Thành đại nhân đang nhẹ

nhàng ngân nga ca khúc *Tương tư chậm*, giọng hát dịu dàng, biếng nhác, nghe phảng phất như đang hát cho chính mình nghe vậy:

Tiếng sáo xa gần nào ai biết

Chuông sớm trông chiều trôi tuế nguyệt

Tương tư ơi! Tương tư làm chi?

Tương tư chậm, ngấm vào tủy huyết.

Cảnh tượng dần hiện ra trước mắt cô theo lời ca. Một con đường nhỏ hoang liêu lát đá xanh, tiếng chuông ngân vang buổi sáng, tiếng trống náo nê lúc chiều buông, mù sương giăng mắc, tiếng sáo vi vu lúc xa lúc gần...

“Anh ghi âm lúc nào... sao em không biết thế?”

Anh khẽ cười. “Mấy hôm trước!”

“Ghi âm cho hoạt động của nhóm hay để chúc mừng sinh nhật...”

“Tặng em!” Mạc Thanh Thành cố nín cười nhưng vẫn không nhịn được. “Ngoài lễ kỷ niệm thành lập nhóm Perfect thì mấy năm nay anh có tham gia hoạt động nào đâu, cũng không ghi âm bài hát chúc mừng sinh nhật hay hoạt động chúc mừng.”

Đúng vậy... Cô quên mất.

Cảm giác ấm áp khẽ lan toả trong lồng ngực, ấm áp đến mức khiến người ta vô thức nhoẻn cười.

“Anh thu mười bài.” Anh tiếp tục. “Toàn là cổ phong.”

Cô “ừm” một tiếng. Nghĩ một lát, cô với tay lấy trái dâu tây, đưa đến bên

miệng anh. “Thưởng cho anh này!”

Mạc Thanh Thành ngậm lấy trái dâu tây, không nhịn được cười, mơ hồ trách móc: “Mỗi quả dâu tây thôi sao?”

Cố Thanh cũng thấy mình hơi keo kiệt, lập tức bổ sung: “Ngày mai em sẽ mua nhiều đồ ăn cho anh...”

Lời còn chưa dứt thì âm thanh đã tan biến. Anh móm miếng dâu tây vào miệng cô, nửa như ép cô ăn, hương ngọt ngào thanh thanh của dâu tây chậm chậm lan toả giữa môi hai người. Cuối cùng anh cũng rời khỏi môi cô, nhưng vẫn không kìm được liếm môi mấy cái. “Dâu tây ngon đây! Rất ngọt!”

Cô ăn hết chứ anh có ăn dâu mà khen ngọt...

Cố Thanh cắn môi, nhìn anh rồi cầm đĩa đi vào phòng bếp, chuẩn bị rửa nốt phần dâu tây còn lại trong tủ lạnh, mang đến cho anh ăn. Mạc Thanh Thành tiện tay đeo tai nghe, tiếp tục theo dõi màn biểu diễn trong phần thi chung kết...

Cô vừa vào bếp thì thấy Tuyệt Mỹ chạy từ trong phòng ra, đặt chiếc đĩa không lên bàn, nói với cô: “Thiếu phu nhân! Anh cũng ăn hết rồi!” Cô chợt hiểu ra, chắc chắn khi nãy Tuyệt Mỹ ăn dâu tây... rồi tiện miệng tám chuyện với tay hoạ sĩ nọ nên anh ta mới vẽ ra bức tranh đây “ngẫu nhiên” kia.

Kiều yêu đương toàn dân vây xem thế này... rốt cuộc do ai vén màn lên đây!? T.T...

Trời đột nhiên nổi gió. Cô đặt đĩa dâu tây mới rửa ở cạnh tay đại nhân. Bão to đã chuyển thành mưa lớn.

Mạc Thanh Thành nghe tiếng sấm mới nhớ mình đã cho Wwwwk mượn xe, thấy mưa to gió lớn mà đi tàu điện ngầm hay xe buýt vô cùng bất tiện, anh liền nhìn Cố Thanh ra chiều suy nghĩ. “Mưa lớn thế này, em về cũng không tiện, hay tối nay ở lại đây nhé?”

Thế không ổn lắm thì phải... Cô nghĩ cách khác...

“Nếu mười giờ vẫn mưa lớn thì ở lại đây đi!” Mạc Thanh Thành tiếp tục thuyết phục. “Em ngủ phòng anh, anh vào ngủ chung với Tuyệt Mỹ.”

Hình như... thế vẫn không hay lắm. Cô tiếp tục đầu trang tư tưởng.

“Sáng mai anh phải dậy sớm, khi nào em tỉnh ngủ thì sẽ tự về trường.”

Hử? Anh phải dậy sớm sao? Đúng rồi! Anh phải dậy sớm, mình lại về muộn, anh cứ phải đưa tiễn, mưa to gió lớn thế này càng làm anh thêm mệt.

“Yên tâm! Anh không làm gì em đâu.” Thậm chí anh còn hứa.

Cô Thanh đắn đo giữa đôi dòng suy nghĩ một lát rồi đồng ý.

Khi bạn muốn ngủ lại ở một căn phòng thì căn phòng đó hẳn phải có ý nghĩa vô cùng đặc biệt đối với bạn. Ví như, cô nhìn thấy tấm chăn màu lam nhạt mà Mạc Thanh Thành thường đắp, chút nữa thôi cô sẽ chui vào trong đó, cảm giác này rất khác biệt... Cố Thanh luống cuống tắm gội, mặc áo sơ mi và quần thể thao anh đưa cho, ống tay, ống quần phải xắn lên ba, bốn vòng mới vừa, cô tần ngần đứng bên giường, ngẩn người nhìn hồi lâu rồi từ từ ngồi xuống.

Êm quá! Vừa nằm đã lún xuống. Anh thích nằm đệm mềm ư? Sao trước đây cô không phát hiện ra nhỉ? Thực ra như vậy không tốt cho sống lưng chút nào... Cố Thanh nghĩ lung tung, cô đóng tai nghe âm thanh phía bên kia vách tường. Hoàn toàn yên ắng! Họ đã ngủ rồi sao?

Có điều, tường nhà anh cách âm rất tốt nên dẫu họ chưa ngủ thì cô cũng không thể nghe thấy bất cứ tiếng động gì.

Cô tắt đèn ngủ ở đầu giường, căn phòng chìm trong bóng tối, chỉ có tiếng mưa gió vùn vù ngoài cửa sổ. Cô hít nhẹ, mùi hương của anh vương trên chăn

gối thơm thơm, thanh mát. Cứ nghĩ đến chiếc giường này là của anh, cô lại thấy hồi hộp, nhất là khi cô còn mặc áo sơ mi và quần thể thao của anh nữa... T.T...

Cô không thể nào chợp mắt được!

Đúng lúc Cố Thanh đang giằng co giữa hai suy nghĩ “ngồi dậy chơi máy tính” hay “đừng quậy nữa, ngủ đi cho ta nhờ” thì cô lơ mơ chìm vào giấc ngủ. Vì lạ giường nên cô không thể ngủ sâu giấc, còn mơ những giấc mơ lộn xộn. Đột nhiên, cô bị đánh thức bởi tiếng động nhỏ, nghe kĩ thì hình như là tiếng người bước vào phòng... Thần kinh cô lập tức căng như dây đàn, nhẹ nhàng trở mình cho thêm vững dạ.

“Đánh thức em à?” Giọng Mạc Thanh Thành khẽ vang lên nơi đầu giường, anh cúi xuống, thì thầm giải thích: “Tuyệt Mỹ ngáy to quá, lại còn đạp người khác nên anh phải về phòng...”

“Ừm...” Cô khẽ vén chăn lên.

“Em ngủ tiếp đi! Anh ngủ ở sô pha!” Anh cười nhẹ.

Cô quan sát kĩ vẻ mặt của anh nhưng chỉ nhìn thấy đường nét khuôn mặt trong bóng tối. Lúc này, giọng anh lại càng trầm ấm và hút hồn, nó mang vẻ buồn ngủ dễ thấy. Đúng là quyến rũ đến tột độ!

Anh gần trong gang tấc. Gần đến mức khiến người ta không dám nói to.

“Hay... anh ngủ trên giường đi, em ngủ ở sô pha cho. Ngày mai anh còn phải đi làm, ngủ trên sô pha mệt lắm!” cô thể thọt đề nghị.

“Không cần đâu!” Anh chạm vào bàn tay đang vén chăn của cô. “Mau ngủ đi nào!” Giọng điệu như thể đang nựng trẻ con vậy!

Anh nói xong liền lấy bộ chăn gối dự trữ trong tủ quần áo, rồi ngủ trên sô pha.

Cô không hề biết khi nào anh ngủ, cô chỉ biết sau khi anh về phòng ngủ thì mình càng căng thẳng hơn. Cô chỉ sợ lỡ mình ngủ lại để lộ tư thế quái lạ nào hoặc phát ra âm thanh kỳ cục gì đó... cảm giác căng thẳng ấy cứ bám theo dai dẳng cho đến khi trời sáng....

Chuông đồng hồ báo thức của điện thoại vang lên, Mạc Thanh Thành lập tức tắt đi và ngồi dậy. Cùng lúc ấy, cô cũng bật dậy như thể cuối cùng đã được giải thoát.

“Mới năm giờ.” Mạc Thanh Thành nhìn bộ dạng của cô liền cất lời trêu chọc: “Hôm nay em đâu có tiết? Sao không ngủ đến khi nào tỉnh rồi hãy đi!”

Cố Thanh lúng túng giải thích: “Em muốn nấu bữa sáng cho anh...”

Anh cười, không muốn lật tẩy cô.

Anh muốn thay quần áo sao? Cô cũng đang muốn thay quần áo đây này...

Trong đầu vừa nảy ra ý nghĩ đó, cô liền ôm quần áo của mình đang để cạnh gối, mở cửa, chuẩn bị vào phòng vệ sinh thay đồ, nhưng chẳng ngờ, vừa mở cửa ra thì thấy...

Wwwwk đứng ngay bên phòng bếp, tay cầm bát mì vĩ đại, đang chọn dưa để ăn. Trên sofa, Tuyệt Mỹ gặm bánh mì, anh lấy kéo cắt túi sữa tươi, cạnh anh là Phi Thiếu đeo tai nghe, loay hoay bên máy DVD... Động tác của tất cả mọi người đều rất khẽ khàng, gần như không phát ra tiếng động gì, giống như một thước phim câm...

Cô không nói nên lời, chỉ nhìn họ. Họ cũng phát giác sự có mặt của cô, liền nhìn lại.

“Làm hai người thức giấc à?” Wwwwk tiếp tục ăn mì, áy náy gật đầu chào Cố Thanh. “Xin lỗi đã làm phiền hai người nhé!”

Phi Thiều cũng gỡ tai nghe xuống, cười khan hai tiếng. “Đừng để ý bọn anh, Thanh Thanh! Thực ra hai bọn anh không biết tối qua em ở đây, xem DVD suốt đêm, giờ đang định ngủ bù, chẳng ngờ... chẳng ngờ... Em nói xem sao lại tình cờ thế nhỉ? Bọn anh gặp đúng cảnh “tân uyên ương hồ điệp mộng”...”

Phi Thiều tiếp tục cười.

Tuyệt Mỹ nhìn không vừa mắt liền lên giọng nghiêm túc giáo huấn hai đồng chí mồm mép tép nhảy: “Lần sau nhớ phải gọi điện thoại trước khi đến đây! Át chủ bài là hoa có chủ, giường của người ta chỉ dành cho bà xã ngủ thôi, hiểu chưa?”

Cô Thanh hoá đá toàn tập...

Mạc Thanh Thành đứng sau đặt tay lên vai cô, nói: “Kệ họ! Em vào phòng thay quần áo trước đi!”

Cô bối rối cúi đầu, vòng qua lưng anh, chui vội vào phòng như được phóng thích, tiện tay đóng luôn cửa lại.

T.T... Rõ ràng cô và anh có làm gì đâu, mà sao cô phản ứng như thể có tật giật mình thế này...

Chương 44: Cơm thịt kho tàu om dưa (3)

Cuối cùng cô cũng giao được bản soạn nhạc vào trước ngày lễ kỷ niệm thành lập của nhóm Perfect một hôm. Khoảnh khắc gửi thư đi, cô thầm thở phào nhẹ nhõm, tiếp sau đây sẽ là chuỗi ngày đăng đăng và bị giày vò. Thực ra cô rất thích hợp tác với những người cùng chí hướng, từ từ nghiền ngẫm và cho ra lò một bài hát, sau đó chứng kiến bài hát ấy được đăng tải... Đúng là

một quá trình tuyệt diệu! Có lẽ chỉ những người sở hữu niềm đam mê thuần khiết mới nảy sinh cảm giác hưởng thụ thuần túy nhường ấy.

Cô ước chừng nhanh nhất cũng phải vài ngày nữa mới nhận được ý kiến trả lời, nên thu xếp hành lý tranh thủ về nhà, nào ngờ về đến nhà, còn chưa ngồi ấm chỗ thì đã bị mẹ biệt phái ra siêu thị giúp đỡ anh họ.

Siêu thị nào cũng bận rộn vào ngày cuối tuần, hướng hồ siêu thị nhà cô còn nằm đối diện bệnh viện... Cô ngồi sau quầy thu ngân nhìn anh họ và Đồng Nhất Nho nhăm nháy với nhau, thoáng chốc cô cảm thấy hình như mình đã bỏ lỡ chuyện hay gì đó, đang định tìm hiểu ngọn nguồn thì điện thoại đột nhiên báo cô có thư riêng trên Weibo.

Linh Lung Tích Thấu ư? Trả lời nhanh vậy?...

“Thanh Thanh!

Chị đã nghe thử, thấy rất có cảm xúc, đương nhiên vẫn có nhiều điểm chị muốn sửa một chút.

Ngày mai chị phải ra nước ngoài tu nghiệp nên trong vòng hai tháng sẽ khó có thời gian trao đổi. Để tránh bị chậm tiến độ, tối nay chị muốn gặp em, có lẽ chỉ mất nửa tiếng thôi. Chúng ta gặp nhau trực tiếp, như thế sẽ hiệu quả hơn.

Ngoài ra, hôm nay chị muốn chuyển khoản cho em, cho chị số tài khoản vào tối nay nhé!

Linh Lung Tích Thấu”

Gặp mặt? Tối nay sao?

Trong hợp tác thương mại, nếu thuận lợi thì đương nhiên gặp mặt trao đổi sẽ tốt hơn qua email rất nhiều. Tuy cô cũng hiểu nhất định phải nói chuyện điện thoại với Linh Lung Tích Thấu hoặc gặp mặt nếu cả hai cùng ở một

thành phố...

Vấn đề là... tối nay sao?

Làm sao cô biết mình và Linh Lung Tích Thấu có sống cùng thành phố hay không? Có điều khả năng này cũng khá cao, vì Linh Lung Tích Thấu vốn là bạn của đại nhân nên chắc chị ấy cũng biết chuyện của mình.

Cô Thanh cố gắng nghĩ theo hướng tích cực. Dù gì thì danh tiếng của Linh Lung Tích Thấu trong giới rất tốt, nhân cách cũng được công nhận là không tệ.

Cô còn đang phân vân thì lại thấy tin hiệu thư riêng nhấp nháy: “Chị đang ở bệnh viện của Mạc Thanh Thành. Chắc em đến đó rồi chứ?”

Sao mà trùng hợp thế...

Cô Thanh nghĩ một lát rồi trả lời: “Bây giờ em đang ở siêu thị đối diện bệnh viện. Nếu chị tiện, em sẽ hẹn gặp chị bây giờ. Chị nói cho em biết địa chỉ cụ thể, em sẽ đến đó. Hay chúng ta hẹn ở quán sữa đậu nành Vĩnh Hoà ở ngoài cổng bệnh viện, được không ạ?”

Linh Lung Tích Thấu: “Em cứ đến trước, vì chị không chắc bây giờ mình có thể đến đó ngay được không. Chị sẽ dành thời gian nói chuyện với em...”

Cô Thanh: “Vâng! Vậy em sẽ qua đó ngay bây giờ. Nói cho em biết chị đang ở tầng mấy, chỉ khoảng mười phút nữa em sẽ tới nơi.”

Linh Lung Tích Thấu nhanh chóng gửi cho cô số tầng cô đang có mặt.

Cô Thanh vội vàng nói với anh họ: “Em phải ra ngoài một lát, nửa tiếng nữa mới về!”, nói xong cô chui qua quây thu ngân.

Anh họ nghiêng răng kèn kẹt dọa nạt: “Đi mau lên! Hôm nay mẹ em bận, không ra thay ca cho anh được đâu, anh đợi em về mới có thời gian ăn tối

đấy!” Cô ậm ừ rồi chạy mất.

Bệnh viện ngày cuối tuần vẫn đông người đến khùng khiếp. Nói thật, cô chưa từng đến nơi này vì đại nhân... Cô đi lên tầng mà Linh Lung Tích Thấu nói, bước vào thang máy, bất chợt gặp vô số bà bầu, các cô các bà đi lại nườm nượp. Không lẽ cô vào khoa Sản sao? Linh Lung Tích Thấu đến đây... để kiểm tra thai kỳ sao? Cô lúng túng, không biết nghĩ gì tiếp.

Phía tay trái là khoa Phụ khoa, phía tay phải là khoa Sản, cô đứng bơ vơ ở giữa, tay cầm điện thoại chuẩn bị nhấn tin, nhưng còn chưa kịp bấm chữ thì nhìn thấy có người vỗ vai một cái, cô sững sờ quay đầu lại.

Một nữ bác sĩ đang mỉm cười nhìn cô. Đó là nụ cười mang hàm ý: “Tôi nhận ra bạn”...

“Chào Thanh Thanh!” Nữ bác sĩ vô cùng thân thiết khoác vai cô. “Chị là Linh Lung Tích Thấu!”

“Em chào chị!” Cô lại lần nữa kinh ngạc về thân thể của Linh Lung Tích Thấu, không ngờ chị ấy là bác sĩ, mà sao chị ấy nhận ra cô nhỉ? Lẽ nào do đại nhân nói cho biết...

“Đừng đứng ngoài này, theo chị vào đây nào!” Linh Lung Tích Thấu tươi cười gọi cô.

Cô “ạ” một tiếng. “Em cứ nghĩ chị đến đây khám bệnh, không ngờ chị lại là bác sĩ.”

Trách gì chị lui giới sớm thế, hot suốt bao nhiêu năm mà cũng chỉ thai nghén ra được một album, thì ra chị ấy bận công việc ở bệnh viện.

“Trong gia đình chị có rất nhiều bác sĩ!” Linh Lung Tích Thấu cười cười. “Át chủ bài đại nhân nhà em chỉ là một trong số đó mà thôi.”

... Cô mở xẻ kĩ câu nói này, lại càng kinh ngạc hơn. Lẽ nào đại nhân và Linh Lung Tích Thấu là họ hàng? Không thể có chuyện đó! Nếu là họ hàng thật thì sao tất cả bạn bè của đại nhân đều không hề hay biết? Linh Lung Tích Thấu ra hiệu cho cô đi theo mình tới cuối hành lang khoa Sản rồi vào phòng riêng của cô. Lúc này đã gần hết giờ khám bệnh, chỗ cô không còn bệnh nhân, cô bước vào, Linh Lung Tích Thấu cười cười tiếp tục giải thích: “Chị và cậu em họ đã ký một hợp đồng quân tử, đó là hoàn toàn không thừa nhận mình là chị em trong thế giới 2D... Thực ra chị sợ fan cuồng muốn thông qua chị để tìm cậu ấy. Rất đáng sợ, đúng không?”

Linh Lung Tích Thấu cười. Cố Thanh cũng bật cười. Phải tuyệt đối giữ bí mật, nếu lỡ miệng nói ra thì chẳng biết chuyện đáng sợ gì sẽ gõ cửa tìm tới nữa...

“Nhưng Tuyệt Mỹ biết chị là chị họ của Thương Thanh Từ, cậu ấy không nói cho em biết sao?”

“Không ạ!” Cô lắc đầu. Tuyệt Mỹ đúng là đồ xấu bụng, không những không nói mà còn nhân cơ hội này cố tình gây hiểu lầm, nói gì mà Linh Lung Tích Thấu yêu thầm đại nhân T.T... Đúng là quá xấu xa! Người ta rõ ràng là chị em họ mà...

Đột nhiên Cố Thanh liên tưởng đến điều gì đó. “Nên chị muốn em soạn nhạc không phải vì mối quan hệ giữa em và Mạc Thanh Thành chứ?”

“Làm gì có chuyện ấy! Chị chưa bao giờ đem album của mình ra làm trò đùa!” Linh Lung Tích Thấu phủ nhận. “Album này có ý nghĩa vô cùng đặc biệt với chị, đó là kỷ niệm của chị đối với giới này.”

Cố Thanh “dạ” một tiếng. Cô hiểu tâm tư này của Linh Lung Tích Thấu.

Linh Lung Tích Thấu ngồi xuống, không phiếm chuyện nữa mà đi thẳng vào vấn đề chính. Cô ấy đúng là típ người “chị cả” điển hình, hoàn toàn kiểm soát tiết tấu cuộc trao đổi. Cố Thanh rất vui vì cuộc nói chuyện giữa hai người diễn ra thuận lợi và thoải mái. Bài hát nhân tiện cũng có cảm giác như

thể tri âm gặp tri âm vậy.

“Em biết không, mấy năm trước chị đã nghe một vài ca khúc do em soạn nhạc, ngay lúc ấy chị đã có ý định sẽ hợp tác với em.” Linh Lung Tích Thấu cười khăng định cảm giác tri âm của mình. “Nhưng hồi đó lại là thời điểm chị bận rộn nhất, không có thời gian, may mà mấy năm sau tìm lại, em lại gia nhập giới này rồi.”

“Hồi đó ạ... Hồi đó em vẫn chưa gia nhập giới cổ phong.” Cổ Thanh hồi tưởng. “Hình như chỉ thỉnh thoảng giúp bạn soạn một vài bản thôi, em cũng không biết còn có giới chuyên sáng tác nhạc cổ phong. Sau đó em làm nhiều hơn và cũng có cảm xúc hơn...”

“Lần đó rất tình cờ, có người mời chị hát một bài.” Linh Lung Tích Thấu kể. “Chị nghe em ngân nga bản demo của giai điệu ca khúc chủ đề, thấy rất hay, chị còn nghĩ cô bé này giỏi thật, vừa biết soạn nhạc, phối khí, lại còn ngân nga theo nhạc rất hay nữa.”

Cổ Thanh ngượng ngùng. “Cảm ơn chị! Thực ra em chỉ ngân nga bừa vài câu thôi, không ngờ thời gian quan bao lâu rồi mà chị vẫn nhớ...”

Linh Lung Tích Thấu đang định nói tiếp thì điện thoại chột reo, cô nhấc máy, “ừm” hai tiếng rồi bỗng nhiên cười cười. “Bạn gái cậu đang ở chỗ chị đây này! Xuống đây không?” Cô nói đúng một câu như thế rồi tắt máy.

Anh sẽ xuống đây sao?

Cô vốn nghĩ sau khi gặp Linh Lung Tích Thấu thì sẽ bảo anh rằng mình đang ở bệnh viện, nếu anh rảnh thì gặp nhau một lát. Giờ thì đơn giản rồi, Linh Lung Tích Thấu đã giúp cô gọi anh xuống ngay tắp lự...

Lúc Mạc Thanh Thành đứng trước cửa, cô và Linh Lung Tích Thấu đang bàn bạc bước tiếp theo của kế hoạch, nhân tiện hẹn thời gian gửi lại bài cho cô ấy sau khi cô đã sửa xong. Có tiếng ho nhẹ vọng vào từ cửa, cô lập tức ngẩng lên, ngạc nhiên nhìn anh.

Mạc Thanh Thành đã thay thường phục, hiếm khi anh mặc áo sơ mi trắng, quần bò màu xanh nhạt, nom chẳng khác gì cậu sinh viên cao ráo, điển trai. Anh lại hăng giọng, nét mặt như thể muốn cười, lại như hơi bất lực rồi bước vào, quay sang hỏi Linh Lung Tích Thấu: “Thế là chị vẫn quyết định gặp Thanh Thanh trước khi ra nước ngoài đấy à?”

“Đương nhiên!” Linh Lung Tích Thấu lướt mắt nhìn cậu em. “Cậu giấu kĩ quá, chị đành chủ động xuất kích.”

Mạc Thanh Thành bước lại gần, vỗ nhẹ vào đầu Thanh Thanh, cười thành tiếng, lời ẩn chứa bên trong rất rõ ràng: Bà xã anh dễ gạt quá! Biết trước thì từ đầu không nên dùng chính sách lòng vòng làm gì.

Linh Lung Tích Thấu nhìn đồng hồ, thấy đã đến giờ mình phải đi làm, vì ngày mai cô bay nên có vài việc cần bàn giao cho đồng nghiệp. Cô gọi hai người đi cùng mình, vừa lúc ấy có y tá chạy đến nói gì đó, Cố Thanh và Mạc Thanh Thành đứng đợi bên cạnh...

Đợi... Đợi mãi...

Mạc Thanh Thành nghe điện thoại.

Một người nói chuyện với điện thoại, một người nói chuyện với y tá, Cố Thanh là người duy nhất không phải nhân viên bệnh viện, cô cứ thế đứng chờ vơ giữa ba người, mắt nhìn băng quơ về phía đầu kia hành lang.

Xa xa có một bà cô bụng phệ nom mặt quen quen, dáng người lại càng quen....

Không quen sao được? Đó chính là người đã sinh ra cô từ hơn hai mươi năm trước, ngay tại bệnh viện này... Mẹ Cố Thanh cũng ngạc nhiên nhìn sang cô. Bà nhìn đi nhìn lại... Đúng mà! Đây đúng là khoa Sản, con gái yêu quý của mình đến đây làm gì? Lại còn đứng cùng một cậu thanh niên và một nữ bác sĩ mặc áo blouse trắng nữa chứ?

Mẹ Cô Thanh tức tốc nhìn sang Mạc Thanh Thành đứng cạnh cô con gái yêu.

Đúng lúc này, anh tắt điện thoại, chạm mu bàn tay vào mặt cô. “Sao thế? Em nhìn thấy ai vậy?”

Cô Thanh nhìn thấy rõ đôi mắt đang mở to hết cỡ của mẹ, lí nhí đáp: “Mẹ em...”

%>_<%

Mẹ ơi! Mẹ phải nghĩ trong sáng đây nhé! Con chỉ đến khoa Sản để bàn bạc với chị họ của bạn trai con xem nên sửa bản soạn nhạc như thế nào thôi mà...

Chương 45: Cơm thịt kho tàu om dưa (4)

Cô nhìn mặt mẹ đã biến sắc mà cảm thấy mình cũng sắp xỉu đến nơi. Mạc Thanh Thành ở bên cạnh lại rất bình tĩnh. Anh đẩy lưng cô, ra hiệu cho cô dẫn anh đến chào bác gái.

Nhưng... cô... hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý mà... Cô thẫn thờ, chậm chạp tiến về phía trước, lí nhí chào: “Mẹ... Đây là bạn trai con...” Cô không dám nhìn mặt mẹ, thực sự không dám...

“Con chào bác!” Anh như hoàn toàn biến thành người khác, hoàn toàn không còn chất giọng trêu chọc, nuông chiều, mà chỉ còn sự nhã nhặn và chín chắn, khiến lòng người lập tức lắng xuống. “Con tên là Mạc Thanh Thành.”

“Ừm... chào cậu!” Giọng mẹ lạnh hơn âm ba mươi độ.

“Xin bác chớ hiểu lầm! Con là bác sĩ ở bệnh viện này!” Mạc Thanh Thành mỉm cười, phá vỡ màn gương gạo đang hiện hữu. “Con dẫn Thanh Thanh đến gặp chị họ. Ngày mai chị ấy ra nước ngoài tu nghiệp.”

“Ô... Bác sĩ hả?” Ó? Nhiệt độ bỗng tăng vùn vụt lên ba mươi mấy độ... “Cậu Thành là bác sĩ khoa Sản à?”

Sao đã thân thiết đến mức gọi “cậu Thành” rồi??? Cuối cùng Cố Thanh cũng dám nhìn thẳng vào mẹ và dì út đi kiểm tra thai kỳ đứng bên cạnh. Dì út nhìn chăm chăm vào Mạc Thanh Thành với con mắt đầy vẻ dò xét và tò mò...

“Dạ không! Con ở khoa Tim nội...” Mắt Mạc Thanh Thành đen láy, trong veo, sáng ngời, tịnh không hạt bụi. “... ở tầng bảy.”

“Khoa Tim nội à... Tim nội tốt đấy!” Nhiệt độ trong giọng nói của mẫu thân đại nhân tăng vùn vụt, miệng cười mắt cười, chỉ sang bà bầu đứng bên cạnh. “Đây là dì út nhà bác. Bác đưa gì ấy đi kiểm tra thai. Cháu đừng khách sáo, cứ gọi dì ấy là dì út được rồi.”

“Đúng! Đúng! Con đừng khách sáo!” Dì út cười nụ cười hoa, vẻ mặt vô cùng hài lòng. “Cứ gọi dì là dì út!”

Sao lại gọi luôn là dì út vậy?! T.T...

Quả nhiên không hồ danh là khuynh quốc khuynh thành, chỉ một thoáng đã làm khuynh đảo hai bà cô già...

Đúng lúc này, Linh Lung Tích Thấu đã kết thúc công việc của mình, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt thì lập tức ngẫm hiểu, nhanh chân bước tới. “Bác là mẹ của Thanh Thanh phải không ạ? Chào bác! Cháu là chị họ của cậu ấy, cũng là bác sĩ khoa Sản ở đây.” Cô vừa nói vừa nhìn dì út đang ưỡn bụng bầu. “Cháu nên gọi là chị hay là...”

Dì út cười tươi như hoa, chẳng phải dì đang được người ta khen trẻ sao?

Người nhà của cháu rể tương lai đúng là khéo mồm khéo miệng. “Cháu cứ gọi là dì cũng được! Gọi theo Thanh Thanh, dù dì trẻ hơn mẹ nó mười mấy tuổi.”

“Vâng! Cháu sẽ gọi là dì!” Linh Lung Tích Thấu lập tức bắt tay dì út. “Ngại quá, dì út! Ngày mai cháu phải ra nước ngoài tu nghiệp, không thể chăm sóc dì được. Cháu sẽ giới thiệu cho dì một bác sĩ rất giàu kinh nghiệm.”

“Thật sao? Thế thì phiền cháu quá!”

“Phiền gì đâu ạ! Người một nhà cả mà!”

Sao đã biến thành người một nhà vậy? T.T...

Đôi chị em đại nhân và Linh Lung Tích Thấu đúng là người xướng kẻ họa, phối hợp vô cùng ăn ý, cuối cùng nịnh mầu thân đại nhân đến nỗi mẹ cứ giơ tay bắt tay Mạc Thanh Thành mãi không chịu buông. Cô Thanh lúng túng trải nghiệm lần đầu trong đời gặp phụ huynh, cô cảm thấy những trường đoạn mô tả trong tiểu thuyết đúng là còn kém xa hiện thực. Làm gì có chàng trai nào gặp phụ huynh của người yêu ở cổng bệnh viện phụ sản mà chỉ ba câu sáu điều đã khiến vị phụ huynh nọ quỵn luyến anh như thể gặp lại đứa con sau bao nhiêu năm lưu lạc vậy...

Cuối cùng, anh đưa cô, mẹ cô và dì út ra cổng bệnh viện, vẫy tay gọi taxi, cùng lúc đó mở ví lấy một trăm đồng dính vào tay cô, nói: “Sắp đến ca trực của anh rồi, em thay anh chăm sóc mẹ và dì út cho tốt nhé! Đưa mẹ và dì về an toàn đây!”

Cô “ừm” một tiếng, nắm chặt lấy tờ tiền...

“Bác!” Giọng Mạc Thanh Thành vượt qua cô, đến chỗ mẹ cô. “Lần này gặp mặt tuy có hơi vội vàng nhưng cháu vẫn muốn nói, cháu rất nghiêm túc với Thanh Thanh, cháu yêu Thanh Thanh với mục đích muốn kết hôn với cô ấy, bởi vậy, lần sau cháu nhất định sẽ chính thức đến nhà thăm hai bác ạ!”

Mục đích muốn kết hôn ư? Cô và anh vừa mới bắt đầu mà! Lễ nào không phải sao... Cô có cảm giác như từng bước, từng bước bị anh gặm nhấm như tằm ăn lá, chẳng lẽ là ảo giác sao...

Đôi mắt ấy khẽ nhướng lên, vẫn vít một nụ cười.

“Được! Được!” Sự nhiệt tình của mẫu thân đại nhân lên cao đến trăm độ, không thể hạ xuống được.

Con rề tương lai nói trúng ý mẹ vợ quá!

Cô hoàn toàn không theo kịp tiết tấu, muốn nói chuyện cho rõ ràng thì anh phải trực ca, không có thời gian rồi. Cô chẳng khác nào viên sỏi cào lên đênh trong nồi nước sôi, trôi lên thụp xuống, để rồi cuối cùng nổi lên phềnh trên mặt nước. Cứ lênh phềnh trôi nổi, trôi trôi nổi nổi...

Các thành viên EFF thực hiện ebook này

Tình trạng ấy kéo dài cho đến tối hôm sau, năm phút trước khi lễ kỷ niệm ngày thành lập nhóm Perfect bắt đầu, anh vẫn đang bận.

“Át chủ bài nhà cậu không đến à?” Canh Tiểu Hạnh nhắn tin trên YY cho cô.

“Ừm... Chắc sẽ đến thôi, có điều không biết lúc nào...”

Khi bận việc, anh thuộc típ người chẳng quan tâm đến ai hết.

Lễ kỷ niệm thành lập của một nhóm nổi tiếng như thế, riêng những CV có tiếng đã hai, ba chục người tham gia, lần này còn mời nhiều khách mời nổi tiếng hơn cả lần hợp tác với Canh Tiểu Hạnh. Dầu Thương Thanh Từ không đến thì bao nhiêu người như vậy vẫn đủ sức chống đỡ sân khấu, cô lặng lẽ xem biểu diễn, xem đến hơn mười một giờ mà vẫn chưa thấy anh xuất hiện.

“Xem ra Át chủ bài đại nhân của chúng ta không đến thật rồi.” Tuyệt Mỹ

Sát Ý ho nhẹ.

“Đêm nay là đêm biểu diễn cảm ơn của cậu ấy mà!” Phong Nhã Tụng thở dài trách móc. “Đêm biểu diễn cuối cùng!”

Phong Nhã Tụng cố ý ngừng lại vài giây.

Đêm nay là đêm kỷ niệm ngày thành lập của nhóm Perfect, đêm nay cũng là đêm Thương Thanh Từ chính thức tuyên bố lui giới. Dường như hôm nay không có hiện tượng fan spam màn hình như lũ quét, dường như không phải lắm với khuynh quốc khuynh thành đại nhân...

Mười mấy giây sau, cả màn hình đã bị càn quét bởi mấy trăm tin nhắn: “Đừng mà! Đại nhân...”, “Đúng là buổi biểu diễn cuối cùng thật sao? Anh lui giới thật sao?”, “Đại nhân ơi, đừng lui giới mà, dẫu anh không lòng tiếng nữa nhưng chỉ cần cho bọn em biết anh vẫn ở đây là được!!!”, “Tim mình tan nát, tim mình ngừng đập hẳn rồi!”...

Đúng là Tuyệt Mỹ và Phong Nhã Tụng cố ý đây mà, họ cố ý làm màn hình bị càn quét như nước triều dâng, để tạo ra một màn chia tay hoàn hảo dành cho Thương Thanh Từ. Cô nhìn màn hình, đầu tiên còn vừa đọc vừa cười, sau thì không đọc nổi chữ nào nữa, tin nhắn trôi vèo vèo trước mắt chẳng khác nào phi tốc, cứ thế trôi đi.

Mũi chột thấy cay cay, mắt cũng thấy cay cay. Cảm động quá!

Cô đang chìm đắm trong cảm xúc của chính mình thì đột nhiên nghe thấy có người bật một bài hát rất quen... Hôm ấy, cô và đại nhân cover xong đều có thói quen nghe bài hát này. Trời ơi! Không ngờ nó được dùng làm tiết mục biểu diễn trong đêm chia tay của đại nhân...

Cô cảm thấy cả thân thể như bị thiêu đốt, cảm xúc yêu mến đối với giới này, đối với thế giới 2D đang đè nén, tích tụ trong lồng ngực và cảm xúc bao năm nay nghe những vở kịch của anh qua tai nghe như chột ủa đến.

Trăm năm sau, dẫu thiên hạ, quốc gia, lẫn cả sử vàng cũng chẳng thể đổi được một tách trà nàng cầm trên tay...

Giọng hát cao vút của anh đột nhiên đập vào tai cô, khiến cô nhớ lại lần đầu thu âm trong phòng thu, anh đã đứng sau vách ngăn bằng kính ấy nhìn cô và nói với cô rằng anh là Thương Thanh Từ.

Đúng giây phút ấy, bỗng có ai đó gửi tin nhắn riêng cho cô. Cô mở ra. Thì ra là Thương Thanh Từ vừa online.

“Những gì anh sắp nói hơi tình tứ, nên gõ chữ có lẽ sẽ hay hơn.

Khi mới quen em không lâu, anh từng hỏi em một câu rằng có yêu anh không? Câu trả lời của em là, em yêu giọng nói của anh. Đây là một câu trả lời rất kì diệu, anh nghĩ anh có thể hiểu cảm giác của em, thế giới này có vô vàn âm thanh hay nhưng chỉ có một âm thanh khiến mình cảm thấy rằng: Đây chính là âm thanh mình thích nhất.

Mấy năm trước, anh nghe một bản demo từ chỗ chị Linh Lung Tích Thấu, đó là giọng ngân nga theo nhạc rất khê, không hề có ca từ. Chị ấy bật đi bật lại đoạn ngân nga đó ba lần liền và nói với anh rằng cô bé này rất tài năng, vừa biết soạn nhạc vừa biết phối khí, giọng hát lại hay. Anh cũng công nhận thế, đương nhiên chưa thể trải nghiệm hết được cảm giác rung động giống như chị.

Khi ấy, giọng hát đó chưa được gọi là “Thanh Thanh Mạn”, thậm chí còn chưa đặt nghệ danh, chỉ gọi đơn giản là “Thanh”.

Sau đó, anh đã tìm thấy cô bé ấy.”

Cô nhìn đoạn tin nhắn, thậm chí còn không cảm nhận được nhịp đập của trái tim mình còn tồn tại hay không... Cô luôn nghĩ rằng không ai trên đời có thể hiểu được tiếng sét ái tình mà cô dành cho anh. Nhưng không ngờ người hiểu cô nhất, lại chính là Thương Thanh Từ.

Chỉ một lát sau, anh lại gửi đến một đoạn text:

“Anh mới học được một món ăn, tên là “Com thịt kho tàu om dưa”, lần sau em đến, anh sẽ nấu cho em ăn.”

Cô không nhịn được cười, lại là đồ ăn... Ngay từ đầu, anh đã mang công thức nấu ăn ra để dụ dỗ cô, thực ra đồ ăn có sức lôi cuốn đến đâu đi chăng nữa thì cũng không sánh nổi với sức hấp dẫn trong giọng nói của anh.

Bạn có tin trên đời này tồn tại giọng nói sẽ khiến bạn rung động mãnh liệt không?

Khoảnh khắc đó, cô đã lặng người, không nghe thấy tiếng đập của trái tim, chỉ còn hơi thở thật nhẹ, cô sợ sẽ quá nhiều giọng nói đó, muốn nghe tiếp, nghe mãi...

Giọng nói trong tai nghe đã dần đến những âm cuối. Rõ ràng cô thấy giọng anh đang đọc lời thoại cuối cùng: *“Mười phương biến mất, bốn bề cạn khô, mới dám đoạn tuyệt với nàng...”*

Đây là câu thoại anh tự thêm vào, ngoại trừ những người có mặt tại hiện trường thì chưa ai từng được nghe, nên không chỉ fan trên màn hình sôi sục mà ngay cả các vị khách mời cũng gia nhập đội quân spam. “Chi bằng đừng gặp Khuynh Quốc Khuynh Thành đại nhân cho xong!!! Đại nhân đi rồi, thế giới của chúng tôi hoàn thành biến thành phim câm mất thôi!!!”, “Xin đại nhân đừng lui giới!!!”...

ID hoàng giáp liên tục xuất hiện trên màn hình. Ngay cả Phong Nhã Tụng cũng không kìm được thổ lộ trên màn hình: “Át chủ bài đại nhân, ban đầu vì cậu nên tớ mới gia nhập giới, xin cậu hãy nhìn vào đôi mắt thành khẩn của tớ... Cậu chính là ước mơ của tớ...”

Cố Thanh phì cười.

Cuối cùng, mic của Thương Thanh Từ cũng sáng, như thể anh vừa mới tới.

“Xin lỗi quý vị, tôi bận từ tối qua đến tận giờ.” Giọng anh vẫn nhàn nhạt như thế, nếu bạn không nghe kĩ thì sẽ khó nhận ra chút dao động trong ấy. Để không chế cảm xúc, anh hắng giọng, trầm ngâm một lát mới nói tiếp: “Thực ra... cũng chẳng có gì gọi là lui giới hay không lui giới. Trong giới này, mọi người lần lượt ra đi, có người vì chán, có người vì thị phi, có người vì công việc quá bận rộn...”

Giọng anh không nhanh không chậm, dịu dàng nhưng hơi lạnh khiến người ta yêu mà không dám lại gần, hoặc giả đó cũng chính là nguyên nhân vì sao anh đi được tới ngày hôm nay. Có lẽ anh rất thấu hiểu đạo lý “quân tử chi giao nhạt như nước” và đã vận dụng rất quán triệt đạo lý ấy, bất kể có bao nhiêu người tán thưởng, bất kể có bao nhiêu kẻ gièm pha...

Thương Thanh Từ... là một gam màu vô cùng nhạt nhòa, chỉ mang chút hơi ấm, giống như anh vậy.

Chương 46: Cơm thịt kho tàu ơm dưa (5)

“Mấy năm nay, vì công việc bận rộn nên tôi thường từ chối các dự án, có dự án là của bạn bè cũ, có dự án là của người mới. Tôi tin rằng chúng ta rất khó đối xử công bằng với tất cả mọi người, nhân tình thế thái khó tránh, cho nên...” Thương Thanh Từ cười một tiếng. “Đêm nay, tôi chỉ muốn nói, từ nay về sau xin các bạn hữu cũ hãy bỏ qua tôi mà cho các CV mới nhiều cơ hội hơn nữa, hãy dần quên tôi đi!”

Anh nói rất tế nhị, cũng rất thành khẩn, nhưng... làm sao mà quên được chứ?

Tuy giới nào cũng đầy sóng gió gập ghềnh trong quá trình phát triển, nhưng điều đó không thể cản trở nó ngày càng lớn mạnh hơn. Những người tham gia vào giới từ những ngày đầu và nổi tiếng sẽ được viết lên trang đầu

cuốn biên niên của giới.

Tuy Thương Thanh Từ nói rất uyển chuyển nhưng cũng rất rõ ràng tuyên bố rằng mình sẽ không tiếp nhận bất cứ lời mời nào cho dự án trên mạng, vì công việc quá bận rộn. Từ nay về sau, nếu muốn nghe giọng anh, chỉ e phải vào các kênh chính. Hoặc có lẽ... cơ hội nghe được giọng anh trên kênh chính cũng ngày càng ít dần...

Chẳng hiểu sao Cố Thanh cũng có cảm giác bi thương, dường như đêm nay là đêm chia tay với thời đại của Thương Thanh Từ .

Anh đột nhiên thổ lộ với cô những cảm xúc thuở ban đầu một cách bình thản giống như người ta tiết lộ bí mật vậy, sau đó là màn chia tay với giới mạng. Cảm xúc của cô lên xuống theo đại nhân, quả thật còn xóc hơn cả ngồi xe đi đường núi...

Cô ngỡ anh nói xong sẽ tắt mic, out khỏi phòng giống như thường ngày vẫn thế, nhưng nào ngờ, nhạc nền bỗng vang lên du dương, hôm nay anh khác với thường ngày, trong đêm chia tay, anh đột nhiên tặng một bài hát cho mọi người mà không hề báo trước.

Không hề có những lời tâm sự mở màn, cũng không có bất cứ lời dư thừa nào. Mười năm nay anh đều vậy, không tranh luận, không gây scandal, tất cả chỉ dùng thanh âm để giao tiếp... Giọng anh vừa cất lên đã khiến mọi người xúc động. Bài hát hôm nay hoàn toàn không giống những bài anh từng hát trước đây:

Tĩnh rượu, non sông đã về tay triều thần, cười nhạo vòng sinh tử chẳng qua chỉ trăm năm.

Ngẩng đầu hỏi trời đất, đất trời thu lại trong tâm mắt, than thở sao còn khôn lại cứ thế xoay vần.

Rảo bước khắp núi Thương hồ Nhĩ, tám ngàn dặm đường, ai đúng ai sai, để mặc người chấp bút.

Bước qua rừng trúc bóng triều, mười phương thế giới, ai người ai ma, để hậu thế ngày sau xét bình.

Chỉ mong cõi tiên tái hiện, khi tỉnh khi mơ, đều có người kề cận, tóc bạc tâm cài, đời còn mong ước gì hơn...

Đây là bài *Mộng ước trăm năm*. Giọng anh hào hùng, khí phách, vượt qua cả lời bài hát tình tế, rung động lòng người, như thể anh từng bước chân qua núi Thương Sơn, hồ Nhĩ Hải, từng đọc hết cuốn *Tám ngàn dặm đường mây và trăng*, từng nhìn thấy rừng trúc tím và bóng triều dâng cao, từng nghe thấy lời nguyện đại từ đại bi... Trăm năm giấc mộng qua đi, phấn son gột sạch... Một bài hát vô cùng hợp với anh!

“Hay muốn khóc luôn! Quý sụp! Át chủ bài đại nhân... Anh là fan trung thành của Phong Nhã Tụng !!! Sao chỉ một bài hát là chuyển giới ngay vậy?! T.T... Gả cho anh nhé, đại nhân!!!”, “(◦^~^◦) Đại nhân lui giới CV cũng chẳng hề gì! Giới cổ phong xin được chào đón đại nhân!!!”, “Ý hay đấy! Xin đại nhân hạ cố gia nhập giới cổ phong nhé!”, “☉.☉ Ai chú ý nghe câu “có người kề cận, tóc bạc tâm cài, đời còn mong ước gì hơn...” không? Đây mới là ca khúc tỏ tình chính thức của Sama đây...”

Ở âm cuối của bài hát, chẳng ngờ đại nhân đã phá vỡ mọi luật lệ từ trước đến nay, lần đầu tiên anh dùng quyền hạn người quản lý để cấm mọi bình luận và tặng hoa trên màn hình. Khu vực để lại tin nhắn tạm thời trở lại tình trạng yên lặng trong vài giây. Nhưng chỉ lát sau, trên màn hình liền xuất hiện mấy chữ, anh còn cố ý dùng màu sắc đặc biệt: “Cảm ơn mọi người! Tạm biệt!”

Rồi anh mau chóng rời khỏi phòng. Đây là... lần đầu tiên anh để lại tin nhắn trên màn hình, vậy mà lại chỉ để nói hai từ “tạm biệt”.

Lúc anh offline đã mười một giờ khuya, sau đêm đó, đến cả ngày hôm sau người ta vẫn có ảo giác huyền hoặc, bởi có quá nhiều họa sĩ lớn nhỏ, nổi tiếng hoặc không nổi tiếng, bạn bè của anh hoặc chỉ fan qua đường... họ như

hẹn trước với nhau, người nào người nấy thi nhau vẽ tranh tạm biệt.

Mỗi bức một phong cảnh, từ dễ thương đến duy mỹ, từ phong cách manga Nhật cho đến phong cách thủy mặc cổ phong... Có điều bức tranh nào cũng ghi chú ba chữ “Thương Thanh Từ” ở trên. Lời chú thích đi kèm khi đăng tải bức tranh thì trăm bức như một, đều nói lên cảm xúc của mình khi lần đầu tiên nghe thấy giọng của Thương Thanh Từ.

Cô Thanh nhìn những bức tranh không ngừng đăng tải trên Weibo và Tieba, nàng cảm thấy anh thực chẳng khác gì một huyền thoại hoàn mỹ. Sau khi anh lui giới, có lẽ nhiều fan sẽ dần dần cũng rời khỏi giới này, hoặc có lẽ thanh âm không còn được người ta yêu thích như lúc đầu... Nhưng chắc chắn cái tên Thương Thanh Từ sẽ mãi mãi là một cái tên khó ai có thể vượt qua, một cái tên không thể lãng quên.

Vì tuần tới không cần sắp xếp thư viện nên cô trở lại trường. Thứ Ba lại là ngày anh được nghỉ nhưng vẫn phải làm nốt một số công việc lòng tiếng cho game ở giai đoạn cuối, thế có nghĩa là hai người sẽ phải hi sinh cả ngày nghỉ hiếm hoi, anh đành hẹn gặp cô vào lúc ăn tối.

Đây là lần thứ hai cô đến phòng thu âm này nhưng hai cô lễ tân đã như quen biết cô từ bao giờ, thậm chí trong lúc cô ngồi buồn chờ anh ở ngoài đại sảnh, cô gái biết rõ thân phận thực sự của đại nhân và còn lấy kem dành riêng cho nhân viên ở trong tủ lạnh ra mời cô ăn.

Cô cầm chiếc thìa nhựa, lặng lẽ vào Weibo. Vừa nhập từ “Thương Thanh Từ” thì vô số hình vẽ bỏ mắt đã xuất hiện. Nếu có thể lưu bức họa này lại, in thành một bộ sưu tập cho anh thì hay quá!

Trong đầu cô vừa xuất hiện ý tưởng này thì đã thấy Weibo của đội quân ủng hộ đại nhân đã đăng tải tin mới nhất vào sáng nay. Người ta đã bắt tay vào làm rồi. Quả nhiên sức mạnh của fan là sức mạnh vô cùng to lớn...

“Đang xem gì đấy?” Có đôi tay chống vào thành sofa phía sau lưng cô,

thì thắm hỏi.

“Dạ?” Cô hơi ngoảnh sang nhìn. “Em đang xem những bức tranh mọi người vẽ anh... Em còn nghĩ sẽ thu thập tất cả những bức tranh này lại để làm cho anh một cuốn sổ lưu niệm, nhưng fan của anh còn yêu anh hơn cả em, họ đã bắt đầu làm rồi!”

Anh cười, ánh mắt chuyển sang cây kem cô đang cầm trên tay.

Đừng thế chứ! Một fan chính hiệu của anh đang nhìn chăm chăm vào em đây này! Anh đừng nghĩ rằng mình đã ra khỏi giới là muốn làm gì cũng được, đại nhân của em ạ...

Mà không chỉ fan của anh mà rõ ràng tất cả những người đang đi lại quanh đây đều đang nhìn anh... Nhưng được một người đẹp trai thế kia nhìn chăm chăm vào đồ ăn ngon mình đang cầm trên tay là một điều không hề dễ chịu...

Cô phân vân một lát rồi quyết tâm phớt lờ mọi ánh nhìn mờ ám bủa vây tứ phía, xức một thìa kem đưa vào miệng anh. Anh ăn thìa kem màu trắng sữa mà như thể đang thưởng thức một món ngon với tất cả vẻ hài lòng, rồi khẽ cất tiếng mơ hồ: “Rượu rum được coi là rượu mạnh, lúc làm loại kem này, người ta vẫn phải cho một chút rượu vào. Mùi vị rất tuyệt!”

Giọng nói mê hoặc, không kiểu cách, nếu thu âm, lại là có thể trở thành đoạn quảng cáo vô cùng hiệu quả cho hãng kem này

Cô có ấn tượng anh thích ăn kem hương vị rượu rum, còn không thích hương vị sô cô la. Hình như anh đã nhắc đến sở thích này với báo giới trong một bài phỏng vấn trên mạng cách đây mấy năm. Nói ra cũng khéo thật, vị kem hôm nay vừa đúng là vị rượu rum.

Anh cúi người, thuận miệng tán gẫu vài câu với cô: “Có điều ăn loại kem này hơi phiền một chút, nó quả thực chứa ít hàm lượng cồn, ăn vào cảnh sát sẽ đo được nồng độ cồn trong hơi thở.”

“Anh gặp trường hợp này rồi à?” Tò mò quá!

“Chưa! Nhưng một nghiên cứu sinh mới đến khoa, thấy anh ăn kem hương vị này liền nói cậu ấy đã làm một cuộc thử nghiệm khá thú vị để xem loại đồ ăn nào sẽ khiến mình bị cảnh sát hiểu lầm là “lái xe sau khi uống rượu”!”

“Có sao?” Cô càng ngạc nhiên...

“Nước súc miệng, thuốc Huoxiang zhengqi dạng lỏng và còn một loại nữa, chính là kem rượu rum.” Anh ngừng giấy lát như để nhớ lại. “Nhưng chỉ cần vài phút sau, hàm lượng cồn trong cổ họng sẽ giảm xuống, cho nên đó chỉ là một thử nghiệm mà thôi, chứ chẳng ai đen đủi đến độ vừa ăn kem rượu rum xong đã bị cảnh sát kiểm tra nồng độ cồn trong hơi thở cả.”

Cô tự xúc một thìa kem, cho vào miệng, gậm đầu. Thêm một kiến thức mới.

“Thầy Mạc Thanh Thành thích ăn loại kem này sao?” Cô gái dỏng tai nghe ngóng này giờ đã đến bên hai người nhân lúc rót thêm nước. “Trong tủ lạnh còn nhiều lắm, đều do em đặc biệt lựa chọn đây, thầy cứ ăn thoải mái nhé!”

Toát mồ hôi... Đây rõ ràng là dấu hiệu lạm dụng chức quyền, bắt tất cả mọi người trong phòng thu phải ăn kem vị rượu rum theo đại nhân đây mà...

“Cảm ơn cô! Kem rất ngon!” Người con trai khiến người người ngưỡng mộ và ghen tị trả lời một cách rất lịch sự.

Cô Thanh cảm thìa, nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng, vô cùng mờ ám. Át chủ bài đại nhân! Em thề rằng cho dù ngài đã lui giới nhưng trong lòng và trong mắt các fan chỉ có mình ngài thôi, họ chỉ cần dán mắt vào ba chữ Thương Thanh Từ là đã đủ hài lòng và không còn bất kỳ tạp niệm nào nữa...

“Anh chợt nhớ đến một chuyện...” Anh đột nhiên cúi đầu nhìn cô.

“Dạ?”

“Em định làm gì trong kỳ nghỉ tết Lao động?”

“Mùng Một tháng Năm ấy ạ? Em chưa nghĩ đến.” Thực ra nửa học kỳ sau của sinh viên năm bốn chẳng khác nào được nghỉ hè nửa năm. Chỉ những người đi làm mới phải đau đầu suy nghĩ về ngày nghỉ, chứ cô chưa từng nghĩ bao giờ...

“Mấy năm nay anh không được nghỉ lễ, cuối cùng năm nay cũng được đặc xá cho nghỉ, có điều chỉ là kỳ nghỉ ngắn ngày, không đi chơi xa được.” Mạc Thanh Thành dăm chiêu. “Hay mình cứ chọn đại một hòn đảo nào đó ở Đông Nam Á, được không?”

Đi du lịch? Với bạn trai?

Cô có ý tốt nhắc anh: “Bố mẹ em phong kiến lắm...” Tuy cô cũng muốn đi nhưng nghĩ đến những lời dạy dỗ thường ngày của bố mẹ, cô đành đánh trống thu quân.

Anh hơi trầm ngâm, “Anh cũng nghĩ đến chuyện này.” Anh ân cần tháo gỡ nghi hoặc cho cô rồi nghiền vụn nó khi đưa ra phương án: “Anh sẽ sắp xếp để bố mẹ anh gặp bố mẹ em, quan hệ của anh và em được hai bên gia đình xác định rõ ràng thì sẽ thuận tiện hơn.”

(☉ o ☉)

Cô nhìn vào mắt anh, không thể tìm ra bất kỳ lý do nào để cự tuyệt nữa, đặc biệt khi nàng fan kia cứ chăm chú theo dõi cuộc nói chuyện của hai người với vẻ chỉ số không khi đang ở mức báo động đỏ, mắt dán vào họ không rời, rõ ràng cô gái đang nghe lén cuộc hội thoại.

Bảo cô từ chối Mạc Thanh Thành trước mắt fan trung thành của anh thì quả là khó... Nhưng mới chỉ yêu nhau hai tháng mà đã để cha mẹ hai bên gặp nhau bàn chuyện đại sự cả đời thì chẳng phải còn quá sớm sao?!

Chương 47: Cơm thịt kho tàu om dưa (6)

“Anh lại gần đây chút...” Cố Thanh ra hiệu bằng mắt cho anh sát lại gần mình hơn.

Mạc Thanh Thành thuận thế cúi thấp đầu. Cố Thanh đột nhiên hỏi anh: “Lần trước anh nhắc đến món “Cơm thịt kho tàu om dưa”, món ấy làm như thế nào ấy nhỉ?”

“Cơm thịt kho tàu om dưa ư?” Dường như Mạc Thanh Thành đã đoán ra ý đồ của cô, nhưng anh không vội vạch trần. “Món này khá phức tạp đấy! Đầu tiên luộc miếng thịt ba chỉ nguyên bì chín tám phần, rồi lau sạch nước dính bên ngoài, phết xì dầu lên nhân lúc miếng thịt còn đang nóng. Sau đó đổ dầu vào chảo, đun nóng, đặt phần bì của miếng thịt xuống chảo, chiên trong dầu cho đến khi bì chuyển sang màu đỏ thẫm thì vớt ra để nguội, đặt phần bì ở dưới thớt, thái lát mỏng nửa centimet.”

Cô lơ đãng “ừm” một tiếng. Làm sao bây giờ? Phải tìm lý do gì mới thích hợp đây? Làm sao để vẫn được đi chơi mà không cần cho phụ huynh gặp nhau nhỉ?

Dường như Mạc Thanh Thành cảm thấy rất thú vị, anh tiếp tục nhìn về mặt lơ đễnh của cô, buột miệng nói tiếp: “Nhét sen khô đã ngâm nước vào trong lát thịt, cuộn lại, xếp đều đặn trong bát. Băm vụn dưa chua, thêm chút hạt nêm, đường trắng, xì dầu và com nếp, sau đó trộn đều nhân lúc các nguyên liệu còn đang nóng.”

“Sau đó thì sao?” Cô Thanh giả vờ gặng hỏi.

Nói nhiều chút nữa đi nào, em còn chưa nghĩ ra cách đây này...

“Sau đó? Sau đó thì đổ com trộn dưa đều lên trên thịt cuộn, đặt trong nồi hấp chừng ba mươi phút cho thịt chín nhũn, lấy ra, đổ com trong bát vào đĩa, lúc ấy thịt cuộn hạt sen sẽ nằm ở bên trên.”

Cô Thanh hoàn toàn không để ý những gì anh nói.

“Các bước khá phức tạp, nhưng cũng rất dễ làm.” Mạc Thanh Thành nhìn cô một lát rồi mỉm cười, hỏi: “Đã nghĩ ra cách gì chưa?”

Bị lật tẩy, cô yếu ớt trả lời, mắt nhìn anh với vẻ rất tội nghiệp. “Để em suy nghĩ đã, được không?”

Trong thoáng chốc, giọng điệu ấy khiến anh nhớ lại cảm giác lần đầu nghe cô ngân nga theo nhạc. Thật quen thuộc! Thực ra, khi mới bước vào giới, nghe giọng của mình thu trong máy tính, anh không có cảm giác gì đặc biệt, thậm chí còn thấy hơi là lạ. Khi ấy, anh chỉ cảm thấy nó không giống giọng thật của mình, còn nghe có hay không thì anh hoàn toàn chẳng hề có khái niệm, làm sao con người có cảm giác gì với giọng nói của chính mình được chứ? Mãi đến khi anh nghe thấy giọng cô, nhẹ nhẹ, biếng nhác, hơi khàn khàn. Nó nhẹ nhàng đi vào lòng anh, khiến tim anh nhanh chóng mềm lại.

“Được!” Mạc Thanh Thành lần đầu nhượng bộ người khác, chỉ có điều anh còn khuyến mãi thêm một lời thăm thì tựa gió thoảng bên tai khiến cô càng khổ sở: “Nhưng quyết định nhanh lên đấy, để anh còn sắp xếp.”

Thế là... Mười ngày sau, bảy đoàn du lịch biến thành thế này: Tuyệt Mỹ, Canh Tiểu Hạnh, Phong Nhã Tụng, Đậu Đậu Bánh Đậu, Phi Thiếu và vợ, Wwwwk và bạn gái, Mặc Bạch, Mộc Mộc và còn một đôi hoàn toàn ngoài giới nữa, anh họ và Đồng Nhất Nho, sự đồng hành của hai người này là hoàn toàn để bố mẹ Cố Thanh yên tâm, đó là điều kiện cô không thể không đồng ý.

Ban đầu cô chỉ nghĩ đơn giản, nói cô đi du lịch cùng bạn học nhân dịp sắp tốt nghiệp thì có gì mà không giải quyết được? Thế là, cô cầu cứu Canh Tiểu Hạnh.

Canh Tiểu Hạnh rất nghĩa khí, đồng ý ngay, sau đó cô nàng bàn bạc với Tuyệt Mỹ mấy ngày, hai người quyết định coi lần du lịch này là lần đầu tiên họ vượt ra khỏi thế giới 2D và gặp nhau ở thế giới 3D. Đúng là quá dũng cảm! Vừa gặp mặt lần đầu đã dám đi du lịch cùng nhau sao? So với họ thì cuộc gặp mặt lần đầu của cô và đại nhân ở phòng thu thực quá cổ hủ...

Tuyệt Mỹ biết chuyện, thế là mọi người đều biết hết. Vì vậy, đội hình du lịch bất giác phình to hơn dự tính ban đầu của cô gấp mấy lần. T.T...

Đặc biệt là sự kích động của Đồng Nhất Nho khi lần đầu tiên được gặp thần tượng, đúng là người tự khoe là fan của đại nhân như Cố Thanh cũng phải vã mồ hôi.

Cô nàng đứng ôm mặt ở cổng sân bay, hai mắt rung rung dòng lệ nóng hổi, không dám tiến về phía trước nửa bước, xúc động đến nỗi mãi mới gạt được nước mắt, khóc rầm rút đầy vẻ kiêu mỹ như hoa lê ngâm mưa, rồi run rẩy nói: “Át chủ bài đại nhân, em là fan hâm mộ của anh suốt mấy năm trời, cuối cùng cũng gặp được anh. Cảm động quá đi mất! Xin lỗi! Xin lỗi! Anh cứ coi như không nhìn thấy em là được, em chỉ phấn khích quá khi gặp được thần tượng của mình thôi...”

Ngay cả Mặc Thanh Thành cũng không biết nói gì. Có lẽ đây là lần đầu tiên anh gặp fan theo đúng nghĩa và hoàn toàn không có quan hệ hợp tác làm ăn hoặc là nhân viên phòng thu.

May mà Đồng Nhất Nho đã hoàn toàn bị anh họ chinh phục nên cũng chỉ kích động thể thôi, chứ không làm gì cả...

Cả đoàn du lịch cũng chỉ hai mươi mấy người, đoàn của cô chiếm quá nửa, hướng dẫn viên phát hiện nhóm người này quen nhau, như vậy càng dễ quản lý, chỉ ít không cần tìm từng người để thông báo từng hoạt động, giờ chỉ cần tìm một người là có thể tìm được tất cả họ.

“Các bạn nên đi cùng tôi, không nên tự do đi chơi lung tung, cũng tuyệt đối không được xảy ra tranh chấp, cãi cọ với dân bản địa...” Anh hướng dẫn viên cài kính râm lên đầu, nói liên thoảng một cách vô cùng hăng hái, mặt mày rất biểu cảm.

Vì đây là chuyến bay đêm nên ngày hôm sau mới đến, buổi chiều đã có hoạt động theo tour, bởi vậy nhiều người tranh thủ thời gian chớp mắt. Cố Thanh ngồi cạnh đại nhân, cô cũng nhắm mắt, rồi mở mắt, rồi lại nhắm mắt, cuối cùng quay sang nhìn anh. Anh vẫn đang đọc sách, cô không tìm được kẻ hỏi: “Anh không buồn ngủ à?”

“Bình thường!” Anh cười. “Ngủ muộn quen rồi, hoặc có lẽ vì thời gian làm việc ngày đêm bị đảo ngược nên anh không thấy buồn ngủ.”

Cô nhẹ nhàng thở hắt ra. “Em cũng chỉ có hứng làm việc vào ban đêm, nên giờ rất tỉnh táo, nhưng không ngủ chỉ sợ sáng mai sẽ mệt thôi...”

“Mệt thì ngủ.” Mạc Thanh Thành thấp giọng. “Chúng ta đi du lịch để nghỉ ngơi cơ mà, nếu mệt thì cứ việc ngủ, tỉnh dậy hãy chơi, không cần phải đi theo sắp xếp của hướng dẫn viên.”

Cô “ừm” một tiếng.

Đột nhiên, Phong Nhã Tụng ngồi đằng sau nói chen vào: “Không đúng rồi! Rõ ràng chuyến du lịch này do hai người sắp xếp, chẳng lẽ lại mệt thì ngủ trong phòng, tỉnh dậy lại... chơi, mặc kệ bọn tôi thật sao?”

Rõ ràng vẫn lời ấy mà sao khi Phong Nhã Tụng lặp lại thì... mờ ám, tế nhị thế không biết?

Quả nhiên, lời nào qua giọng nói của người chuyên nghiệp thêm mắm thêm muối thì đều đổi vị...

“Cậu muốn chơi cùng bọn tôi sao?” Đại nhân đổi giọng, ném trả câu hỏi về cho chủ nhân của nó.

“... Không muốn! Chẳng muốn tí nào...” Phong Nhã Tụng tiếp tục đeo vãi che mắt để ngủ...

Rõ ràng vẫn là một câu nói rất bình thường, mà qua giọng nói của hai người họ... sao lại nghe có vẻ mờ ám đến thế?

Quả nhiên, lời nào qua giọng nói của người chuyên nghiệp thì đều... đổi vị...

Cô Thanh tiếp tục nhắm mắt. Không ngủ được, cô chỉ nhắm mắt để đẩy, thỉnh thoảng cảm thấy anh khẽ cử động hoặc lật một trang sách. Một lát sau, anh tắt đèn trên đầu cô, đắp chăn chần mà tiếp viên hàng không vừa phát lên người cô.

Đến khi tới khách sạn trên đảo, Cố Thanh và Canh Tiểu Hạnh ở cùng nhau, đại nhân đương nhiên cũng ở cùng phòng với Tuyết Mỹ. Mọi người đều chung ra vẻ mặt “các vị rõ ràng muốn bịt tai trộm chuông đây mà”, rồi ai về phòng nấy, chuẩn bị ngủ bù để chiều ra bãi biển chơi.

Phòng của cô và Canh Tiểu Hạnh ở ngay cạnh phòng của đại nhân. Khách sạn họ thuê ở ngay trên bãi cát trắng, cửa lớn của khách sạn chỉ cách biển một bãi cát trắng mịn và một hàng vò rượu.

Chỉ cần nhìn biển ở gần như vậy thì bao nhiêu cơn buồn ngủ trong suốt mấy tiếng bay và sự mệt nhọc trong suốt hơn hai tiếng đồng hồ chịu giày vò để đến đảo đều bỗng dưng biến mất.

Các phòng đại nhân đặt đều hướng ra biển, lại có chung ban công nên rất thích hợp với nhóm. Vừa vào phòng, Canh Tiểu Hạnh lập tức kéo rèm ra, lộn tung đồng quần áo đủ các màu sắc rực rỡ. “Tớ mang hai bộ quần áo bơi, một bộ bikini và một bộ hơi cổ điển, nên mặc bộ nào nhỉ...”

Cô Thanh chỉ thay chiếc váy liền. “... Hai bộ sao?”

“Ừ! Tớ không biết mọi người mặc gì... Không được! Tớ vừa xuống máy bay, người đầy mồ hôi, phải tắm cái đã.” Nói rồi, Canh Tiểu Hạnh ôm quần áo lao vào phòng tắm.

Cô Thanh đang kéo khóa bên sườn của chiếc váy lên, vừa kéo xong thì nghe thấy tiếng gõ cửa ở ngoài ban công.

Cô kéo rèm ra, đại nhân đang đứng ở ngoài cửa kính, mặc quần áo đi biển màu đen, áo ngắn tay màu lam nhạt. Anh đứng ở đó, dường như che cả phong cảnh trời xanh biển xanh trước mắt. Anh đội mũ bóng chày màu xanh nhạt để che nắng, đôi mắt ẩn dưới bóng chiếc mũ nom lại càng đẹp hơn.

Cô đang định mở miệng nói gì đó thì thấy anh cúi xuống, nhét cho cô một mảnh giấy qua cửa kính. Cô không hiểu, đón lấy. Trên mảnh giấy vẽ một cô bé đội mũ rơm rộng vành, nét vẽ phác thảo nhưng rất đáng yêu.

Phía dưới cùng viết dòng chữ: “Trời nóng lắm, mặc càng ít càng tốt nhé! Nhưng nhớ đội mũ rộng vành đấy!”

Mặc càng ít càng tốt... Cô ngẩng đầu, Mạc Thanh Thành lấy tay ra hiệu im lặng rồi hai ngón tay khẽ khàng làm động tác thể hiện hành động “đi”.

Đi lên sao? Cô Thanh hơi nghi hoặc nhưng cũng phối hợp với anh, cô cầm chìa khóa phòng và mũ rơm rộng vành lên ra ngoài trong tiếng nước chảy trong phòng tắm. Mãi đến khi chui được vào thang máy và ra khỏi khách sạn, cô vẫn còn ảo giác là hai người lên ra ngoài lên lút tình tự.

Ngoài trời đương lúc đổ trận mưa rào.

“Không mang ô, làm sao giờ?” Cô Thanh nhìn nước mưa ào ào đổ xuống, lòng hơi phân vân.

“Không sao đâu! Trên đảo một ngày có vài trận mưa nhưng chẳng mấy chốc sẽ lại nắng chói chang thôi.”

Hai người đi chân trần, xách dép lê đi qua quán bar ngoài trời... Quả nhiên, chưa đầy năm phút sau thì trời mưa chuyển thành nắng to, ngay cả cát cũng khô nhanh chóng, trở nên mềm mịn và nóng rẫy dưới ánh nắng gay gắt.

Cô chân nông chân sâu đạp cát, lòng vui phơi phới.

“Vui không?”

Cô gật đầu. “Vui lắm!”

Gan bàn chân bị cát bỏng thiêu đốt, cảm giác thật thoải mái. Ánh nắng, bãi biển, còn có đại nhân ở bên cạnh... Cô giẫm nhẹ chân lên mu bàn chân anh. Anh dừng bước, cô lấy tay giữ mũ, ngẩng đầu lên, trong khoảnh khắc anh cúi xuống, cô vội vàng hôn nhẹ vào khóe môi anh.

Anh rử mi nhìn cô, mỉm cười. Cô cuống quýt lấy mũ che mặt, chỉ ra mặt biển phía xa xa. “Hướng dẫn viên nói, lát nữa chúng ta sẽ ra biển câu cá.”

Đại nhân nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, vô cùng dịu dàng, sự dịu dàng khe khẽ luôn nhẹ vào trái tim cô.

Phù! Phù! Vụng trộm giữa ban ngày ban mặt quả nhiên cần phải dũng cảm.

Những người xung quanh đi lại như mắc cửi, sao khi này cô không để ý ở đây có rất nhiều người nhỉ...

Chương 48: Cơm dừa (1)

Kết quả là vì trời quá nóng nên cả đoàn không ra biển câu cá ba, bốn tiếng đồng hồ như dự kiến mà đổi thành giương buồm ra khơi một tiếng.

Tất cả nhóm con gái đứng trong làn nước biển cao đến đầu gối, nhìn chiếc thuyền buồm đậu ngoài khơi chừng mười mấy mét mà do dự mãi chưa nhắc chân nổi.

Mới ở sát bờ mà nước đã sâu đến đầu gối, nếu đi tiếp thì chắc chắn phải ngập ngang eo, thế chẳng phải quần soóc và váy đều ướt hết sao? Tuy bên trong đều mặc quần áo bơi nhưng phần dưới cơ thể ướt lướt thướt trước mặt bao nhiêu đàn ông như thế thì cũng không được lịch sự lắm.

Đây chính là vì sự... hạn chế của chiều cao đó...

Cô Thanh nhìn đại nhân, không ngờ người đứng đằng sau nghĩ rất đơn giản, anh giơ tay hướng về phía cô, nói: “Để anh bế em qua đó!”

Hả? Trước mặt bao nhiêu người thế này sao...

Cô còn đang do dự, Mạc Thanh Thành đã nhắc bổng cô trên tay, đi về phía chiếc thuyền buồm. Họ là cặp đầu tiên đến chỗ thuyền buồm. Ban đầu cô cũng thấy ngượng ngùng nhưng cuối cùng cô vươn tay ôm cổ anh, rồi nhìn những người phía sau, nhoen miệng cười.

Phi Thiều và Wwwwk cũng học theo gương đại nhân, lần lượt bế vợ và bạn gái lên thuyền. Mặt Canh Tiểu Hạnh chín lạng, mãi mới gật đầu đồng ý cho Tuyết Mỹ bế mình... Chỉ còn Đậu Đậu Bánh Đậu, cô nhìn ba tên đàn ông còn lại, lòng muốn ứa lệ, cuối cùng hạ quyết tâm buộc váy lên thắt lưng, tự mình bươn chải...

Hành động bé bạn gái vượt biển đầy ngạo nghễ của đại nhân khiến tất cả hội con trai gần như đều phải quét đất bằng mặt. Hành động này đáng được ghi vào lịch sử của nhóm Perfect, có điều cũng chỉ các bậc nguyên lão của nhóm biết mà thôi.

Ban ngày chơi đùa thỏa thuê, đến lúc thực sự xuống biển thì đã qua bữa tối.

Khách sạn nơi họ ở có hải vực riêng, khách du lịch lại ít. Mọi người đều đã tập trung đông đủ, đại nhân và Cố Thanh mới nhả nha đến nơi. Đèn lồng dài bay phiêu diêu trong gió, nơi nào cũng thoáng nghe thấy tiếng nhạc...

Cố Thanh là người duy nhất không mặc quần áo bơi. Cô ngồi xuống chiếc ghế nằm mà nhóm con gái đang chen chúc, uống ngụm sinh tố xoài chưa ai động tới. Đậu Đậu Bánh Đậu vừa từ biển về, nhìn cô, tò mò hỏi: “Thanh Thanh đến ngày không tiện hay sao mà không xuống biển thế?”

Cô lắc đầu. “Không ạ... Mặc Thanh Thanh nói, con gái không nên xuống biển vào buổi tối, làm vậy không có lợi cho cơ thể.”

“Át chủ bài chu đáo quá!” Đồng Nhất Nho cảm động đến suýt rơi lệ thay cho Cố Thanh.

Bánh Đậu nghiêng răng cười. “Rõ ràng là không muốn người ta nhìn Thanh Thanh của mình đây mà!”

Nhóm con trai bên kia cũng ồ lên cười, không biết đang bàn tán gì, chỉ thấy Tuyệt Mỹ bị mọi người trêu đến nổi sắp không chịu nổi. Tuyệt Mỹ là người đầu tiên cởi quần đi biển, vút lên ghế dài. Thể hình tuyệt đẹp! Mắt đám con gái sáng rực, thực ra mấy tên con trai này đều có thể hình không tệ, có điều... không thể không thừa nhận người có thể hình đẹp nhất trong nhóm chắc chắn là Tuyệt Mỹ Sát Ý và Thương Thanh Từ. Ai bảo hai vị cao nhất chứ?

Cho nên sau khi Tuyệt Mỹ đã cởi đồ, mọi người đều đang mong đợi xem

Thương Thanh Từ cười đồ sẽ thế nào... Plz! Cơ hội này ngoài Cố Thanh ra thì những người khác chỉ có thể nhìn thấy khi cùng đi biển thôi! T.T...

Một người, hai người, ba người, bốn người...

Cuối cùng chỉ còn mình Mạc Thanh Thành ngồi trên ghế uống nước, dường như anh chẳng vội xuống biển, ngay cả Cố Thanh cũng cảm thấy ngại ngùng khi chứng kiến cảnh mọi người nhìn chòng chọc vào đại nhân và trêu ghẹo. May mà họ đều là bạn lâu năm với Thương Thanh Từ hoặc là hoa đã có chủ nên chỉ tò mò nhìn vào cơ thể người đàn ông có vòng sáng trên đầu thế thôi.

Cố Thanh giả vờ điềm nhiên, tiếp tục nhăm nháp cốc sinh tố. Cô mới chỉ thấy anh mặc đồ ở nhà, tuy nhiên khi được anh ôm trong lòng, cô cảm thấy cơ thể anh chắc... rất đẹp.

Đột nhiên Tuyệt Mỹ ở dưới biển gọi to, giục anh xuống nước.

Cuối cùng Mạc Thanh Thành cũng uể oải đứng lên, tiện tay cởi áo ra.

Cực kỳ gợi cảm! Hoàn hảo đến từng centimet...

Thế là mọi người càng tò mò hơn, nếu tiếp tục cởi thì sẽ thế nào nhỉ...

Trong tiếng sóng biển, trong không gian giao hòa giữa ánh trắng và ánh đèn, độ tò mò tăng vọt...

Cố Thanh cảm thấy cảm giác bạn trai mình bị mọi người mong đợi cởi đồ thực đáng xấu hổ. T.T... Cô đang tính xem nên tìm lý do gì đó để ngăn đại nhân lại trước khi anh tiếp tục cởi đồ hay không.

Sau đó... Sau đó...

Cô thở phào nhẹ nhõm vì anh mặc quần đùi đi biển lợi thẳng xuống nước. Xuống nước như thế này... Tuy nhiên đàn ông có thói quen mặc quần đùi

xuống biển nhưng...

Bánh Đậu thờ dài. “Cậu ấy là bác sĩ thật hả Thanh Thanh?”

“Dạ? Thật mà...”

“Bác sĩ gì mà phong kiến cổ hủ thế...”

“...”

Mạc Thanh Thành cũng lên bờ sớm hơn mọi người, anh cầm khăn tắm của khách sạn lau tóc, khắp người lấm lấm nước, đứng trước mặt hỏi Cố Thanh: “Anh đi thay quần áo, rồi cùng em ăn khuya nhé?”

Cố Thanh nhìn anh để mình trần, quần đùi ướt sũng nom còn hút hồn hơn cả mặc quần bơi... Cô luống cuống đáp “ừm” một tiếng rồi vội vàng cùng anh về thay quần áo. Thay quần áo mới là chuyện quan trọng... Nhưng khi về đến phòng rồi, anh lại không vội thay quần áo mà tắt đèn trong phòng, tiện tay lấy hai lon coca trong tủ lạnh rồi cầm hai chiếc cốc ra ban công cùng cô.

Vì mọi người đều đang ở bãi biển nên các phòng ở tầng bốn và tầng năm đều tối đèn. Anh rót coca ra cốc, đưa cho cô.

Cố Thanh đón lấy, nhìn nửa người trần để trần của anh, mặt bỗng dưng đỏ ửng. Cô uống ngụm coca rồi tựa vào lan can nhìn xuống quán bar nhấp nháy ánh đèn phía dưới.

Ngoài bóng người tản bộ, trên bãi cát chỉ còn lại các tiết mục biểu diễn của người bản địa. Rất nhiều đàn ông chuyển giới ăn mặc sắc sảo đang chơi cầu lửa... Trong khi những người phía sau nằm ngả người trên ghế mây nghỉ ngơi.

Đang xem một cách hứng thú thì cô bỗng nghe đại nhân gọi tên mình. Quay đầu lại nhìn anh, cô thấy ban công vẫn không bật đèn, chỉ có ánh sáng từ dưới quán bar hắt lên, phản chiếu gương mặt anh, càng làm tôn lên đôi mắt

long lạnh như ánh nước.

“Lại đây ngồi nào!” Giọng anh luôn đầy ma lực ở những nơi ánh sáng mờ ảo thế này.

Cô “vâng” một tiếng rồi đặt cốc nước lên chiếc bàn mây kê cạnh đó, đang định ngồi lên một chiếc ghế dài khác thì bị anh nắm cổ tay, kéo đến chỗ anh.

Không kịp phòng bị, cô cứ thế bị anh kéo lại gần.

Anh thì thầm: “Nhằm đây với anh!”

Cô thấy khó thở, cắn môi, lắc đầu ngượng ngùng.

“Ngoan!” Giọng Mạc Thanh Thành lại hơi khàn, nhẹ nhàng khuyên nhủ. “Để anh xem em nặng bao nhiêu.”

Mặt cô nóng bừng, cơ thể như bị thiêu đốt, không hiểu bằng cách nào mà cô đã bị cánh tay anh kéo tới, ôm trọn vào lòng, may mà... sau đó không còn hành động nào tiến xa hơn nữa.

Cô cảm thấy đầu mũi mình bắt đầu lấm tấm mồ hôi, cô khẽ cự. “Không được chê em nặng đấy...”

Giọng anh cười thoải mái bên tai. “Anh không chê đâu!”

Cô cảm thấy tay anh đang đặt nơi eo mình liền hắng giọng, khẽ nói: “Hôm đó, anh hát lúc cuối cùng ấy, nghe rất hay.”

Anh lơ đãng “ừm” một tiếng. “Hay sao? Thực ra hôm ấy anh hát quá nghiêm túc.”

... Còn kiểu hát không nghiêm túc nữa sao?! T.T...

Anh ôm cả người cô vào lòng, khe khẽ hát cho cô nghe, chỉ có điều lần này không còn khí phách hào hùng nữa mà uyển chuyển, điềm nhiên. Giọng anh sở hữu một sức mạnh đặc biệt, nó có khả năng gạt bỏ mọi tạp âm, mọi tiếng huyên náo trên bãi biển đều như lập tức biến mất.

Cô nhớ lại tối đó, nhớ lại cảm giác tối hôm anh chia tay, sau đó lặng lẽ ngẩng đầu nhìn anh.

Dưới lầu khách sạn đã bước vào thời điểm náo nhiệt nhất, ánh đèn xanh xanh đỏ đỏ liên tục nhấp nháy, lúc sáng lúc tối khiến các đường nét trên khuôn mặt anh trở nên đặc biệt góc cạnh, hơn nữa lại còn mang cảm giác điềm tĩnh, sáng đẹp. Khóe miệng anh khẽ nhếch lên.

Không biết cô rướn lại chỗ anh trước hay anh cúi xuống cô trước, Cố Thanh chỉ cảm thấy dường như anh đang hôn mình. Cô không ngừng chìm đắm vào nụ hôn của anh, tay cô níu lấy cổ anh, bị hôn quá lâu khiến cô thấy ngộp thở, ý thức bắt đầu loãng dần.

Đột nhiên anh rời khỏi cô.

Cố Thanh giật bắn, dường như cô cũng nghe thấy âm thanh gì đó, dường như có người trở về phòng.

Quả nhiên, phòng ở góc trong cùng tầng bốn bật sáng, Phi Thiệu và vợ đã trở về... Cô định nhô dậy thì anh bế cô lên. “Suyt!” Anh ra hiệu rồi đứng dậy, bế cô đi thẳng vào phòng.

Khi này đóng cửa kéo rèm, cô còn nghe thấy giọng Phi Thiệu ngạc nhiên hỏi ngoài ban công: “Có người về rồi à? Sao chẳng thấy phòng nào bật đèn nhỉ?”

Trong bóng tối, Cố Thanh được anh đặt lên giường, tim cô như muốn nhảy ra ngoài.

Chương 49: Cơm dừa (2)

Cô dỏng tai nghe ngóng, Phi Thiếu đứng phía ngoài đường như cũng cảm thấy phong cảnh ở ban công rất đẹp nên quyết định đứng đó tắm ánh trăng.

Phen này đúng là ngượng thật... Phải đợi lát nữa mới được bật đèn, nếu không thì khác gì thò đuôi hồ ly...

Nhưng mà cũng không đúng, thực ra khi này cô và anh còn ngồi ở ban công cơ mà, sao tự nhiên anh lại bế cô vào phòng, thế chẳng phải giống hai người đang làm chuyện xấu sao?

“Còn muốn nghe anh hát không?” Mạc Thanh Thành không vội bật đèn, anh nằm xuống cạnh cô, thì thầm hỏi.

“Suyt!” Lần này đến lượt cô ngăn anh nói. Chỉ cần không cẩn thận một chút thôi là sẽ bị người khác nghe thấy đó!

Toàn bộ sự chú ý của cô đều để ở ngoài ban công. Mạc Thanh Thành giờ tay kéo cô lại gần mình, tiếp tục công việc còn dang dở. Cuối cùng cô bắt đầu thở hổn hển, đầu óc mơ màng, cảm thấy hơi buồn ngủ.

Sau cả đêm ngồi trên máy bay, rồi tiếp theo là cả ngày đi theo lịch trình, giờ cô thực sự muốn nhắm mắt ngủ một lát.

Căn phòng mờ tối, tuy vẫn văng vẳng vọng lại âm thanh huyền ảo bên ngoài và cả tiếng cười thỉnh thoảng lại vang lên của Phi Thiếu, dường như còn có ai đó đã trở về, họ đang tán gẫu gì đó nhưng cô vẫn không thể chiến thắng được sự mệt mỏi... Thế là, cô chìm sâu vào giấc ngủ.

Hơn sáu giờ sáng ngày hôm sau, cô đột ngột tỉnh dậy.

Không khí trong phòng rất trong lành vì có gió biển thổi vào. Cô bật dậy, nhìn thấy đại nhân và Tuyết Mỹ đang ngồi ở ban công từ tấm rèm cửa đang không ngừng cuốn lên rồi lại rủ xuống, dường như họ vừa ăn sáng vừa trò chuyện.

Cô ngủ ở đây suốt đêm thật ư? (⊙ o ⊙)... Còn Canh Tiểu Hạnh thì sao?

Cô vội vàng bò xuống giường, vẫn mặc bộ quần áo tối qua, khẽ khàng thò đầu ra khỏi cửa ban công đang hé mở, nhìn bốn phía, dường như chỉ còn hai người họ.

“Tĩnh rồi à?” Mạc Thanh Thành nghe thấy động tĩnh nhưng không quay đầu lại.

“Ừm! Ừm... Em về phòng đánh răng rửa mặt đây...” Cố Thanh thấy cửa kính phòng mình vẫn mở, vội chui tọt vào, đóng cửa lại, rồi kéo “soạt” rèm cửa một cái.

Canh Tiểu Hạnh đang nằm trên giường, còn ôm chăn ngủ ngon lành nữa... T.T... Cô ấy cũng thoải mái quá nhỉ, chẳng lẽ mới ngày thứ hai đã dám ngủ chung phòng với Tuyết Mỹ rồi sao? So với cô thì quả thực là quá...

Canh Tiểu Hạnh trở mình, gắng chống mắt lên liếc cô một cái rồi lập tức chu miêng lên trách móc. “Cái đồ trọng sắc khinh bạn! Báo hại tớ suốt buồn ngủ đến mất mạng đây này!”

“Cả đêm qua cậu không ngủ được sao?” Cố Thanh càng ngạc nhiên hơn. Tốc độ Tuyết Mỹ đại nhân đứng là kinh người thật!

“Ừ! Cả đêm không ngủ, đi bộ trên bãi biển, đến tận khi trời sáng mới về phòng...” Tuy Canh Tiểu Hạnh đang buồn ngủ đến muốn giết người nhưng vẫn không nhịn được bật ra lời oán trách. “Tối qua định về ngủ thì đại nhân nhà cậu gọi điện cho Tuyết Mỹ bảo rằng bà xã anh ấy đã ngủ rồi, Tuyết Mỹ tự tìm nơi mà ngủ. Anh ấy tìm nơi nào mà ngủ bây giờ? Đây là lần đầu bọn tớ gặp nhau, kiểu gì tớ cũng mất tự nhiên chứ...”

Thế là... hai người đi bộ cả đêm trên bãi biển à? Tuyệt Mỹ đại nhân, anh thực là một đáng quân tử! (☺ o ☺)...

Nhưng quả nhiên Tuyệt Mỹ không phải típ người ăn chay, tâm lý báo thù và trả miếng vô cùng mạnh mẽ. Đến trưa, cả đám người ngồi quây quần trên bãi biển vừa nhìn mưa to gió lớn vừa ăn lẩu hải sản, Tuyệt Mỹ ăn xoài xong thì ngáp một cái rõ to. “À Bánh Đậu! Cậu ở một mình phải không?”

Đậu Đậu Bánh Đậu “ờm” một tiếng rồi hỏi: “Thì sao?”

“Ồ một mình không an toàn đâu!” Tuyệt Mỹ ra vẻ nghiêm túc. “Hay để Canh Tiểu Hạnh sang ngủ cùng cậu nhé? Hai cô gái sống chung sẽ chăm sóc cho nhau tốt hơn.”

“Ừm?” Rõ ràng Đậu Đậu Bánh Đậu vẫn chưa vỡ lẽ. “Thế Thanh Thanh thì sao?”

Mọi người im lặng, nhưng trong đầu mỗi người đều dần dần vẽ ra một bức tranh vô cùng sinh động và nóng bỏng.

Đậu Đậu Bánh Đậu cắn nửa quả xoài trong tay, cuối cùng cũng hiểu ra. Nhưng chỉ lát sau, cô lập tức cảm thấy không đúng lắm. “Tuyệt Mỹ, chẳng phải cậu cũng rất thân với Canh Tiểu Hạnh sao? Không phải hai người mới quen nhau à...” Kỳ cục! Sao lại sắp xếp phòng ở ngay cạnh nhau cơ chứ?

%>_<% Phó trưởng nhóm ngày thường rất thức thời của chúng ta đi đâu rồi?...

Buổi chiều, anh hướng dẫn viên có thói quen khùng bỏ tinh thần người khác lại lộ mặt ra, rất hào hứng giới thiệu cho mọi người tiết mục đặc sắc nhất trên đảo này: đua xe Kart^(*) trên đường núi. Cuối cùng Cố Thanh cũng hiểu vì sao hội con trai lại chọn nơi này, cả hòn đảo là một ngọn núi cao, con đường nhỏ hẹp uốn quanh từ chân núi lên đến đỉnh, rồi lại từ đỉnh núi xuống chân núi... Địa hình kích thích cảm giác mạnh này không phải hòn đảo nào

cũng có...

() Xe đua Kart là một loại xe đua thu nhỏ.*

Hội con trai hùng hực khí thế chiến đấu, còn hội con gái thì sợ xanh mặt.

Đây là một đoạn đường tự do trên núi, không chia làn dành riêng cho các phương tiện giao thông khác của người bản địa và người đi bộ... Đua xe Kart địa hình núi mà!

Chỉ cần ngẩng đầu nhìn đỉnh núi, cô đã cảm thấy trò chơi này vô cùng nguy hiểm.

Tuy mọi người đều được nhắc trước không nên mặc váy, ai nấy đều mặc quần soóc nên không sợ bị gió biển thổi tung nhưng đua xe dưới ánh nắng gay gắt thế này, lại giữa rừng rậm núi cao... Vợ của Phi Thiếu biến sắc mặt, khăng khăng đòi ở lại.

Ngược lại, Cố Thanh lại không mấy sợ hãi, có lẽ vì cô nhìn thấy Mạc Thanh Thành rất ra dáng một tay đua lão luyện, chút lo lắng vương trong lòng liền bay biến. Cuối cùng, ngoại trừ Phi Thiếu bị vợ dọa cho hết hồn ra thì mấy gã con trai đều lần lượt ngồi lên xe, xếp thành một phi đội. Bởi xe chạy với tốc độ rất nhanh nên mọi người đều cầm mảnh khăn vuông buộc sau đầu, che nửa mặt.

Mạc Thanh Thành buộc trước rồi lấy mảnh khăn màu hồng gấp thành hình tam giác, giúp Cố Thanh che phần dưới mắt rồi tần mẫn giúp cô buộc gút sau đầu.

Cô thấy rất bí thở, định giật mảnh khăn xuống nhưng anh đã cười cười, ngăn lại: “Lát nữa xe chạy rất nhanh, gió và cát sẽ tấp vào mặt đấy!”

Khi tất cả nhóm con trai đều ngồi trên ghế lái, nhóm con gái ngồi phía sau họ, Cố Thanh mới phát hiện anh khác ngày thường ở một điểm. Cô nắm chặt dây an toàn, vô thức nhìn anh, vì bị che hết mặt, chỉ để lộ đôi mắt nên anh lập

tức trở nên nổi bật hơn hội Tuyết Mỹ rất nhiều...

Cố Thanh thầm nghĩ: Quả nhiên mắt đẹp quan trọng thật...

Lúc Mạc Thanh Thành nắm vô lăng và thảo luận chuyện cá cược với hội Tuyết Mỹ, mắt anh nheo lại, đôi lúc lại khẽ liếc lên, hoàn toàn chìm đắm vào trò chơi. Cuối cùng, anh gõ ngón trỏ vào vô lăng, cười thành tiếng. “Được rồi! Quyết định thế nhé, người nào đến đích cuối cùng thì sẽ phải hát bài *Hoa hạ dưới trăng thu* trong bữa tối nay!”

Thế có ổn không? Đường đường một đấng nam nhi mà sao hội anh lại ấu trĩ thế? Ở nơi đất khách quê người, dưới ánh nến lung linh bữa tối lại hát *Hoa hạ dưới trăng thu*... có nên không vậy?

Đây là bài hát cổ phong nói về các cô bé, cậu bé tán tỉnh nhau... Rất vui vẻ và phong tình đó! (◉ o ◉)...

“Mộc Mộc! Cậu là cảnh sát, tuyệt đối không được thua đâu đấy!” Đậu Đậu Bánh Đậu kéo tay Mộc Mộc xin xỏ. Cô không muốn mất mặt với mọi người chút nào...

Cuối cùng Mộc Mộc không nhịn được, khẽ liếc cô một cái. “Cảnh sát có vạn năng đâu...”

Anh hướng dẫn viên cũng ngồi lên xe của mình, cười sảng khoái. “Tôi nói cho các cậu biết, muốn đua xe hả? Thanh niên các cậu thích trở tài ấy chứ, anh đây cứ cách một tháng lại đến đây một lần, mà lần nào cũng chơi trò này. Các cậu theo sát xe tôi, đừng đi lạc đấy...”

Hướng dẫn viên còn chưa dứt lời thì tiếng nổ máy đã vang giòn, tất cả xe đều lao như bay.

Quả nhiên rất mạo hiểm... Đường núi nhỏ hẹp, lại liên tục xuất hiện xe đạp điện của dân bản địa phóng qua, người nào muốn vượt lên đều phải lách qua khe hẹp, rồi tìm cách vượt nhân lúc xe chạy qua khúc cua... Cố Thanh

ôm mảnh khăn vuông trên mặt, máu nóng bất giác sôi trào trong cảm giác kích thích và mạo hiểm.

Bên cạnh là hàng rào thép cao ngang tầm người, nhìn qua đó chỉ thấy trời xanh biếc và đường bờ biển vô cùng rõ ràng.

Ánh nắng chói chang, gió biển, cát bụi, những khúc cua và tăng tốc không ngừng... Tim cô như sắp bắn ra khỏi lồng ngực, thậm chí cô còn rất phấn khích, ngoái đầu lại thấy Tuyết Mỹ và Wwwwk đang xông lên, bám chặt đuôi xe của đại nhân và sẵn sàng tìm cơ hội vượt qua bất cứ lúc nào. Những xe còn lại chẳng thấy bóng dáng đâu.

“Chúng ta thắng rồi!” Mạc Thanh Thành đột nhiên reo lên. Giọng anh bị gió thổi tạt đi trong nháy mắt.

Sau khúc cua, tầm nhìn trở nên vô cùng khoáng đạt. Xe đã lên đến đỉnh núi, phóng tầm mắt ra xa, cả hòn đảo đều thu gọn trong tầm mắt.

Đội xe dừng lại hẳn, anh và Cô Thanh mới bước xuống xe, tiện tay giật mảnh khăn vuông màu đen trên mặt mình xuống, tóc ướt đầm mồ hôi. Dưới ánh mặt trời, cô còn nhìn thấy cả vệt mồ hôi lăn dài trên má anh.

“Nóng không?” Anh hỏi, giọng hơi khàn đi vì cảm giác phấn khích cao độ sau cuộc thi đầy mạo hiểm.

“Cũng bình thường ạ!”

Anh chột giờ tay ra, lùa vào tóc cô, vuốt xuôi xuống, khẽ nói: “Toát hết mồ hôi rồi này!”

Chương 50: Cơm dừa (3)

Những tay đua phía sau cũng dần cán đích, người nào người nấy dùng giọng lồng tiếng chuyên nghiệp để thể hiện sự ai oán của mình, họ bảo lẽ ra không nên đua với kẻ đam mê đua xe Kart như Át chủ bài. Qua lời than thở của Tuyệt Mỹ, Cố Thanh mới biết hồi đại học, Mạc Thanh Thành để một chiếc xe Kart ở bãi xe ngoại ô, để có thời gian rảnh là lại đến đó lái một tiếng. Chỉ có điều bây giờ vướng bận công việc, anh ít có dịp chạy xe nên đã chuyển nhượng nó cho người khác. Thảo nào khi này anh chiến thắng một cách nhẹ nhàng thế.

“Át chủ bài đại nhân, tôi không muốn hát *Hoa hạ dưới trăng thu* đâu...” Cuối cùng, Bánh Đậu nhảy từ xe của Mộc Mộc xuống, mặt méo xẹo như sắp khóc. “Tôi thề là tôi mà lái còn nhanh hơn cậu ấy... Mộc Mộc, cậu nói thật xem, cậu không phải cảnh sát giao thông đấy chứ? Chẳng dám vượt xe nào cả...”

Đậu Đậu xếp vào hàng cao nhất trong đám con gái nhưng khi đứng cạnh Mộc Mộc thì vẫn thấp hơn nửa cái đầu. Cô và Mộc Mộc nhảy xuống xe, miệng không ngừng lèm bèm trách móc, trong khi Mộc Mộc lại cho rằng an toàn là số một, không cần thiết phải chạy xe liều mạng chỉ vì muốn trốn không hát một bài... Huống hồ, anh còn vô cùng thành khẩn thú nhận: “Tôi mới biết lái xe nên không thuận lắm...”

“Biết trước đã để Mạc Bạch ngồi xe cậu, cho hai anh em nhà cậu hát với nhau được rồi.”

Mộc Mộc vẫn thủng thẳng nói: “Mạc Bạch đang ngủ ở khách sạn. Cậu ấy chỉ thích spa, không thích đua xe...”

Bánh Đậu hết cách với Mộc Mộc, cô xuống xe, men theo cầu thang đá, trèo lên ngôi nhà gỗ nằm ở nơi cao nhất trên đỉnh núi.

Mạc Thanh Thành đi mua nước cho Cố Thanh. Lúc ấy anh hướng dẫn viên mới lẻ rề đi tới, sau khi nhảy xuống khỏi xe, anh ta ngại ngừng cười ha ha hai tiếng rồi móc ra một cuốn sổ, cùng hướng dẫn viên bản địa bắt đầu tổng hợp

số người đi spa ở bãi biển. Khi đến gần cô, anh hướng dẫn viên tỏ ra rất hiểu người hiểu cảnh. “Anh biết các em là một đôi.” Nói rồi, anh ta chỉ bóng lưng Mạc Thanh Thành đang đi mua nước.

“Vâng...” Nhưng điều này thì liên quan gì đến spa chứ?

Anh hướng dẫn viên lại quay qua Canh Tiểu Hạnh, nói một câu tương tự khi đưa tay sang chỉ Tuyết Mỹ. Canh Tiểu Hạnh lắc đầu thật mạnh vẻ rất không tự nhiên.

Sau đó... anh hướng dẫn viên rời đi chỗ khác. Ebook lưu hành nội bộ - nếu yêu thích hãy mua sách xuất bản!

Xe đưa mọi người sang đầu kia của hòn đảo, Cố Thanh nhìn thấy một dãy những ngôi nhà gỗ nhỏ, sau khi được hướng dẫn viên phân phòng, cô mới hiểu rõ cuộc chuyện cô và anh có phải một đôi hay không liên quan thế nào đến spa... Ngoài hai đôi vợ chồng kia ra thì mọi người đều được phân thành hai nam hoặc hai nữ một phòng.

Cô bước vào trong nhà gỗ, nhìn ô cửa sổ sát đất hướng ra biển, trong hồ nước nóng cỡ nhỏ liên tục có tiếng nước chảy róc rách, phần còn lại của gian phòng kê hai chiếc giường mát xa, bất kể trên mặt đất hay trong hồ bơi, thậm chí cả trên giường đều rắc tầng tầng lớp lớp những cánh hoa... Ông chủ khu nghỉ mát còn nói với cô bằng thứ tiếng Trung rất thành thạo: “Hai bạn có thể tắm trước, sau đó ngâm mình trong hồ nước nóng, thậm chí có thể ngủ một lát. Bất cứ khi nào muốn mát xa thì xin mặc quần ngắn và nhấn chuông, sẽ có hai nhân viên vào phục vụ các bạn.”

Cùng tắm? Cùng ngâm nước nóng?!

“Chúc hai bạn có một kỳ trăng mật vui vẻ!” Nói rồi, ông chủ đi ra ngoài.

Trăng mật... vui vẻ? T.T...

“Em tắm trước đi, anh ngồi đây ngắm biển một lát.” Giọng anh vang lên bên cạnh cô, dễ dàng xua tan mây mù ngượng ngập. Cố Thanh lập tức ôm

quần áo, bước vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, lúc bước ra, cô chỉ quần xà rồng mà khu nhà nghỉ mát cung cấp, buộc thắt nút ở cổ để tạo thành chiếc váy liền thân che nửa người.

Cô đang lấy máy sấy để sấy khô tóc thì thấy Mạc Thanh Thành đã tắm xong. Anh vận chiếc quần thể thao rồi bước ra ngoài.

Qua gương, cô nhìn thấy hồ nước nóng, nhìn thấy anh đang để mình trần bước lại phía cô, nhìn thấy vết chân ướt nước của anh giẫm trên sàn nhà... Đột nhiên cô thấy hồi hộp lạ kỳ... Rõ ràng tối qua còn cùng nhau ở trong phòng, ngủ trên giường của anh nhưng cũng hề có cảm giác hồi hộp chẳng biết làm gì như thế này.

“Em sấy khô à?” Anh đặt tay lên vai cô. “Không muốn xuống hồ ngâm mình sao?”

Trong hoàn cảnh vừa mới tắm xong liền đi spa thì làm gì có quần áo tắm... Khóa thân đứng trước mặt đại nhân ư? Cô không dám đâu! T.T...

“Không ạ...” Cô bắt đầu đỏ mặt...

“Không ngâm mình cũng được! Anh cũng sợ hồ tắm không được vệ sinh lắm.” Anh cười cười.

Vẫn là giọng cười hút hồn không cần cố tạo ra ấy, nhưng không biết tại anh và cô đang ở một đất nước khác hay vì gian phòng này trải đầy hoa và hương thơm, hoặc có lẽ... anh cố ý khiến giọng mình trầm xuống như thế này, cô cảm thấy giọng anh hôm nay có một sự mê hoặc không thể diễn tả thành lời.

Cô tiếp tục cầm máy sấy tóc, thổi bừa vào mái tóc dài của mình.

Nhìn qua ô cửa sổ sát đất, có thể thấy tất cả cảnh sắc bên ngoài, từ mặt biển rộng đến bãi cát dài, tuy Cố Thanh biết người ngoài không thể nhìn thấy những gì đang diễn ra trong phòng nhưng cô vẫn có cảm giác rất kỳ lạ.

Tay Mạc Thanh Thành gỡ nút thắt cô buộc trên cổ. Cô cảm thấy cả cơ thể như đang bốc cháy, còn chưa kịp tắt máy sấy tóc thì chiếc váy đã trôi khỏi người và tuột hẳn xuống dưới. Lưng cô áp sát vào ngực anh. Người anh vẫn ướt nước, thì ra anh chưa lau khô khi bước ra khỏi hồ tắm.

Tay trái anh nâng cằm cô, bắt cô phải ngẩng đầu lên, rồi cúi xuống hôn cô đắm đuối. Trong khi đó, tay phải đã tự nhiên trượt xuôi xuống cơ thể cô.

Cuối cùng hai cô nhân viên mát xa cũng bước vào. Cố Thanh chẳng khác nào con tôm bị nướng chín, từ cánh tay đến cả cơ thể đều đỏ lựng. Nhưng dường như hai cô nhân viên mát xa thấy chuyện này rất bình thường, vợ chồng đi hưởng tuần trăng mật mà... dù sao ông chủ cũng đã dặn trước rồi...

Vì không giới hạn thời gian nên thời điểm mọi người rời khỏi phòng không giống nhau. Lúc đại nhân và Thanh Thanh ra khỏi phòng thì Mặc Bạch và Mộc Mộc, Canh Tiểu Hạnh và Đậu Đậu Bánh Đậu đang ngồi bên bờ biển đợi xe tới đón.

Thế là dưới phong cảnh trời xanh biển biếc, sóng cuộn ì ầm, bốn người họ nhìn Mạc Thanh Thành và Cố Thanh rồi cười một cách vô cùng mờ ám. Họ lần lượt trưng ra vẻ mặt “chúng tôi biết cả mà”, sau đó quay đầu đi, tiếp tục ngắm biển, nhặt vỏ sò, đá cát...

Tối đó, Đậu Đậu Bánh Đậu trong đội đua xe thua cuộc muốn hóa điên, vì một Mộc Mộc đẹp trai nghiêng ngã, một coser khiến người người nhỏ nước dãi thèm muốn... lại không biết hát...

Bất Bánh Đậu, một ca sĩ nổi tiếng được mệnh danh là “Mặc Mặc Nhi” phải song ca với Mộc Mộc, cô thực lòng muốn chết quách cho xong... Thế mà cảnh sát đại nhân của chúng ta lại vô cùng nghiêm túc tuân thủ đầy đủ lời hứa, anh cầm lời bài hát vừa mới chép ra, hát như cơm nguội theo nhạc nền mở trên điện thoại...

Điều kỳ lạ nhất là, tối đó Canh Tiểu Hạnh vẫn được phân ngủ cùng Cố

Thanh. Đến nỗi cuối cùng Mặc Bạch không nhịn được, vừa uống rượu ở quán bar ngoài trời vừa hỏi thăm Tuyết Mỹ xem có phải Cố Thanh và Mặc Thanh Thành đang xảy ra mâu thuẫn gì không? Tuyết Mỹ ngạc nhiên nhìn anh, đáp: “Làm gì có chuyện đó!”

“Thế sao họ không ở cùng nhau nhỉ?” Mặc Bạch vẫn lơ ngơ không hiểu...

Rồi Mặc Bạch lén ngoái lại nhìn, thấy Cố Thanh đang ngả đầu trên vai Mặc Thanh Thành, thì thầm gì đó vào tai anh. Chắc họ không có chuyện gì thật!

“Buồn ngủ à?” Mặc Thanh Thành khẽ hỏi cô.

Rõ ràng chỉ một câu nói rất đơn giản nhưng sao nghe dịu dàng đến thế! Tay anh vuốt ve cánh tay cô, nhẹ nhẹ lướt trên da cô. Cô cuộn tròn người lại, ôm gối mình, ngồi bên cạnh anh, đầu tựa vào vai anh.

Buổi chiều bị anh giầy vò thế, lại được cô nhân viên mát xa rất tận tình mát xa khắp người khiến cô bây giờ bị đau ê ẩm. Cô hơi mệt nhưng cũng vô cùng thoải mái.

Đại nhân...

Thương Thanh Từ...

Mặc Thanh Thành...

Từng cái tên ghép lại với nhau... đều là anh.

Dẫu anh ở ngay bên cạnh, cô có thể nghe thấy hơi thở của anh, nhưng sao vẫn có một cảm giác vô cùng kỳ diệu. Nó khiến cô không ngừng muốn nói chuyện với anh, dẫu chỉ là những câu chuyện không đầu không cuối hoặc không ngừng muốn chạm vào anh, dẫu chỉ là cái nắm tay đơn thuần mà thôi.

Dường như... chỉ cần nhắm mắt lại là cô bắt đầu nhớ đến khuôn mặt anh.

Không nghe thấy tiếng là bắt đầu nhớ đến giọng nói của anh... Cô cảm thấy thật kỳ lạ, lòng bỗng dung thấp thỏm, nếu về nước, rồi lại quay về tiết tấu mỗi tuần gặp nhau hai lần thì nỗi nhớ sẽ đốt cô thành tro mắt! T.T...

Trong đầu liên tục lặp đi lặp lại ý nghĩ kỳ lạ ấy, cuối cùng, bất kể đang ngẫm ngợi chuyện gì thì dòng suy tưởng của cô đều dần dần hướng về cảnh tượng thân mật với anh trong ngôi nhà gỗ nhỏ ven biển ấy. Từ việc bị giọng nói của anh mê hoặc, cô đã yêu anh, rồi hoàn toàn thả lỏng đôi mắt.

Mãi đến cuối cùng, anh dừng lại bằng tất cả lý trí, mà trước đó... hai người thực không hề giữ lại thứ gì.

Cô Thanh nghĩ đến giọng nói đầy mê hoặc của anh thì thảo bên tai mình, lúc thì dịu dàng, trầm ấm, khi lại khàn khàn về nuông chiều... cô bất giác rướn người, chà mặt vào vai anh, tim bắt đầu đập không theo nhịp điệu nào nữa. Cuối cùng, lúc nhấn chuông gọi thợ mát xa, anh mới nói đùa rằng lần sau anh không đảm bảo có thể nhìn được thế này, tốt nhất không nên ở chung phòng thì hơn...

Không thể nhìn chuyện gì cơ... Chẳng lẽ khó đến thế sao...

Chương 51: Cơm dừa (4)

May mà hoạt động của ngày hôm sau rất đơn giản, chỉ đi câu cá và lặn biển. Có điều, do ánh mặt trời quá chói chang khiến người ta không mở nổi mắt, cảm giác hơi khó chịu một chút.

Đoàn du lịch ngồi trên hai chiếc thuyền, riêng nhóm cô đã chiếm mất một chiếc. Mỗi người lấy một cần câu đơn giản ở chỗ thuyền trưởng. Ban đầu mọi người cứ tưởng sẽ được phát một chiếc cần câu thật hoành tráng, có sức quăng mấy chục mét như trong phim, nhưng thực tế họ chỉ nhận được một

sợi dây thật dài quấn quanh cổ chai mà thôi. ٩(͡ ▽ ͜ ͡)

Anh họ đã trở nên thân thiết với các thành viên trong nhóm, thân nhiên ngồi tán gẫu với họ như những người bạn mà không hề hay biết sự lợi hại của những vị cao thủ sớm đã được phong thần trong giới 2D, thậm chí cuối cùng còn rất hào hứng nói với họ về Kiếm Tam. Nhưng Đồng Nhất Nho thì ngược lại, trong suốt hành trình, cô nàng không thể rời mắt khỏi thần tượng lồng tiếng Thương Thanh Từ và thần tượng coser Mộc Mộc của mình, lúc nào cũng mang biểu cảm quá nhiều tin scandal ập đến một lúc, không thể tiêu hóa nổi...

Mọi người ngồi trên ván gỗ ở hai bên mạn thuyền, mặc áo phao cứu sinh, chân ngâm dưới nước, lười nhác rung sợi dây câu.

Cô Thanh và đại nhân ngồi ở đuôi thuyền, cô vùn vùn cổ chai, chốc chốc lại có cảm giác cá đớp mồi. “Hình như cá cắn câu rồi hay sao ấy?”

“Có cảm giác không?” Anh nhìn sợi dây trên tay cô, quả nhiên sợi dây đang căng ra.

“Ừm...”

Trong thoáng chốc, mặt cô chợt ửng đỏ. Chiều hôm ấy, anh cũng từng hỏi cô câu hỏi này, sao tự nhiên cô lại nhớ đến nó chứ...

Nhưng Mạc Thanh Thành hoàn toàn không phát hiện ra cảm xúc khác lạ của cô, anh thò tay giúp cô nhử con cá, không ngừng giật dây lên rồi lại thả xuống. Cô ngẩng nhìn gương mặt nhìn nghiêng của anh và khóe mắt hơi cong lên... Vừa lơ đãng một chút, cô liền bị gió thổi bay mất chiếc mũ rơm che nắng, cô vô thức với tay chụp lấy nhưng không những không chụp được mà còn nghiêng người suýt rơi xuống nước, may mà anh nhanh tay nắm lấy áo phao cứu sinh của cô. Khi mũ rơm rơi xuống nước, cô mới nhận ra hành động của mình khi này vô cùng nguy hiểm.

Sợi dây câu cá cũng bay mất luôn, dây câu quấn vào bắp chân cô. Cô rút

chân khỏi mặt nước, giẫm lên ván gỗ, gắng cởi sợi dây câu. Sợi rất mảnh, quấn liền mấy vòng, còn thắt nút vào nhau, thêm vào đó ánh nắng gay gắt khiến cô không mở nổi mắt. Đúng là đen đui!

“Đừng giật mạnh tay thế! Để anh gỡ giúp em!” Anh vừa nói vừa giơ tay ra, mới hí hoáy một lúc đã bật cười. “Sao anh toàn giúp em gỡ hết thứ này đến thứ khác vậy nhỉ, lần đầu thì gỡ tóc, lần thứ hai lại gỡ tóc, lần này còn khá, chuyển từ tóc sang dây câu.”

Sao mặt cô lại nóng bừng lên thế này? Cô Thanh, rốt cuộc người đang nghĩ gì thế, sao cứ liên tưởng những cảnh 18+ thế không biết!! T.T...

“Em đang nghĩ gì vậy?”

Cô ngại ngừng thu chân lại, muốn tránh khỏi ngón tay anh. Bị anh phát hiện rồi... Xấu hổ quá!

“Các thủy thủ vớt được mũ của em rồi đấy Thanh Thanh!” Mặc Bạch nhúp chiếc mũ ướt sũng của Cô Thanh lên, đột nhiên thò mặt ra khỏi khoang thuyền, vừa khéo nhìn thấy cảnh đại nhân nắm lấy bắp chân cô, liền cười phá lên. “Hai người ở dưới thuyền phải cẩn thận đấy, động tác kịch liệt quá không khéo lại rơi xuống biển...”

Mặc Bạch oang oang thế làm ai nấy đều mất vui. Nhìn trộm đôi trẻ tình tứ với nhau có phải hay hơn bao nhiêu không? Cậu dọa người ta như thế thì làm gì còn cảnh nóng mà xem...

Mộc Mộc bị say sóng đến nỗi chỉ muốn nhảy xuống biển tự tử luôn cho rồi, lúc này cũng cố ngóc đầu dậy, yếu ớt lắm bầm một câu: “Có người say sóng sắp chết, có người lại đang tình ở cuối thuyền. Chúng ta đều hành nghề cứu người tích đức, nhưng sao lại khác nhau một trời một vực thế này, ông trời đúng là bất công quá đi mất...”

Chỉ có anh hướng dẫn viên đứng ở mũi thuyền, tháo kính râm xuống, xua tay nói: “Tôi nói này, sao các cậu cứ thích xúm lại nhìn vợ chồng trẻ người ta

thế? Có gì hiếm gặp đâu? Câu suốt nửa tiếng rồi mà vẫn chưa ai câu được con cá nào. Kém quá đấy! Các cậu đã lập kỷ lục kém nhất trong lịch sử dẫn đoàn của tôi!”

Anh hướng dẫn viên vừa dứt lời thì ánh mắt Đồng Nhất Nho sắc như phi đao bay về phía anh.

Không có gì hiếm gặp ư?! Vô cùng hiếm gặp đó!!! Không được làm phiền thần tượng của tôi tán gái, hiểu chưa!!!

Anh hướng dẫn viên thấy lạnh sống lưng, tiếp tục hô hào mọi người câu cá.

Ở bên này, cuối cùng cũng đã gỡ được sợi dây câu.

Lúc thuyền trưởng gác mũ của Cố Thanh lên đỉnh thuyền để phơi khô, đại nhân chợt “suyt!” một tiếng, đưa chiếc chai nhựa quần dây câu đang cầm trong tay cho Cố Thanh, cô còn chưa kịp phản ứng gì thì thấy đại nhân đã giật dây, kéo lên một chú cá có màu sắc sặc sỡ. Con cá không ngừng quẫy đuôi, ánh nước lấp lánh dưới ánh mặt trời.

“A! Câu được rồi!” Cô mừng rỡ, kêu lên kinh ngạc.

“Ai thế? Ai câu được thế?” Hướng dẫn viên phấn khích lấy máy ảnh ra, lao vèo về phía đuôi thuyền, lập tức nói với Cố Thanh: “Tạo dáng nhanh lên! Anh phải chụp ảnh với mỹ nhân đầu tiên câu được cá.”

Cố Thanh giơ cao con cá lên, còn chưa kịp giải thích thì đã bị mặc nhận là người đầu tiên câu được cá.

Đại nhân mỉm cười, anh chẳng quan tâm ai mới là người câu được. Trời cao đất rộng, dỡ được bà xã vui vẻ mới là điều quan trọng nhất.

Vật vã suốt nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng có người ở đuôi thuyền câu được cá, chẳng khác gì mở ra cánh cửa may mắn, trong vòng mười phút, liên

tiếp có người giật được đủ loại cá, ném vào trong thùng ở khoang thuyền, loáng sau đã gom được mười mấy chú. Mặc Bạch vô cùng hưng phấn vỗ thùng bồm bộp, mãi đến tận lúc thu thuyền vẫn không nở phóng sinh chúng.

Bởi không có mũ rom che nắng nên mặt Cố Thanh bị nắng chiếu bỏng rát. Lúc trở về khách sạn, cô ai oán nhìn khuôn mặt đỏ phừng phừng của mình, lần này không phải đỏ vì sự mê hoặc của trái cấm nữa mà thực sự vì bị cháy nắng.

Nghĩ trước nghĩ sau một hồi, cô quyết định không ra ngoài chơi nữa mà sẽ ở phòng nghỉ ngơi nửa ngày. Ừm!

Không biết Canh Tiểu Hạnh đã luồn lách ở góc nào tìm món ngon với Tuyệt Mỹ, lúc đợi đại nhân tắm gội, cô ngồi buồn giờ điện thoại tìm sóng trong phòng, nhưng tín hiệu quá yếu, cuối cùng cô đóng luôn cửa phòng lại, ra xô pha ngoài sảnh tầng bốn ngồi, cuối cùng cũng có tín hiệu.

Ở xô pha còn có một đôi nam nữ cũng cầm điện thoại tìm sóng wifi. Chẳng ngờ vừa mới vào weibo thì đã thấy bài mới đăng tải của Mặc Bạch: “Câu cá trên biển, bà xã của tên nào đó câu được chú cá đầu tiên, mở cánh cửa may mắn cho anh em, thế là một chốc, cả hội câu được hơn chục chú. Ha ha...”
Đương nhiên phía dưới có kèm theo ảnh xô cá.

Câu nói rất hàm súc, chính vì hàm súc nên chắc mọi người không đoán được ai với ai, nhưng ác nhất là... những kẻ vừa mới nhìn trộm anh với cô mười người như một đều giờ ngón cái lên khen. Nhìn bao nhiêu người xúm quanh đại nhân khen như vậy thì đến đũa ngọc cũng biết “tên nào đó” là ai...

Thương Thanh Từ vẫn là Thương Thanh Từ. Anh rút khỏi giang hồ nhưng giang hồ vẫn tồn tại những truyền thuyết về anh. Không lòng tiếng trên mạng nữa ư? Điều đó không hề ảnh hưởng đến tình yêu của fan dành cho anh... Chỉ cần thỉnh thoảng rò ra chút thông tin về anh cũng đủ khiến mọi người thấy thỏa mãn rồi. Thế là ngoài fan của Mặc Bạch ra thì fan của đại nhân cũng lập tức hiện thân, họ vô cùng mừng rỡ bình luận:

“Ước gì có được bức ảnh chụp lưng ai đó!”

“Mặc Bạch đại nhân, mong ngài đăng lên Weibo tin tức có liên quan đến ai đó nhé! %>_<%”

“Đại nhân, mong biết được tình hình gần đây của ai đó!!!”

“Đại nhân nói hàm súc quá... Không phải Át chủ bài đại nhân đi hưởng tuần trăng mật đấy chứ?! Mong đại nhân mau trả lời!!!”

...

Đi hưởng... tuần trăng mật?! Cô Thanh ôm mặt, thấy ran rát, chắc do cảm xúc bị kích động đây mà...

Cô còn đang xuýt xoa vì khuôn mặt bị cháy nắng và phản ứng do dòng tin trên Weibo của Mặc Bạch mang lại thì có người cúi xuống bên cạnh. Mặc Thanh Thành vừa tắm xong, người vẫn còn nhỏ nước, áp sát người cô, hỏi: “Muốn đi ngủ trưa không?”

“Ngủ trưa à? Không đi ăn trước sao?” Cô cảm di động, còn chưa phản ứng kịp với logic này. Nhưng chỉ một giây sau, cả người cô đã được đại nhân bế bổng lên ngay trước mặt đôi nam nữ vẫn đang giờ điện thoại tìm tín hiệu wifi, rồi đường hoàng ôm về phòng.

Đôi nam nữ liếc mắt nhìn sang, tuy ở trần tắm nắng, mặc bikini, hay tình tự với nhau dưới ánh nắng hoặc ánh trăng là những chuyện đầy rẫy ở nơi này, chẳng có gì là lạ nhưng họ vẫn không thể không tán thưởng khiêu thủy mỹ của cô gái vừa được bế đi.

Trong phòng thoáng thoáng mùi sữa tắm. Trên cơ thể anh cũng có.

Cô lằm bằm kêu đói thì bị anh đưa cả lời nói và đầu lưỡi xinh xắn của cô vào miệng mình. Tóc anh vẫn giở nước, chảy cả lên người cô và lên ga trải giường, nhưng cô không hề cảm thấy khó chịu mà còn cảm thấy vô cùng thân

mật.

Rèm cửa đã được kéo kín, chỉ còn tia sáng rất mảnh lọt qua khe, tia sáng chói mắt ấy đậu lại trên giường.

“Chút nữa muốn ăn gì nào?” Anh tiếp tục nhăm nháp cô, nhân tiện quan tâm đến cái bụng rỗng của kẻ đang bị anh nhăm nháp.

“Hải sản nhé? Hay BBQ?”

“Ý hay đấy!” Anh cắn xương quai xanh của cô, thì thầm: “BBQ ở đây cũng rất tuyệt.”

“Ừm...”

Cô đội mũ rom mới, ngồi trong quán BBQ ngoài trời, đối diện với anh, tay cầm đĩa không ngừng xé phần thịt nướng của mình, ăn ngon lành chẳng khác nào lúc anh ăn cô, ăn mãi mà không biết chán. Cứ chốc chốc cô lại kéo váy hoặc cổ áo của mình lên che đây, chỉ sợ để lộ dấu vết gì.

Thế này thì có khác gì đây ả người ta chứ! Ở hải đảo nóng nực thế này mà cô phải mặc rõ nhiều...

Thì ra cái mà anh nói là “phải gắng nhịn” chẳng qua chỉ là giữ gìn chuyện cuối cùng... còn lại anh ăn sạch sẽ, không hề nề nang... Đúng là xấu hổ đến nỗi khó mà mở miệng! T.T...

Chương 52: Cơm dừa (5)

Hôm cả đoàn rời khỏi đảo, họ bay chuyến bay trưa. Khi đang ăn cơm ở

nhà hàng Trung Quốc duy nhất trên đảo thì hướng dẫn viên bản địa theo chân họ suốt bốn ngày đột nhiên cầm một món quà đưa cho Thanh Thanh, nói rằng: “Đây là món quà dành cho đôi vợ chồng tân hôn duy nhất của đoàn!”

Cô Thanh đang ăn rau muống xào tỏi để bù lại hai ngày không hề được ăn rau xanh thì nhận được món quà. Cả bàn ăn đều cười phá lên. Hóa ra mọi người đang hộ tống Át chủ bài đại nhân đi hưởng tuần trăng mật sao?

Cô cứ thế xấu hổ suốt chặng đường, đến tận khi về đến Thượng Hải...

Lúc về đến Thượng Hải đã là canh khuya, đại nhân lái xe đưa cô và anh họ về dưới tầng nhà Cổ Thanh. Lúc anh họ xuống xe lấy hành lý, cô muốn nói lời tạm biệt nhưng đột nhiên thấy không nỡ. Từ bé đến giờ đây là lần đầu tiên cô thân mật với một người con trai đến mức này, và dường như cô đã quen với việc trước khi ngủ, sau khi tỉnh dậy đều trông thấy khuôn mặt anh, nghe thấy giọng nói anh.

Hình như ai đang yêu say đắm đều như vậy thì phải? Đừng uốn éo nguỵ ngữ nữa, Thanh Thanh Mạn!

“Em đi đây, anh về tới nhà thì gọi điện thoại cho em!” Cuối cùng cô cũng hạ quyết tâm nói lời tạm biệt.

“Ừm!” Đôi mắt đẹp của anh nhìn cô đắm đắm, sau đó nắm tay cô. Trong lúc cô còn đang không nỡ rời xa anh, anh chợt hôn lên lòng bàn tay cô, khẽ nói: “Đột nhiên chẳng muốn cho em đi chút nào.”

... Chết rồi! Cảm giác cổ tử vể cứng rần nói lời tạm biệt khi nãy bỗng bay đâu mất. Giọng anh thấm vào tận trái tim cô, cô thực sự không muốn chia tay anh chút nào. T.T... Anh đừng dùng giọng nói ấy nói chuyện với em nữa có được không?!

“Muốn anh cùng em lên nhà gặp bố mẹ em không?” Anh bỗng hỏi.

Cô giật thót, phản ứng đầu tiên là lắc đầu thật mạnh, rút phắt tay lại rồi nói

tạm biệt, nhân tiên thêm câu: “Chúc anh ngủ ngon” rồi tháo chạy khỏi xe. Cô gấp gấp về nhà, tắt gọi qua loa rồi nhảy lên giường, bịt chăn lên đầu, cuối cùng mới thở phào nhẽ nhõm... Nhưng sao trong lòng lại trống trải thế này? Cô lại từ chối đại nhân thêm một lần nữa sao?

Có điều, cứ nghe thấy ba từ “gặp bố mẹ” là cô lại thấy sợ, tuy anh cũng đã từng gặp mẹ rồi nhưng lời anh vừa nói rõ ràng là muốn gặp chính thức, mà cô dường như cũng chưa chuẩn bị tâm lý.

Có lẽ do thời gian hai người yêu nhau còn ngắn, thậm chí hai người đã thân mật đến mức gần như chẳng còn khoảng cách gì nữa rồi, nhưng lỡ mai sau... biết đâu lại... chia tay?

Cô vươn tay với lấy chiếc gối, ôm thật chặt vào lòng, cố gắng xua đi suy nghĩ ấy. Đáng sợ quá! Chỉ cần nghĩ đến hai từ ấy đã thấy buồn. Phải chăng đây chính là cái gọi là “sợ được sợ mất” sao?

Rồi cô dần chìm vào giấc ngủ chập chờn, lòng thấp thoáng nỗi áy náy vì mình liên tiếp từ chối anh hai lần. Cũng chẳng rõ cô ngủ đến mấy giờ, nhưng đại khái là lúc trời vừa hừng sáng, cô đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo ở đâu đó, với tay tìm thấy điện thoại đang sáng đèn, cô áp vào tai, a lô một tiếng.

“Anh không ngủ được nên đến bệnh viện luôn!” Giọng anh còn dịu dàng và nam tính hơn cả giọng của DJ trên đài phát thanh lúc không giờ. “Tối qua em ngủ ngon không?” Dường như anh đang ở ngoài thật, cô văng vẳng nghe thấy tiếng xe cộ qua lại.

Cô “ừm” một tiếng, một thoáng sau, lại khẽ khàng cất tiếng: “Em thấy nhớ anh rồi!”

“Nhớ nhiều không?” Anh cười.

“Rất nhớ...” Cô mặc kệ, đầu hàng anh, nói luôn đáp án cuối cùng. “Rất nhớ anh!”

Người mà cô nhớ nhưng, nhớ đến nỗi không ngủ được đương nhiên là anh.

“Hôm nào đi siêu thị, anh xem có quả dứa nào không...” Dường như tâm trạng anh rất vui vẻ. “Chẳng phải em rất thích ăn cơm dứa sao?”

Đúng vậy! Đáng tiếc trên đảo chỉ có xoài ngon, còn dứa thì chẳng ra sao, nên không được như ý nguyện.

“Vâng!” Giọng cô mềm nhũn, quả là mệt thật. “Anh không cần ngủ một lát sao? Sớm thế đã đến bệnh viện à?”

Mạc Thanh Thành nói ngắn gọn rằng anh không mệt, mà lúc này lại đang có một bệnh nhân mới lắp tim nhân tạo không lâu đã đi du lịch ở rừng nhiệt đới... Kết quả là bị mắc bệnh truyền nhiễm, đúng lúc anh kịp trở về nên vào bệnh viện xem tình hình thế nào. Cô nghe mà thấy buồn ngủ thật, được anh dỗ dành một lát liền ngủ quên mất trong khi tay vẫn cầm điện thoại.

Buổi trưa tỉnh dậy, nhớ lại những lời anh nói lúc sáng sớm, dường như cũng chẳng có gì đặc biệt. Phù! Cuối cùng anh cũng không còn đau đầu chuyện gặp phụ huynh nữa rồi...

Mấy hôm nghỉ đi du lịch, cuối cùng các thầy cô trong ban tổ chức đêm hội tốt nghiệp cũng phát hiện ra người chơi đàn tranh biến mất, thế là họ cuống quýt triệu tập cô trở về trường, bắt đầu ráo riết tập luyện. Bị thầy cô truy sát nên cô cũng có thời gian thoát ra khỏi tâm trạng chơi vui sau chuyến nghỉ mát, nhưng đôi lúc cô vẫn lơ đãng trong lúc tập tành ở giảng đường, vẫn vơ đoán xem giờ anh đang làm gì.

Từ giờ trở đi, đối với cô, Thương Thanh Từ chỉ còn là Mạc Thanh Thành, bác sĩ Thành mà thôi! Bởi thế, bác sĩ Thành ơi, hằng ngày anh làm những gì thế?

Đối với cô, anh của đời thực còn tồn tại rất nhiều ẩn số chưa có lời đáp, ví như... thực ra cô chỉ biết bố mẹ anh đều là bác sĩ, nhưng bác sĩ ở bệnh viện

nào thì cô hoàn toàn mù tịt, không lẽ cũng là bác sĩ ở bệnh viện đối diện siêu thị nhà cô sao? Nếu thế thật thì ngày sau nếu bố mẹ anh muốn gặp bố mẹ cô, chỉ cần qua đường là tới nhỉ?! 0.0...

Xấu hổ quá!

Anh bước ra khỏi thế giới mạng, trước mặt cô lại mở ra một cánh cửa khác. Nhưng thế giới ở phía sau cánh cửa ấy là gì? Con người thực của anh từ nhỏ lớn lên như thế nào, đã trải qua những sự kiện gì... Cô muốn biết tất cả những điều ấy, cô sẽ tìm hiểu dần dần từng chuyện một. Rất kỳ diệu đúng không?

Cô biết nhiều cặp yêu nhau qua mạng, thậm chí sau đó lấy nhau, họ chỉ quan tâm đến sở thích, tính cách, sở trường, danh tiếng của đối tượng ở bên ngoài internet, trong cuộc sống hiện thực, những hào nhoáng trên mạng thật ra chẳng mấy quan trọng, bởi vì, sau khi gỡ bỏ vòng sáng trên đầu, phần lớn họ đều chỉ là người bình thường.

Nhưng anh... Tay cô khẽ vờn dây đàn... Ở bất cứ nơi nào anh đều không phải người bình thường.

Dầu sao thời gian tập luyện cũng đã kết thúc, ở đây được hưởng điều hòa miễn phí, lại yên tĩnh thế này, rất thích hợp để ngồi tán gẫu với nhau. Những người xung quanh cũng ngồi thành nhóm nói chuyện phiếm, hết chủ đề này đến chủ đề khác, cuối cùng nói đến chuyện bệnh viện nhân dân số một của thành phố. Nghe đồn, mấy hôm trước bệnh viện tiếp nhận một ca bị nhiễm độc lây truyền khiến cả bác sĩ và y tá của khoa đó đều tạm thời ở lại bệnh viện cách ly gián tiếp. Cố Thanh giật thót, đó chẳng phải là bệnh viện nơi anh làm sao?

Cô vội vàng quay sang hỏi thăm, nào ngờ cô bé đó cũng chỉ biết tin qua người nhà mà thôi. “Khoa nào á? Tớ không biết...” Cố Thanh còn chưa kịp nghe dứt lời đã vứt cả đàn tranh, chạy ra ngoài.

Dường như hai hôm nay anh bận thật, bận đến nỗi cô chẳng có cách nào

liên lạc được.

Cô chỉ biết tự trách mình, cô đã quen với công việc bận rộn và thời gian nghỉ ngơi đảo ngược ngày đêm của anh, cũng đã quen với việc anh thường nhắn tin hoặc nhắn tin nhắn thoại trước khi ngủ, thỉnh thoảng lại gọi điện thoại... nhưng lần này thời gian có thể liên lạc còn ngắn hơn, cô cứ nghĩ sau mấy ngày đi nghỉ mát, công việc dồn lại nhiều khiến anh không kịp xử lý, nên đương nhiên liên lạc ít hơn trước.

Hình như anh từng nói...nói đến cơm dừa... Không đúng! Anh từng nói đến bệnh nhân đi du lịch ở rừng nhiệt đới, sau đó mang bệnh truyền nhiễm trở về? Hình như đúng là sau lần đó thì anh ít liên lạc hẳn đi, không lẽ đúng là khoa của anh? Không phải thế chứ?

Thật tình cờ, cô gọi điện thoại, máy anh lại tắt. Cô liên tục gọi mấy cuộc nhưng điện thoại đều vang lên tiếng tổng đài: “Số máy quý khách gọi đang tạm khóa”, sao trong thời điểm quan trọng như thế này mà anh lại tắt máy nhỉ? Cô bấm số điện thoại của Tuyệt Mỹ, không ngờ cũng trong tình trạng không liên lạc được. Khoảnh khắc ấy, cô cảm thấy dường như hai người sống trong căn phòng đó đều biến mất khỏi thế gian vậy.

Thôi! Cứ đến thẳng đó gặp mặt là thực tế nhất.

Cô đeo ba lô, đứng ở ga tàu điện ngầm, thậm chí khi tàu vào ga rồi mà cô vẫn còn ngẩn người. Khi mọi người lũ lượt lên tàu, cô mới tỉnh ra, vội vàng chạy vào. Ngồi tàu điện ngầm nửa tiếng là đến nhà anh, bốn mươi lăm phút là đến bệnh viện, cô nên đến nơi nào nhỉ? T.T... Sao đầu óc lại rối tung lên thế này?

Cô ôm chặt ba lô, chưa bao giờ cô thấy hoang mang đến vậy. Trời đất sa sầm, cô hoàn toàn không thể tư duy logic được nữa...

Chương 53: Cơm dừa (6)

Đúng là “vô dục tắc cương, quan tâm tắc loạn”! Không cầu không mong thì tâm luôn vững vàng, hễ trong lòng quan tâm đến điều gì đó thì tâm lý dễ bị nhiễu loạn, mất khả năng phán đoán và không thể tập trung được.

Từng ga, từng ga tàu đã ở lại phía sau, tiếng bánh xe nghiền vào đường ray đặc trưng chỉ có tàu điện ngầm và cả mùi không khí đặc trưng trong khoang tàu làm cô càng lúc càng cảm thấy không biết mình đang đi đến nơi nào. May mà cuối cùng cô đã nhớ ra Canh Tiểu Hạnh. Cô gọi cho Canh Tiểu Hạnh vốn chỉ do hiệu ứng tâm lý tìm được người nào hay người nấy.

Rõ ràng đứa con cưng của lớp lên thẳng thạc sĩ này còn nhân nhả hơn cả cô, lúc nhắc điện thoại lên vẫn còn giọng ngái ngủ, cô có cảm giác cô bạn đang nói thầm với mình...

“Cậu có thể tìm thấy Tuyệt Mỹ không?” Cố Thanh chẳng còn tâm trạng nào mà truy hỏi tại sao Canh Tiểu Hạnh lại nói thì thào như thể ăn trộm thế.

“Anh ấy à... Không chắc tìm được đâu! Có chuyện gì gấp sao?”

“Ừm!” Cô nói vắn tắt. “Mạc Thanh Thành tắt máy, chẳng rõ vì lẽ gì mà tở liên lạc mãi không được... Giờ không biết nên đến bệnh viện hay hay đến nhà anh ấy, bởi vậy định hỏi Tuyệt Mỹ xem anh ấy có nhà không?” Tuyệt Mỹ làm việc tại nhà nên đương nhiên hỏi anh ấy là thỏa đáng nhất.

“Tìm Át chủ bài à? Không chừng lát nữa anh ấy sẽ mở máy đây...”

Giọng Canh Tiểu Hạnh kéo dài ra, không biết đang nghĩ gì...

“Nhưng bây giờ tớ đang ngồi tàu điện ngầm rồi.” Cố Thanh khẽ thở hắt ra một tiếng. “Trạm tới là đến nhà anh ấy.”

“Hả? Gấp thế cơ à? Chuyện gì vậy?” Canh Tiểu Hạnh cũng phát hiện ra dường như tâm trạng Cố Thanh đang rất tồi tệ.

“Không có gì đâu... Chỉ tại tớ nghe nói bệnh viện nơi anh ấy làm có ca mắc bệnh truyền nhiễm gì đó, rất nhiều y bác sĩ tạm thời phải cách ly, tớ hơi lo nên gọi điện cho anh ấy nhưng lại không liên lạc được... Nghĩ thời gian này chắc anh ấy đang được nghỉ nên định tới nhà xem sao.”

“Át chủ bài khỏe thế, làm sao mà nhiễm bệnh được, đúng không?” Canh Tiểu Hạnh cố kìm thấp giọng, nói: “Tớ đảm bảo Át chủ bài vẫn khỏe mạnh bình thường, không chừng anh ấy quên không sạc điện thoại thôi...”

Cuối cùng Cố Thanh cũng phát hiện Canh Tiểu Hạnh có chút bất thường, với mức độ quen thuộc của bạn cùng phòng suốt bốn năm, cô chắc chắn Canh Tiểu Hạnh có điểm gì đó khác.

“Sao cậu dám bảo đảm?” Cô bắt đầu chuyển mối quan tâm, hỏi Canh Tiểu Hạnh.

“Dầu sao...”

“Cậu gặp anh ấy rồi à?”

“...”

“Canh Tiểu Hạnh?” Giọng Cố Thanh rất nghiêm túc.

“Thua cậu luôn... Cậu đến đây đi! Tớ đang ở nhà Tuyệt Mỹ, hình như Át chủ bài đang ngủ...”

Quả nhiên mà! (☹ o ☹)

Đột nhiên tim cô hơi chơi vơi. Đã ba ngày không gặp kể từ tối hôm chia tay sau kỳ nghỉ mát ấy... Ba ngày đằng đẵng!

“Này Tuyệt Mỹ đánh thức anh!” Anh vẫn còn hơi buồn ngủ, treo khăn lên mắc, vươn tay xoa đầu cô. “Cậu ta bảo em đang đến. Sao thế? Sao bỗng nhiên lại tới tìm anh?”

Vừa nói anh vừa kéo cô ra khỏi phòng vệ sinh, trở về phòng mình rồi tiện tay đóng cửa lại.

Cô Thanh còn chưa kịp nghĩ nên giải thích thế nào về việc mình đến. Bây giờ nhớ lại mới thấy lý do thực ra hơi ngốc nghếch. Xác suất chuyện đó xảy ra chỉ một phần ngàn mà thôi, thế mà cô lại liên tưởng đến anh. Đúng là ngốc đến khó mà thở nổi! T.T...

Cô thuận miệng hỏi: “Điện thoại của anh... quên sạc pin à?”

“Hết pin sao?” Mạc Thanh Thành cầm điện thoại để trên sô pha, liếc mắt một cái rồi nói: “Hình như hết pin thật.” Anh lấy sạc pin, cắm vào điện thoại và mở máy.

Lúc này anh mới có chút tỉnh táo, ngồi lên giường, giơ cánh tay về phía cô. Cô Thanh bước lại gần, anh ôm lấy eo cô rất tự nhiên, vùi mặt mình vào ngực cô, nhẹ nhẹ hít sâu một hơi. “Thật muốn mỗi khi tỉnh giấc đều nhìn thấy em!” Giọng anh thật dịu dàng, không hề che giấu nỗi nhớ. Cô “um” một tiếng, mới trải qua tâm trạng pháp phồng lo lắng, giờ anh lại tình tứ thế này làm cô chẳng còn sức mà chống đỡ...

“Anh vẫn hơi buồn ngủ...” Trông anh có vẻ rất mệt mỏi, hình như mới ngủ được hai, ba tiếng thì bị cô đánh thức, hồi nãy rửa mặt mới tỉnh táo một chút. Anh cứ thế ôm cô, ngửi hương thơm trên cơ thể cô, cảm giác buồn ngủ lại ùa về. “Ngủ cùng anh một lát nhé?”

“...Vâng!”

Cô ngoan ngoãn bỏ dép và cởi áo khoác ngoài, chỉ mặc áo cộc và quần dài chui vào trong chăn của anh. Cô quyết định sẽ dỗ anh ngủ trước rồi mới nói

cho anh biết vì sao mình lại đột ngột đến đây...

Anh ôm cô vào lòng một cách hết sức tự nhiên. Một lát sau, cô cảm thấy anh không còn buồn ngủ nữa, mà không buồn ngủ nữa thì bắt đầu thèm ăn.

Bây giờ sở thích ăn uống của Mạc Thanh Thành hơi khác trước, anh không thích ăn snack khoai tây, sữa chua hay thịt cá nữa mà chỉ thích ăn cô. Cơ thể cô bị anh làm cho nóng rực. Sao cô lại có cảm giác mình tự tằm gia vị vào người rồi chạy tới nhà mời anh ăn thế nhỉ... Cuối cùng cô vén chăn xuống, không nhin được thò mặt ra ngoài kháng nghị. Cả người ươn đẫm...

“Anh mua dừa để trong tủ lạnh, lát nữa sẽ làm cơm dừa cho em ăn.” Anh đột nhiên nói.

Cô vẫn chưa theo kịp tiết tấu của anh, lẩm bẩm: “Mua được rồi à... Có đủ bốn người ăn không?”

“Không phải bốn người, chỉ có em và anh thôi!”

Hả? Tuyệt Mỹ và Canh Tiểu Hạnh ra ngoài ăn rồi sao?

“Thanh Thanh?” Anh gọi cô.

Cô nhìn anh.

Mạc Thanh Thành chậm chạp chuyển đề tài: “Có muốn gặp anh thường xuyên không?”

“Ừm... nhưng anh bận thế thì biết làm thế nào!” Hơn nữa, cô còn đang đi học, tuy... thực ra hầu hết thời gian trong học kỳ này đều rỗi rãi.

Anh tiếp tục. “Muốn lúc nào cũng có thể tìm thấy anh không?”

Đương nhiên muốn...

“Muốn đầu tối anh không ở nhà thì cũng có thể nằm trên giường đợi đến sáng anh về không?”

Lẽ nào ý anh là...

Giọng anh dịu dàng và khàn khàn đầy mê hoặc: “Muốn ngày nào... cũng được nghe thấy giọng anh không? Bất kể muộn thế nào cũng được anh dỗ ngủ không?”

“Muốn...” Cuối cùng cô đành đầu hàng.

Có ai lại nói ra những mong muốn ấy khi đang ở trên giường không vậy? T.T...

Anh khẽ cười. “Em muốn thì tốt.”

Thế nên, điều này có nghĩa là... Thực sự có nghĩa là... Giọng anh cố ý trầm xuống thấp hơn nữa: “Cho nên từ nay về sau chỉ có anh và em. Anh sẽ nấu cơm cho bà xã của anh ăn.”

Rõ ràng đây là chất giọng hút hồn nhất! Câu chuyện cơ hồ trở lại lúc ban đầu, khi cô dùng giọng nói để dụ dỗ anh, còn giờ anh dùng giọng nói của mình để mắt cô không còn nhìn thấy ai khác ngoài anh...

Anh lui giới, nhưng vẫn liên tục có những tin đồn về anh. Đầu không còn liên lạc trên internet nhưng anh vẫn là cái tên không thể vượt qua, giọng anh vẫn xuất hiện trên vô số quảng cáo, phim truyền hình, game, điện ảnh... khiến bao người cuồng nhiệt giọng nói của anh phải mãi miết đi tìm, đi tìm giọng nói chỉ nghe một lần trong đời là không thể nào quên.

Mà anh thực sự ở ngay bên cạnh cô, chân thực như thế... Thương Thanh Từ...

-----HẾT-----

